

Çoksatan Hâlâ Zamanımız Varken adlı romanın yazarından

Josie Silver

Lydia'nın İkinci Hayatı

epsilon®

Josie Silver'ın sıcak, duygusal ve esprili anlatımı ile yüreklere dokunan *Lydia'nın İkinci Hayatı*, hayatımızı değiştiren kötü olaylar hiç yaşanmasaydı hayatımız nasıl olurdu sorusuna cevap arayan, güçlü ve heyecan dolu bir aşk hikâyesi.

Lydia ve Freddie birbirine çok âşık, evlenmek üzere olan mutlu bir çifttir. Ancak Freddie'nin trafik kazası sonucu ölümüyle Lydia'nın hayalleri, umutları paramparça olur ve hayatı geri dönülmez biçimde değişir.

Kaçınılmaz bir yas sürecine giren Lydia aylarca evden dışarı çıkamaz, işe gidemez, kimse ile görüşmek istemez. Ta ki Freddie ile yaşamak istediği hayat âdeta bir paralel evrene adım atmışçasına mucizevi biçimde önüne serilene kadar. Bu bambaşka dünyada Freddie hâlâ yaşıyordur ve evlilik hazırlıkları tüm hızıyla devam etmektedir. Başta olağanüstü gelen bu durum, zamanla Lydia'nın hangi hayatı yaşamak istediğini sorgulamasına sebep olacak ve kendinden kaçmak için ödediği bedeller, onu iki hayat arasında bir seçim yapmaya zorlayacaktır.

Lydia'nın İkinci Hayatı, iki farklı dünya arasında, kederin etrafında, sürprizlerle dolu, yepyeni bir düzen kurma yolculuğu...
Yastan kaçmayıp tüm duygularını hassasiyetle kucaklamak isteyenler ve tüm kayıplara rağmen devam etmenin yollarını arayanlar için ilham verici ve benzersiz bir roman...

Lydia'nın İkinci Hayatı

Lydia'nın İkinci Hayatı
Orijinal Adı: *The Two Lives of Lydia Bird*
Josie Silver
Çeviri: Tuba Özkat

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Gizem Çiçek
Düzelti: Elif Tesbihçi
Kapak Tasarım: İlknur Muştu
Sayfa Tasarım: Ceyda Çakıcı Baş

1. Baskı: Kasım 2021
ISBN: 978-625-414-045-7

© Josie Silver, 2020.
Bu eserin ilk baskısı Penguin Books Ltd., Londra tarafından yapılmış, Türkçe yayım hakkı Onk Ajans, Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır. Yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.
Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,
Dalgıç Çarşısı, No: 3/4
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17
Sertifika No: 46025

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 49067

Lydia'nın İkinci Hayatı

Josie Silver

Çeviri
Tuba Özkat

epsilon

Ebediyen en iyi arkadaşım olacak olan kız kardeşim için...
Birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar şanslıyız. x

GİRİŞ

Hayat değiştiren olayların çoğu beklenmedik bir şekilde gerçekleşir; hatta bazen yanınızdan öylece geçip gittiğini çok geç olana kadar fark etmezsiniz bile, bazen ise o bile olmaz. Mesela çocuğunuzun kucağa alınacak kadar ufak olduğu son sefer, daha sonra ömürlük dost olacağınızı bilmeden bir yabancıyla bakışıp karşılıklı olarak gözlerinizi devirmeniz, yazın çalışmak için bir hevesle başvurduğunuz ve sonraki yirmi yılınızı geçirdiğiniz iş yeri ve buna benzer birçok şey... İşte ben de 14 Mart 2018'de, saat 18:47'de telefonum çaldığında bu anın hayatımın dönüm noktalarından biri olduğundan tamamen bihaberdim, alçak sesle küfrettim çünkü saçımda takılı bir bigudi vardı ve gideceğim yere çok geç kalmıştım.

"Merhaba?"

Hoparlörü açıp da Freddie'nin arkadan gelen yol gürültüsünü bastırmak için bağırarak selam verdiğini duyunca gülümsemeden edemedim.

"Buradayım," dedim yüksek sesle. Dişlerimin arasında tel tokalar vardı.

"Dinle Lyds, Jonah'nın arabasında sorun çıkmış, o yüzden hemen dönüp onu da alacağım. Fazla bir fark yaratmayacak, en fazla on dakika geç kalacağım."

Burada olup da yüzümdeki ifadeyi görmediğine memnundum. Üç kişilik bir evliliği olduğunu söyleyen Prenses Diana mıydı? Söylediği şeyi anlıyordum çünkü benimkinde de üç kişi vardı. Henüz evli falan değildik ama artık evliliğe

hiç olmadığımız kadar yakındık. Freddie Hunter ve ben nişanlıydık ve dünya üzerindeki *neredeyse* en mutlu kızdım. Neden "neredeyse" en mutlu olduğumu anlamanız için en başta söylediğime bakmanız yeterli çünkü ilişkimizde ben vardım, Freddie vardı ve bir de kahrolası Jonah Jones vardı.

Tamam, anlıyordum, benim de ablamla konuşmadan geçirdiğim bir günüm bile yoktu ama Elle her zaman buraya gelip, kanepemizde oturup çayımızı içip dikkatimi kendi üzerinde tutmaya çalışmıyordu. Gerçi Freddie'nin en yakın arkadaşı Jonah talepkâr biri sayılmazdı. Öyle rahattı ki çoğu zaman kaykılmış halde yatardı. Onu sevmiyor filan değildim. Sadece onu bu kadar çok görmesem onu daha çok severdim, anlatabiliyor muyum? Mesela bu akşamı ele alalım. Benim doğum günüm olmasına rağmen Freddie önce bana danışmadan Jonah'yı da yemeğe çağırmıştı.

Saçımdaki bigudiyle savaşmayı bırakıp ağzımdaki tel tokaları tükürdüm ve rahatsız bir biçimde telefonu kulağıma dayadım.

"Tanrı aşkına Freddie, bunu yapmaya mecbur musun? Alfredo'daki rezervasyonumuz sekizde ve geç kalırsak masamızı başkasına verirler."

Bunu acı bir tecrübe dolayısıyla biliyordum: minibüsümüz on dakika geciktiği için Noel'deki iş yemeğimiz tam bir felakete dönüşmüştü ve hepimiz en güzel kıyafetlerimizle oturup McDonalds'ta yemek zorunda kalmıştık. Bu akşam doğum günü yemeğim vardı ve annemin tavuklu fettuccine yerine Big Mac yemekten hoşlanmayacağından emindim.

"Sakin ol Külkedisi, balona geç kalmayacaksın. Söz veriyorum."

Bu tam Freddie'ye has bir davranıştı. Hayatı asla ciddiye almazdı, arada bir çıkan ve ciddiye alsa iyi olacak durumlarda bile. Onun dünyasında zaman esnekti, her şeyi ihtiyaçlarına uyum sağlayacak şekilde esnetirdi. Tabii tıpkı

bu seferki gibi Jonah'nın ihtiyaçlarına da uyacak şekilde esnetirdi.

"Tamam," diyerek teslimiyetle iç geçirdim. "Sadece Tanrı aşkına, gözün saatte olsun."

"Anlaşıldı," dedi, arabanın radyosunu açmıştı bile. "Tamam."

Yatak odası sessizleşti. Şu anda kafamın yan tarafından sallanan bigudiye dolaşmış saçımı kesersem biri fark eder mi diye merak etmekten kendimi alamadım.

İşte tam o andı. Hayatımın dönüm noktası, 14 Mart 2018'de, saat 18:47'de ben hiç fark etmeden yanımdan öylece geçip gitti.

2018

Uyanık

10 Mayıs, Perşembe

Freddie Hunter, diğer bir deyişle hayatımın en büyük aşkı, elli altı gün önce hayatını kaybetti.

Bir an geç kaldığı ve doğum günü yemeğimi mahvettiği için ona lanetler okuyordum, sonraki andaysa oturma odamdaki iki üniformalı polis kadından birinin elimi tutarak bana söylediklerinden bir anlam çıkarmaya çalışıyordum. Kadının nikâh yüzüğüne ve sonra kendi nişan yüzüğüme baktım.

"Freddie ölmüş olamaz," dedim. "Biz gelecek yıl evleneceğiz."

Sonrasında olanları tam olarak hatırlamakta zorlanmam sanırım bir çeşit kendini koruma mekanizmasıydı. Polis arabasıyla acil servise götürüldüğümü ve hastanede bacaklarımda derman kalmayınca ablamın beni ayakta tuttuğunu hatırlıyorum. Jonah Jones üzerinde doğru düzgün bir çizik bile olmadan bekleme odasına gelince ona sırtımı döndüğümü hatırlıyorum. Sadece eli sargılıydı ve tek gözünün üzerinde bandaj vardı. Bunun neresi adildi? Arabaya iki kişi biniyor ama sadece birisi çıkıyordu. Ne giydiğimi hatırlıyordum; o yemek için satın aldığım yeni, yeşil bir bluz giyiyordum. Onu bir hayır kurumuna bağışladım, bir daha asla üzerimde görmek istemedim.

Freddie'yle yaptığımız son konuşmanın her kelimesini hatırlamak için o korkunç günden bu yana beynimi defalarca zorlamıştım, tek hatırlayabildiğim restorana vaktinde

gelmesine dair ona homurdandığımdı. Sonra aklıma başka düşünceler doluştu. Beni memnun etmek için mi acele ediyordu? Kaza benim hatam mıydı? Tanrım, keşke onu sevdiğimi söylemiş olsaydım. Onunla son konuşmam olduğunu biliyor olsaydım söylerdim, elbette söylerdim. Kaza olduğundan beri, onunla bir kerecik daha konuşacak kadar yaşamasını dilediğim zamanlar oluyordu ama yüreğimin buna dayanabileceğinden emin değildim. Çok mühim bir şeyi son defa yaptığınızı bilmeden yapmak muhtemelen en iyisiydi. Annemin beni okul kapısından aldığı son sefer, benim minicik elimi güven vererek tuttuğu son sefer, babamın doğum günümü hatırladığı son sefer.

Freddie'nin yirmi sekizinci yaş günümde bana söylediği son şeyi biliyor musunuz? *Anlaşıldı, tamam.* Yıllardır söylediği dilime pelesenk olmuş bir şeydi, saçma sapandı, şimdi ise hayatımın en anlamlı sözcüklerinden biri olmuştu.

Sanırım böyle bir sözle gitmek tam da Freddie'ye göreydi. Hayata tükenmek bilmeyen bir düşkünlüğü, neşeli tavrıyla birlikte müthiş rekabetçi bir tarafı da vardı. Eğlenceliydi ama rakibinin canına da okurdu. Her zaman her durumda ne söyleyeceğini bilme konusunda o kadar yetenekli biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Aslında onun kendisi tam olarak istediği şeyi elde etmişken insanlara kazandıklarını düşündürmek gibi bir hüneri var –vardı. Reklamcılık kariyerine adım atmasıyla birlikte başarı basamaklarını jet hızıyla tırmanmıştı, gözleri her zaman bir sonraki ganimetindeydi. Aramızdaki en parlak kişi oydu, buralardan gittikten çok sonra bile insanlar tarafından hatırlanacak biri olacağı veya iz bırakacak bir şey yapacağı herkes tarafından biliniyordu.

Şimdiyse gerçekten de gitmişti, bir meşe ağacına çarpan arabası akordeona dönmüştü ve ben birisi beni lime

lime etmiş, üstüne nefes boruma bir düğüm atmış gibi hissediyordum. Sanki ciğerlerimi yeterince havayla dolduramıyormuşum gibi hissediyordum. Nefessiz kalıyor ve en sonunda paniğe kapılıyordum.

Annem dün oturma odasında doktora bağırdıktan sonra, doktor uyumama yardım etmesi için en sonunda ilaç vermişti. Yazma konusunda pek de emin olmadığı bir ilacı bir aylığına kullanmam için vermişti, yazmak istemiyordu çünkü "yüzeye çıkmak için yası süreci boyunca duyguları hissetmek" gerektiğini düşünüyordu. Bu saçmalığı uydurmuyordum, birkaç hafta önce bana tam olarak bu lafları söylemişti. Sonrasında beni ellerim bomboş bir şekilde eve yollarken kendisi hayatta olan karısının ve çocuklarının evine gitmişti.

Annemden bir sokak ötede oturmak, farklı sebeplerden hem bir lütuf hem de bir lanetti. Mesela meşhur tavuk güvecinden yaptığında ve fırından yeni çıktığı için hâlâ dumanı üstündeyken bize bir tepsi getirdiğinde veya soğuk bir kasım sabahında beni işe bırakmak için yolun başında beklediğinde yakınlığımız tam bir lütuftu. Öte yandan, akşamdan kalma bir halde yatağımda yatıp her şeyi çift görürken sanki on yedimdeymişim gibi yatak odamın kapısında belirdiğinde veya birkaç günlüğüne temizlik yapmadıysam bana realite programlarındaki istifçilerden biriymişim gibi tepeden baktığında birbirimize yakın oturmamız bir laneteye dönüşüyordu. Öğleden sonra üçte oturma odamın perdeleri hâlâ kapalıyken ve iki gündür giydiğim pijamalarla oturup kendi başıma yas tutmaya çalıştığımda, bana içmeyi unutacağım çayları ve üst katları temizleyip çöpleri dışarı çıkarırken buzdolabının gerisine atacağım sandviçleri yaptığında da yakınlığımız bir lanetti.

Onu anlıyordum elbette. Bana karşı çok korumacıydı, özellikle de şu anda. Doktor uyku hapı verme konusunda

kararsız kaldığında, annem doktoru resmen korkudan titretmişti. Aslında ben de hap kullanma konusunda pek istekli değildim, gerçi Tanrı biliyor ya unutma fikri çekiciydi. Tanrı'yı neden bu konuya dahil ettiğimi de bilmiyorum. Freddie her zaman katı bir ateistti ve daima da öyle olacaktı. Ben, en iyi tabirle, kararsızdım, o yüzden yakın zamanda sevdiklerini kaybedenlerle yapılan klinik bir çalışmada yer almamla Tanrı'nın pek bir alakası olmasını beklemiyordum. Doktor ilaç denemesine katılmayı önermişti, muhtemelen annemin ondan maksimum dozda Valium vermesini istemesi ve bu yeni ilaçların daha ılımlı, daha bütünleyici bir seçenek olarak görülmesi yüzündendi. Dürüst olmam gerekirse ilaçların ne olduğu umurumda bile değildi, resmi olarak dünyanın en üzgün, en yorgun kobay faresiydim.

Freddie'yle muhteşem bir yatağımız vardı. Kulağa gerçekdışı gelebilir fakat Savoy yeni yataklara yer açmak için otel yataklarını açık artırmayla satıyordu ve kutsal şeyler aşkına, bu yatak epik boyutların fantezisiydi. Başta insanlar şok olmuştu: İkinci el bir yatak mı alıyorsunuz? Sanki evsizler barınağından verilen bir kamp yatağını alıyormuşuz gibi annem, "Ne demeye böyle bir şey yapıyorsunuz?" demişti. O kuşku duyanların daha önce hiç Savoy'da kalmadıkları belliydi. İşin aslı ben de kalmamıştım ama televizyonda el yapımı yataklarıyla ilgili bir şeyler izlemiştim ve ne aldığımı çok iyi biliyordum. İşte yüz elli kilometre çapındaki bir alandaki en rahat yatağa sahip olmamız bu şekilde olmuştu, o yatakta Freddie'yle sayısız pazar kahvaltısı yapmıştık, gülmüştük, ağlamıştık ve yürek sızlatacak kadar tatlı sevişmelerimiz olmuştu.

Kazadan birkaç gün sonra annem benim için çarşafı değiştirdiğini söylediğinde istemeden ansızın bir sinir krizi geçirmiştim. Kendimi uzaktan izledim, çamaşır makinesinin kapağını tırmalıyor, çarşaf köpüklerin arasında dönüp

dururken ve Freddie'nin teninden ve kokusundan arta kalan her şeyi alıp gidere götürürken hıçkırıyordum.

Annem yanımdaydı, beni yerden kaldırmaya çalışırken bir yandan da ablama yardım etmesi için sesleniyordu. Mutfağın ahşap parkelerine hep birlikte yığılıp kaldık, çarşafı izliyorduk, hepimiz gözyaşlarına boğulmuştuk çünkü Freddie'nin artık burada olmaması hiç adil değildi.

O zamandan beri yatağa gitmedim. Aslında sanırım o zamandan beri doğru düzgün uyumadım. Arada sırada kestirdiğim oluyordu. Başımı masada yenmemiş kahvaltımın yanına dayadığımda, kanepede Freddie'nin paltosunun altına sokulduğumda, hatta buzdolabına dayanarak dururken bile.

"Hadi Lyds," diyordu ablam omzumu yumuşak bir şekilde sarsarak. "Seni yukarı çıkaracağım."

Saate bir göz attım. Aklım biraz karışmıştı çünkü gözlerimi kapattığımda ortalık aydınlıktı ama hava birisinin, muhtemelen Elle'in, lambaları açmasına sebep olacak kadar kararmıştı. Ablamın böylesine düşünceli olması onu benzersiz kılan özelliklerindendi. Hep onun benim daha iyi versiyonum olduğunu düşünürdüm. Boy ve kemik yapısı bakımından, fiziksel olarak aynıydık ama ben sarışındım, o esmerdi. Hem gözleri hem de saçları koyuydu. Benden daha nazikti, hatta bazen kendi iyiliği için fazla iyi oluyordu. Öğleden sonranın büyük kısmında buradaydı. Sanırım annem bir veya iki saatten fazla yalnız kalmamam için bir çizelge hazırlamıştı. Muhtemelen dolabının üzerine, bütün hafta eklemelerde bulunduğu alışveriş listesinin ve zayıflama sınıfı için doldurduğu yeme içme günlüğünün hemen yanına tutturmuştu. Annem listelerden hoşlanırdı.

"Yukarıda nereye?" dedim daha dik oturarak. Elle'in elindeki bir bardak suyu ve ilaç şişesini aldım.

"Yatağa," derken sesi çelik gibi sertti.

"Burada iyiyim," diye homurdandım. Aslında kanepemiz uyumak için pek de rahat değildi. "Yatma zamanı bile gelmedi. Bir şeyler izleyebiliriz..." Elimi köşedeki televizyona doğru sallarken pembe dizilerden birini hatırlamaya çalıştım. Yorgun beynim bir şey bulamayınca kızgınlıkla iç geçirdim. "Hani var ya, bir bar, kel adamlar ve bağrış çağrışın olduğu dizi."

Gülümseyerek gözlerini devirdi. "*EastEnders*'tan bahsediyorsun."

"İşte o," dedim. Televizyonu açmak için kumandayı ararken dikkatim dağıldı.

"O bu saate bitmiştir. Ayrıca sen o diziyi beş yıldan fazladır izlemedin," dedi oyunumu yemeyerek.

Yüzümü buruşturdum. "İzledim. Sallanan küpeli bir kadın var ve... Ve Barbara Windsor'ın canlandırdığı bir karakter de var," diyerek çenemi yukarı kaldırdım.

Elle başını iki yana salladı. "İkisi de öldü," dedi.

Zavallılar, diye düşündüm ve zavallı aileleri.

Elle ellerini uzattı. "Yatağa gitme vakti, Lydia," derken nazik ve kararlıydı, kardeşten çok bir hemşire gibiydi.

Sıcak gözyaşlarım retinama iğne gibi battı. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yapabilirsin," dedi kararlı bir şekilde, elini hâlâ bana uzatıyordu. "Başka ne yapacaksın? Hayatının kalanında kanepede mi yatacaksın?"

"Bu çok mu kötü olurdu?"

Elle yanıma tünedi ve elimi tuttu, ilaçlar kucağındaydı. "Gerçekten kötü olurdu, Lyds," dedi. "Eğer burada yalnız başına kalan sen değil de Freddie olsaydı onun doğru düzgün uyumasını isterdin, değil mi?"

Sefil bir halde başımı salladım. Elbette isterdim.

"Aslına bakarsan yatağa gidene kadar ona musallat olup dururdun," dedi başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirirken. Freddie'nin öldüğü günden beri etrafından

nefes alıp vermeye çalıştığım daimi gözyaşı topunda boğulacaktım.

Avucundaki ufak, parlak pembe tableti sallayışını izledim. Beni düzeltmek için sadece bu yeter miydi? Birkaç haftalık sağlam uykunun ardından derli toplu ve yeniden yaşamaya hazır olur muydum?

Elle hiçbir tereddüt göstermeden gözlerime baktı ve ne kadar paramparça halde olduğumu fark ettiğimde yaşlar yanaklarımdan aşağı yuvarlandı. Hem duygusal hem de fiziksel olarak dibe vurmuştum. Daha doğrusu dipte olduğumu umuyordum çünkü bundan daha öteye düşersem hayatta kalacağımı hiç sanmıyordum. Titreyen parmaklarımla hapı alıp ağzıma attım ve suyu kafama diktim. Yatak odamın kapısına geldiğimde Elle'e döndüm.

"Bunu kendi başıma yapmam gerek," diye fısıldadım.

Cansız saçlarımı gözlerimin önünden çekti. "Emin misin?" Kara gözleriyle yüzümü inceledi. "Eğer istersen uykuya dalana kadar seninle kalabilirim?"

Yere bakarak burnumu çektim, her zamanki gibi ağlıyordum. "Kalırsın biliyorum," derken elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Ama bence yalnız olmam daha iyi olur..." İhtiyacım olan sözcükleri tam olarak bulamadım. İlaç mı etkiliyordu, yoksa sadece uygun kelime mi yoktu bilmiyordum.

Elle başını salladı. "Eğer bana ihtiyacın olursa hemen aşağıda olacağım, tamam mı? Hiçbir yere gitmiyorum."

Kapı kolunu kavradım. Annemin nevresimleri değiştirdiği günden beri kapıyı kapalı tutuyordum; tertemiz, derlenmiş toplanmış yatağı banyoya giderken yanlışlıkla bile görmek istemiyordum. Kafamda odayı, sarı bantlarla kapatılmış bir olay yeri gibi girilmeyecek yabancı ve bambaşka bir yere dönüştürmüştüm.

"Sadece bir yatak," diye fısıldarken kapıyı yavaşça iterek açtım. Girişimi engellemek için sarı bantlar bulunmuyordu

ve yatağın altında da canavarlar yoktu. Fakat Freddie Hunter da yoktu ve bu her açıdan yürek burkucuydu.

"Sadece bir yatak," dedi Elle, sırtımdaki eli yatıştırıcıydı. "Dinlenilecek bir yer."

Fakat yalan söylüyordu. Ondan çok daha fazlası olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bu yatak odası, bizim yatak odamız, bu evi satın almaktaki ana sebeplerimizden biriydi. Havadardı, alçak pencere kanatları ve bal rengi ahşap döşemeleri sayesinde gün ışığıyla doluyordu, açık yaz gecelerindeyse ay ışığı içeri düşüyordu.

Birisi, muhtemelen Elle, henüz güneş batmamış olsa da yatağın benden tarafındaki lambayı açmıştı bile, loş bir ışık beni karşıladı. Yatağı da açmıştı, yatak odasından ziyade bir otel odası gibiydi. Kapıyı kapattığımda içerideki yoğun koku temiz nevresim kokusuydu. Freddie'nin tıraş losyonuna karışmış parfüm kokum yoktu, berjerin üzerine gelişigüzel atılmış kırışık gömlekler veya gardırobun dibinde yerine kaldırılmadan önce tekmelenerek çıkarılmış ayakkabılar yoktu. Her yer pırıl pırıldı, kendi hayatımda bir misafir gibiydim.

Kenarına otururken, "Sadece bir yatak," diye fısıldadım tekrar. Uzanıp gözlerimi kapattım, yatakta kendi tarafımda örtünün altına kıvrıldım.

Savoy yatağımıza yakışacak takım için harcamamız gerekenden çok daha fazlasını harcamıştık. Bugüne kadar kaldığım çoğu oteldekinden daha fazla iplik sayısına sahip, beyaz, pamuklu çarşaf. Örtülerin arasına kayarken sıcak olduklarını fark ettim. Elle, canım ablam, benim için sıcak su torbası koymuş, temiz çarşafın serinliğini yok etmişti. Yatağım, yatağımız, ihmal ettiğim için suçluluk hissettiğim eski bir dost gibi beni sarıp sarmaladı.

Yatakta yanlamasına uzandım, bedenim kederden acıyordu, her zamanki gibi kollarım onu bulmak için uzandı.

Sonra da sıcak su torbalarını onun tarafına ittim, o tarafa kayıp onun yerine yattım ve sıcak su torbasını göğsüme davayarak kollarımla sardım. Islanan yüzümü onun yastığına gömüp yaralı bir hayvan gibi uludum, kontrolsüz olduğu kadar yabancı da bir sesti.

Sonrasında azar azar, yavaşça durdu. Kalp atışlarım düzene girmeye başladı ve uzuvlarım ağırlaştı. Sıcacıktım, sarmalanmıştım ve elli altı günden ilk defa Freddie'siz kaybolmuş vaziyette değildim. Kayıp değildim çünkü uykuya dalmak üzereyken onun bedeninin ağırlığının yatağa yaptığı baskıyı, vücuduma dolanan vücudunu, ensemdeki düzenli nefeslerini âdeta hissedebiliyordum. Freddie Hunter beni bu karanlık, keşfedilmemiş sulardan kurtaracaktı. Onu kendime yaklaştırdım ve derin, huzurlu bir uykuya dalarken onu da nefes gibi içime çektim.

UYKUDA

11 Mayıs, Cuma

Huzur veren şafak vakitlerini bilir misiniz? Hani siz uyanmadan önce doğan güneşle birlikte yarı uyanık yarı uykuda olduğunuz, birkaç saatiniz daha olduğunu görüp memnun olduğunuz yaz günlerini? Arkamı döndüm ve Freddie'nin hâlâ burada benimle birlikte olduğunu gördüm. Hissettiğim rahatlama öylesine şiddetliydi ki tek yapabildiğim tamamen hareketsiz bir şekilde uzanmak ve nefes alıp verişimi onunkine uydurmaya çalışmak oldu. Saat sabahın dördüydü, kalkmak için çok erkendi, o yüzden gözlerimi tekrar kapadım. Böylesi müthiş bir rahatlamayı daha önce yaşadığımı sanmıyordum. Yatak, iç içe geçen bedenlerimiz sayesinde sıcacıktı, şafaktan önceki altuni ışıklar ve kuşların şakıyışının sessiz müziği vardı. Beni bu rüyadan kimse uyandırmasın lütfen.

UYANIK

11 Mayıs, Cuma

Gözlerimi ikinci defa açmadan önce, onun gittiğini biliyordum. Yatak daha soğuktu, sabahın altısında güneş daha haşindi, kuşların sesi kara tahtaya sürten tırnaklara eşdeğerdi. Freddie buradaydı, burada olduğunu biliyordum. Kafamı yastığa gömüp gözlerimi sımsıkı yumdum, tekrar uykuya dalmak için göz kapaklarımın ardındaki karanlığı aradım. Eğer uyuyabilirsem onu bulabilirdim.

Midem panikle fokurdamaya başladı, rahatlamak için kendimi ne kadar zorlarsam beynim o kadar ateşleniyor, ne yapacağımı bilmediğim karanlık düşüncelerle ve sefil duygularla dolu gün için kendini hazırlıyordu. Fakat sonra uyduruk bir aküye bağlanan ara kablo gibi yüreğim titredi çünkü bir şey hatırladım, artık uyku haplarım vardı. Beni uyutması gereken pembe haplar. Elle'in komodinin üstüne bıraktığı ilaç şişesine uzandım ve rahatlayarak ellerimin arasına aldım. Kapağı açıp bir tane yuttum.

UYKUDA

11 Mayıs, Cuma

"Günaydın Lyds." Freddie dönüp alnımı öptü, alarmımız bize saatin yedi olduğunu haber verirken omzumdaki kolu ağırdı. "Bugün oynamak istemiyorum. Yatakta kalalım mı? Sen benim yerime telefon edersen ben de senin yerine ederim."

Çoğu sabah buna benzer şeyler söylerdi ve her zaman birkaç dakikalığına bu fikirle keyiflenmiş gibi davranırdık.

"Yatak kahvaltısı hazırlayacak mısın?" diye mırıldanırken kolumu vücudunun sıcaklığına doladım, yüzümü göğsündeki kılların yumuşaklığına gömdüm. Onda sevdiğim bir sağlamlık, boyu ve geniş omuzları sayesinde hükmedici bir fiziksel duruş vardı. Ragbi oyuncularına benzeyen fiziği yüzünden kimi zaman iş yerindeki bazı insanlar onun ticari zekâsını hafife alırdı ve o da bunu kendi avantajına kullanmaktan mutlu olurdu. Dibine kadar rekabetçiydi.

"Kahvaltıyı öğlen etmek istiyorsan, hay hay." O başımı okşarken göğsünden yayılan kahkahayı duydum.

"Kulağa harika geliyor," diyerek gözlerimi yumdum, ciğerlerimi onunla doldurdum.

Birkaç miskin, enfes dakika boyunca öylece kalıp yarı uyanık halde miskinlik yaptık, birazdan kalkmak zorunda olduğumuzu biliyorduk. Fakat oyalandık çünkü bu anlar, Freddie'yle birlikte dünyayı karşımıza almamızı sağlayan

önemli anlardı. İlişkimizi üzerine inşa ettiğimiz sağlam kaya bu anlardı, işlerimizi halletmek için dünyayla yüzleşmeden önce omuzlarımıza aldığımız görünmez pelerindi. Freddie, 4. platformda 7:47 trenini beklerken ona ilgili bakışlar atan çarpıcı kıza karşılık vermezdi, ben de bazen öğle yemeği aldığım kafede barista olan Leon'un flörte varan ilgisine asla geçit vermezdim. Film yıldızları kadar muhteşem olsa ve kahve bardağıma ölçüyü aşan şeyler yazıyor olsa da.

Ağlıyordum. Birkaç saniyeliğine nedenini bilemedim ve sonra hatırladım, sanki suyun dibinde kaldıktan sonra yüzeye çıkan birisi gibi ciğerlerimi doldururcasına nefesler aldım.

Freddie şaşırdı, tek dirseğinin üzerine dayanarak bana baktı, omzumu kavradığında yüzünde endişe vardı. "Lyds, sorun ne?" Sesinde ısrar vardı, yardım etmeye, içinde bulunduğum acı neyse onu yatıştırmaya hazırdı.

Nefes alamadım, aldığım nefes ciğerimi yakıyordu.

"Sen öldün." Şoke edici kelimeleri hıçkırarak söyledim, gözlerim kazanın izlerini ararcasına onun güzel yüzünde gezindi. Hiçbir şey yoktu, hayatına mal olan feci kafa travmasına dair hiçbir ipucu yoktu. Gözleri alışılmadık bir maviydi, eğer gözlerinin içine bakacak kadar yakın değilseniz kahverengi olduğunu sanırdınız. Bazen önemli işler için siyah çerçeveli numarasız gözlük takardı, aslında gözlerinde hiçbir bozukluk yoktu ama öyle olduğu izlenimi yaratırdı. Şimdi o gözlere bakıyordum. Elimi çenesindeki saman sarısı sakalının üzerinde gezdirdim.

Sevecen bir şekilde güldü, gözlerinden rahatladığı görülüyordu.

"Seni şaşkın," diyerek sıkıca sarıldı. "Sadece rüya görüyordun, hepsi o."

Ah, bunun doğru olmasını nasıl da isterdim. Başımı iki yana salladım, o yüzden elimi tutup kalbine götürdü.

"Ben iyiyim," dedi ısrarla. "Bak, kalbim atıyor."

Atıyordu. Avucumun altında attığını hissedecek kadar sertçe bastırdım ancak gerçekte atmadığını biliyordum. Atıyor olamazdı. Şimdi elimi kendi eliyle tutuyordu, kederimin boyutunu görebildiği için artık gülmüyordu. Anlamıyordu elbette. Nasıl anlayabilirdi ki? Gerçek değildi ama Tanrı aşkına, bu daha önce gördüğüm rüyaların hiçbirine benzemiyordu. Uykumdayken uyanıktım. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Teninden gelen tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordum. Eğilip usulca beni öptüğünde gözyaşlarımın tadını alabildim. Ağlamayı kesemedim. Ona sarılırken sanki dumandan yapılmış ve çok sertçe nefes alırsam ortadan kaybolacakmış gibi sığ nefesler almaya çalıştım.

"Kâbus gördün, hepsi o," diye fısıldayarak sırtımı sıvazladı, yapabileceği başka hiçbir şey olmadığı için ağlamama izin veriyordu.

Keşke bunun kâbusun tam tersi olduğunu bilseydi, asıl kâbus doğum gününde bir restoranda bütün ailenle birlikte masada oturup sabırsızca erkek arkadaşının gelmesini beklerken gelen haberdi.

"Seni özledim. Seni çok ama çok özledim," diyerek yutkundum. Tek bir uzvumu bile hareketsiz tutamadım, kollarını bu defa gerçekten sıkıca etrafıma doladı. Bana beni sevdiğini ve iyi olduğunu, ikimizin de iyi olduğunu söylüyordu.

Birkaç dakikanın ardından nazikçe, "İşe geç kalacağız," dedi.

Gözlerimi kapatıp hareketsizce yattım, uyandığımda kollarının bana dolanmasının hissini hatırlamak için hafızama kazımaya çalışıyordum.

"Burada kalalım," diye fısıldadım. "Sonsuza kadar burada kalalım, Freddie."

Elini saçlarımın arasından geçirdi ve gözlerimin içine bakabilmek için başını geriye doğru yatırdı. "Keşke yapabileceğim," dedi dudaklarında gülümsemenin iziyle. "Fakat yapamayacağımı biliyorsun. Bu sabah PodGods'la toplantım var," dedi. Hakkında tek bir şey bile bilmediğim bir şeyden bahsediyordu.

"PodGods mu?"

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Kahve çekirdekçileri? Hatırlasana, sana anlatmıştım. Hepsi tepeden tırnağa parıl parıl parlayan yeşil PodGod tişörtleri ve beyzbol şapkalarıyla gelmişlerdi."

Hiçbir fikrim olmasa da, "Onları nasıl unutabilirim?" dedim.

Yanağını öpüp beni bıraktı.

"Bu sabah evde kal," dedi, gözlerinde endişe vardı. "Hiç izin kullanmıyorsun. Bugün izin alsan olmaz mı? Sana bir fincan çay getireceğim."

Onunla tartışmadım. Elli altı gündür işe gitmemiştim.

Bir yaz günü, sıcak bir öğleden sonra beni öptüğü ve kendini DNA'ma işlediği o ilk andan beri hayatım Freddie Hunter'ın hayatıyla iç içe geçmişti. Bir süredir aramızda bir şeyler oluyordu ve bir motorun buharı gibi artıyordu. Okul kantinindeki yeri hep benim yanımdaydı, böylece dondurmamdan yürütebiliyordu, sınıftayken flört sözleri havada uçuşurdu. Güzergâhının dışında olsa bile, annesi için bir şeyler alacağıyla veya büyükannesini ziyaret edeceğiyle ilgili sudan bahaneler uydurarak Jonah ve benimle birlikte eve yürümeye başladı. Jonah suçiçeğine yakalandığında ve birkaç haftalığına evde kalmak zorunda olduğunda hiç şansım kalmamıştı. Şimdi bile düşününce karnımda nostaljik kelebekler uçuyordu: Freddie bana sarı, plastik çiçekten bir yüzük vermişti, hani şu Noel çatapatlarından çıkanlardan. Sonra komşumun ön duvarında otururken beni öpmüştü.

Hayatımın en heyecan verici beş dakikasından sonra, "Büyükannen senin için endişelenmez mi?" diye sormuştum.

"O çok zor. Bournemouth'ta yaşıyor," demişti. İkimiz de kahkahalarla gülmüştük çünkü orası en az 160 km uzaktaydı.

İşte böyle olmuştu, o andan ebediyete kadar Freddie Hunter'ın kızı olmuştum. Ertesi sabah çantama çikolatayla birlikte benimle eve yürüyeceğini yazdığı bir not sıkıştırdı. Başka birisi yapsa sahiplenici bir davranış olarak görülebilirdi ama benim hassas, ergen kalbim bunu sadece heyecan verici bir dürüstlük olarak görmüştü.

Şimdi odada bir şeyler yapışını, suyu açmak için banyoya doğru gidişini, askıdan temiz, beyaz bir gömleği çekişini izledim.

"Nazar değdirmek istemiyorum ama bunun çantada keklik olduğunu düşünüyorum," derken işten gelen bir telefona cevap verdi, cep telefonunu omzuna kıstırdı ve çekmeceden iç çamaşırını aldı. Her gün yaptığı hareketleri izledim, telefondaki kişinin kapatmasını isteyerek gözlerini devirdiğinde ona titrek bir şekilde gülümsedim.

Banyoya girip gözden kayboldu, vücuduna çarpan suyun sesini duyduğumda kalkıp oturdum ve yorganı ittim.

"Bana neler oluyor?" diye fısıldarken ayaklarımı yere koydum, açık kalp ameliyatı geçirmiş bir hasta gibi yatağın kenarında oturdum. Çünkü verdiği his tam olarak buydu. Sanki birisi göğüs kafesimi açmış ve yeniden çalışması için kalbime masaj yapmıştı.

"Peri masallarına da sihirli fasulyelere de inanmıyorum," diye homurdandım. Titreyen alt dudağımı, kanın metalik ve buruk tadını alacak kadar sertçe ısırdım.

Freddie peşinde buhar bulutuyla banyodan çıktı, gömleğini kumaş pantolonunun içine soktuktan sonra düğmelerini ilikledi.

"Cadwell Evi olsun" diyerek tebessümle ilan ettik. "Eğer bir insan sahiplenmezse yeni yapılabilir mutlaka. Ölmeden önce vasiyetimi yazacağım."

Bu ev tam olarak bu sebeple seçilmişti, yani bahçemiz sabahlarda hemen kapıda bir tren istasyonu olduğu için mutluydu. Birmingham'da, şehir merkezindeki iş zamanının çoğunu alıyordu, o yüzden yolculuğu ne kadar kısa sürerse o kadar iyiydi. Benim belediye binasına yolculuğum çok daha kısa sürüyordu, on dakikada oradaydım ve iş yerinde park yerim vardı. Korunma altına alınmış binamızı seviyordum, bana bir çocuğun masal kitabındaki binaları hatırlatıyordu. Kasabadaki en eski bina olduğuna inanıyordum, ama caddenin sonunda, yan alışap tan yapılmış ve eğri büğrü bir binaydı. Düzensiz bir şekilde genişleyen ama caddenin üzerindeki yapıların çoğu birbiri ne benziyordu, küçük Shropshire kasabamız çok eskiler den kalmaydı, Tapu Defteri'ne* girmekten fazlasıyla gurur duyardı. Birbirine bu kadar yakın olan bir toplulukta bü yümekle ilgili söylenecek çok fazla şey vardı, bazı aileler nesillerdir, hayatları beşikten mezara burada geçiriyorlardı. Böyle bir şeyin değerini gözden kaçırmak, herkesin birbiri hakkında pek çok şey biliyor olmasıyla boğulmuş hissetmesi kolaydı ama bunda bir zenginlik ve rahatlık da vardı. Özellikle de birisinin başı dertteyken.

Bizi eve âşık eden sadece bulunduğu muhit değildi gerçi. Eve bir ilkbahar sabahında bakmıştık, güneş, bal rengi taşları ve derin cumbalı pencereyi göstermek için tam da kusursuz yükseklikteydi. Birbirine bitişik evlerin ortasındaydı ve dekore ederken bunun bir parça kâbusumuz olduğunu fark ettik çünkü düz bir duvar veya kapı yoktu. Freddie

* (İng.) *Domesday Book*, İngiltere'nin ilk arşiv belgelerindendir. 1086'da Fatih William'ın emriyle ülkedeki toprakların, toprak sahiplerinin ve zenginliklerinin kayıt altına alınmasını sağlayan büyük bir araştırmanın sonucudur. (ç.n.)

başını ne zaman mutfağın alçak, açıktaki kirişine çarpsa bunun eve karakter kattığını söyleyerek ona karşı çıkıyordum. Çizgili ahşap parkeleri ve sıcacık dağınıklığıyla, evin dekorunun Kate Winslet'ın *Tatil* filmindeki kulübesinin yankılarını taşıdığını düşünmek hoşuma gidiyordu. Garaj satışları ve bit pazarlarından özenle aldığım, arada sırada Freddie'nin daha modern şeyleri tercih etmesiyle dizginlenerek oluşturmaya çalıştığım bir görünümdü. Bu, Freddie'nin her zaman kaybettiği bir savaştı. Ben alakargalar gibi parlak şeyleri severdim ve Pinterest savaşım her daim güçlüydü.

Birkaç gün önce, kendimi giyinmeye zorladıktan ve şarap zulamı doldurmak için içki dükkânına gittikten sonra, eve gitmek istemediğimi fark etmiştim. Evin anahtarlarını elimize aldığımız sabahtan bu yana ev için ilk defa böyle hissetmiştim, yuvamın artık yuva olmadığını fark ettiğimde kalbim paramparça olmuştu. Evi satmak gibi bir fikri asla düşünemezdim fakat o anda evle bağlarımın koptuğunu hissettim ve aksi yöne yürüdüm. Çocuk parkının etrafında iki tur attıktan sonra eve yöneldim. Ardından merakla içeri girdim ve bir daha da çıkmak istemedim. Çelişkilerden bir karmaşaydım âdeta, ailemin benim için delicesine endişelenmesi şaşırılacak bir durum değildi.

Burası bizim evimizdi ve şimdiyse benim olmuştu. Bununla beraber, Freddie'siz kalınca daha yirmi sekizimde evin ipotek borcunun kalkmış olmasından alınacak ufak bir keyif vardı. Zamanında mali danışmanımız bize hayat sigortası yaptığında bizi sazan gibi avladığını düşünmüştük, evin parası ödenmeden önce ikimizin başına bir şey gelebileceği düşüncesi tamamen saçmalık gibi gelmişti. Kendimizi o kadar güvende hissettiğimiz için ne kadar da şanslıydık. Yine ağlamak üzere olduğumu fark edince kendimi düşüncelerin arasından çekip çıkardım. Freddie bana sorgularcasına bakıyordu. "Şimdi iyi misin?" diye sorarken

çenemi kavradı, başparmağını elmacık kemiğimin üzerinde gezdirdi.

Başımla onayladım, avucunu öpmek için yüzümü çevirince o da başımı öptü. "İşte benim kızım," diye fısıldadı. "Seni seviyorum."

Ne kadar onur zedeleyecek bir şey olsa da ona tutunmak, beni bir daha bırakmaması için yalvarmak istiyordum ama yapmadım. Eğer bu bizimle ilgili son hatıram olacaksa yüreğime en güzel şekilde mühürlenmesini isterdim. Bu yüzden ayağa kalktım, ceketinin yakasını tuttum ve onun o güzel, aşina olduğum mavi gözlerine baktım.

Sözlerin net ve doğru bir şekilde çıkması için kendimi zorlayarak, "Sen hayatımın aşkısın Freddie Hunter," dedim.

Başını eğip beni öptü. "Seni Keira Knightley'den daha çok seviyorum." Aramızdaki espriyi yaparken sevecen bir şekilde güldü.

"Demek o kadar, ha?" Gözlerimi devirdim çünkü genelde aşağıdan başlayıp yukarı kadar çıkıyorduk. Onun listesinde zirve Keira, benimkindeyse Ryan Reynolds'tı.

"O kadar," derken yatak odasından geri geri çıktı ve bana öpücük attı.

Panik, sıcak ve safralı bir şekilde midemden yükseldi, peşinden koşmamak için ayak parmaklarımı ahşap zemine doğru kıvırdım. Basamaklardan inen ayak sesini, ön kapının kapanmasını dinledim ve köşeyi dönüşünü izlemek için koşar adımlarla yatak odasının penceresine doğru koştum. Çok geç kalmış olsam da, eski kilitlerle uğraşarak pencereleri açtım, beni duymayacağını bilsem de adını bağırdım. Niçin gitmesine izin vermiştim ki? Ya onu bir daha asla bulamazsam? Pencere pervazını kavradım, gözlerimi sırtına diktim. Âdeta yok olup gitmesini bekliyordum ama öyle olmadı. Köşeyi dönüp dünyaya, kurumsal kahve müşterisine, 4. platformdaki kıza, benim olamayacağım yerlere gitmek için kayboldu.

UYANIK

11 Mayıs, Cuma

Uyandığımda yüzüm sırılsıklamdı ve ağzımda kana benzeyen kekremsi bir tat vardı. Telefonumu alıp yüzümü yakından incelediğimde alt dudağımı epey fena şekilde ısırdığımı fark ettim. Dişlerimin bıraktığı girintileri görebiliyordum, dudağım kötü bir botoks yaptırmışım gibi şişmişti. En iyi halim değildi. Acayip derecede balon balığına benzememi Freddie hiç şüphesiz komik bulurdu.

Freddie. Gözlerimi kapattım, aşırı gerçekçi rüyam ya da o her ne idiyse onun yüzünden nefessiz kaldım. Bunu sadece elektronik ürünler satan bir dükkâna gittiğinizde en son çıkan, en parlak, küçük bir servet değerinde bir televizyonu görmenize benzetebilirdim. Renkler daha canlı, kenarlar daha belirgin, sesler daha netti. Technicolor parlaklığındaydı, âdeta IMAX salonunda bir film izliyormuşsunuz gibiydi. Hayır, daha çok IMAX salonunda oynayan bir filmin içinde olmak gibiydi. Freddie canlıydı, duş alıyordu, işe geç kalıyordu ve bir kez daha Keira Knightley şakaları yapıyordu.

Zihnimi kurcaladım, ölmeden önce kahve şirketi müşterisiyle ilgili bir şeyler anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çabaladım. Öyle bir şey olmadığından emindim, sanki Freddie elli yedi gündür bir perdenin ardında yaşıyormuş, dünyayı hiç umursamadan her gün işine gidiyormuş gibiydi.

Bir kez daha uykuya dalmaya çalışıp onu bulma, Freddie'nin kalbinin hâlâ attığı hayata geri dönme ihtiyacıyla dolup taştım ama o dünyada Freddie çoktan kol düğmelerinin parıltısıyla ve gülümsemesiyle reklam sektörünün altını üstüne getiriyordu. Dün gece yatağa gitmeyi bile istemeyen ben, şimdi de yataktan kalkıp yeni günle yüzleşmeyi hiç istemiyorum. Yatak odasından çıkmanın azıcık iyi bir fikir olduğuna kendimi ikna etmem bile rahat on beş dakikamı aldı. En sonunda kendimle bir pazarlık yaptım. Eğer kalkıp cuma gününü yaşarsam, eğer duş alıp yemek yersem ve hatta belki biraz olsun evden çıkarsam bir hap daha alabilirdim. Akşam yemeğimi erkenden yiyip yatağa dönecektim ve belki, sadece belki, akşamı sevdiğimle geçirecektim.

UYANIK

12 Mayıs, Cumartesi

Ellerimi ısınsın diye değil de rahatlatsın diye kahve kupama sararken, "Rüyamda Freddie'yi görüyordum," dedim. Mutfak masasında karşımda oturan Elle bana baktı, başını yavaşça salladı.

"Ben de arada sırada görüyorum," diyerek içeceğine şeker koydu. "Dürüst olmam gerekirse rüyanda onu görmesen daha çok şaşırırdım."

"Sen de mi görüyorsun?" Ona dikkatle baktım, gözlerime bakmasını ve dikkatini vermesini istiyordum çünkü bu önemliydi. "Bana daha önce hiç olmadı." Midem hayal kırıklığıyla buruldu. Başıma gelen şey, herkesin yaşamayacağı türden özel bir durumdu.

Elle başını kaldırıp mutfaktaki saate baktı.

"Gitmeye hazır mısın?"

Kahvaltıya anneme gidecektik. Bu, cumartesileri ben Freddie'nin mezarına gitmeden önce yaptığımız bir şey olmaya başlamıştı, sanırım annemin hafta sonuma farklı bir plan katma yoluydu. Elle tarak değdirmediğim saçıma ve üzerimde hâlâ dün giydiğim tişörtümün olmasına bir şey demedi. Freddie'nin tişörtlerinden biriydi. Saçım da aslında onun için uzundu, uzun saç seviyor diye yıllardır uçlarını kestirmekten başka bir şey yapmamıştım. Yani kendimi bildim bileli saçlarım uzun olmasa da giderek en belirgin

özelliklerimden biri haline gelmişti. Lydia... Freddie'nin uzun, sarı saçlı sevgilisi.

Geçen hafta olsaydı, muhtemelen üzerime kot ceketimi geçirir, saçımı da taramadan lastik tokayla geriye doğru topladıktan sonra kendimi gitmeye hazır olarak görürdüm. Fakat geçen haftada değildik. Eğer Freddie'yle karşılaşmam bana bir şey öğrettiyse o da hayatta olduğum ve hayatta olan insanların en azından temiz pak olması gerektiğiydi. Teknik olarak hayatta olmayan Freddie bile duş alıyordu.

"Bana on dakika verir misin?" Elle'e en yalın şekilde gülümsedim. "Sanırım biraz makyaj yapmamın zamanı geldi." Cenaze töreninden beri makyaj çantama elimi bile sürmemiştim.

Bana garip bir şekilde baktı, onu şaşırttığımı söyleyebilirdim.

"Şey, söylemek istemedim ama son zamanlarda biraz bok gibi görünüyordun," diyerek kafa buldu.

Şakası mideme takla attırdı çünkü biz her zaman iki kişi ne kadar yakınlaşabilirse o kadar yakın olmuştuk. Bir elmanın iki yarısı gibi derdim ama sanırım bu tam olarak o anlamı vermiyordu zira tip olarak birbirimize pek benzemiyorduk. Kız kardeşler kadar yakın demek de yetmezdi. İş yerindeki Julia ve ablası Marie gibi kardeşler vardı, onunla aynı gen havuzunda olabilme ihtimalini bile reddeden, ablasının tam bir öküz olduğunu söyleyen cinsten. Öte yandan birlikte okula gittiğim ikizler Alice ve Ellen gibi kardeşler de vardı, aynı kıyafetleri giyen ve birbirinin cümlelerini tamamlayan fakat netbol takımının kaptanı seçilmek için kardeşini otobüsün altına itecek türden kardeşler. Elle ve ben, biz... Monica ve Rachel'dık. Carrie ve Miranda. Birbirimizin en büyük destekçisi ve dertleşmek için seçeceği ilk kişiydik, kendimi ondan ne kadar uzaklaştırmış olduğumu ancak şimdi görebiliyordum. Bir an bile buna alınmadığını

veya beni suçlamadığını biliyordum ama onun için çok zor olmuş olmalıydı. Freddie'yle birlikte beni de kaybetmişti. Kendimi daha iyi hissettiğim bir günde, bazen karanlık günlerde görebildiğim tek ışığın o olduğunu ona söylemeyi zihnime kazıdım.

"Fazla oyalanmam," diyerek sandalyemi itip ahşap zemine sürttüm.

"Beklerken kendime içecek bir şeyler hazırlayacağım," dedi.

Elle'i mutfakta bırakıp çıktım, açtığı musluğun sesi ve mutfak dolabında çıkardığı tıkırtılar rahatlatıcıydı. Buraya sık sık gelen ve her zaman iyi ağırlanan bir konuktu. Jonah Jones kadar sık gelmiyordu tabii, Jonah burada neredeyse Freddie ve benim kadar vakit geçiriyordu. Kanepemize yayılıp daha önce kimsenin adını duymadığı bir filmi izliyorlar veya ikisi de mutfakta Jamie Oliver gibi becerikli olmadığı için pizza yiyor oluyorlardı. Bunu Freddie'ye hiç söylememiştim ama bazen Jonah'nın en yakın arkadaşını bana vermekten nefret ettiğini hissediyordum. Sanırım üç her zaman çok tuhaf bir rakamdı.

"Bugün David yok mu?"

Annem arkamıza doğru bakındı. Bazen annemin David'e bize olduğundan daha düşkün olduğunu düşünüyordum. Freddie'ye karşı da öyleydi, oğullarıymış gibi üzerlerine titremekten keyif alıyordu.

Elle, "Bu sabah sadece biz varız, üzgünüm," dese de hiç üzgün değildi.

Annem yalandan iç çekti. "Neyse, sizle idare edeceğiz artık. Gerçi saç kurutma makinemin sigortasını değiştirmesini isteyecektim, yine çalışmıyor."

Elle annemin arkasından benimle göz göze geldi, ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. David bir şeyleri kendi

başına yapma konusunda berbattı. Bir raf monte edilecekse, oda dekore edilecekse veya bir sigorta değiştirilecekse bu Elle'in alanına giriyordu ama annem evin erkeğinin David olduğu ve erkeklere yaraşan işleri onun yapması gerektiği gibi miadını doldurmuş bir görüşte ısrar ediyordu. Kendi sigortasını pekâlâ kendisi değiştirebilirdi, bizi tek başına yetiştirmişti ve ölmemiştik, topraklama kablosu ile akımlı tel arasındaki farkı biliyordu. Ondan garip işleri yapmasını istediğinde David'in bir çeşit özgüvenle dolmasını sağladığını düşünüyordu muhtemelen, David'se panik dolu, yardım edin diyen gözleriyle bize bakıyor olurdu. Kan ter içinde kalmadan portatif merdivene bile çıkamıyordu, daha birkaç hafta önce Elle merdivenin tepesinde yağmur oluklarını temizlerken David onun için merdiveni tutmuş, ben de mutfakta annemin dikkatini dağıtmak zorunda kalmıştım. Bu hepimizin oynadığı bir oyundu. Freddie ailenin doğal düzelticisiydi ve onun yokluğunda David istemeden ailenin düzelticiliğine terfi etmişti.

Holde annemin peşinden giderken, "Soğanlı ve peynirli omlet yapıyorum," dedi. "Yeni tavamı deniyorum." Parlak pembe kızartma tavasını bize doğru çevirdi.

"Yine mi alışveriş kanalından aldın?" diye sordu Elle. Çantasını mutfak masasının üzerine bıraktı.

Annem omzunu silkti. "Tesadüfen açıktı. Biliyorsunuz genelde televizyondan bir şey almam ama Kathrin Magyar çok beğenmişti ve eski kızartma tavamın da sapı çıkmıştı, yani bir bakıma kısmetimde vardı."

Gülümsememi bastırdım, Elle bakışlarını kaçırdı. Mutfak dolaplarının, göz kamaştırıcı televizyon sunucusu Kathrin Magyar'ın hayatında devrim yaratacağını söyleyerek annemi satın almaya ikna ettiği gereksiz şeylerle dolu olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Soğanları doğramamı ister misin?" dedim.

Başını iki yana salladı. "Yaptım bile. Mini doğrayıcının içinde."

Mutfak tezgâhının üzerinde durduğunu fark ederek başımı salladım. Onu da mı alışveriş kanalından aldın diye sormadım çünkü hiç şüphesiz oradan almıştı, çedar için kullandığı otomatik peynir rendesiyle birlikte.

Onun yerine kahve yaptım, neyse ki kahve yapmak için lüzumsuz aletler yoktu.

Annem yumurtaları kâseye kırarken, "Hapları denedin mi?" diye sordu.

Freddie'nin hatırasıyla nefes nefese kalarak onayladım.

Mutfak gereçlerini tuttuğu kulplu sürahisini karıştırıp çırpıcısını buldu. "Ee?"

"İşe yarıyorlar." Omzumu silktim. "Bütün gece uyudum."

"Yatakta mı?"

İç geçirdim, Elle bana ufak bir gülümseme gönderdi. "Evet, yatakta."

Rahatlamasıyla birlikte yumurtaları çırparken alnındaki çizgiler de yok oldu. "Bu güzel. Yani artık kanepede uyumak yok, değil mi? Senin için iyi değil."

"Yok, söz veriyorum."

Elle sofrayı kurdu, üç kişilikti. Ailemiz beş kişiye çıkmıştı, şimdi ise dörde düşmüştü ancak en yalın hali her zaman üçtü: annem, Elle ve ben. Babamızı hiç tanımadık. Birinci yaş günümden beş gün sonra çekip gitmişti ve annem onu asla bağışlamadı. Elle kıpır kıpır, üç yaşında bir çocukmuş, bense ele avuca sığmazmışım ve babamız üç kadının dahil olduğu o hayatın kendine uymadığına karar vermiş, Cornwall'a taşınıp sörfe dönmüştü. Öyle bir adamdı işte. Birkaç yılda bir nerede olduğunu haber verirdi ve bir iki defa biz okuldayken habersizce kapımızda bitivermişti. Kötü bir insan değildi, sadece sorumsuzdu. Bir yerlerde olduğunu bilmek iyiydi ama hayatım boyunca ona asla ihtiyacım olmadı.

Annem tabaklarımızı masaya koyarken, "Yeni bir mutfak masası almayı düşünüyorum," dedi ve yerine oturdu.

Elle ile gözlerimizi dikip ona baktık. "Yapamazsın," dedim.

"Asla olmaz," dedi Elle.

Annem tavana doğru baktı, bu fikre karşı çıkılmasını beklediği gayet açıktı. "Kızlar, masa artık son demlerinde."

Bütün hayatımız boyunca bu yıpranmış, çizilmiş ahşap masanın etrafında, tam olarak aynı yerlerde oturmuştuk. Okul sabahlarında ettiğimiz kahvaltıları, hafta sonları en sevdiğimiz pastırmalı ve kırmızı pancarlı sandviçlerimizi yiyişimizi ve aile kavgalarımızı görmüştü. Annemiz tam bir alışkanlıklar insanıydı, evi yıllar içinde çok fazla değişmemişti. Elle ile ikimiz aşağı yukarı aynı kalacağına güvenmeye başlamıştık. Aslında şöyle bir düşününce, aynı şey annem için de düşünülebilirdi. Kendimi bildim bileli annemin saçı küllü sarı ve küttü. Elle'le ikimiz kalp şeklindeki yüzümüzü ondan almıştık ve güldüğümüzde ortaya çıkan derin gamzelerimiz vardı, sanki birisi parmaklarını yanaklarımıza bastırmış gibiydi. O bizim emniyet ağımızdı ve bu ev bizim sığınağımızdı.

"Ev ödevlerimizi bu masada yaptık." Elle elini korumacı bir şekilde masaya koydu.

"Yediğim her Noel yemeğini bu masanın etrafında yedik," dedim.

Annem, "Ama her yeri çizik içinde," demeye yeltendi.

"Evet," dedi Elle. "Beş yaşındayken yazdığım isimlerimiz var."

Harfleri öğrenmesinin üzerinden çok geçmeden mavi tükenmez kalemle adımızı masaya kazımıştı. Hikâye, Elle'in kendisiyle gurur duyması ve yaptığı şeyi anneme göstermek için sabırsızlanmasıyla devam ediyordu. Kelimeler hâlâ oradaydı, tabak altlıklarımızın altında çocuksu harflerle

yazılmış halde duruyordu. Gwen. Elle. Lydia. Her birinin sonunda sıska, küçük bir kuş vardı.

Annem Elle'e bakarak, "Kendi evine götürmek ister misin?" diye sordu. Elle'in evi her şeyin birbiriyle uyumlu olduğu veya birbirini tamamladığı, yıpranmış ve çizilmiş hiçbir şeyin bulunmadığı inanılmaz düzenli bir evdi.

Elle kararlılıkla, "O buraya ait," dedi.

Annem bana baktı. "Lydia?"

"Yerim olmadığını biliyorsun," dedim. "Ama lütfen bırak kalsın. O, ailenin bir parçası."

Kararsızlığa kapılarak iç geçirdi. Doğru olduğunu anladığını görebiliyordum. Onun da gerçekten ondan kurtulmak istediğini sanmıyordum. "Belki de öyledir."

"Omletler çok güzel," dedi Elle.

Aklıma bir fikir geldi. "Kathrin Magyar sana yeni bir yemek masası mı sattı?"

Annem kahvesine uzandı ve masanın üstünü eski bir dostu okşar gibi okşadı. "Siparişi iptal edeceğim."

Kathrin Magyar işinde iyi olabilirdi ama Bird aile birliğine karşı hiç şansı yoktu.

Freddie'nin mezarına baktım, mezar taşına dayalı jelatin kaplı birkaç gül vardı, geçen hafta bıraktığım solmuş papatya ve kır çiçekleri aranjmanının yanında gösterişli bir şekilde duruyordu. Başka birisi getirmiş olmalıydı. Bir iş arkadaşı veya Freddie'nin annesi Maggie. Gerçi o pek sık gelmiyordu, mezarı başında olmayı çok ıstırap verici buluyordu. Freddie onun tek çocuğuydu, bu yüzden sevgi çemberlerine beni de katmak onun için çok zor olmuştu. Nezaketsiz biri değildi, sadece Freddie'yi kendine saklamaktan gizli bir haz duymuştu. Freddie'nin ölümünden bu yana birkaç defa buluşmuştuk ama bunun ikimize de iyi geldiğinden emin değildim. Onunki benim anlayamayacağım, farklı türden bir kayıptı.

Mezara gelmeyi benim de üzücü bulmamam aslında beni şaşırtıyordu, Freddie'yle konuşacağım bir yer olmasını seviyordum. Buraya gelirken çiçekçiden aldığım taze çiçekleri açarken gözlerim güllere kaydı. Benim çiçeklerim hüsnüyusuflar, süsenler ve gümüşi yeşil yapraklardan oluşuyordu. Güller gibi bir amaca hizmet eden çiçeklerden değillerdi. Güller, Sevgililer Günü içindi, hayal gücünden yoksun sayısız romantiğin tercihiydi. İçine bir de oyuncak ayı kattığında iyi bir iş çıkarıyordun. Freddie'yle aramızdaki aşk, klişelerden ve kalpli balonlardan öteydi. Büyük ve gerçekti, şimdiyse kendimi yarım kalmış bir insan gibi hissediyordum. Sanki ressam kalemini ters çevirmiş ve sayfadan benim de yarımı silmişti.

"Seni ziyaret eden kimdi Freddie?" dedim. Çimlerin üzerine oturdum, çantamı da ayaklarımın dibine bıraktım. Arabanın bagajında mezarlık için gereken malzemeleri bulunduran bir çanta olması oldukça depresifti, değil mi? İçinde musluktan su doldurmak için boş bir şişe, büyüyen çiçekleri kesmek için makas, ıslak mendil gibi şeylerin olduğu bir çantaydı.

Buraya ilk gelişlerimde ona ne söyleyeceğimi kafamda hazırlamaya çalışmıştım. İşe yaramamıştı. Şimdiyse sadece sessizce oturuyordum, gözlerimi kapatıyor ve tamamen başka bir yerde olduğumu hayal ediyordum. Aklımda ikimiz için türlü yerler oluşturuyordum. Evimizdeki kanepede, ayaklarım Freddie'nin kucağında oturuyordum. Türkiye'de bir şezlongda yan yana uzanıyorduk, berbat bir tatil paketiyle kaldığımız kötü otele su gibi akan bedava rakı sayesinde dayanıyorduk. Evimizin hemen köşesindeki, Sheila'nın ufak kafesinde karşılıklı oturuyorduk. Burası dışarıda geçirdiğimiz yorucu bir geceden sonra akşamdan kalmalığımızı geçirmek için İngiliz kahvaltısı etmeye gittiğimiz yerdi. Benimkinde kırmızı pancar olurdu, Sheila sırf benim

için özel olarak alıyordu. Bugün nereye gideceğimize karar vermek sadece birkaç saniyemi aldı. Büyük, sıcak yatağımızın güvenli kollarındaydık, yastıklarımızda uzanırken birbirimize bakıyorduk, yorganımız omuzlarımızı örtüyordu.

"Selam," dedim gözlerim kapanırken, dudaklarımda şimdiden gülümseme vardı. "Yine ben."

Dün gece olanların sayesinde, bazı zamanlardaki gibi Freddie'nin yüzünü gözümün önüne getirirken zorlanmadım. Vücutlarımızın arasında duran parmaklarını benimkilere geçirdi, sıcak ve güçlüydü, zihnimde gülümseyerek, "Şimdiden döndün mü? Çok heveslisin," dedi.

Hafifçe ofladım. "Seni yeniden görmenin ne kadar iyi olduğunu anlatamam," dedim, sesim fısıltıdan farksızdı. "Seni öyle çok özledim ki."

Uzanıp parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. "Ben de seni özledim," dedi bana ve birkaç dakika boyunca başka hiçbir şey söylemedik. Sadece ona baktım ve o da sakin ve huzurlu bir şekilde uzun uzun bana baktı. O buradayken yapmaya asla vakit ayırmadığımız bir şeydi. "Ee, sende ne var ne yok?" dedi bir müddet sonra, bir tutam saçımı parmağına doladı.

"Aslında fazla bir şey olup bittiği yok," dedim. Şu günlerde evden nadiren çıktığım düşünülürse bu doğruydu. "Bu sabah annemle ve Elle'le kahvaltı ettik. Peynirli ve soğanlı omlet yedik çünkü annem televizyondan aldığı yeni tavasını denemek istedi." Duraksadım, sonra devam ettim. "June teyze ile Bob enişte okçuluğa merak saldı," dedim. Freddie onların durmadan değişen hobilerini eğlendirici buluyordu, doğuştan gelen bir yetenekleri olmasa da yetişkinler için açılan kursları tek tek deniyorlardı âdeta. Şaka bir yana, çok güvenilir insanlardı ve June teyzem Freddie öldüğünden beri annemin dayanağı olmuştu. Annem bana destek olabilsin diye onun da anneme destek olduğundan şüpheleniyordum.

June teyzeme bayılırdım, inanılmaz şekilde anneme benziyordu. İkisi de aynı bulaşıcı kahkahaya sahiplerdi, çevrelerindeki herkesi güldürmesi garanti bir sesti.

"Birkaç gece önce iş yerinden Dawn ve Julia uğradı, yanlarında kart ve üzüm getirmişler. Üzüm! Duyan da hasta olduğumu falan zanneder." Sesimdeki küçümsemeyi duydum ve kendimi kötü hissettim. "Gelmeleri nazikçeydi tabii. Şu anda eşlik etmek için ideal durumda değilim." Duraksadım, ardından sevecen bir sesle güldüm. "Kahrolası üzümden hoşlanmam bile."

Onunla paylaşacak haberleri ararken gözlerimi kapalı tuttum. "Elle yeni bir iş buldu," dedim ablamın büyük haberini hatırlayarak. "Kasabadaki şu yeni havalı otelde etkinlik sorumlusu olacak. Bir sürü beleş pasta yiyebilecek, daha doğrusu o öyle düşünüyor."

Ona başka ne anlatabilirdim? Günlük hayatımda ufak tefek değişiklikler vardı. Muhtemelen futbol ve ragbi gibi spor müsabakalarından haberler isterdi ama o konularda iyi değildim.

"Birkaç gün önce doktor bana yeni bir ilaç verdi," dedim biraz süklüm püklüm olarak, Freddie'nin asla hap yutmamak gibi bir takıntısı vardı. "Uyumama yardım eden bir şey. Annem ısrar etti, nasıl olduğunu biliyorsun." Yardıma ihtiyaç duymanın utanılacak bir yanı olmadığını biliyordum ama üstesinden gelişimle gurur duymasını istiyordum. Aklımda bana ilacın işe yarayıp yaramadığını sordu, tereddüt ederek gülümsedim. "İşe yarayacaklarını düşünmüyordum. Yatağımızda hiç uyuyamıyordum, önceki geceye kadar."

"Nasıldı peki?" diye sordu.

"Hâlâ burada olduğunun farkında değildim," diye soludum, kalp atışım hızlanıyordu. "Uykuya dalmaya öyle korkuyordum ki, beni beklediğini fark etmedim bile." Sersemleyerek küçük bir kahkaha attım.

"Bugün farklı hissediyorum, Freddie," dedim. Etrafta beni duyacak kimse olmasa bile sessizce konuştum. "Kazadan beri her gün gri bir sisin içinde ilerliyormuşum gibi hissediyordum ama bugün ufacık bir ışık var. Sanki, nasıl desem..." Omzumu silktim, açıklamanın bir yolunu aradım. "Sanki çok uzaklardan bir yerden bana bir meşale tutuyorsun ve ben bağlantıyı takip etmek için gerçekten yoğun bir şekilde odaklanıyorum. Seni bulmak için. Senin bulunduğun yerde şu anda ne yapıyoruz?" Saatime göz attım. "Cumartesi gün ortasında. Jonah'yla futbol oynamaya gideceğine hiç şüphe yok."

Tanrı aşkına, ölü bir adama bile trip atabiliyordum. Sadece bazen Jonah'yı ve kaşının üzerindeki gittikçe kaybolan yara izini düşündüğümde, olan bitenin adaletsizliğiyle öfkeden köpürüyordum. Freddie doğum günümde doğruca eve gelmeliydi, Jonah'yı almak için geri dönmemeliydi. Beynimin mantıklı kısmı çoğu zaman araya giriyor ve Jonah'yı biraz bile suçlamanın korkunç bir şey olduğunu söylüyordu. Ancak bazen, gecenin geç vakitlerinde, aklıma gelen düşüncelere mani olamıyordum. Cenazeden beri ondan kaçıyor sayılırdım, mesajlarını cevapsız bıraktım, aramalarına geri dönmedim. Böyle bir davranışı hak etmediğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum.

Freddie, "Ona çok fazla yüklenme," dedi.

İç geçirdim çünkü onun için söylemesi kolaydı. "Biliyorum, biliyorum. Sadece..." Duraksayınca bir paket ıslak mendil açtım çünkü kelimeleri sesli olarak söylemek bile fazla geliyordu. "Sadece bazen bir defalığına olsun arabayı kendisinin kullanmasına izin verseydin ne olur diye merak ediyorum..." Ofladım, kafamın içinde cümlemi tamamlarken mezar taşını biraz abanarak sildim.

"O benim en iyi dostumdu," diye hatırlattı Freddie. "Senin de en eski arkadaşın, hatırladın mı?"

Solmuş çiçekleri çöp poşetinin içine tıktım, başımı iki yana sallarken kurumuş saplarını kırıyordum. "Elbette hatırlıyorum," dedim. Jonah'yı Freddie'yi tanıdığımdan bile uzun süredir tanıyordum. "Fakat bazı şeyler değişir. İnsanlar değişir."

"Jonah değişmez," dedi Freddie. Yanılıyor olsa da ona bunu söylemedim. Kazanın olduğu gün Jonah'nın içindeki ışık sönmüştü, yeniden tutuşturmanın bir yolunu bulacağından da pek emin değildim. İç geçirip gözlerimi göğe diktim, aramıza mesafe koyarak Jonah'nın yüküne daha fazlasını eklediğimin farkındaydım ve bu yüzden kendimi berbat hissediyordum.

"Deneyeceğim, oldu mu?" dedim. "Onu bir sonraki görüşümde çaba göstereceğim." Bu, Jonah'nın kolay rastlanan biri olmadığını bilerek verdiğim bir sözdü.

"Sanırım gitsem iyi olacak," dedim. Getirdiklerimi çantaya geri koydum. Gözlerim bilinçsizce altın rengi harflerle yazılmış isminin üzerinde gezindi. Freddie Hunter. Annesi Frederick yazılmasını istemişti, bu yüzden az kalsın birbirimize düşecektik. Geri adım atmadım. Frederick denilmesinden nefret ederdi, mezar taşında ebediyen öyle yazılmasına müsaade edemezdim.

Taşın yanında oyalandım, gitmeye hem hazırdım hem de değildim. Buraya gelmenin en kötü yanı buydu: gitmek. Toprağın altında ondan geriye ne kaldığı gerçeğini çok fazla düşünmemeye çalıştım. Cenazesinden hemen sonra, gecenin en karanlık vakitlerinde, mezarlığın kapılarından atlamayı ve onunkiyle birlikte benim hayatımı da içinde bulunduran siyah çanağı bulana kadar ellerimle toprağı kazmayı ciddi ciddi düşündüğüm zamanlar vardı. Freddie'yi gömmememiz çok iyi olmuştu, elime bir meşale, bir kürek alıp kendimi onunla birlikte kara toprağa gömmeme engel olamazdım herhalde.

Yerden kalkarken ağır ağır iç geçirdim ve kotumun arkasından nemli, plastik poşeti çekip aldım, sonra parmak uçlarımı öpüp sessizce mezar taşına koydum. "Sonra görüşürüz, umarım," diye fısıldadım. İki elimle parmaklarımı çaprazladım, arkamı döndüm ve otoparktaki arabama doğru yürüdüm.

Çantaları bagaja tıktım ve kapıyı kapattım, kotumun arka cebindeki telefonum titreşince irkildim. Ekrana bakınca Elle'in adını gördüm.

Bir saat içinde benimle Prince'te buluşur musun? Ben geldim bile, yeni iş heyecanı bastı! Eminim sen de bir içki içmek istersin?

Mesajına nasıl cevap vereceğimi bilemeden, merakla baktım. Freddie'nin cenazesinden beri mahallemizin barına ayak basmamıştım. Bunu biliyordu elbette, haftalardır her teklifini geri çevirmiştim. Sadece barla ilgili tekliflerini değil, herhangi bir yere gitmekle bütün tekliflerini savuşturmuştum. Sonra bu sabahın gidişatını düşündüm. Muhtemelen Elle saçımı taramamı ve biraz makyaj yapmamı akkor halindeki yasıma dair olumlu bir gelişme olarak görmüş ve yasın bir sonraki aşaması neyse ona geçtiğimi varsaymıştı. Sonraki aşamanın adı neydi bilmiyordum, maviye dönük gri yastı belki de? Aşamalara psikologlar tarafından gerçek isimler verildiğini biliyordum ama ben onları renkler üzerinden düşünüyordum. Kızgın kırmızı. Sonsuz siyah. Şimdiyse alabildiğine grilik vardı. Elle'in teklifini düşündüm. Barla yüzleşebilir miydim? Başka bir planım yoktu, cumartesi günüm bomboş bir sayfadan ibaretti ve yeni işiyle ilgili ne kadar endişeli olduğunu biliyordum. Kazadan beri zamanının çoğunu bana ayırıyordu, belki ben de biraz olsun karşılık verebilirdim.

Tamam.

Kendime hayır diyecek fırsat vermeden çabucak cevabı yazıp yolladım.

On dakikaya görüşürüz.

Bara girdiğimde herkes gözlerini dikmiş bana bakıyormuş gibi hissettim, hani Vahşi Batı filmlerinde yabancının biri sallanan kapılardan geçip bara girdiğinde içerideki herkes durup aralarına girmeye cüret eden kişiye dik dik bakar ya, işte öyle anlardan biri gibiydi. Muhtemelen fazla abartıyordum, aslında barda yirmiden az kişi olduğu ve yarısının da içeceklerini yudumlayarak köşedeki ufak televizyondaki bilardo maçını izleyen emekliler olduğu düşünülürse kesinlikle abartıyordum.

The Prince of Wales, kötü bir tavsiyeye uyup yapılmış yeşil-kahverengi halısıyla ve yetmişlerden kalma bira bardağı altlıklarıyla düzgün bir bardı. Öyle gurme menüsü falan yoktu, barı işleten Ron eğer şanslıysanız maç olduğu günler çıtır peynirler ve soğan turşusu çıkarırdı. Fakat burası bizim muhitimizdeydi, evin hemen köşesindeydi, hipsterları çok fazla çekmiyordu ve tam da bu sebepten müşterileri tarafından seviliyordu. Daha önce buraya gelirken bir kere bile endişeli hissetmemiştim ama bugün hissediyordum. Endişeden midem bulanıyordu aslında ve mekânda ablamı ararken kendimi çok yalnız hissettim.

O beni görmeden önce ben onu gördüm. David ve birkaç kişiyle birlikte slot makinesinin yanında duruyordu, sırtı bana dönüktü, elinde şarap kadehi vardı, yanındaki adamlardan birini dinlemek için eğilmişti. Freddie'nin içki arkadaşlarını tanıyınca zorlukla yutkundum. Birlikte okula gittiğimiz, hep hayatımın kenarında köşesinde olmuş

insanlardı. David beni fark etti ve elini kaldırdı, Elle'i dürterek geldiğimi haber verdi. Elle saniyeler içinde yanımda belirip elimi tuttu.

"Aferin sana," dedi. Başka birinden bu lafı duysam bana patronluk tasladığını düşünebilirdim ama Elle'den duyunca öyle gelmedi çünkü bunun benim için ne kadar zor olduğunu anladığını biliyordum. Ayrıca eskiden birlikte yaptığımız şeyleri ne kadar özlediğini de biliyordum. "Sana bir içki alalım." Parmaklarımı sıktı, bara doğru giderken beni memnun eden üstü kapalı bir hareketti.

Gözlerimi ayırmadan yalnızca ileriye baktım, bana baktıklarından emin olsam bile slot makinesinin başında duran gruba göz ucuyla bile bakmadım. İşin aslı, Freddie'yi tanıyan insanların olduğu yerlere gitmekten kaçınıyordum çünkü nasıl dayandığımla ilgili sorulara verecek cevabım veya onların şokunu ya da üzüntüsünü dinleyecek dermanım yoktu. Bencillik miydi yaptığım? Sadece onlar için üzülmemi sağlayacak gerekli donanımı kendimde bulamadım.

Barın sahibi Ron, Elle'e gülümsedi ve temiz bir bardak çıkardı. "Yine aynısından mı?"

Gözleri bana kaydı ve Freddie'nin kız arkadaşı olduğumu anlaması birkaç saniyesini aldı. Bir anlığına yüzünde paniğe benzeyen bir duygu belirdikten sonra kendini toparladı.

Elle başını sallayıp bana döndü. "Lydia?"

Bir an için ilk defa bir bara giriyormuşum gibi hissettim, kafası karışmış ve heyecanlı, yeniden on yedisinde, içki içebilecek yaştaymış gibi davranan bir kız gibiydim. Gözlerim şişelerin üstünden hızlıca geçti ve kalbimin dörtnala gider gibi hızlanmaya başladığını hissettim.

"Bir kadeh şarap?" diye öneride bulundu Ron. Tepedeki raftan bardağı almaya uzanmıştı bile, tek yapabildiğim minnettar bir şekilde başımı sallamaktı. Bana ne istediğimi sormadı, sadece soğuk ve beyaz şarapla dolu büyük bir

kadehi önüme bıraktı, elime hafifçe vurdu ve Elle içkilerin parasını ödemeye çalıştığında ona kızgın bir bakış attı.

Homurdanır gibi bir sesle, "Müesseseden," dedi. Temizlik bezini alıp tezgâhı temizlemeye başladığında ilgilenmiyormuş gibi davranmak için elinden geleni yaptı. Elle'e baktım, onun da bu hareket yüzünden biraz duygulandığını görebiliyordum. Gözlerim dolmaya başlamıştı ve Ron sile sile tezgâhta bir delik açmak üzereydi. O yüzden ufak, minnettar bir gülümsemeyle kadehimi aldım ve köşedeki masaya doğru yürüdüm. Elle kısa bir süreliğine David ve slot makinesinin başında duranların yanına gitti, şarabımdan kocaman bir yudum aldıktan sonra o tarafta kim var diye bir göz attım. Her zamanki tayfaydı. Decker ve arkadaşları futbol maçından önce bira içiyorlardı, Freddie'nin en eski arkadaşlarıydı. Ciddi bir muhasebeci olan Duffy oradaydı, soluk mavi gömleği cumartesi günü için fazla resmiydi ve birlikte okula gittiğimiz Raj, herhalde şu günlerde kendi inşaat firmasını işletiyordu. Birkaç kişi daha vardı. Boner* –ona neden öyle dediklerini bana sormayın çünkü öğrenmek bile istemiyorum– slot makinesinin tuşlarına basıyordu, hayatının çoğunu spor salonunda geçirenin adı da Stu'ydu sanırım. Hiçbiriyle göz teması kurmadım, bence buna fazlasıyla minnettar kalmışlardı. Ölüm, tam bir asosyal olmanızın kesin yoluydu.

Elle, "Beleş içkiler," diyerek ufak, yuvarlak masada yanımdaki tabureye oturdu. "Her şeyin bir ilki var."

Haksız değildi. Şu anda her şey ilk gibi geliyordu. Kızarttığım pastırmayı daha sandviçe koyamadan Freddie'nin tavadan alıp yemediği ilk sefer. Yatağımızda yalnız uyuduğum ilk sefer. Ölen şu zavallı adamın sevgilisi olarak bara gittiğim ilk sefer. Hayatımın bu evresinde kendim için öngördüğüm veya umduğum ilkler değildi.

* (İng.) Argoda erekte olmuş penis. (ç.n.)

"Ron ne iyi," diye mırıldandım, şimdiden yarısı boşalmış kadehimi kendime doğru çektim. Ağırdan almalıydım.

Sonra kapı açıldı ve Jonah Jones içeri girdi. Her zamanki gibi baştan ayağa siyahlar içindeydi ve siyah saçları da laftan anlamaz haldeydi. Kendime mani olamadım, onu yalnız görmek içimdeki bir şeyleri burdu. Buzz'ı olmayan Woody gibiydi âdeta. Slot makinesinin başındaki adamlarla konuşmak için durup elini Deckers'ın omzuna attı, sonra da bara yöneldi. Bizden tarafa doğru döndü, Ron ona bira doldururken o da bardak altlığını barın kenarına vuruyordu. Yüzünde muğlâk bir gülümseme vardı ve en sonunda beni gördüğünde o gülümseme yüzünden kayıp gitti. Benim yanımdaki boş yeri görünce onun da yumruk yemişe döndüğünden, şu anda aramızın böyle olmasından rahatsızlık duyduğundan emindim. Onu en son cenazede görmüştüm, o gün ikimiz de zar zor ayakta durabiliyorduk. Bugün daha iyi görünüyordu, göz gözeyken parmaklarını içgüdüsel olarak kaşının üzerindeki artık iyileşmiş olan yara izinde gezdirdi. Kalkıp selam mı vereyim bilemedim, o yüzden tabureme yapışıp kaldım, kararsızlıkla bekledim. Onun da ne yapacağını tam olarak bildiğini sanmıyordum, kaldı ki bu çok salakçaydı, birbirimizi on iki yaşından beri tanıyorduk. Yarım ömürlük dostluğumuz vardı ancak artık aynı sürüye ait olup olmadığını anlamaya çalışan tetikte aslanlar gibi barın karşısından birbirimizi süzüyorduk.

Ron'un, önüne bıraktığı bardağı aldı ve üçte birini kafasına dikti, Ron hiçbir yorumda bulunmadan üstünü doldurunca homurdanarak teşekkür etti. David araya girip bilmeden bu ana bir son verince rahatladım, barda Jonah'nın yanına gidip onu da peşinden masamıza sürükledi. David karısının yanına oturduktan sonra Jonah önce Elle'i ardından da beni öpmek için eğildi, yanağıma doğru eğilirken omzumdaki eli sıcaktı.

"Selam," diyerek yanımdaki tabureye oturdu. Jonah boy bakımından Freddie'ye denkti, fakat o ragbi oyuncusu gibi iri yarı değil, uzun ve sırım gibiydi. Freddie bir aslanken, Jonah bir panterdi. "Görüşmeyeli epey oldu."

Ona cenazeden bu yana geçen süreyi tam olarak söyleyebilirdim ama onun yerine masanın gevşemiş lamine yüzeyini çekiştirip daha kötü hale getirdim. "Öyle oldu."

Birasından biraz daha içti ve bardağı masada itti. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim. Kelimeler beni terk etti. Aklımda Jonah ve Freddie'yle öyle iç içe geçmişti ki, artık onun çevresindeyken nasıl davranmam gerektiğini bilmiyordum. David Elle'e telefonundan bir şey gösteriyordu, muhtemelen Jonah'yla ikimize biraz mahremiyet vermek için yapıyordu.

"Aramayı denedim."

Garip bir şekilde başımı salladım. "Biliyorum. Ben gerçekten pek de... Yani yapamadım..."

"Sorun değil," diyerek aceleyle araya girdi. "Anlıyorum."

Ona anlamasının mümkün olmadığını söylemedim çünkü Freddie'yi en çok özleyen insanlardan biri olduğunu biliyordum. Jonah'nın aile bağları zayıftı. Annesinin en önemli ilişkisi içki şişesiyleydi, babasıysa başka birisinin kocasıydı. Derdini paylaşacağı kardeşi, okul gününün sonunda gitmek için can attığı bir yuvası yoktu. Bu bölük pörçük bilgileri bizzat Jonah'dan değil de Freddie'den duymuştum. Çocukken annesinin veli toplantısına gelmemesi hakkında muğlâk bahaneler uydururdu. Yetişkin biri olduğunda da ebeveynlerinden hiç bahsetmedi. Sanırım gerçek ailesine en yakın kişiler Freddie ve bendim.

"Ama iyi misin?" diye sordu. Söylenmeyen sözler aramızda dururken biraz fazla uzamış saçının yara izini kapattığından emin oldu.

Omzumu silktim. "İyiyim. Artık halka açık yerlerde kendimi kaybetmiyorum, güven bana, bu bir gelişme." Sesimde "benim kederim seninkinden fazla" diyen bir tını duydum, bu adil değildi ve bunu biliyordum. Aşağı bakıp ellerini bacaklarında huzursuzca gezdirdi ve o kara, sıkıntılı gözleriyle yeniden bana baktığında bir şeyler söylemek için cesaretini topladığını hissettim, ondan önce davranıp atıldım.

"Üzgünüm," dedim bardağımın üzerindeki buğuyla oynarken. "Havadan sudan konuşma kabiliyetimi kaybettim sanırım. Kusura bakma."

İç geçirip başını iki yana salladı. "Takma kafana," dedi.

Bu berbattı, garipti. Jonah bardak altlığını gergin bir ritimle masanın kenarına vurdu. O iliklerine kadar müzisyendi, kendi kendine piyano çalmayı öğrenmişti ve başka kaç tane enstrümanı amatör olarak çaldığını Tanrı bilirdi. Çocukken onun olayı buydu. Freddie'nin hiç müzik becerisi yoktu, tabii rock yıldızı olmayı planladığı bir yaz haricinde. Bu isteği ortaya çıktığı hızla yok oluverdi ama arada sırada tavan arasında duran eski Fender'ını bulurdu ve birkaç dakikalığına Brian May olduğunu düşünürdü.

Jonah aniden kararlı bir şekilde, "Seni tutmayayım," dedi, ayağa kalkarken hafifçe omzumu sıktı. Onu durdurmak için az kalsın uzanıp tutacaktım çünkü bir çeşit zeytin dalı uzatma teşebbüsünde bulunma fikri aklımdaydı. Daha bir saat önce Freddie'ye söz vermiştim. Herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ve sonra Deckers'ın masamıza yanaşmasıyla dikkatimiz dağıldı, hepimiz ona baktık. Okuldayken en çok sorun çıkaran çocuklardan biriydi, ufak tefek ve kavgacıydı, muhtemelen öğretmenler odasındaki baş belasıydı. Son yıllarda onunla pek fazla konuşmamıştım aslında ve şimdi önüme bir kadeh içki bırakırken tuhaf davranıyordu. Ona bakınca utançtan yanaklarında beliren kızarıklığı fark ettim, her zamanki aşırı özgüvenli

tavrına aykırıydı. Sonra önüme bıraktığı içeceğe baktım: alkollü bir içkiydi, buzlu votka veya cin diye tahmin yürüttüm. Kokteyl falan değildi. Sert bir içkiye ihtiyacım olduğunu düşündüğü için miydi, yoksa birisinin neden seyreltilmiş alkol kullandığını anlayamadığı için miydi bilmiyordum.

Hiçbir şey söylemedi ve korkunç bir an için ağlayacak gibi göründü.

Tek yapabildiğim, "Sağ ol," diye fısıldamaktan ibaretti. Bir defa sertçe başını salladı, sonra da slot makinesine doğru yürüyüp omuzlarını esnetti.

Elle, "Bir beleş içki daha," diyerek işi espriye vurdu. "Bizimle birlikte tekrar gelebilirsin."

Titrek bir gülümsemeyle baktım ve Jonah yanımızdan ayrılmak için bu fırsatı kullanıp bara yöneldi.

Bardağı alıp kokladım. "Sanırım votka."

Deckers slot makinesinin korunaklı kollarından bizden tarafa doğru bir bakış attı, o yüzden kibarlık edip yarısını kafama diktim. Tanrım, öyle sertti ki gözlerim sulanıyordu.

Bardağı masaya bırakırken Elle'e baktım. "Dişlerim uyuşmak üzere," dedim.

Oflayarak güldü. "Sana bir zararı olmaz."

"Daha gün ortası bile değil ve ben sek votka içiyorum," diye mırıldandım.

İşte o anda Boner masamızın yanında bitiverdi, uzun boylu ve bir deri bir kemikti. Çok benzer bir tablo oluştu: Tam olarak ne olduğunu bilmediğim bir içki önüme bırakıldı ve başla selam verildi.

Birinin bağnaz teyzesi gibi, "Şey, sağ ol, Boner," dedim.

David birasını eline aldı ve pis sırıtışını gizlemeye çalıştığını gördüm. Boner rahatlayarak iç geçirdi ve çabucak geri döndü.

"Komik olan ne?" diye homurdandım.

"Sadece senin ona Boner diye seslendiğini duymak tuhaf geldi."

"Ona başka ne diyecektim ki?"

"Pete? Bugünlerde çoğu insan ona öyle sesleniyor."

Siktir. "Freddie ona hep Boner diyordu, bundan eminim," desem de yüzümü ateş bastı.

"Lakabı o. Sadece... Bilmiyorum. Erkekler arasında bir şey. Çocukken kızların etrafındayken kendine hâkim olamazdı, her zaman şey olurdu–" David bunu ince bir şekilde nasıl açıklayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi cümlesini yarıda kesti.

"Anladım," diye araya girdim. İkimiz de gözlerimizi önümüzdeki içkilere diktik. Elle kendine bir meşgale bulmak için çantasını karıştırıyordu ve David de utancıma gülmeyecek kadar iyi bir adamdı.

"Bunları içemem," diyerek konuyu değiştirdim. Sonra Freddie'nin arkadaşlarından biri daha yanıma gelirken iniltimi bastırdım. Ciddi muhasebeci Duffy. Aslında ciddi oluşu onun bu hareketini niyeyse daha dikkate değer kılıyordu.

Cenaze levazımatçısı resmiyetiyle, "Kaybın için üzgünüm," dedi. Bu İngilizceden atılmasını canıgönülden istediğim bir cümle kalıbıydı ama niyetinin iyi olduğunu biliyordum.

"Sağ ol, çok naziksin," dedim ve görevini tamamlayıp hemen uzaklaştı.

Anlıyordum. Saygılarını sunuyorlardı. Futbolda Freddie'nin yanında tezahürat edenler ve cenazesinde kilisenin dışında gayriresmi bir şeref kıtası oluşturanlar bu adamlardı. Bu içkiler benden ziyade Freddie içindi.

İçkileri yan yana dizdim, hepsini bir bardağın içine doldurup tek seferde içmenin berbat bir plan olup olmadığını merak ettim. Başımı kaldırdığımda Jonah'yla göz göze geldik ve birkaç saniyeliğine gözlerini benden ayırmadı. Ya eğleniyordu ya da durumu anlıyordu, emin değildim.

Şükürler olsun ki beleş içki geçidi sona ermişe benziyordu, slot makinesi ekibi herhalde bir kızın sınırları olduğunun farkına varmıştı ya da fazla duygusallaşıp olay çıkarabileceğimden endişe etmişlerdi.

"Sana bir karıştırıcı getireyim mi?" Elle aşırı ilgiliymiş gibi davrandı. "İki litre kola yeterli gelir herhalde."

"Benim için birini içmen gerekecek," diye yalvardım sessizce.

"İçkilerimi karıştırmadığımı biliyorsun," diyerek güldü. "Sonra fena çarpıyor."

David başıyla onu destekledi, gri gözlerinde korku vardı. Her zaman Elle destekçisiydi. Bana yardım etmesi için ona da bel bağlayamazdım, o da üç biradan fazla içmeyen bir adamdı. Onu saçmalayacak kadar sarhoş gördüğümü hiç sanmıyordum. Sıkıcı biri değildi gerçi, güçlü mizah anlayışıyla gözlerimden yaş gelene kadar beni güldürürdü ve ablamı iliklerine kadar seviyordu, bu da onu benim gözümde bir süper star yapıyordu.

Cini elime aldım ve bunun annemin kurtarıcısı olmasıyla meşhur olduğunu kendime hatırlattım. Yoksa annemin yıkımı mıydı? Ben kurtarıcı olduğunu düşünecektim çünkü ihtiyacım olan şey oydu: Dinmek bilmeyen kederimden kurtulmak. Gözlerim pencereye kaydı, yol süpürme makinesinin kaldırımın kenarındaki olukları temizlemesini izledim. Aklımın karanlık köşelerini de, tatillerin, yatakta geçirdiğimiz miskin günlerin ve Fransa'da göl kenarında Calvados içerek geçirdiğimiz gecelerin hatıralarıyla dolu tozlu odalarını da öyle süpürebilmesini diledim. Eğer yapabilseydim Freddie'yi gerçekten hafızamdan siler miydim? Tanrım, hayır, elbette yapmazdım. Sadece, o artık burada olmadığı için kafamdaki tüm bu şeylerle ne yapacağımı bilmek zordu. Belki de zamanla o hatıralar kıymetli şeyler olacaktı ve onları bir bir dışarı çıkarıp bir halı gibi etrafıma sermekten keyif alacaktım. Ancak henüz zamanı gelmemişti.

Şarap, votka ve cin. Peş peşe içildiğinde harika bir karışım değildi. "Sanırım uzanmam gerekebilir," dedim.

"Sarhoş oldun evlat. Eve gitme zamanı sanırım," diyen David ayağa kalktı. "Seninle eve kadar yürüyeceğiz."

Elle omzunun üzerinden birisi bakıyor mu diye kontrol ettikten sonra ürpertiyle konyağı kafasına dikti.

Fısıltıyla, "Senin için yaptığım şeylere bak," dedi.

Bu hareketini takdirle karşıladım çünkü masada içkilerden birini bırakmak kabalık olacaktı.

Çıkışa doğru giderken Ron doğru el salladı ve slot makinesinin başındaki adamlar da ben geçerken sessizliğe bürünüp başlarını eğdiler. Sanki Prens Albert'ı için ebediyen matem elbisesi giyecek Kraliçe Victoria'ymışım gibi.

Cılız bahar güneşinin altına çıkınca gözlerimizi kırpıştırdık, kaldırımın kenarından düşecektim ki David dirseğimden yakaladı.

"Zorlu işti," dedi. "İyi iş çıkardın, Lyds."

"Sağ ol," dedim. Biraz bunalmıştım ve biraz da ağlamaklıydım.

Eve doğru giderken Elle'le kol kola girdik, birlikte yalpalayarak ilerlerken David bir adım geriden geliyor, hiç şüphesiz güvenliğimiz için bize göz kulak oluyordu.

"Yas tutmak çok zorlayan bir şey," dedim.

Elle, "İnsanın canına okuyor," diyerek hemfikir oldu.

"Sence hep böyle mi olacak?" diye sordum.

Kolumu kolunun arasına sıkıştırdı. "Hayat hâlâ senin hayatın, Lydia. Hâlâ buradasın, zor da olsa nefes alıyorsun, ayın her gün parlak yüzünü göstermesini ne kadar sinir bozucu buluyor olsan da güneşin batışını ve ayın doğuşunu izliyorsun."

Açık turkuaz ön kapıma giden son birkaç adımı atarken beni ayakta tuttu. Sıra sıra dizilmiş evlerimizde farklı renklerde kapılar vardı, sayfiye evleri havası katmak için pastel

renk yelpazesi tercih edilmişti. Satın aldığımızda turkuazdı zaten, iş bitirici komşulardan biri insanlara renk paleti göndermiş ve herkes kendi tonunu seçmiş.

"Biraz uyumam lazım," diye homurdandım.

David uzanıp elimden anahtarları alarak benim için kapıyı açtı.

Elle, "İçeri girmemizi ister misin?" diye sordu.

Bir ona, bir diğerine baktım, istersem geleceklerini çok iyi biliyordum. İçeri gelip uyuduğumdan, yeniden uyandığımdan, yemek yediğimden emin olurlardı. Benimle ilgilenmelerine izin verme fikri ne kadar cazip olsa da başımı iki yana salladım. Bugün o bara yalnız girdiğimde içimde bir şeyler yer değiştirmişti. Belki de uykumda Freddie'yle karşılaşmam bana güç vermişti veya içimde, derinlerde bir yerde, ufak, el değmemiş bir cesaret kuyusu keşfetmiştim, bilmiyordum. Tek bildiğim, sevdiğim insanlar ellerimi sımsıkı tuttuğu için bugün yalnız yürümek zorunda kalmadığımdı. Ancak er ya da geç, yürümek zorundaydım. Bugün, şu an, başlamak için herhangi bir zaman kadar iyiydi.

"Siz devam edin, ben sizi sonra ararım," dedim. İkisine de hızlıca, gidin artık dercesine sarıldım. "Bir bardak suya ve biraz kestirmeye ihtiyacım var."

Elle'in karşı çıkmak için ağzını açtığını gördüm ama David elini koluna koyarak onun yerine konuştu.

"Tamam," dedi. "Ağrı kesici de almanı önerebilir miyim?"

Başımı salladım, selam verip zorla da olsa gülümsedim. "İyi akıl ettin."

Eve doğru giderlerken arkalarından bir müddet baktım, David kolunu Elle'in omzuna atmıştı. Bir parçam geri dönmeleri için arkalarından bağırmak istese de sessiz kaldım, içeri girip ön kapımı kapattım.

Uykuda

12 Mayıs, Cumartesi

"Lydia?"

Gündüz vakti içki içtiğinizde bir tür uykuya dalarsınız ya, hani denizin dibindeymişsiniz gibi bir uykudur... Freddie'nin adımı söylediğini duyduğumda dipteydim ve o gitmeden önce ona ulaşıp kendimi dipten yüzeye çıkarmak, var gücümle yukarı çıkmak için bütün dikkatimi toplamam gerekti.

"Tanrı aşkına Lydia, dünyayla bağın kopmuş." Freddie elini omzuma koyup beni hafifçe sarstı. "Elle'le alışverişe mi gittiniz?"

Kanepenin köşesinde dik bir şekilde oturmak için uğraştım, boynumun üstüne yattığım kısmı ovaladım. Saatin kaç olduğunu kestiremedim, beş dakikadır mı uyuyordum, yoksa beş saattir mi bilemedim. Kafamda davullar çalıyordu, Freddie'yi görünce kalbimde de çaldı.

"Bana bir tuhaf bakıyorsun."

Benim yerimde olsan sen de öyle bakardın, diye düşündüm ama boğazımı temizlerken bunu söylemedim.

"Bana bir bardak su getirir misin?" dedim çatlayan bir sesle.

Kaşlarını çattı ve bana daha yakından baktı, ardından kahkaha attı. "İkiniz bu saatte şarap mı içtiniz? Tanrım, Lyds, bu senin için bile uç bir şey."

"İşte," dedi, suyla birlikte birkaç da hap alıp geri döndü. "Şunları al."

Teker teker alıp yuttum.

"Ölülerin Şafağı filminden fırlamış bir figüran gibisin," diye gülümseyerek saçımı düzeltip kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Ağlamıyordun, değil mi?"

Saate odaklandım. Öğleden sonra ikiydi, uzun süredir uykuda olamazdım. Elle ve David'in beni kapıma bıraktığını, beynim zonkluyor olsa bile kanepede bir türlü uyuyamayışımı, hâlâ sistemimde gezinen alkolle birlikte aldığım tatlı, pembe uyku hapını düşündüm.

Sonra böyle olmuştu. Yine uykumda tamamen uyanıktım ve Freddie buradaydı, Elle'le çok fazla içtiğim için benimle kafa buluyordu. Ona Jonah Jones'la da içki içtiğimi ve birbirimize söyleyecek hiçbir şey bulamadığımızı söylememin manası yoktu çünkü tek bir kelimeme bile inanmazdı. Neden inansındı ki? Bu dünyada, burada ne yaptığımı gerçekten bilmiyordum. Belki de sabah alışverişi için çıkmıştım ve öğle yemeğinde de Elle ile birlikte birkaç kadeh şarap içmiştim.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum Lyds ama yanağındaki rimeli silmek isteyebilirsin. Jonah benimle maç izlemek için gelecek–" Saatine bakmak için duraksadı. "On dakika önce gelecekti. Her zamanki gibi geç kaldı."

"Onun yerine benimle bir şeyler yapsan?" dedim. "Beni bir yere götür. Herhangi bir yere. Sadece sen ve ben."

"Her geçen gün daha fazla Ed Sheeran gibi konuşuyorsun," derken pantolonunun arka cebine uzanıp telefonunu çıkardı, Jonah'ya mesaj atacaktı hiç şüphesiz. Fakat arka kapının açıldığını duyunca telefonunu geri koydu.

"Ucu ucuna yetiştin." Jonah kolunun altında bira kutusuyla oturma odasına girince Freddie sırıttı. "En azından bir kadın yüzünden geç kaldığını söyle."

Jonah bana bir bakış attı ve onun, "Evet, Lydia'yla birlikteydik," diyeceğinden emindim.

"*Yaşayan Ölüler* seçmesine mi katılıyorsun Lyds?"

Gözlerimi ona dikip baktım, rol yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordum. Eğer rol yapıyorsa bundan daha acımasızca bir şey söyleyebileceğini hayal bile edemiyordum. Hadi ama... *Yaşayan Ölüler* mi?

"Aptal," diye homurdandım, şaşırıp bir daha baktı.

"Huysuz," diye karşılık verdikten sonra sırıttı.

Freddie, "Daha yeni uyandı," derken biralardan birini aldı. "Her zamanki neşe saçan haline dönüşmesi için beş dakikaya ihtiyacı var." Bana göz kırptıktan sonra kahkaha atarak mutfağa gitti.

Jonah yattığım kanepenin ucuna oturdu, kollarını koltuğun arkasına doğru atıp genişçe açtı. Burada olmamalıydı, bu *benim* rüyamdı. Eminim ki bu, Freddie'yi tamamen kendime ayırmaya hakkım olduğu anlamına geliyordu. Kontrolün bende olduğu fikrini benimsedim ve zihin gücümle Jonah'yı oturma odasından atmaya çalıştım, aslında DVD'nin geriye sarılması gibi ayağa kalkıp geri geri gitmesini bekliyordum. Öyle bir şey yapmadı tabii. Ona has oturuşuyla, hiç kemiği yokmuş gibi yayılmaya devam etti, elinde birasıyla kumsaldaymış ve parmakları da kumun içindeymiş gibi rahattı.

"Ne var ne yok Lyds?"

Pekâlâ, yani bunu yapıyoruz. Artık Freddie odada olmadığına göre rolü bırakması sorun olmazdı, değil mi?

"Biliyorsun," diye fısıldadım, ona doğru eğilip onu denedim. "Barda olanları? Şarap, cin, votka ve konyak?"

Apışıp kalarak suratıma baktı. "Bu sabah mı? Tanrı aşkına Lyds, bu çok fazla."

Onu şüpheci bir sessizlikle izledim ve berrak kahverengi gözlerinde bir nebze idrak parıltısı görmedim. Tek gördüğüm şey kafa karışıklığıydı ve uzayan sessizlik rahatsız

edici olmaya başladı. Hatta ben de biraz utanmış ve rahatsız olmuştum. Kanepede kendi tarafıma geri çekildim, nefesimin bar halısı gibi koktuğunun ve kalbime gümüş kazık saplanması gerekiyormuş gibi göründüğümün farkındaydım.

"Sen bana bakma," deyip yastığı kafamın üstüne çektim. "Burada yokmuşum gibi davran."

İroni gözümden kaçmadı. Burada olmam mümkün değildi.

"Su ısıtıcısını açayım mı? Kahvenin yardımı olabilir."

Yardımcı olmaya çalıştığı için Jonah'ya defolup gitmesini söylemek gibi mantıksız bir dürtüyle savaştım. Yastığı yüzümden çekip dik oturdum ve yanaklarımı ovalarken Freddie içeri girip kendini tekli koltuğa bıraktı.

Freddie. Kucağına çıkmak istedim. Aklımı onun kokusuyla doldurmayı, kollarıyla bana sarılmasını ve dudaklarıyla beni öpmesini istedim. Freddie'nin sehpanın üzerinden uzattığı birayı kabul etse ve rahat bir sohbete koyulmuş olsalar bile, Jonah Jones'un gitmesini istedim. Birkaç dakika boyunca gözlerim kapalı halde başımı kanepeye yasladım, kirpiklerimin arasından Freddie'yi izlerken ilgisizmişim gibi davranıyordum. Sonra Jonah konuşunca gözlerim açılıverdi.

"Motosiklet alıyorum."

Şaşkınlığa, dehşete kapıldım. Freddie hep motosiklet almak hakkında konuşurdu, hep daha uzağa, daha hızlı gitmek için acele ederdi ama Jonah bana hiç o tarzda biri gibi gelmemişti. Freddie'nin kazasından beri, birisinin kendini yollarda bile isteye öyle bir tehlikeye atması düşüncesi içimi kederle dolduruyordu. Direksiyonun başına tekrar geçmek bile benim için büyük bir başarıydı.

"Arada sırada Saab dışında kullanılacak havalı bir şey olur," dedi sohbet arasında, erkek erkeğe. Jonah üstü açılabilen, eski, siyah bir Saab kullanıyordu, nedendir bilinmez

o deriyle kaplı, tekerlekli savaş gemisini seviyordu. "Artık gittikçe yaşlanıyor, biraz değişiklik olur."

"Yapma sakın," deyiverdim. Bunu çok yüksek tonda ve paniğe kapılmış halde söylemiştim...

İkisi de beklenmedik tepkim karşısında şaşkınlıkla bana baktılar.

"Anlık bir karardı. Öğretmenler odasındaki panoya asılmış bir 'satılık' ilanı vardı," derken gözlerini yavaşça benden kaçırıp Freddie'ye çevirdi, sözlerimin cevap verilmemiş halde kalmasını tercih ediyordu. Kafayı yediğimi düşünüyor olmalıydı. "O kadar insan içinden Kıskaç Grimes'ın ilanıydı."

Freddie kahkahalara boğuldu. "Kıskaç Grimes'tan motor mu alacaksın?"

Kıskaç Grimes hepimize matematik dersi vermişti. Lakabını da sınıfından atmak istediği öğrencileri yakalarından tutup sürüklemesi sebebiyle almıştı, en çok da Freddie'yi atardı. Jonah'nın, bize çocukken dehşet veren öğretmenlerden şimdi meslektaşı olarak bahsettiğini duymak çok tuhaftı.

"Gördüğünde gözlerine inanmayacaksın." Jonah'nın gözleri parladı. "Klasik bir Norton Manx. Sıfır aldıktan sonra garajından doğru düzgün çıkarmamış bile."

Hatırladığım kadarıyla Kıskaç Grimes favorileri rüzgârda uçuşan, kendini yollara vuran bir adam değildi.

Freddie, "Hep şu elden düşme beyaz Volvo'yu sürerdi," diye hatırlattı.

Jonah başıyla onayladı. "Hâlâ sürüyor dostum."

"Yok artık!"

Jonah yine başını salladı. "Yılda iki kere servise götürüp gözün gibi bakacaksın. Aynı karın gibi araban da dayanır, diyor."

Kıskaç'ın cefakâr Bayan Grimes hakkında yetmişlerden kalma şakalar yapması bir yana, adamın hâlâ hayatta

olması bile beni hayrete düşürdü. Bize ders verirken bile emeklilik yaşını çoktan geçmişti herhalde, o yüzden hâlâ öğretmenlik yapıyor olması, hele de araba sürüyor olması şoke ediciydi.

Freddie televizyonu açıp maç öncesi ısınmaların olduğu kanalı tuşladı, yan çizgi üzerinde duran yorumcular birbirinden büyük mikrofonlarıyla yakalayabildikleri herkesle röportaj yapıyorlardı. Birdenbire ateşim yükseldi ve kusacakmışım gibi hissettim, içki sonrası sersemlik ile ölü nişanlınla konuşuyor olmak bir kıza böyle şeyler yapardı. Ayağa fırlayıp tuvalete gideceğimle ilgili bir şeyler mırıldandım ve merdivene doğru koşturdum.

On dakika sonra lavaboyu kavradım ve dizlerimin üzerine kalktım, midemden çıkardıklarımın üzerine sifonu çekerken rahatladım. Ağzımı çalkaladım, lavabonun üzerindeki aynalı dolaptan yansımama baktım. Tanrı aşkına, berbat görünüyordum. Halihazırda yanaklarımı lekeleyen rimel izlerinin üzerinden yeni gözyaşları akıyordu. İşte o zaman annemin bana on sekizinci yaş günümde vermiş olduğu ufak, emaye, mavi kuşlu kolyeyi takmakta olduğumu gördüm. Bu sabah onu takmamıştım. Takamazdım da.

Beş yıl önce kaybetmiştim.

Ben merdivenden aşağı indiğimde Freddie bakarak, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve donuk bir ifadeyle gülümsedim. "Sanırım bir şeyler yemem lazım."

"Boş mideyle içmemek lazım," dedi Freddie, dikkati çoktan maça çevrilmişti bile.

Jonah sehpanın üzerindeki açık kutuyu işaret ederek, "Pizza?" dedi.

Katılaşmış peynirin görüntüsü mideme yine takla attırdı. "Sanırım kızarmış ekmeğe sadık kalacağım," dedim, parmak uçlarım köprücük kemiklerimin arasında duran mavi

kuş kolyesine sarıldı. Tekrar gördüğüme çok memnundum. Bir kulüpte kaybetmiştim, sonraki güne kadar fark etmemiştim bile. Benden başka kimse için bir değeri yoktu ama elbette kimse geri vermemişti. Beynim, buradayken hâlâ sahip olmamın ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu.

Mutfak masasında oturup başımı kollarıma dayadım ve öylece dinledim. Freddie'nin heyecanlı maç yorumları ve Jonah'nın kahkahalarla gülerek sakinleşmezse kalp krizi geçireceğini söylemesini, bira şişelerinin açılırken çıkardığı tıngırtıları ve Freddie'nin çok sevdiği, benimse cidden hiç sevmediğim cam sehpanın üzerinde kaydırılan bardakların sesini, Freddie elli sekiz gün önce ölmesine rağmen eskiden cepte gördüğüm hayatın devam etmesini dinledim.

Tüm bunlar içkinin sersemlettiği beynimin kaldıramayacağı kadar çoktu. Kızarmış ekmeği, suyu veya uyanıp da onun burada olmadığını görmek istemiyordum, o yüzden oturma odasına geri döndüm ve Freddie'nin koltuğunun önünde yere oturup başımı dizine koydum. Dalgınca saçlarımı okşuyor ve içkiyi kaldıramamamla ilgili espriler yapıyordu, kendini maça kaptırdığı için kotunun diz kısmını gözyaşlarımla ıslattığımı fark etmedi. Saçlarımla yüzümü gizledim ve gözlerimi kapattım, onun sıcak güven verici sağlamlığına yaslanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgundum. Futbol maçı bitmek üzere olmalıydı, saatime odaklanmaya çalıştım ama gözlerim bulanık görüyordu. Evine git Jonah Jones, diye geçirdim içimden. Evine git ki ben de kanepede Freddie'nin yanına uzanıp gününün nasıl geçtiğini sorabileyim, o konuşurken kulağımı dayayıp göğsünden gelen sesleri dinlemeye ihtiyacım vardı. Freddie parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi ve uykuya dalmamak için savaş verdim, ne kadar savaş versem de bir yararı yoktu. Göz kapaklarım demirdendi âdeta. Onu daha şimdiden özlediğimden uyanık kalmak için çaresizce çırpındım ama göz kapaklarımı kaldıramadım.

Uyanık

12 Mayıs, Cumartesi

Bu korkunçtu. Az önce oturma odasında yalnız başıma uyandım. Masanın üzerinde su yerine bira şişeleri vardı, soğumuş pizza ve Freddie yoktu. İşte *bu*. İşte bu yüzden uyumuyordum. Çünkü uyanmak ve onun ölü olduğunu yeni baştan hatırlamak çok acımasızca, çok yürek burkucuydu. Onu rüyamda görmemin bedeli, kaldırabileceğimi umduğumdan bile fazlaydı; *herhangi birinin* ödeyemeyeceği kadar yüksekti. Kanepeden kalkacak gücü toplamaya çalışırken mantıksız bir sebepten, okuldayken beynime işlenmiş olan Tennyson'ın en meşhur şiirinin dizeleri aklımda dolandı. "Sevip de yitirmek, hiç sevmemiş olmaktan yeğdir." Hani şu, herkesin bildiği şiiri. Pekâlâ, Tennyson, dostum, bahse varım, karın bir ağaca toslayıp seni tek tabanca bırakmadı, değil mi? Çünkü yapmış olsaydı, hiç sevmemiş olmayı daha mantıklı bulabilirdin. Kendimi merhametsiz hissederek iç geçirdim çünkü Tennyson ile ilgili araştırmalarımdan, o şiiri çok sevdiği arkadaşının yasını tutarken yazdığını biliyordum. Yani belki onun da kalbini mengeneyle sıkıştırmışlardı. Benim kadar çok ağlayıp ağlamadığını merak ettim. Ağlamak bazen insanın içini boşaltmasını sağlıyordu, bazı zamanlarsa dünyada en yalnız hissettiren şeydi çünkü kimsenin teselli etmek için sarılmaya gelmeyeceğini biliyordunuz. Şu anda da gözlerimden akan yaşlara karşı koyamadım, hem zavallı Tennyson için hem de zavallı kendim için ağladım.

Uykuda

12 Mayıs, Cumartesi

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

Bir hap daha almayacaktım. Saat sekize kadar dayandım ve sonra pes ettim, geceyi erkenden sonlandırmak için bir tane alıp yatağa girdim.

Şimdiyse başım Freddie'nin kucağında, kanepede uyandım. Televizyonda bir polisiye dizisi izlerken dalgınca saçımı okşuyordu, ben de baş ağrımdan arta kalanı uyuyarak atmıştım herhalde.

Sırtüstü döndüm. "Öyle sanırım," derken elini yakaladım.

"Yarısını kaçırdın," dedi. "Geriye alayım mı?"

Ekrana göz attım ama hangi dizi olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, o yüzden başımı iki yana salladım.

"Canavar gibi horluyordun Lyds," derken kahkaha attı. Bu onun her zaman yaptığı esprisiydi: Hep bana çok sesli horladığımı söylerdi ve ben de hep inkâr ederdim. Horladığımı hiç sanmıyordum, sadece beni gıcık etmek için söylüyordu.

"Bahse varım Keira Knightley horluyordur," dedim.

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Sanmam. Muhtemelen o yumuşakça iç geçiriyordur, tıpkı bir..."

"Kamyon gibi mi?" dedim.

"Kedi yavrusu gibi," dedi.

"Kedi yavruları iç geçirmez," dedim. "Uykuya daldığında ayak parmaklarını ısırırlar.

Freddie bir saniyeliğine bunu düşündü. "Keira Knightley'nin ayak parmaklarımı ısırması fikri epey hoşuma gitti."

"Acayip keskin dişleri var," dedim. "Canın yanardı."

"Hımm," dedi kaşlarını çatarak. "Acıyla aramın iyi olmadığını biliyorsun."

Doğruydu. İri yarı, rekabetçi bir adam olmasına rağmen, Freddie canı yandığında tam bir muhallebi çocuğu olurdu.

"Belki seninle kalsam daha iyi," dedi. "Keira çok fazla uğraştırır gibi görünüyor."

Elini kaldırıp avuçlarımız birbirine değecek şekilde kendi elimin üstüne koydum. Onunkinin ne kadar büyük olduğunu fark ettim.

"Domuz gibi ses çıkararak horlasam bile mi?"

Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Bir ağıl dolusu domuz kadar ses çıkararak horlasan bile."

Elini yüzüme yaklaştırıp parmaklarını öptüm. "Bu pek de romantik değil, biliyorsun," dedim.

İzlediği diziyi durdurdu ve keyif dolu mavi gözleriyle bana baktı.

"Peki sana çok güzel bir domuz olduğunu söylersem?"

Düşünceli bir şekilde dudağımı büktüm, sonra başımı iki yana salladım. "Hâlâ romantik değil."

Yavaşça başını salladı. "Tamam," dedi. "Domuzla alakan yok dersem?"

Fazlasını duymak için uğraşarak, "Birazcık daha iyi," dedim. Kucağına oturmak için kalkarken gülümsememek için kendimi zorladım, bacaklarımı kanepeye uzattım.

Freddie çenemi tuttu ve gözlerimin içine baktı. "Eğer sen domuzsan ben de domuzum."

Kahkahalara boğuldum. *Not Defteri* filmini ona ne kadar çok izlettiysem bu repliği söylemişti.

"Seni ne kadar çok sevdiğimi hiç bilmiyorsun Freddie Hunter," dedim ve sonra ne kadar olduğunu ona öpüşümle gösterdim. Kendime bir söz verdim. Bu yer, her neresiyse, her neyse, güzeldi ve ne kadar sürerse sürsün, her anın kıymetini bilecektim.

Uyanık

20 Mayıs, Pazar

Birisi kapı zilime basıyordu. Gözlerim saati buldu, hiçbir şey yapmayışımı bölmelerinden rahatsızlık duydum. Evet, gün ortası olmuştu ve ben hâlâ pijamalarımla oturuyordum ama hey, günlerden pazardı. Ayrıca, gerçekten de duş almıştım. Açık söylemek gerekirse, kanepe beni içine alıp özümseyene kadar burada bir heykel gibi yatmak istiyordum. Bu gerçek anlamda olabilirdi, bu sabah televizyonda görmüştüm. Eğer yeterince uzun süre üstünde yatarsanız kanepelerinizdeki kimyasallar sizi canlı canlı yiyordu. Kanepenin kocaman bir kumaştan sinekkapan gibi açılıp beni bütün halinde yuttuğu, baştan sona kötü diyemeyeceğim bir gündüz düşüne kendimi kaptırmıştım ama bunun gerçekten olmasına izin verme lüksüm yoktu. Elle cumbalı pencereden bana doğru bakıyordu ve çantasını karıştırma şekline bakılırsa içeri girmek için anahtarını arıyordu. Anneme veya Elle'e evimin anahtarını vermemiştim. Kazadan sonraki günlerde yedek anahtarı almışlardı herhalde, anahtarı çoğalttıkları da belliydi, böylece kafasına esen kişi içeri girip yasımı bölebiliyordu.

Kalkıp oturdum, Elle çantalarını koridora atıp selam verirken yüzüme daha az somurtan bir ifade oturtmaya çalıştım.

"Buradayım," dedim, hissetmediğim bir canlılığı sesime katmaya çalıştım.

"Kapıyı duymadın mı?" Elle botlarını çıkarırken başını kapıdan içeri uzattı. Bilinsin diye söylüyorum, insanların içeri girerken botlarını çıkarmalarını falan beklemiyordum. Annemin büyüdüğümüz eve krem renkli bir halı almasıyla birlikte bize dayattığı bir alışkanlıktı, o kadar. "İki defa zili çaldım."

"Uyuyordum," dedim. Ayağa kalkmadan önce kendime gelmek için hafifçe sallandım. "Beni yakaladın."

Elle'in suratı asıldı. "Dün gece pek iyi uyumadın mı?"

"Şöyle böyle," dedim. Doğru cevap ise çok az uyuduğumdu. Geceleri uyumama yardım etmesi için hap almak istemiyordum çünkü öteki taraftaki herkes uyurken diğer hayatımı ziyaret etmek boşunaymış gibi geliyordu. Önceki gece yapmıştım ve evet, Freddie'nin uyumasını izlemek çok ama çok güzeldi ama onun vaktinin, sözlerinin ve aşkının özlemini çekmiştim. Tam bir gececil hayvana dönüşüyordum, uyumam gereken zamanda Freddie'yle birlikte uyanıktım, uyanık olmam gereken zamandaysa uyumaya çalışıyordum. Bunu Elle'e açıklamak istemiyordum zira eğer ona Freddie'nin ölmediği bir evrenin arka kapısını bulduğumu söylersem içtiğim bir şeyin etkisinde olduğumu düşünürdü. Yine.

Peşimden mutfağa doğru gelirken holden bez bir alışveriş çantası aldı. "Hoşuna gidebilecek birkaç şey aldım," diyerek hazır pankekleri ve taze limonları masaya koydu. Büyük diyetlerden önceki gün, gençliğimizde çok önemli bir olaydı, ailenin şefi oydu ve pankekleri profesyonel bir aşçı gibi havaya atıp çevirmeyi ne kadar iyi yaptığını gösterirdi. Benimkilerin sonu genelde yerde biterken, onunkiler kusursuz yuvarlak şekilleriyle, şeker ve limonla servis edilirdi.

"Limonlar içkim için mi?"

Tatsız şakam pek bir işe yaramadı. küçük limon filesini alıp imalı bir şekilde pankeklerin üstüne bıraktı. Öyle

büyük bir cin düşkünü falan değildim ama Elle evhamlı biriydi, o yüzden aklında gecenin bir yarısında mutfak masasında bir başıma içtiğim korkunç görüntüler oluştuğundan emindim. Peşinden tavukgöğsü çıktı, paketin içinde iki tane vardı. Ona diğerinin kimin için olduğunu sormadım. Dünyanın çiftlere hitap etmesi ve benim artık yalnız Lydia olmam onun hatası değildi.

"Pasta," dedi. "Kahveli ve cevizli, en sevdiğinden."

Sanki unutacağımı düşünüyor gibiydi. Havalı yağlı kâğıdına baktım ve nazik bir şekilde başımı salladım. "Öyle."

Çantadan süt ve meyve suyu, ardından da ekmek, yumurta ve salam çıkardı.

Buzdolabını açıp aldıklarını koyarken, "Bunu yapmana gerek yok, biliyorsun," dedim. Buzdolabımın içindeki şeyler bir yalancı olduğumu haykırıyordu, içindekilerin çoğu benim dışımda birisi tarafından alınmıştı. Annemin kabındaki çorba, iş arkadaşlarımdan gelen üzümler. Elle'in bu haftanın başında bizzat kendisinin yerleştirdiği peynir ve yoğurt. Benim kendim için aldığım tek şey şarap ve bir paket Philadelphia'ydı.

"Biliyorum ama hoşuma gidiyor," diyerek bana bir kalıp katı yağ uzattı. "Kahve?"

Minnettarlıkla başımı salladım.

Elle'in koridordaki paketlerini görünce, "Bugün bir şey mi yapacaktık?" diye sordum. Onunla planlar yapıp da unutmuş olmamayı umdum.

Sessiz bir an boyunca bana gözlerini dikip baktıktan sonra başını iki yana salladı. "Buraya gelmeden önce merkeze uğradım. Senin gelmek isteyeceğini düşünmedim."

"Bir dahaki sefere," dedim canlı bir sesle.

Tereddütle gülümsedi, herhalde geçen hafta The Prince'e gitmemiz dışında, haftalar sonra ilk defa *Diğerleri* filmindeki Nicole Kidman gibi evde hayaletmişçesine gezmekten başka bir şeyler yapabileceğimi ima etmiş olmamdandı.

"Güzel bir şeyler aldın mı?" diye sordum. "Kahveli ve cevizli pastadan başka?" Bu düşüncesini ne kadar takdir ettiğimi göstermek için paketi alıp kokladım.

"Sadece iş için bir şeyler." Soruyu geçiştirdi, halbuki annem oteldeki yeni işi için heyecandan öldüğünü söylemişti.

"Görebilir miyim?"

Cidden, bakışları kendimi dünyadaki en boktan kardeşmişim gibi hissettirdi. Güvensizlikle sarmalanmış umuttu, tedbirli bir yavru kedi gibiydi, eğer çok fazla heyecanlanırsa fikrimi değiştirip önüne koyduğum süt tabağını geri alacakmışım gibi davranıyordu. Utandım, aldığı kıyafetleri gösterdiğinde onu onaylayan sesler çıkardım. İşin aslı yeni ayakkabılar almış olmasını ciddi bir şekilde kıskanmıştım. Ayakkabıları değil ama temsil ettikleri şeyi. Yeni ayakkabılar, yeni iş, yeni başlangıç. Orada yeni bir iyi arkadaş da bulmamasını umdum.

Ayakkabıların üzerine paket kâğıdını serip kutunun kapağını kapatmasını izlerken, "Gergin misin?" diye sordum. Tam bir Monica'ydı.

"Hem de nasıl," dedi. "Okulda kimsenin hoşlanmadığı yeni çocuk gibi olacağım diye endişeliyim."

Hafif bir kahkaha attım. "Seni tanıyıp da senden hoşlanmayacak tek bir bile insan olacağını sanmıyorum."

Şüpheci göründü. "Yumuşak başlı mıyım?"

"Yumuşak başlı değilsin," dedim. "Kesinlikle değilsin. Sadece nazik ve komiksin." Burnumu buruşturdum. "Bazen de biraz patronluk taslıyorsun." Başparmağımla işaret parmağım arasında bir santimlik boşluk bıraktım. "Şu kadarcık."

Bana tepeden baktı. "Çünkü bazen birilerinin sana patronluk taslaması gerekiyor."

"O kişi sen olduğun için memnunum."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Annem olabilirdi," diye belirtti ve ikimiz de aynı anda başımızı salladık çünkü bunun doğru olduğunu biliyorduk.

"İş yerinde insanlara patronluk yapmak zorunda kalacak mısın?"

"On personelim olacak."

"Ah," dedim sağduyulu bir şekilde. "Yeni çocuk olmayacaksın öyleyse. Yeni öğretmenleri olacaksın. Hepsi seni etkilemeye çalışacak, beslenme çantalarındakileri sana getirecekler."

"Öyle mi dersin? Öyle bir şey yaparlarsa hepsini buraya getirip sana yedirtirim. Senin vitamine benden çok ihtiyacın var."

"Yine patronluk taslıyorsun."

"İş için pratik yapıyorum."

"Uzmanı oldun zaten."

Bir müddet karşılıklı oturup kahvemizi içtik.

"Pasta?" dedim.

"Sen yersen yerim," dedi. Hayatlarımızın birçok gününü özetleyen bir cümleydi. Çocukken kışın evimizin arkasındaki tepeden aşağı kaymadan önce, annemin çay tepsilerinin üstüne otururken söylediğimiz şeydi: Sen yaparsan yaparım. Gençken merkezdeki köhne bir salonda kulaklarımızı deldirirken: Sen yaparsan yaparım. Son içki saatinde içilen içki, ikimiz de fazlasıyla içmiş olsak bile: Sen yaparsan yaparım. Acıyla kavruluyor olsan bile nefes alıp vermeye devam etmek: Sen yaparsan yaparım.

Pastaya uzanıp güzel paketini açtım. "Anlaştık," dedim.

Elle televizyonu açıp İlk Aşk, İlk Dans filmine denk gelince pasta, plansız bir film festivaline dönüştü ve sonraki birkaç saati içten bakışlı Patrick Swayze'ın yılan gibi kıvırdığı kalçalarını Baby Houseman'a sürtmesini izleyerek geçirdik. En son ne zaman dans ettiğimi hatırlamak için

zihnimi kurcaladım ama hatırlayamadım. Sanki hayatım kazadan öncesi ve sonrası diye ikiye bölünmüş gibiydi. Bazı zamanlar bizi unutmanın, Freddie Hunter'ı unutmanın düşüncesiyle panikten göğsüm sıkışıyordu ve eski hayatımın detaylarını aklıma getirmek için savaşıyordum, getirdiğimdeyse büyük rahatlık hissediyordum. Daima hatırlayacağım şeyler vardı; yüzü, ilk öpüşmemiz, bana evlenme teklifi edişi. Fakat öteki şeyler, geceleyin boynunun kokusu, minik bir kurbağayı anayoldan kurtarıp tişörtüne sarıp yerel bir parka götürürken gözlerinde beliren kararlı ifade, sol elinin küçük parmağını normalden fazla geriye bükebilişi. İşte yitirmekten korktuğum hatıralar bunlardı, detayları, bizi *biz* yapan şeyleri. Mesela ettiğimiz son dans. Ardından aklıma geldi ve göğsümdeki düğüm ağır ağır çözüldü. En son Noel Arifesi'nde dans etmiştim, hem The Prince'te hem de eve giderken cam gibi parlayan buzlu sokaklarda, Freddie zil zurna sarhoş olsa da beni havaya kaldırmıştı. Dibe vurmadığımdan emin olmak için geçen hafta Elle'le birlikte aynı yolda yalpalayarak yürümüştüm.

İşte bu kadar, pazar öğleden sonrasında buradaki işimiz bitti. Ablam evine kocasının yanına gitti, benim de yanına gideceğim başka biri vardı.

Uykuda

21 Mayıs, Pazartesi

Kafamı toplayıp da Sheila'da, evimizin hemen köşesindeki ufak kafede olduğumuzu anlamam birkaç saniyemi aldı, saat on ikiyi geçiyor olsa da garson kız masamıza iki tabak İngiliz kahvaltısı bıraktı. Buradayken her zaman verdiğimiz siparişti, Freddie benden daha çok seviyordu ve her zaman benimkinin yarısını götürüyordu. Eski rutinimizin aşinalığıyla rahatladım.

"Resmi tatille ilgili en iyi şey." Tabağımdaki sosislerden birini kendi tabağına aldı. "Fazladan kahvaltı."

Burası plastik sandalyeler ve ucuz formika masaları olan bir kafeydi. Uyumsuz fincanlarda zift gibi çay ve hazır kahve vardı. Dışarıdaki tabelanın boyası solmuştu ve parçaları dökülüyordu ama bütün eksikliklerine rağmen yemek doyurucuydu ve Sheila sıcakkanlıydı. Tabelayı da kırk yıl önce kocası elleriyle boyamıştı. Adam, birkaç yıl önce kafenin mutfağında pastırmaları kızartırken düşüp ölüvermişti, herkesin söylediğine bakılırsa bu tam da böyle ölmek istemişti. Cenazesinde kilisede adım atacak yer yoktu. Freddie ile birkaç kapı öteden komşumuzun arasında sıkıştığımı hatırlıyorum, adam ağır bir şekilde bana dayanıp kan sosisinde ondan daha yetenekli birini tanımadığını söyleyerek gözyaşlarına boğulmuştu. Yemin ediyorum ki bunu uydurmuyorum. Mutfağı kafeden ayıran boncuklu

perdenin arkasından çıkan Sheila'yla göz göze geldik ve bana gülümsedi. Freddie'ye göz kırptı ve Freddie de cevap olarak başparmağını havaya kaldırdı.

"Annemin pastırmasından daha iyi," diyerek sırıttı, Sheila gururla doldu. "Bu dediğimi ona söyleme ama."

Freddie'nin insanları kendisi için en önemli kişiymiş gibi hissettirme huyu vardı. Yıllar içinde bunu yapışına defalarca şahit olmuştum, bir an için o kişiyi spot ışığının altına alıyordu.

Sheila'yla konuşmak için, "Ben gidip ketçap alacağım," dedim. Ayağa kalktım, beş adım sonra tezgâhtaydım. Düşüncelerimi bir düzene sokmam için yeterli sürem olmadı.

"Her şey yolunda mı canım?" diye sorarken pek el sürmediğim kahvaltıma baktı. Kafenin gösterişsiz haline rağmen Sheila yemekleriyle çok gurur duyan bir kadındı.

Dudağımı ısırarak başımla onayladım.

"Biraz daha çay mı istiyorsun?" dedi kafası karışarak.

Kendimi aptal gibi hissettim, başımı iki yana salladım. "Sadece ketçap almak istedim." Duraksadım ve sonra rasgele konuştum. "Ayrıca Stan için ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim."

Onu şaşırtmıştım, gözlerinden tanıdık bir şeylerin geçip gittiğini gördüm. Anlık sızıyı, konuşmadan önce fazladan bir nefes daha alışını fark ettim, birisi beklenmedik anda Freddie'nin adını andığında benim de sıklıkla yaptığım gibi. Hâlâ bir şey söylememişti, o yüzden boşluğu doldurdum.

"Sadece... Onu hatırlamaya devam ediyorum. O kadar."

Dünyanın Freddie Hunter'ı unutacağıyla ilgili kendi korkularım sesli olarak dile geldi. Ben unutmayacaktım elbette ama artık ofisteki masasında başka biri oturuyordu ve pazartesi akşamları yaptıkları halı saha maçlarında formasını başkası giyiyordu. Dünyanın dönmeye devam etmesi son

derece normaldi ama bazen insanların onu hatırladıklarını söylemelerini istiyordum, o yüzden şimdi Sheila'ya söylüyordum. Ardından bir çizgiyi aşmışım gibi hissettim.

"Gençken dünyadaki bütün zamana sahip olduğunu sanıyorsun," dedi. "Sonra birden arkanı bir dönüyorsun ki yaşlanmışsın, biriniz artık yoksunuz ve sen yılların nasıl bu kadar hızlı geçtiğini merak ediyorsun." Başıyla Freddie'yi işaret edip omzunu silkti. "Yağmur yağarken küpünü doldurmak lazım. O kadarını söylüyorum."

Sadece bir deyimdi, öte yandan benim için öyle değildi çünkü uyanık olduğum dünyamı özetlemek için cuk oturuyordu. Dünyana durmadan yağmur yağıyordu. Sheila'nın uzattığı ketçabı başımı eğerek aldım ve Freddie'nin yanına döndüm.

"Bu öğleden sonra küpleri doldurmak ister misin?" dedim yumuşak sesle, oturmadan önce elimi omzunda gezdirdim.

"Küp mü?" dedi afallayarak. "Bu seks için kız şifresi falan mı? Çünkü eğer öyleyse, evet."

Gülümsedim, baştan beri ihtiyaç duymadığım ketçabı masaya bıraktım. Şansı vardı ki bahsettiğim şeyi asla öğrenmeyecekti.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi. "Kızmayacağına söz ver."

"Söz veremem," dedim. "Ne olduğunu öğrenene kadar olmaz."

Kızarmış ekmeğine yağ sürerken başını iki yana salladı. "I ıh. Önce söz ver."

Bu o kadar Freddie'lik bir hareketti ki. "Peki," diyerek pes ettim. "Kızmayacağıma söz veriyorum."

Anında yüzünde tebessüm belirdi. "Balayımız için rezervasyon yaptırdım."

Yüreğim neşeyle kabardı ve sonra eziliverdi çünkü önümüzdeki yıl bu zamanlar buraya geri gelemeyecektim. Yarın tüm bunlar sona erebilirdi. Kalbimin göğüs kemiğimin arkasında yuvarlandığını, ağır çekimde takla attığını hissettim.

"Öyle mi yaptın?"

Kendinden pek memnun görünüyordu. Bana söylemek için sabırsızlanıyordu. "Sürpriz olmasını mı istersin?"

Başımı iki yana salladım, konuşma konusunda kendime güvenmiyordum. Gözlerimdeki yaşları neşeye yormasını umdum.

"Nereye gidiyoruz?"

Sanki bana söylememeyi ciddi şekilde düşünüyormuş gibi duraksadı ama sonra içinde tutamadı. "New York!"

Ah, tabii ki oraya gidiyorduk. Hep New York'a gitmek istemiştim. *Friends*'in her bölümünü izlemiştim, Carrie Bradshaw'la kanka olmak ve Central Park'ta çıplak ayakla yürümek istiyordum. Ne kadar tutacağı konusunda onu azarlamadım bile çünkü kafamın içinde çoktan Staten Adası'na giden feribottaydık. Saçma ve kusursuz bir şekilde bizdik.

"Daha doğru bir seçim yapamazdın," diyerek masanın üzerindeki eline uzandım. "Daha fazlasını anlatma. Bir müddet hayal kurmama izin ver."

Başparmağıyla elimi okşadı. "Bayılacaksın Lyds."

Hiç şüphem yoktu. Ağlamak üzere olduğumu hissettim, o yüzden konuyu değiştirdim.

"Ee bu öğleden sonra ne yapacağız?"

"Yani o dediğin seks için şifre değil miydi demek istiyorsun?" Sefil görünse de sonrasında güldü. "Film izlemeye gidecektik, unuttun mu?" diyerek hakkında hiçbir fikrim olmayan bir planı bana hatırlattı. "Arka koltukta öpe öpe suratını sömüreceğim."

"Sömürmek mi?" Kahkaha attım. "Artık kimse öyle şeyler söylemiyor."

Masanın karşısından uzanıp yumurta sarımı patlattı. "Ben söylüyorum. Acele et, film bir buçukta başlıyor."

"O zaman film olsun," dedim. Resmi tatildi, Freddie'yle birlikteydim ve iyi durumdaydık. İyiden de öteydik: Eskiden olduğumuz gibiydik, o ve ben dünyaya karşı. Hatta yumurta sarımı patlattığı için bile ona kızgın değildim, üstelik bunu her zaman benim tepemi attırmak için yapıyor olsa da. Sinemaya gidip arka koltukta okullu çocuklar gibi öpüşecektik. Yağmur yağarken küplerimizi dolduracaktık.

Uyanık

27 Mayıs, Pazar

Mutfak zemininde oturuyordum, terden sırılsıklam olmuş sırtım mutfak dolabına yaslıydı, ilaç şişesini hâlâ titreyen elimde sımsıkı tutuyordum. Birkaç dakika önce yanlışlıkla kutuyu devirip hapları ortalığa saçmıştım, sonra da tıpkı bir bağımlı gibi sürünerek peşlerine düşmüş, çatlaklardan içeri düşmeden önce onları toplamıştım. Çektiğim çile için de işaret parmağıma acı veren bir kıymık batmıştı ancak asıl önemli olan tüm o panik dolu saniyelerde hapların ait oldukları yere güvenli bir şekilde dönmüş olmalarıydı.

Son altı gündür üst üste Freddie'yi ziyaret etmiştim ve ciddi anlamda yorgundum, âdeta uykumda maraton koşuyordum. Bunun böyle süremeyeceğini sersemlemiş bir halde kabullendim. Sadece fiziksel bir bedeli yoktu, ağır bir zihinsel bedeli de vardı. Uyanık olduğum zaman sabırsızlıkla ve beklentiyle geçen, bir sonraki seferin olmayabileceğiyle ve bunu bir daha asla tecrübe edemeyebileceğimle ilgili mide bulandıran korkuyla dolu bekleme saatlerim olmuştu. Birkaç yıl önce Elle'le birlikte ziyaret ettiğimiz Ulusal Müze'de bir tablo vardı, adını hatırlayamadığım bir ressam tarafından resmedilmiş bir Avustralya manzarasıydı. Ne en bilinen eseriydi ne de en nefes kesici olandı ama renklerin canlılığında ve ışığın çarpıcı kullanımında dikkatimi diğerlerinden daha çok çeken bir şeyler vardı.

Uykudaki dünyam o fırça darbelerinin ve o resmin pigmentlerinin arasında bir yerdeydi; canlı, cüretkâr ve muhteşemdi. Bağımlılık yaratıcıydı.

Başımı ellerimin arasına aldım, kendimi yoksun kalmış hissediyordum çünkü az önce haplarla ilgili olan olay beni son birkaç gündür yüzeyin hemen altında pusuda bekleyen gerçeği kabullenmeye zorladı. Burada kendimi büyük bir tehlikeye sokuyordum.

Freddie öldüğünden beri geçen her gün tırmanılacak yeni bir dağdı ve asla sportif bir kız olmasam da her sabah yürüyüş ayakkabılarımı giyip o yalnız tırmanışa tekrar başlayacak gücü bir şekilde buluyordum. Son birkaç gündür ayakkabılarımı bağlamaya zahmet bile etmiyordum çünkü topuklarımı paramparça ettiysem ayakkabılar pek de bir şey ifade etmiyordu. Adımlarıma dikkat etmiyordum veya yoldaki sonraki yokuşun ötesini düşünmüyordum çünkü yolların hepsi zirvede beni bekleyen Freddie'ye çıkıyordu.

Fakat her şeyde olduğu gibi, bunda da kaçınılmaz bir denge vardı. Bir pazarlık yapılmalıydı ve bunun bedelinin akıl sağlığımı yitirmek olabileceğini fark etmek kemiklerimin içine sızan soğuk su etkisi yaratıyordu.

Uyanık olmaktan da hayatıma giren herkesten de nefret etmeye başlıyordum. Birkaç gün önce telefonda anneme bağırmıştım ve Elle dün sabah aradığında bok gibi göründüğümü söylemişti. Birlikte anneme kahvaltıya gidecektik ve onunla gitmemiştim, kaba olmanın da ötesine geçmiştim çünkü tek düşünebildiğim mutfak tezgâhındaki pembe haptı. Birkaç tuhaf dakikanın sonunda gitmişti, omuzları çökmüş ve yenilgiye uğramış gibiydi. Gidişini izlerken kendimi bir öküz gibi hissetmiş olsam da arkasından seslenmek istememiştim çünkü ilacın büyülü çağrısının sesi çok yüksek, görmezden gelemeyeceğim kadar ikna ediciydi. İşte asıl sorun da buydu, ilerideki yolu görüyordum ve ben başka

bir yer için, Freddie için onlara arkamı dönüp durdukça o yola onların paramparça olmuş hisleri saçılıyordu.

İlaç şişesini yanıma bıraktım ve kararsızlıkla dolu birkaç saniye boyunca ona baktıktan sonra uzanıp bir kol boyu uzağa ittim.

Günaşırı bir hap almaya katlanabilir miydim? Üç günde bir belki? Haftada bir? Cumartesi günü iki tane birden aldığımı, açgözlü bir çocuk gibi Freddie'yle âlem yaptığımı hatırlayınca kaşlarımı çattım. İşte beni en çok endişelendiren de buydu. Diğer hayatıma derin bir şekilde dalıvermeye direnme gücümün olmayacağından, buradan çok orada olacağımdan, eve geri dönüş yolumu güvenli bir şekilde bulamayacak kadar içine batmaktan korkuyordum.

Uyanık

29 Mayıs, Salı

"Yakında işe dönmeyi düşünüyorum."

Annem şaşkınlığını başarısız bir şekilde gizlemeye çalıştı. Küçük ve lekesiz oturma odasındaydık, krem rengi halısı yüzünden her zamanki gibi yalınayaktık. Halı sadece koridorda da değildi, indirimi çok severdi ve bütün zemin katı kaplatmıştı. Burasının dinlenme odası olduğu düşünülürse, izin verilen dinlenme çeşitleri için oldukça katı kurallar vardı. Kırmızı şarap kesinlikle yasaktı, onunla birlikte beyaz olmayan her türlü yiyecek de yasaktı. Yani beyaz şaraba, lapaya ve sütlaca izin vardı. Şaka yapmıyorum. Elle'le ergenliğimizde her şeyi silip süpürüyorduk, halı en az on beş yıllık olmasına rağmen yeni gibi görünüyordu. Asla çıkmayacak tek lekeyi de kanepe gizliyordu: Bir Noel sabahı ergen Elle, o zamanki erkek arkadaşına gidip boğazına kadar cin ve Frenk üzümüyle dolmuş bir halde eve döneli bir saatten fazla olmamıştı. Hikâyesi etkileyiciydi, ta ki annemin halısına kusup Noel yemeğinin üstünde sızana kadar.

"Gerçekten mi?" dedi annem. Söyleyeceği kelimeleri seçmeye çalıştığını görebiliyordum. "Lanet zamanı gelmişti," demeyi es geçtiğini, "Tanrı'ya şükür," demeyi düşündüğünü, en sonunda ağzından ne çıkacağına karar verdi: "Hazır olduğuna emin misin hayatım?"

Omzumu silktim ve başımı evet anlamında sallamaya çalışsam da hafifçe iki yana salladım. "Evde daha fazla

kalırsam kafayı yiyeceğim anne. Hem şimdi ilaçlar sayesinde daha iyi uyuyorum."

Kendime bir meşgale bulmam gerektiğini söylemedim, gerçek dünyaya odaklanmak için somut bir şeye ihtiyacım vardı. Belediye binasındaki organizasyon yöneticiliği işim roket bilimi falan değildi, çoğunlukla masa başında geçiyordu ama temas halinde olduğum kişi sayısı fazlaydı ve ücreti de iyiydi. Nazik insanlardı ve ücretli hastalık iznine ayrılmama izin vermişlerdi ama bu durum sonsuza kadar sürecek değildi.

Annem gelip kanepede yanıma oturarak elini dizime koydu.

"Eğer yardımı olacaksa gelip bir süre burada kalabilirsin."

Alt dudağımın titremeye başladığını hissettim çünkü bundan nefret edeceğini ikimiz de biliyorduk ama bunu teklif edecek kadar çok seviyordu beni. İlk teklif edişi de değildi, Freddie öldüğünden beri haftada bir defa söylüyordu. Ben de nefret ederdim. Leke bırakacak köri tabağını dizlerime koyarak yemeyi ve kimse görmüyorken gözyaşlarına boğulmayı seviyordum.

"Biliyorum," deyip elimi elinin üstüne koydum ve hafifçe sıktım. "Ama doğru olan bu değil, sen de biliyorsun. 'Yasımı duygularımı hissederek aşmam' gerekiyor ve bunun annemin yanına geri taşınmam anlamına geldiğini sanmıyorum."

Annem alayla güldü, doktorun lafı ailemizde hızla şaka konusu olmuştu.

"O zaman öğle yemeğini hazırlayacağım. Sadece ilk birkaç gün için."

Eminim beni okula gönderirken kullandığı parlak pembe beslenme çantası hâlâ ondaydı. "Tamam, bunun yardımı olur anne," dedim. Gerçi bunun benden çok ona yardımı olurdu.

Başını hızlıca salladı. "Eskiden sevdiğin şu naneli bisküvilerden alacağım, hani şu parlak, yeşil paketi olanlardan."

Boğazımda beliren yumruya rağmen yutkundum, kendimi yeniden on beşimde gibi hissettim, üst katta Elle'le paylaştığımız odadaki tekli yatağımda uyuduğum günlere döndüm.

"Haziranın ilk pazartesisi öyleyse?" diye üsteledi. Yapabilir miyim diye merak ederek bir düşündüm. Şu anda mayısın son haftasındaydık, kendimi toplamam için bana sadece birkaç gün veriyordu. Bir sonraki dalganın altında kalıp da fikrimi değiştirmeyeyim diye dalgayı yakalamaya hevesli olduğunu düşünüyordum ve bunun olmasına izin veremeyeceğim için yavaşça başımı salladım. "Haziranın ilk pazartesisi olsun o zaman."

"Aferin kızıma." Ayağa kalkmadan önce dizime hafifçe vurdu. "Bir koşu mutfağa gidip şu bisküvileri alışveriş listeme ekleyeceğim."

Gidişini izlerken akıl sağlığımın gardiyanlarından biri olduğunun farkında olup olmadığını merak ettim. Annem ve listeleri Freddie'yi kahkahalara boğardı. Annemin dikkati dağınıkken listesine hortum, oyuncak bebek evi veya burun kılı makası gibi alakasız şeyler eklerdi. Hatırası beni gülümsetti, sonra içimi sızlattı çünkü bunu yapmak konusunda gönülsüz de olsam ziyaretlerimi haftada bire indirmeye karar vermiştim. Güzel olabilirdi ama fazlası zarardı, kaşık kaşık şeker yemek gibi devam ettirilemeyecek bir şeydi. Bağımlılıkla ilgili sorun şuydu: Bir noktada sizi ele geçiren şeyden vazgeçmeniz gerekirdi, yoksa kendinizi tamamen onun kollarına bırakırdınız. Ben bunların ikisinin de olmasını istemiyordum. İkisini de hayatımda istiyordum ve bunun olması için de tek ayağımı sağlam bir şekilde gerçek dünyaya basmam gerekiyordu. Yürüyüş botlarımı sıkıca bağlamanın vaktiydi.

Uyanık

2 Haziran, Cumartesi

Mezarlıkta olmayı huzurlu buluyor olmam herhalde şaşırtıcı değildi. Freddie'nin mezarlık sakinlerinin kendi hallerinde takılmasıyla ilgili korkunç şekilde yavan bir espri yaptığını neredeyse duyabiliyordum. Burada popom uyuşacak kadar uzun süredir oturuyordum ve Freddie'nin mezar taşına bakarken gri granitin üstünde beyaz bir leke fark ettim, buradaki güvercinlerin ölülere saygısı olmadığı belliydi. Islak mendil bulmak için çantamı karıştırdım ama bulamadım ve rahatsızlıkla iç geçirdim. Taşı bu şekilde bırakamazdım.

"Hemen dönerim," dedim, solmuş çiçekleri ve çöplerimi koyduğum torbayı otoparktaki çöp kutusuna atmak için aldım. "Islak mendiller bagajda olmalı."

Arabaya vardıktan birkaç dakika sonra yanılmadığımı gördüm. Arabayı kilitleyip güneşin altında yavaş adımlarla geri döndüm. Mezarlık çiçeklerle kaplı olduğu ve birkaç dakikalığına soluklanmak istediğim için uzun yoldan yürüdüm. Kendimi tamamen dingin hissedebildiğim tek yer burasıydı. Buraya şu anda her zamankinden daha fazla kıymet veriyordum, kandırmacalarla dolu ikili hayatımdan dışarı çıkmam için bir fırsattı.

Freddie'nin mezarına yaklaştıkça az önce oturduğum mezar taşının önünde başka birinin oturduğunu fark ettim.

Jonah Jones dizlerini kendisine doğru çekmiş konuşuyordu. Ona doğru yaklaşıp ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken boğazını temizledi ve öğretmenlik yaptığı ortaokulda İngilizce sınıfına ders vermeye hazırlanıyormuşçasına öksürdü.

"Deneyeceğim ama söz vermiyorum," dedi sessizce. Duraksadım, Freddie'ye neyi yapmaya çalışacağı konusunda söz verdiğini merak ediyordum, araya girsem mi bilemedim çünkü gözleri kapalıydı. Belki de benim yaptığım şeyi yapıyordu, şu anda başka bir yerde olduklarını hayal ediyordu. Belki bardalardı veya oturma odamızda ayaklarını sehpaya uzatmış, maç izlemek üzereydiler.

"Tekrar cumartesi oldu bile," dedi. "İşte stresli bir haftaydı. Eğitim standartları dairesinden denetime geldiler, personel yetersizliği var, her zamanki saçmalıklar işte. Geçen hafta beden eğitimi dersine girmek zorunda kaldım ve sporda bok gibi olduğumu hepimiz biliyoruz. Gülmekten altına işerdin."

Freddie ve Jonah spor konusunda taban tabana zıtlardı, işin ucunda kazanılacak bir şey varsa Freddie kollarını ödüle uzatmış bir halde koşardı. Öte yandan, Jonah mücadeleye karşı değildi ama içinde o rekabetçi ateş yoktu. Sporun sadece izleyicisi olmaktan hoşnuttu, o müziğe ve kitaplara tutkundu. Birçok yönden birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Freddie bir şeyleri yapanken Jonah daha çok hayal eden, düşlere dalandı. Jonah'nın on beşinci doğum gününde birkaçımız geçen bir kuyrukluyıldızı görebilmek için Freddie'nin arka bahçesinde kamp yapmıştık. Yoksa meteor yağmuru muydu? Her neyse, Freddie tüm bu zaman diliminde horlayarak uyurken Jonah ve ben battaniyelerin altına girip bir yıldız şovu görmenin umuduyla gözlerimizi göğe dikmiştik.

"Dün gece eski ahbabımla bir bira içmek hoşuma giderdi," dedi Jonah. "Öyle esaslı bir şeyler yok, sadece çocuklar sinirimi bozuyor ve sınıf politikaları tepemi attırıyor. Dün toplantıda kravat takmadığım için Harold'ın bana fırçayı basmasını saymıyorum bile." Kahkaha attı, gözleri hâlâ kapalıydı. "İnanabiliyor musun? O yerden çıkalı on yılı geçti ve yaşlı Harold hâlâ ensemde." Freddie'nin cevabını dinliyormuş gibi duraksadı. "Ah, bu arada Çarşamba günü dartta kazandım. Duffy öfkeden kudurdu. Bahsi kaybetti. Herkese içki ısmarlamak zorunda kaldı ve ne kadar cimri olduğunu bilirsin. Millet sırf onu kızdırmak için viski söyledi."

Elimde olmadan buna biraz gülümsedim. Jonah'nın The Prince'te olup biten soytarılık hatıralarını dinliyor olmak tuhaftı ama bir yandan da iç ısıtıcıydı, eğer Freddie hâlâ burada olsaydı aynı hikâyeleri ondan bizzat dinleyeceğimi biliyordum.

Jonah sessizleşti, solmuş gri kotunun aşınmış dizini dalgınca çekiştirirken kaşlarını çatıyordu, sanırım söyleyecek daha fazla şey arıyordu. Sonra gözlerini açtı ve iç geçirdi, öne doğru eğilip birkaç sessiz saniye için elini soğuk granitteki Freddie'nin adının üzerine koydu.

"Önümüzdeki hafta görüşürüz dostum."

Elini Freddie'nin omzuna koymaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdi. Biliyordum çünkü benim de o keskin kenarlı lanet şeye kollarımı doladığım ve yanağımı altın renkli kelimelerin üzerine yasladığım zamanlar oluyordu. Gerçi bunu çok sık yapmıyordum. Sonuçta bizler İngiliz'dik, uyulması gereken bazı mezarlık kuralları vardı ve bu, her seferinde sinir krizi geçirmemeyi içeriyordu.

Daha önce Jonah'nın yaptığı gibi boğazımı temizledim. Bana doğru bakıp göz kapaklarını şaşkınlıkla birkaç defa kırpıştırdı. "Lydia," dedi, sonra kaşlarını çattı. "Ne kadar zamandır oradasın?"

Birinin Freddie'yle konuşmama kulak misafiri olması fikrinden nefret ettiğim için yalan söyledim. "Birkaç saniyedir." Duraksadım. "Eğer biraz daha zamana ihtiyacın varsa daha sonra geri gelebilirim?"

Jonah'yı üç hafta önce barda gördüğüm o öğlenden beri ne görmüş ne de konuşmuştum, işleri yoluna koymam gerektiğini biliyordum. Jonah Freddie'nin sağ koluydu ama aslında Freddie yörüngeme girmeden önce benim arkadaşımdı. On iki yaşındayken kimya projesinde eş olmaya zorlandığımızda sessiz alaycılığı benimkiyle uyumluydu, sanırım öğretmenin Jonah'nın mantığının birazının bana geçebileceği konusunda boş umutları vardı. Geçmemişti. Benim periyodik tabloyu öğrenebileceğim konusundaki umudumuzu çabucak yitirmiştik ama öğle yemeği vaktini sırtlarımızı yaşlı meşe ağacının gövdesine dayayıp okula gelip gidenleri, saman alevi gibi yanıp sönen aşkları, daha büyük çocuklar arasında zaman zaman çıkan kavgaları izleyerek birlikte geçirmek gibi bir alışkanlık edinmiştik. Arkadaşlığımız tam da ihtiyaç duyduğum, sınıftaki kızların çoğu tarafından onlarla takılacak kadar havalı bulunmadığım bir zamanda gelmişti. Ona minnettar olan annem bazen Jonah için fazladan naneli bisküvi koyardı. Her zaman kibarlıktan reddetmeye çalışırdı ama onları sevdiğini biliyordum ve annesinin her gün yanına koyduğu peynirli ekmeğine hoş bir ekleme oluyordu. Bu, sevimli oğlan kızla tanışıyor hikâyesi değildi gerçi, bizimkisi samimi bir arkadaşlıktı. "Karnımda kelebekler uçmasına sebep oluyorsun," yerine, "aynı benim gibi birisin," tarzında bir arkadaşlıktı. Öğle yemeğinde oraya gittiğimde beni bekliyor olduğunu bilmek, boktan bir sabah geçirsem bile beni güldüreceğine güvenebilmek hoşuma gidiyordu. Sonra Freddie okula geldi, isimleri listede peş peşe olduğu için Jonah'nın yeni sıra arkadaşı oldu ve birkaç hafta sonra öğle yemeğinde meşe

ağacının dibinde iki yerine üç kişi olduk. Freddie Hunter hayatıma rüzgâr gibi girdi ve renklerden, kahkahalardan, seslerden oluşan cümbüşüyle ayaklarımı yerden kesti. Onunla birlikte okulda havam da arttı, öğle vaktinin çoğunu Jonah'yla sohbet ederek geçirmeme gerek kalmamıştı. Bu aslında gerçekten iyi bir şeydi çünkü eninde sonunda üç, tuhaf bir rakamdı, özellikle de bu üç kişiden ikisi romantik anlamda bir şeyin içindeyse daha da tuhaftı. Muhtemelen Freddie arada sırada aramızda kaldığını hissediyordu, ikimiz de onun ilgisi için rekabet ediyorduk ve birimiz ilgisini çekemediğinde ötekine sinir oluyordu. Yıllar içinde bir şekilde yürüttük çünkü arkadaşlığımız yitirilmeyecek kadar önemliydi. Şimdiyse yine sadece ikimiz vardık ve dürüst olmam gerekirse artık nasıl yürüteceğimizi bilmiyorduk. Jonah'ya her zaman değer verecektim, o kadar fazla yıldır dünyamın parçasıydı ki ona verdiğim önem hiç bitmeyecekti. Fakat aramızda kaza duruyordu, odanın ortasında hep kocaman bir fil olacaktı.

"O zaman sana bırakıyorum." Kotunun cebinden arabasının anahtarını çıkardı. "Görüşürüz."

Freddie'nin mezar taşına başıyla selam verişini ve mezar taşlarının arasından uzun adımlarla yürüyüşünü sessizce izledim. Fakat tam ben oturmak üzereyken arkasını döndü ve geri geldi.

"Yarın sabah okulda bir şey var," dedi. "Eğer istersen, şey, gelebilirsin."

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Şey derken?"

Omzunu silkti. "Seminer gibi bir şey."

"Pek de iyi pazarlayamıyorsun," dedim küçük bir gülümsemeyle çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum.

"Yas semineri, tamam mı?" Sanki ağzından çıkan sözler tepesini attırıyormuş gibi aceleyle, küçümsemeyle çıktı. "Farkındalık falan, o tarz şeyler."

"Yas semineri mi?" Bana bungee jumping mi, paraşütle atlama mı diye sorsa kullanabileceğim bir ses tonuyla sordum. Jonah genelde çakralara veya farkındalık seminerlerinde ne halt ediyorlarsa ona odaklanacak türden bir adam değildi. Böyle bir şeyi Elle'den beklerdim, Jonah'dan duymak şaşırtıcıydı.

"Ana salonda yapılacak." Uğraşsaydı bile daha fazla rahatsız olmuş görünemezdi. "Yeni vekil öğretmenlerden biri, Dee, yoga ve farkındalık eğitmeni. Eğer yeterli katılım olursa bir seans düzenlemeyi önerdi."

Parlak saçları ve göstermeliğe kaçan her daim hazır gülümsemesiyle Dee aklımda belirdi. Ortada hiçbir sebep yokken kabalık ettiğimi fark ettim, artık fazla demlenmiş kahve gibi sert biri miyim diye merak etmeden edemedim.

"Bana uygun bir şey olduğunu sanmıyorum." Reddedişimi özür dilercesine gülümseyerek yumuşattım.

"Bana da uygun olduğunu sanmıyorum," derken güneş gözlüğünü taktı. "Sadece bir fikirdi."

Başımı salladım, o da salladı. Garip bir sessizlikten sonra yine gitmek için döndü ama sonra durdu ve ikinci kez arkasını döndü.

"Aslına bakarsan bence yardımı olabilir."

Ne demek istediğini bildiğimi düşünsem de, "Tam olarak neye yardımı olacak?" diye sordum yavaşça. İkinci defa geri dönmektense yürümeye devam etmiş olmasını dilerdim çünkü bu konuşmanın tehlikeli bir noktaya doğru gittiğini hissedebiliyordum.

Konuşmadan önce düşünerek göğe baktı. "Buna," derken eliyle Freddie'nin mezar taşını ve ötesini işaret etti. "Tüm bunlarla baş etmeye yardımı olur."

"Ben kendi yöntemlerimle baş ediyorum, sağ ol," dedim. Yabancılarla dolu bir odada oturup Freddie hakkında konuşmak yapmak istediğim son şeydi.

Jonah başını sallayarak yutkundu. "Sana söylemiştim," diye homurdandı ama bana değil, Freddie'nin mezar taşına bakıyordu. "Hayır diyeceğini sana söylemiştim."

Bir dakika dur bakalım orada. "Freddie'ye hayır diyeceğimi mi söyledin?"

Jonah'nın yanaklarında pembelik belirdi. "Yanıldım mı?" Genelde sesini yükselten birisi değildi, her tartışmada doğal arabulucu o olurdu. "Benim için iyi olabileceğini düşündüğüm için gideceğimi ve sana da soracağımı söyledim. Fakat ona senin hayır diyeceğini söyledim."

"Pekâlâ, al buyur." Ellerimi havaya kaldırdım. "Görevini yaptın ve şimdi suçluluk hissetmeden gidebilirsin." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

"Suçluluk hissetmeden," dedi. "Çok sağ ol, Lydia. Çok sağ ol."

"Bana karşı ölen sevgilimle birlik olduğunda başka ne olmasını bekliyorsun?" dedim.

"Sana karşı birlik olduğum falan yok," dedi, ben onun kadar ölçülü davranmıyordum. "Belki yardımı olur diye düşündüm ama anlıyorum. Meşgulsün, ilgilenmiyorsun veya korkuyorsun, bilmiyorum."

Alayla gülerek başımı iki yana salladım, gri mezar taşlarının üzerinden uzaklara baktım.

"Korkmak mı?" diye homurdandım, bana doğru baktı ve pişmanlık duymadan omzunu silkti.

"Bana yanıldığımı söylesene?"

Yine alaycı bir ses çıkardım ve iyice öfkelendim. Beni kışkırtmaya çalıştığını biliyordum ve kendime mani olamadan ona ağzının payını verdim.

"Korkmak mı? İşe yaramaz bir okul seminerinden korktuğumu mu sanıyorsun? Korkmak neye benzer anlatayım, Jonah Jones. Oturma odanın penceresinin önüne polis arabasının gelmesi ve sevdiğin adamla evlenmek yerine onu

gömmek zorunda kalmana benzer. Korkmak neye benzer biliyor musun? Marketin ilaç raflarındaki bütün ilaçları yutmak istemene benzer çünkü az önce yandaki koridorda onunla kurabiye konusunda ettiğin aptal kavgayı hatırlamışsındır, o kadar şey dururken *kurabiyeler* konusunda kavga etmişsindir ve bu tepeni attırmıştır. Tam o noktada, seni fiziksel olarak nefessiz bırakır." İki parmağımı morartacak kadar sertçe kalbimin üzerine vurdum. "Korkmak, hayatını birlikte geçirmeyi planladığın insan olmadan hayatın ne kadar uzun göründüğünü bilmeye benzer. Ayrıca şoke edici ve beklenmedik bir şekilde kısacık olabileceğini de. Masa örtüsü ve fincanlarla yaptıkları şu numara gibi ama kırılan o fincanlar değil, biz insanlar oluyoruz ve..." Durup nefes aldım çünkü düşüncelerim artık korkmakla ilgili değildi ve öfkeden ağlıyordum, Jonah'nın rengi atmıştı ve dehşete düşmüştü.

"Lyds–" dedi, elini omzuma koymak için uzandı.

Silkinip elini üstümden attım. "Yapma."

"Üzgünüm, tamam mı?"

"Hayır. Hayır, tamam filan değil. Bunların hiçbiri–" Sert bir hareketle mezarlığı işaret ettim. "–asla tamam olmayacak."

"Biliyorum. Seni üzmek niyetiyle söylemedim."

Bu öfke patlamasının nereden geldiğini bilmiyordum. Sanki Jonah bir kayayı yerinden oynatmış ve çığa sebep olmuştu, şimdiyse kontrol edilemez bir lav gibi üzerimden taşıp dökülüyordu.

"Ah, tabii, beni üzme niyetiyle söylemedin," dedim, sesim kendi kulaklarıma bile korkunç geldi. "Ölü bir adam aracılığıyla bana laf sokuyorsun. Ne oldu Jonah? Vekil öğretmene ondan hoşlandığını söylerken elini tutup sana destek olacak birine mi ihtiyacın var?" Kafası karışmış görünüyordu, hakkı da vardı. "Lanet tahtaya yaz gitsin. Hatta

ona çıkma teklifi et. Şu ya da bu, ikisi de işine yarar ama ben desteğin olmayacağım. Ben senin yedek ekürin değilim. Ben Freddie değilim."

Bir an birbirimize öylece baktık, sonra topuğumun üzerinde arkamı döndüm ve öfkeyle uzaklaştım.

Jonah'ya asıl derdimin ne olduğunu söyleyemedim: Hayatı Freddie'li ve Freddie'siz şekilde, bir öyle bir böyle yaşamaktan vücudumun bitap düştüğünü ve zihnimin mahvolduğunu. Önceki gece uyumadım ve olup biteni birine açıklamanın mantıklı bir yolunu düşünmeye çalıştım ama bulmak imkânsızdı. Uyuduğumda bazı zamanlar Freddie'yle olduğumu birinin anlamasını nasıl bekleyebilirdim? Hayal görmüyordum ve günlük yaşantımda Freddie hâlâ hayattaymış gibi davranmıyordum. Fakat... Onunla hâlâ birlikte olduğumuz bir yer vardı ve bu siren sesine karşı daimi bir savaş veriyormuşum gibi hissediyordum. Haplar tükendiğinde ne olacaktı? Bu düşünceyi bir kenara attım. Bir de buna kafa yoramayacaktım.

Uyanık

3 Haziran, Pazar

Burada ne yaptığımı bilmiyordum. Asla okula düşkün biri olmamıştım, üniversiteye giriş sonuçlarımı aldığımdan beri bu yere ayak basmamıştım. Aslında burada ne yaptığımı biliyordum. Buradaydım çünkü dün Jonah'yı öyle bırakıp gittiğim için kendimi bir sürtük gibi hissetmiştim ve süklüm püklüm bir özür mesajı attıktan sonra belki biraz farkındalığın işime yarayabileceğini söylemiştim. Cevabında ya ona ya da öfke yönetimine gitmem gerektiğini çünkü Hulk'a dönüşüp üstümdekileri parçalamama ramak kaldığını söyledi, ben de yeşile dönüşmenin saçımla hiç uyumlu olmayacağını, bu yüzden de bir şans versem iyi olacağını söylemiştim. O yüzden buradaydım, tıpkı on dördümdeyken ödevimi yapmadığım zamanlarda olduğu gibi ayaklarımı beton araç yoluna sürüye sürüye yürüyordum. Geç kalmıştım, kastendi elbette. Saat ondan on ikiye kadar süreceğini söylemişti ve saat on bir olmuştu bile. Sona doğru gizlice içeri sızmayı ve arkada gizlenip Jonah'ya başından beri orada olduğum konusunda küçük bir beyaz yalan söylemeyi planlıyordum, böylece dünkü münakaşayı ardımızda bırakabilirdik. Birbirimizi artık her gün görmüyor olabilirdik ama birbirimizden koptuğumuzu hissetmek istemiyordum, Freddie'nin en yakın arkadaşına sırtımı dönmek inanılmaz bir sadakatsizlik gibi geliyordu.

Okulun kapısını açtığımda döşeme cilasının ve havalandırmadan gelen ağır havanın nostaljik kokusu beni doğruca sabah toplantılarına götürdü. Müdire bize davranış kuralları hakkında nutuk çekerken bağdaş kurarak oturmaktan uyuşan dizlerimi neredeyse hissetmiyordum, bir yanımda Freddie kravatını gevşetiyor, diğer yanımdaysa Jonah saatinin tuşlarıyla oynuyordu. Bu sabah salona girişimin fark edilmemesini sağlayacak kadar insan yoktu, en fazla yirmi kişi vardı, sıra sıra oturmak yerine çay ve kekle bezenmiş masalarda oturuyorlardı. İçeri girdiğimde çoğu başını kaldırıp baktı ve ben kararsızlıkla duraksadım, ta ki Jonah ayağa kalkıp bana doğru gelene kadar.

"Es geçmeye karar verdin diye düşündüm," diye fısıldadı. "Kalmak istemezsen sorun değil, dün seni zorlamamalıydım."

"Sorun değil." Toplananlara endişeyle bakındım. Erkekten çok kadın vardı, benim yaşımdakilerin sayısı azdı, çoğunluk benden yaşça büyüktü. Korkunç bir düşünce aklımda belirdi. Ya June teyzem ve Bob eniştem buradaysa? Seminerlere bayılıyorlardı. Etrafa bakındım ve onları görmeyince rahat bir aldım. "Şu ana kadar nasıl?"

Başını salladı. "Fena değil. İyi insanlar. Dürüst olmam gerekirse Lyds, tam olarak senin kafana uygun bir şey olmayabilir, kalmak zorunda değilsin." Boynunu kütletti, yıllardır bunu yaptığını görmemiştim. Eskiden bunu endişeli olduğunda yapardı, mesela tam da bu salonda sınava girdiğinde. "Hatta ben de telefonumu alayım da seninle geleyim."

Kafam karışmış bir halde ona baktım. "Buraya gelmemi sen istedin," dedim.

Jonah başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama bir kadın bize yaklaşarak elini uzattı.

"Selam," dedi. "Ben Dee. Sen Lydia olmalısın."

Ah. Demek Dee konusunda pek de yanılmamıştım. Kumral ve benden biraz daha kısaydı, elini sıkarken atkuyruğu sağa sola sallanıyordu. Öyle aşırı zayıf falan değildi, daha ziyade yoga yapan birinin kıvrımlarına sahipti, Jonah'nın neden ona ilgi duymuş olabileceğini görebiliyordum. Anlayışlı kahverengi gözleri benimkilerden ayrılmadı ve iç burkan hikâyemi zaten bildiğini anladım. İki eliyle ellerimden birini kavradı, elleri biraz fazla sıcaktı. "Hoş geldin."

"Merhaba," dedim. Biraz fazla soğuktum ve çıtımı çıkarmadan elimi ondan kurtardım. Bana ne olduğunu bilmiyordum. Sadece her yönden yabancı olan birinin benim hakkımdaki her şeyi bildiğini düşünmesi fikrinden nefret ettim.

"Korkarım farkındalık seansını kaçırdın," dedi. "Fakat keke yetiştin, bana sorarsan en iyi kısmı da her zaman odur."

Kekin şahsen bana pek bir yardımı olmayacağıyla ilgili aksi düşüncelerimi kendime sakladım. Onun yerine, "Belki Jonah farkındalıkla ilgili beni bilgilendirebilir," dedim.

Dee, "Ya da eğer yardımı olacağını düşünüyorsan bir ara senin için birebir bir seans yapabilirim?" diye önerdi. Sadece kibar olmaya çalıştığını görebiliyor olsam da yine sinirimi bozmuştu. İçten içe "bana yardım edin" sinyalleri mi yayıyordum? Ben burada gayet iyi dayandığımı hissediyordum, diğer herkesse beni dümdüz edene kadar üzerime oluk oluk yardım atıyordu. Duygularını kendi içinde yaşayan birisi olduğumu yavaş yavaş fark ediyordum, parlak bir maskenin arkasına saklanmayı ve kimse bakmadığında yıkılmayı tercih ediyordum.

"Aklımda bulunduracağım," dedim çekimser bir şekilde. "Ama teşekkürler."

Dee'nin bakışları birkaç sessiz saniye boyunca Jonah'nınkilerle kesişti, gözleriyle, "Arkadaşın da epey zor

lokma, değil mi?" demesine yetmişti. Belki de ben yanılıyordum, duruma yeni çağ öğretilerine uygun ve felsefi yaklaşıyordu belki ve bu onun, "Arkadaşının şifa yolculuğunda gitmesi gereken çok yol olduğu belli," deme şekliydi. Ya da belki de doğrudan, "Sonrasında bir şeyler içmek ister misin?" deme yoluydu ve ben de tam aralarında duruyordum. Buraya gelmemiş olmayı diledim ama artık çok geçti çünkü Dee beni dirseğimden tutup Jonah'nın oturduğu tarafa doğru sürüklüyordu.

Hemen yer değiştirerek Jonah'nın yanında bana yer açtılar, hepsi doğrudan bana bakmamaya çalışsa da beni hoş karşıladıklarını hissettirmek için tedirgin bakışlar atıyorlardı. Karşımdaki kadın bana çay doldurdu, fincanı önüme bırakırken adının Camilla olduğunu söyledi. Şükürler olsun ki telaşsız biriydi, gergin bir gülümseme ve birlik duygusunu gösterir bir baş selamıyla kendini tanıttı.

Jonah suratsız bir ifadeyle, "Bu Lydia," dedi.

Hepsi başlarıyla selam verdi.

Jonah'nın diğer yanındaki yaşlıca bir kadın öne doğru eğilip hafiften bağırarak, "Ben Maud," dedi, bir yandan da işitme cihazını kurcalıyordu. Eğer yaşı hakkında tahmin yürütmem gerekirse en az doksan derdim. "Kocam Peter, yirmi iki yıl önce televizyon antenini düzeltmek için çıktığı çatıdan düştü."

"Ah," dedim afallayarak. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm."

Masada oturanların yüzlerine bakınca, bunun Peter'ın talihsizliğini ilk duyuşları olmadığını söyleyebilirdim.

"Üzülme, ben üzülmedim. On yıldır kasapta çalışan kadınla zina yapıyordu."

Vay canına. Bunu hiç beklemiyordum.

"Kek?"

Araya girmesine müteşekkir olarak yanımdaki kadına döndüm.

"Elmalı ve hurmalı. Bu sabah yaptım." Bir tabak uzattı. "Ben Nell."

"Teşekkürler," derken kâğıt tabağa uzandım. Ona kek için mi, yoksa beni uygun bir cevap bulma baskısından kurtardığı için mi teşekkür ettiğimden emin değildim. Sakin duruşu beni yatıştırdı. Yaşı ve vücut yapısı itibariyle bana biraz annemi anımsattı, alyansı evli olduğunu söylüyordu. Ya da belki de eskiden evliydi.

Tabağıma kek koyarken sessizce, "Maud'un kusuruna bakma," dedi. "Farkındalık seansı sırasında ne kadar yardımı olduğunu hayal etmeyi dene."

Göz göze geldik ve yaptığı espriyle rahatladım.

"Bazı kitaplar var," dedi Camilla. Sanki konuşmak onun için zor bir şeymiş gibi yanakları kızardı. "Bunu özellikle yararlı buldum." Masanın üzerine konmuş yasla ilgili birkaç kitaptan birinin kapağına dokundu. "En azından ilk günlerdeyken."

"Son zamanlarda okumakta zorlanıyorum," dedim. "Kitap okumayı hep çok sevdim, çoğunlukla kurgu olanları ama artık zihnim bir hikâyeyi muhafaza edemiyor gibi." Bunu paylaşma dürtüsü nereden geldi emin değildim ama ağzımdan çıkmıştı bir kere.

"Geri gelecektir," dedi. "Bir müddet tek okuyabildiğim bu oldu ama gittikçe kolaylaşıyor." Parmaklarını boynundaki incilerin üzerinde gezdirdi. "Kolaylaşıyor."

Önerdiği kitaba minnettarlıkla uzandım.

"Peki ya sen Jonah?" diye sordu Nell. "Sen okur musun?"

"Okurum," dedi. "İngilizce öğretmeniyim, yani işimin ayrılmaz bir parçası gibi." Yutkundu. "Ben daha çok müzikte zorlanıyorum."

Bundan haberim yoktu. Müzik Jonah'nın olayıydı. Çalmak, dinlemek, yazmak.

"Peter öldükten sonra televizyon izleyemedim," diye bağırdı Maud. "Aptal şerefsiz anteni kırdı."

Kahkaha atmak ile onu boğmak arasında gidip geldim.

"Bu anlaşılabilir," dedi Camilla Jonah'ya bakarak. "Muhtemelen müziği hâlâ kazayla bağdaştırıyorsun."

Kafamda bağlantıyı kuramadım. Ben gelmeden önce masadakilerin Jonah'dan Freddie hakkında ne kadar şey duyduklarından emin değildim, o yüzden bir parça kek aldım ve etrafımdaki sohbetin sürmesine izin verdim.

"Evet." Jonah elleriyle yüzünü sıvazladı. "Artık radyo dinleyemiyorum."

"Biraz zaman ver." Nell de Jonah'nın ellerinin titrediğini fark etmiş olmalıydı çünkü ona doğru bir parça kek itti.

Gözlerimi Jonah'ya dikerek, "Neden müziği kazayla bağdaştırıyorsun?" diye sordum.

"Arkadaşı arabasında radyoyu değiştiriyormuş," diye bağıra bağıra araya girdi Maud. "Gittiği yere bakmıyormuş."

Jonah'ya bunun doğru olup olmadığını sormak için kelimeleri bulmaya çabaladım.

"Fakat resmi soruşturmada..." derken sesim zayıfladı çünkü burada benim fark ettiğimden fazlası olduğu kafama dank etti.

Masaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü ve Jonah başını geriye doğru atıp tavanın dökülen sıvasını inceledi. "Gelmeyeceğini sandım," dedi. "Geciktin, gelmeyeceğini sandım." Sonra dönüp gözlerimin içine baktı, sesi alçaktı ve sadece benimle konuştu. "Sadece eşlik edeceği bir şarkı bulmaya çalışıyordu, Lyds. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Ne demek istediğini çok iyi biliyor olsam da kaşlarımı çattım. Freddie araba sürmeye de hayatında her şeye nasıl

yaklaşıyorsa öyle yaklaşıyordu: tam gaz. Gürültülü bir egzozu olan spor model bir arabası vardı ve sesi iyi olmasa da büyük bir coşkuyla eşlik edebileceği kadar yüksek sesle müzik dinlemeyi severdi.

"Ama resmi soruşturmada yanlış bir şey yapmadığını söyledin. Orada oturdum ve senin onun yanlış bir şey yapmadığını söylediğini duydum." Sesimin gittikçe tizleştiğini duyuyordum.

"Ben istemedim..." dedi, öyle alçak sesle konuştu ki onu duymak çok zordu. "Başkalarının, onun dikkatsiz araba sürdüğü için öldüğünü söylemelerini istemedim."

"Çatıdan düşmek kadar dikkatsizce değil," diyen Maud çayına uzandı.

Bağırmaya hazır bir halde Maud'a baktım ama yapmadım. Kalbimin hızla çarpmasının asıl sebebi o değildi. Jonah ile birbirimize baktık. Bana söylemediği başka neler var diye merak ettim.

"Bugün buraya gelmemi istedin," diyerek alnımı ovaladım. "Buraya gelmemi istedin ve sonra bunun bana ne yapacağını bilerek bu... Bu bombayı atıverdin."

Ben konuşurken o başını iki yana sallıyordu. "Gelmedin, Lydia. Gelmeni bekledim ve gelmedin, sonra herkes kaybettiği insanlarla ilgili konuşuyordu ve nedenini bile bilmiyorum ama ben de konuşmaya başladım. Sanırım kendimi güvende hissettim."

Ona, ağzından dökülenlere baktım.

"Resmi soruşturma sırasında radyodan bahsetmedin..." Başımı iki yana sallıyordum çünkü kazadan bu yana Jonah'nın o arabada olanlarla ilgili anlattığı kısacık şeyleri almış ve Freddie'nin son anlarını birleştirmeye çalışmıştım. Resmi kayıtlara kazayla ölüm diye kaydedilmişti, yani öngöremediğiniz şu korkunç anlardan biri olarak. Havadan dolayı kaygan olan yoldan bahsedilmişti, ani bir soğuk

hava dalgası vardı ve buzlanma olabilirdi. Dinlemiş, hava durumu gibi olağan bir şeyden olduğuna inanmayı kabul etmiştim ama kafamda canlandırdığım sahne şimdi gözlerimin önünde parçalara ayrılıyordu.

"Yalan söyledin," dedim. "Bir oda dolusu insana yalan söyledin Jonah." Yanımdaki Nell'e baktım. "Onlara radyodan bahsetmedi. Bahsetmedi."

"Bazen insanlar iyi sebeplerden tuhaf şeyler yaparlar," dedi Nell. "Belki Jonah sana biraz daha anlatabilseydi..." Zorlukla yutkunan Jonah'ya özür dilercesine baktı.

"Yalan söylemedim," dedi Jonah. "Söylemedim. Yolda buzlanma olabilirdi ve kesinlikle yağmur yağıyordu." Bana baktı. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun, Lydia."

"Fakat radyodan hiç bahsetmedin..."

Masadaki herkes artık sessizdi, Maud bile. Yanımdaki Nell iç geçirdi ve bir saniyeliğine elimi tutup sıktı. Anlayıştan mı yapıyordu, yoksa sakin olmamı mı istiyordu bilmiyordum.

Jonah boğuk, bezgin bir ses çıkardı ve masanın üstündeki elini yumruk yaptı. "Neden bahsedecektim ki? Ne gibi bir fark yaratacaktı? O gece sadece Freddie'yle ikimiz vardık, başka kimse zarar görmedi. İnsanların onun arkasından buna kendisinin sebep olduğunu, kısacık bir an için bile olsa dikkatsiz davrandığını söylemelerine sikseler izin vermezdim." Masadakilere bakıp başını iki yana salladı. "Üzgünüm," diyerek iç geçirdi. "Küfrettiğim için." Tekrar bana baktığında gözleri fazla parlaktı, zor dayandığını görebiliyordum. "Gazetelerin onun pisi pisine öldüğünü yazmasını, insanların onun hikâyesini dikkatli olma konusundaki eğitici bir öykü olarak kullanmasını istemedim."

İçimde bir şeyler oluyordu. Sanki kanım ısınıyordu. "Fakat bana söyleyebilirdin," dedim yavaşça. "Bana *söylemeliydin.*"

"Söylemeli miydim?" Sesini biraz yükseltti ve Camilla onun acısı karşısında irkildi. "Niçin? Kendini olduğundan daha kederli hissedebilesin diye mi? Embesil gibi davrandığı için ona sövebilesin diye mi? Hız sınırının üzerinde giderken radyoyu değiştirmeye çalışmasını gözünde tekrar tekrar canlandırabilesin diye mi?"

Sonra her şeyi olduğu gibi görebildim. Ayağını gazdan ayırmayan Freddie'nin gözlerini bir anlığına yoldan ayırdığını.

"Doğum günü yemeğime yetişmek için fazla hızlı gittiğini demek istiyorsun? Hız yaptığından da bahsetmedin."

Jonah başını pencereye çevirip okulun dış kapısına doğru baktı. Üçümüz yıllarca o kapıdan çıkıp girmiştik, gamsızdık ve hayatın sonsuza kadar süreceğinden emindik. Neredeyse bizi görebiliyordum, neredeyse ayak seslerimizin ve kahkahalarımızın yankısını duyabiliyordum.

"Bunların hiçbiri gerçekten önemli değil," dedi. "Onun gittiği gerçeğini değiştirmez."

"Ama benim için önemli," dedim. Jonah'nın hislerim konusundaki cehaleti sinirimi bozdu. "Benim için önemli. Onun kötü hava şartları yüzünden öldüğünü düşünmeme izin verdin ve bu olağan sebep aptalca bir şekilde mantıklı geldi." Etrafıma bakındım, anlamaya ve hislerimi gerçekten dile getirebileceğim sözleri bulmaya çabaladım. "Şimdiyse eğer biraz daha dikkatli olmuş olsaydı hâlâ burada olacağını mı söylüyorsun? Bir de hız yapması var?" Kederle dolunca sesim gitti. "Sakın bana bir önemi olmadığını söylemeye kalkma Jonah Jones. Doğruca eve gelmeliydi. Eğer doğruca eve gelmiş olsaydı bunların hiçbiri olmazdı."

"Bunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" diye fısıldadı. "Her lanet güne başlamadan önce düşündüğüm ilk şeyin bu olmadığını mı sanıyorsun?"

Gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Jonah dudağını ısırarak titremesini engellemeye çalıştı.

"Bunları öğrenmeni hiç istemedim," dedi cılız bir sesle, alnını sıvazladığında gözlerim yara izine kaydı. "Geç kaldın... Gelmeyeceksin sandım."

"Keşke gelmeseydim," dedim.

"Keşke," dedi. Ellerini önünde sımsıkı kavuşturdu.

Masaya bir sessizlik çöktü. Sanırım gitme zamanım gelmişti.

"Oğlum bir yıl önce öldü." Maud tavana bakıyordu. "Otuz altı yıldır benimle konuşmamıştı. Hem de eften püften bir sebepten."

Cevap vermedim ama yine de sözleri kafama girmenin bir yolunu buldu. Otuz altı yıl. İkisi de hayattaydı ve havadan sudan bir şeyin onları bir daha asla konuşmayacak kadar uzaklaştırmasına izin vermişlerdi.

"Bu çok üzücü, Maud." Camilla uzanıp Maud'un kolunu sıvazladı.

Maud'un dudakları incecik bir çizgiye dönüştü, kısa ve öz bir cevaptı. Bugün buraya vefasız kocası hakkında konuşmaya geldiğini hiç sanmıyordum. Oğluyla ilgili bilgiyi bana yardım etmek için mi söylemişti emin değildim ama bir şekilde yardım etmişti çünkü eğer şu anda kalkıp buradan gidersem Jonah Jones'u önümüzdeki otuz altı yıl veya bir daha hiç göremeyebileceğimi biliyordum artık.

Yan yana sessizlik içinde, kaskatı bir halde oturduk.

En sonunda gözlerini ayaklarına dikerek, "Sana daha önceden söylemeliydim," dedi.

"Evet," dedim. "Fakat söylememe sebebini anlıyorum."

Masanın karşısındaki Camilla'nın yaşlı gözlerine baktım, başını salladı. Minnettar olduğum sessiz bir destekti. Elimi Jonah'nın elinin üzerine koymak benim için, dağılmamak da onun için büyük bir başarıydı.

"Şu kekin üzerine biraz yağ ekleyince daha iyi olabilir," dedi Maud. "Hiç kaldı mı?"

Nell kutuyu masanın üzerinden itti. "Al, benim evimde yenmez zaten."

Gözlerimi hızlıca sildim ve ayağa kalktım. "Gitmeliyim," dedim masadakilere bakarak. "Sizlerle tanışmak güzeldi."

Jonah bana baktı. "Yakında görüşür müyüz?" dedi.

Muhtemelen görmeyeceğimi bilsem de, "Evet," dedim. Geldiğim için memnun olduğumu söyleyemezdim çünkü bu kesinlikle doğru değildi ama acı verecek kadar dürüst olmak ikimiz için de iç boşaltan bir şey olmuştu. Arabama varana kadar kendimi tuttum ve direksiyonun başına geçtiğim anda başımı ellerimin arasına alıp kendimi bıraktım. Araba sürmemeliydim ama eve gitmek istiyordum. Freddie'yle olmak istiyordum.

Uykuda

3 Haziran, Pazar

Hastanenin park yerindeydik. Freddie Elle'i taşıyordu. Elle'in ayağında tek ayakkabı vardı ve diğer ayakkabısı da benim elimdeydi, yanlarında hızlıca yürüyordum.

"Bence kırıldı," dedi Elle. Ayak bileğini oynatmaya çalıştığında yüzünü buruşturdu. Yarım saat önce merdivenlerimizden aşağı yuvarlanmış, Freddie'yle ikimizin yüreğini ağzına getirmişti. Bu soyut dünyada da onu görmek tuhaftı. Sadece Freddie'yle ikimizin olmasına alışmıştım ama diğer herkesin hayatı da burada sürüp gidiyor gibiydi. Bugün bu dünyada Freddie tam da onu hatırlamak istediğim gibiydi. Kontrolü elinde tutan ve fazlasıyla canlı.

"Muhtemelen," dedi. "İyi ki seni taşımak için ben varım."

Gülmemeye çalışarak, "*Subay ve Centilmen* filminden bir sahneye benziyor," dedim.

Freddie bu fikirden memnun göründü. "Ancak ben Richard Gere'den daha iyi görünüyorum."

"Kesinlikle üniformayla iyi görünürdün," dedim.

"Kasabadaki müstehcen şeyler satan dükkânda var," dedi. "Eğer istersen bir tane alabilirim."

"Şey, merhaba?" diye homurdandı Elle. "Burada kemikleri kırılmış bir kadın var. Bu sohbeti sonraya saklayabilir misiniz?"

Pozitif düşünmeye çalışarak, "Kırılmamış olabilir," dedim.

"Tanrım, umarım kırılmamıştır," dedi. "İşe koltuk değnekleriyle gidemem." Koltuk değnekleriyle bile Elle oradaki en becerikli kadın olurdu.

Acil servise kucakta taşınan birinin görüntüsünde herkesin kenara çekilip bize yol vermesine sebep olan bir şey vardı, perdeli bölmeye normalde geçebileceğimizden çok daha hızlı bir şekilde geçtik.

Yatağın kenarına otururken, "Evde olman iyi oldu," dedim Freddie'ye. Doktor, Elle'in hiç kırık kemiği olduğunu düşünmüyordu ama emin olmak için Elle tekerlekli sandalyeyle röntgen çekilmeye götürüldü. "Eğer acil servise sekerek girmiş olsaydı bizimle bu kadar hızlı ilgilenilmezdi."

"Freddie Hunter cazibesi her seferinde işe yarar." O sırıtınca gözlerimi devirdim.

"Daha sonra seni üst kata taşımamı ister misin?" diye sordu.

"Eğer o üniformayı satın alacaksan olur," dedim.

Kapının arkasındaki askılığa göz attı. "Doktor önlüğü çalabilirim. O iş görür mü?"

Sessizce kahkaha atmaya başladım. "Biliyor musun, sanırım işe yarayabilir," diyordum ki doktor, Elle'i tekerlekli sandalyeyle içeri getirdi.

"Kırık yok," dedi neşeli bir sesle. "Kötü şekilde zedelenmiş, birkaç gün üzerine basmaman en iyisi."

Elle, hemşirenin onun için bulduğu koltuk değneklerini kavramak için savaş verdi, o yüzden Freddie onu tekrar kucağına aldı ve acil servisten dışarı çıkardı. Kapılar kayarak açılırken, "aşk bizi ait olduğumuz yere kaldırıyor" şarkısını mırıldanmaya başladım ve Elle iyi durumdaki ayağıyla kolumu tekmeledi.

★ ★ ★

Eve vardığımızda, "Bugün Elle konusunda harikaydın," dedim.

"Öyleydim, değil mi?" diyerek kafa buldu, sonra başını iki yana salladı. "Tanrı'ya şükürler olsun ki sadece ayak bileğiymiş. Merdivenlerden aşağı düşüşüne bakınca çok daha kötüsü olabilirdi."

Ürperdim çünkü haklıydı. Ne olduğunu görmek için koşarken yüreğim ağzımdaydı, normal bir günün nasıl hızla kâbusa dönüşebileceğini çok iyi biliyordum.

"Ben bir yerimi hiç kırmadım," dedi. "Buna inanabiliyor musun?"

Ah, aşkım, sanırım.

"Ben de kırmadım," dedim. "Ah, bekle biraz, yalan söylüyorum. Kırdım. Küçükken Elle'in doğum günü partisinde parmağımı kırmıştım. Annem sokağın karşısında oturan Nicky'yi davet etmişti, korkunç bir çocuktu ve elimi ön kapıya çarpmıştı."

Freddie irkildi. "Kasten mi?"

Omzumu silktim. "Muhtemelen." Sağ elimi yukarı kaldırıp işaret parmağıma dokundum. "Tam şurası."

Freddie yaklaşıp gösterdiğim yeri öptü. "Soyadı neydi? Onu bulup senin için aynı şekilde korkunç bir intikam alacağım."

Ona ayak uydurdum. "Ne yapacaksın?"

"Sanırım parmaklarını içeren bir şey olması adil olur," dedi Freddie. "Teker teker koparsam mı? Yoksa Thor gibi çekiçle birer birer ezsem mi?"

Freddie'nin heybetli fiziksel varlığı onun kimliğinin bir parçasıydı, benim koruyucum olduğu fikrini tüm kalbiyle benimsiyordu. Onun bunu yapmasına ihtiyacım olup olmaması önemli değildi. O bakımdan çok eski kafalıydı. Bir

şeyler bozulduğunda tornavidayı eline almaktan hoşlanırdı, ufacık bir arka bahçemiz olmasına rağmen çim biçme makinesini paylaşmazdı. Benim için hiç sıkıntı yoktu, çocukken babasını kaybetmesiyle alakalı olduğunu biliyordum. Annesi kendisiyle ilgilenilmesine alışkın bir kadın olduğu için Freddie'nin çok küçük yaşta kendisinden beklenen kalıba girmekten başka şansı olmamıştı. Freddie, Bird ailesini mutlulukla kanatlarının altına almıştı. Annemin on yıldır bir ampul bile değiştirdiğini sanmıyordum.

"Sen benim süper kahramanımsın," diyerek güldüm.

"Bugün bunu zaten resmileştirdiğimizi sanıyordum." Koltuğuna oturdu. "Bir kahveyi hak edecek kadar şey yaptım mı?"

"Kurabiyeyi de," dedim.

"Peki seks?" Daima denemeye devam edenlerdendi.

Ona baktım. "Eğer doktorun önlüğünü çaldıysan."

Uyanık

4 Haziran, Pazartesi

İş yerimin otoparkında arabanın içinde oturuyordum, eski, parlak pembe beslenme çantam yanımdaki koltukta duruyordu. Bu sabah kapağında "iyi şanslar" notuyla kapımın eşiğine bırakılmıştı. Annemin bulmak için üç süpermarket gezmek zorunda kaldığından emin olduğum naneli bisküvinin metalik renkli paketini ve folyoya sarılmış gizemli sandviçin altından görünen bir kutu Ribena'yı seçebiliyordum. On yıldan fazladır bana öğle yemeği hazırlamamıştı ama sanki ben hâlâ on dördümdeymişim gibi eski rutine dönüvermişti. Uçuk renkli kutuyu çantamın üstüne koyarken bunu rahatlatıcı buldum ve seksen günden beri ilk defa belediye binasının personel girişine doğru yürüyecek cesareti toplamaya çalıştım. Elbette geleceğimi biliyorlardı ve benim adıma işleri kolaylaştırmak için yapmayacakları şey olmadığından emindim ama yine de işte başlıyoruz diyerek derin bir nefes alıp arabadan inerken yediğim kızarmış ekmeği içimde tutmak için savaş veriyordum.

"Patron gibi," diye homurdanarak çenemi yukarı kaldırdım ve omuzlarımı öyle aşağı indirdim ki kürek kemiklerim neredeyse birbirine değecekti. "Patron gibi." Sevdiğim Amerikan dizilerinden birindeki belalı bir karakterin kafasına giriyordum, benden daha havalı ve daha profesyonel biriydi. *Suits* dizisindeki Meghan Markle olabilirdi

mesela. Şimdiye kadar kıyafet yönetmeliğinde bir dayatma olmaması, işte kot ve tişört giyebilmek her zaman bir artıydı ama şu anda güçlü görünen bir takım elbise, sivri topuklu ayakkabılar ve enseden bağlanan bir topuzun ardına saklanmak çok hoşuma giderdi.

Kapıdaki güvenlik tuş takımına baktım ve gümüş rengi tuşlara isteksizce bastım. Çalışmadı elbette, şifre birkaç haftada bir değişirdi, prosedürden başka bir şey değildi çünkü birinin içeri gizlice girmeye zahmet etmesinin manası yoktu. Ne alacaklardı ki? Zemin kattaki halk kütüphanesinden ikinci el kitaplar mı? Hâlâ kütüphane kartlarına ve damga sistemine bel bağlayan son yerlerden biri biz olabilirdik. Seksenlik kütüphane görevlimiz Delia modern olan hiçbir şeyle başa çıkamazdı. Üst kattaki ofisimiz de teknoloji bakımından daha iyi durumda değildi, elde sadece birkaç eski bilgisayar ve bir fotokopi makinesi vardı. Kimi etkileyici olduğunu söyleyebilirdi, kimisiyse modası geçmiş bulabilirdi. İkisi de uygun tanımlamalardı. Burada çalışmanın getirdiği hoş bir modası geçmişlik havası vardı ancak bir şeyler iyice kırılıp dökülene kadar yerine yenisinin getirilmemesi sinirimi tepeme çıkarabiliyordu. Mesela bu salak tuş takımının tuşları öyle hantaldı ki sanki bir şeye tepen atmış gibi basman gerekiyordu. Tepem atmış değildi ama gittikçe şüpheye düşüyordum ve arabama doğru koşmayı düşünüyordum ki birisi kolunu omzuma atıverdi. Birinin beni çekip yandan sarıldığını hissettim, patronum Phil'di.

"Lydia, Tanrı'ya şükür geri geldin," dedi. Beni iyice sıkarak tuş takımına uzandı ve tuşlara zevkle saldırdı. "Sensiz buraların tadı kalmadı."

İşte tam olarak bunu duymaya ihtiyacım vardı. Gösteriş ve tören yok, dikkatlice seçilen kelimelerle yapılan hoş geldin konuşmaları yoktu. Phil, herkesin sevdiği şu patronlardan biriydi, neşe ve karizmayla doluydu, insanlarla doğal

bir biçimde bağ kuran biriydi. Öyle ki, Dawn'ın doğumu başladığında kocasının iş için uzakta olması gerekirse doğumda yanında olmayı teklif etmişti. Neyse ki Dawn'ın onun bu teklifini kabul etmesine gerek kalmamıştı ama onun hastane önlüğü giyerek içeri girdiğini düşündükçe hepimiz biraz gülmüştük. İhtiyaç olması halinde onun bunu yapacağından hiç şüphem yoktu.

Beni üst kattaki ofise doğru götürürken, "Bakın kimi arka kapıdan girmeye çalışırken buldum," dedi.

Gerilmem aptalcaydı ama gergindim. Beş yıldır burada çalışıyordum, bu insanlar beni tanıyordu, ben onları tanıyordum. Fakat Freddie'yi de tanıyorlardı ve hepsi kocaman gözlerle bana bakıyordu. Şu anda ne düşündüklerini söyleyebilirdim: *Siktir, Tanrı aşkına ona ne söyleyeceğiz, eğer adını anarsak gözyaşlarına boğulur mu, adını anmazsak alınır mı, sanırım çok meşgul gibi görünüp gülümseyecek ve bir fincan çaydan sonra işlerin nasıl gittiğini göreceğim.*

Dawn sanki ipucu almış gibi, "Bir fincan çay?" diye sordu. Ben başımı minnetle sallarken mutfağa fırlayıp gitti.

Pencerenin yanındaki masam genel bir çöplük olmuş gibiydi, broşür ve kutu yığınlarıyla doluydu ve sandalyem görünürde yoktu. Nasıl hissedeceğimden emin değildim, kimsenin buradaki gözde yerime el koymamış olmasından dolayı rahatlamış mıydım, yoksa beni hoş bir şekilde karşılamayı düşünmemiş olmalarından dolayı mutsuzluk mu hissediyordum? Simsiyah saçları ve bronz teniyle *Love Island*'a katılmış gibi görünen yirmi iki yaşındaki Ryan başını kaldırdı ve göz kırptı, telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırmıştı. Yüzüm beni ele vermiş olmalıydı çünkü gözlerimin kaydığı yöne baktı ve ayağa fırlayıp telefonda her kim varsa yüzüne kapattı.

"Lydia," dedi bütün dişlerini gösterip gülümseyerek ve yanıma gelip bana sarıldı. İki erkek iş arkadaşımın buraya

gelişimle duygusal açıdan kadın iş arkadaşlarımdan daha iyi başa çıkıyor olması gözümden kaçmadı. Dawn resmen ortadan kaybolmuştu ve arka taraftaki Julia sandalyesinden kalkmaya zahmet etmeden kusursuz manikürlü elini kaldırıp sallamakla yetindi. Konferans konuşması yapıyor gibi görünüyordu ama öyle olsa bile pek sıcaklık yaymıyordu. Bu gerçekten adil değildi. Julia'yla yıllardır birlikte çalışıyorduk ve soğuk nevale gibi davranmaya çalışsa da aslında yumuşacık bir kalbi olduğunu biliyordum. Sadece kimsenin bunu bilmemesini tercih ediyordu, insanlar onun sert bir amir olduğunu sansın diye ihtişamlı görünen örgülü saçını ve uzun, kan kırmızısı tırnaklarını kullanıyordu. Aramızda yaşça en büyük oydu, elli beş ile altmış arasında bir yaştaydı, bence birisi karşı çıkana kadar da o aralıkta olduğunu söylemeye devam edecekti. Kimse de karşı çıkmayacaktı.

"Masanın kusuruna bakma," dedi Ryan, beni elimden tutup oraya doğru çekti. "Hemen düzenleriz."

Düzenlemekten anladığı, her şeyi kollarına alıp en yakındaki dosya dolabının içine tıkıştırmaktı ama ne olursa olsun bu hareketine minnettardım. Etrafta bir sandalye aradı ve eli boş döndü, kendi sandalyesini ite ite getirdi ve sonra ufak bir selamlamayla oturmamı işaret etti.

"Tahtınız, leydim."

Karşı çıkmadım. Yapamazdım çünkü ufacık bir nezaket bile boğazımı düğümledi. Bunu fark etti ve hakkını vereyim, paniklemedi. Sadece omzuma hafifçe vurdu, bir peçete buldu ve ağırbaşlı bir şekilde başını salladı.

"Biliyorum Lyds," dedi. "Çok çekiciyim. Çoğu kadının üzerinde bu etkiyi bırakıyorum."

Şaka yapmasına memnun olarak yutkunup güldüm ve söz verdiği çay fincanıyla dönen Dawn'ın gözlerindeki rahatlamayı yakaladım. Gülümsediğim için hiç şüphesiz

memnundu, aslına bakılırsa ben de öyleydim. Yavaşça yerleştiğimi hissedebiliyordum, parmaklarımı yıpranmış, eski ceviz ağacından masamın aşina olduğum girinti ve çıkıntılarında gezdirdim. Olacağım bir yer vardı.

"Şekersiz, bol sütlü," dedi Dawn, her zaman yaptığı gibi. Dillendirmese de sesinde duydum. *Hatırlıyorum*, diyordu, *burada arkadaşlarının arasındasın ve biz yanındayız*, diyordu.

Julia da geldi, pembe ve mor ıtırşahilerden küçük bir vazoyu masamın üzerine koydu.

"Kokusu burnumu gıdıklıyor," diyerek burnunu çekti. Kusursuz makyajlı gözleriyle beni değerlendiriyordu, kilo verdiğimi fark ettiğine hiç şüphe yoktu. Yarın kek getirip sonra da indirimden aldım diyerek yalan söyleyecekti.

Onlara baktım, her birinin yüzüne teker teker baktım ve zorlanarak yutkundum.

"Teşekkürler," dedim. "Geri dönmek güzel."

"Bir şey söylesek mi emin olamadık, şey hakkında..." dedi Ryan, güzel kara gözleri anlayışla doluydu. En sonunda takılmış olsa bile kendisinin iki katı yaşındakilerden oluşan grubun sözcüsü olmasına hayran kaldım.

"Freddie," dedim. Kelimeyi net ve gözyaşlarına boğulmadan söylemek için kendimi zorladım, söyledim ki Ryan söylemek zorunda kalmasın. "Adını söyleyebilirsin, sorun değil."

Hepsi başını sallayıp tepemde durdular, daha fazlasını bekliyorlardı.

"Sandalye, çay ve çiçekler için çok teşekkür ederim," dedim. "Fakat hepsinden ötesi, desteğiniz için teşekkür ederim. Evde kendi başıma bir gün daha geçiremezdim, kendimi sıkıp duruyorum."

"Eğer bir şeye ihtiyacın olursa söyle," dedi Dawn. Alt dudağının titremesini önlemeye çalışarak hızlıca konuştu.

Geniş hırkasının cebini karıştırıp peçete aradı. Bütün kıyafetleri ona büyük geliyordu, aylardır düğünü için diyetteydi ve kendine yeni kıyafetler alacak kadar parası yoktu. Kısacık kahverengi saçını da uzatmıştı, üzerinde bir evsiz havası vardı.

Julia ona utandıran bir bakış attı, sivri çerçeveli gözlüğünü çıkarıp altın rengi zinciriyle boynuna asılı bıraktı. "Hazır olduğunda başlayabileceğin birkaç şeyin listesini çıkardım.

Ryan Dawn'a bir peçete verdi ve gözlerini kurularken çantamdan beslenme kabımı çıkardı. "Bunu senin için buzdolabına koyacağım."

"Korkunç bir renk," diye homurdandı Julia.

Ryan gözlerini kısıp pembe plastiğin içine bakarak, "Bisküvi benimdir," dedi.

Hepsi kendi yerlerine geçince rahatlayarak iç çektim, işe dönme engelini de aştığıma memnundum. Sonraki aşama, gerçekten çalışma kısmıydı.

Phil'le birlikte dördümüz belediye binasını yönetiyorduk. Ryan'ın ağzı iyi laf yapıyordu, o yüzden yerel cemiyet dergisinden sorumluydu. Görev tanımı çoğunlukla reklam alanı satmayı, ödüllü kabakların fotoğraflanması için yapılan tuhaf gezileri ya da sıra dışı hobileri olanları bulmayı kapsıyordu. Bahtına ne çıkacağı belli olmuyordu. Emekli fizik öğretmeninin nü model olarak kullanıldığı bir resim dersinden sonra asla tamamen toparlanamamıştı.

Julia işlerin resmi taraflarıyla ilgileniyordu, mali durumu yönetiyor, binamızın bakım masraflarına ve kasaba fonuna katkıda bulunmaları için yerel işletmelerin gözünü korkutuyordu. Dawn ve ben de "etkinlik yönetimi" işlerini hallediyorduk, ki bu tarihi kasabamızda yapılan her şeyi planladığımız anlamına geliyordu. Yaz şenliklerinden Noel kermeslerine, konserlere, danslara ve partilere kadar her

şeyi. Phil'in bizden toplum programcıları diye bahsettiğini duymuştum, sanırım bu da yine parayla ilgiliydi. Pazartesi öğleden sonraları evli çiftler için, Cuma sabahları da anne ve çocuklar için kulüpler düzenliyorduk, o günlerin arasında da mümkün olabilecek her şey oluyordu. Geçici olduğunu düşünerek girdiğiniz ve sonuna kadar kaldığınız işlerden biriydi çünkü işin arasındaki çatlaklardan içeri hayat sızarak sizi olduğunuz yere sabitliyordu. İnsanlar arkadaşlarınız, bina ikinci yuvanız oluyor, sandalyeniz poponuzun şeklini alıyordu. Kâğıt üzerinde apayrı insanlar olmamıza rağmen birlikteyken rollerimizin toplamından fazlasıydık ve belediye binası toplumun merkezlerinden birine dönüşüyordu. Ucu ucuna yetişen bütçemizle bu ufak bir mucize gerçekleştiriyorduk. Julia'nın yapılacaklar listesine başladığımda işlerimin çoğunu onun üstlenmiş olduğunu, Dawn'ın her zamanki gibi üç gün çalışmak yerine beş gün çalıştığını fark ettim. Hem de çocuğu Tyler'ın hâlâ kreşte olmasına ve bakımında zorlanmasına rağmen. Bir şekilde üstesinden gelmişlerdi ve kimse baskı altında olduğunu bana söylememişti bile. Masamın neden benim için hazırlanmadığını şimdi anlıyordum; zamanları yoktu. Geri döneyim diye yerimi doldurmaktan boğazlarına kadar işe gömülmüşlerdi, ben farkına bile varmadan belli bir mesafeden beni desteklemişlerdi.

Yas çok tuhaf bir şeydi. Bana aitti ve kimsenin benim için yapabileceği bir şey yoktu ama etrafımda kanatlı, sessiz aktörlerden oluşan yardımcı oyuncular vardı. İş arkadaşlarımı da zamanı geldiğinde doğru düzgün teşekkür etmem gereken kişiler listesine ekledim. Annem ve Elle büyük harflerle listenin en tepesindeydiler elbette, bir fincan çayla gelen komşularım da. Şimdi ise Julia, Dawn, Ryan ve Phil listeye girmişti. Üç ev ötede oturan komşumdan gelen güveç, biz taşındıktan hemen sonra karısını kaybeden, sokağın karşısında oturan

yaşlı adamın yolladığı "İyi misin kızım?" kartı. Hatta beni o kahrolası yas seminerine sürükleyen Jonah bile listedeydi.

Öğle yemeği için hep birlikte kantinde toplandığımızda bana pembe plastik kutumu uzatan Ryan, "Bisküvi konusunda ciddiydim," dedi. Masanın etrafında birbiriyle uyumsuz beş sandalye vardı ve hepimiz oturduktan sonra Phil çay bardağını havaya kaldırdı.

"Artık boş sandalyemiz olmamasına," dedi ve hepsi başlarını sallayıp bardaklarını kaldırdılar. Sıcak gözyaşları gözlerime battı, gizlemek için beslenme kutumu açtım ve bisküvileri Ryan'a attım.

"Bunu sana verdiğimi sakın anneme söyleme," derken pipetimi Ribena'ma sapladım. Tadı beni anında okul günlerime, Freddie ve Jonah'yla yediğimiz öğle yemeklerine götürdü. Bugün, gözyaşlarımı akıtmak yerine gülümsemeyi seçtim. Eğer ben baş roldeysem bu şov devam etmeliydi.

Uyanık

23 Haziran, Cumartesi

"İşe döneli tam üç hafta oldu," dedim. Güneşte sararmış mezarlık çimenlerinin üzerinde bağdaş kurarak oturmuştum. Alışılmadık derecede sıcak bir yaz oluyordu. Eğer yakında yağmur yağmazsa sulama yasağı konusunda söylenmeler başlayacaktı.

"Bazı yönlerden bakınca hiç uzaklaşmamışım gibi geliyor. Ryan birkaç haftada üçüncü randevusuna çıktı, Julia hâlâ kırbacını şaklatıyor."

Freddie Julia'yı hem seviyor hem nefret ediyordu. Freddie'nin şamatası Julia'yı çok rahatsız ediyordu ve Julia'nın gaddar, her şeyi önceden halleden tavırları da Freddie'yi sinir ediyordu. Muhtemelen kendisi de ona çok benzediği içindi. Ancak hepsinin altında karşılıklı bir sevgi yatıyordu, Julia onu annesi gibi severdi ve Freddie de onu etkilerdi. Freddie her zaman Julia'nın erkeğinin tasma takmasından ve yatak odasında ipleri eline almaktan hoşlanan kadınlardan olduğunu iddia ederdi, itiraf edeyim ki bunu kolayca gözümde canlandırabiliyordum.

"Annem de en sonunda bana öğle yemeği hazırlamayı bıraktı." Yumuşak bir sesle güldüm. "İyi oldu. Ribena bağımlılık yapmaya başlıyordu."

Bugün Elle'in bahçesinden ortancalar getirmiştim, pofuduk pembe ve mor çiçekler.

"Phil benden Ryan'ın bölüm müdürü olmamı istedi," diyerek çiçeklerden birini vazoya soktum. "Sanırım kendimi vazgeçilmez hissetmemi sağlamaya çalışıyor." Bu konuda endişelerim vardı ama hâlâ içimdeki Meghan Markle'a odaklanmaya çalışıyordum. Vatkalı ceketlere yatırım yapmak zorunda kalabilirdim.

"Geçen hafta saçımı kestirdim." Tokamı çıkarıp başımı salladım, saçlarımın omuzlarımdan aşağı düşmesine izin verdim. "Sadece uçlarından aldırdım. Kimse fark etmedi." Fark etmelerini de beklemedim, her zamanki gibi sadece uçlarını aldırmıştım. Ondan biraz fazlası olursa resmen kimlik bunalımına girerdim.

"Son zamanlarda Jonah'yı hiç görmedim," dedim çünkü en iyi arkadaşıyla ilgili haberleri verme konusunda kendimi sorumlu hissediyordum. Jonah'nın yas seminerinde açıkladığı şeyleri kafamda evirip çevirmek ve duruma farklı açılardan yaklaşmak için birkaç haftam olmuştu ve her ne kadar istemesem de bunu neden yaptığını anlayabiliyordum. Başka kimse zarar görmemiş veya bir parçası olmamıştı, gerçeğin ortaya çıkmasıyla kalıcı olarak zarar görecek tek şey Freddie'nin hatırasıydı. Dibine kadar sadık olan Jonah arkadaşının bu hayattan onur kırıcı bir şekilde ayrılmasını istememişti.

"Geçen hafta ona bir sesli mesaj bıraktım ama geri dönmedi."

Aslında buna çok da şaşırmadım. Jonah'nın telefonuna bıraktığım mesaj ters kabul edilebilecek kadar kısaydı, yalnızca kendimi ifade etmek için doğru kelimeleri bulamamıştım. Daha önce iletişime geçmediğim için özür dilemiştim ve yaptığı şeyi anladığıma dair muğlâk bir şeyler söylemiş olmalıydım. Muhtemelen göstermelik gelmişti, sanki benim bağışlamama ihtiyacı varmış gibi. Aslında hiç öyle bir niyetim yoktu ama mesajı silmeyi ve yeniden kaydetmeyi istememiştim.

"Gereksiz yere öyle öfkeliyim ki Freddie," diye fısıldadım. Freddie'nin ölümüne sebep olan şeyin kendi dikkatsizliği olduğu fikrine alışmak öyle büyük bir zihinsel düzenleme gerektiriyordu ki. Olan olmuştu ve o gitmişti ama havayı suçlamakta nedense daha rahatlatıcı bir şeyler vardı.

"Başka kimseye anlatmadım," dedim. "Ne anneme ne de Elle'e."

Elime ne geçecekti? Ben gerçeği bildiğim için kendimi daha iyi hissetmiyordum, neden onların omzuna da bu yükü yükleyecektim ki? Sadece benim için daha çok endişeleneceklerdi ve onların Freddie hakkında minicik bile olsa kötü bir şey düşünmeleri fikrinden nefret ediyordum. O yüzden zihnimde bu haberi mühürledim ve okyanusa attım, kıyıya vurmasını ve birinin okumasını hiç istemediğim şişedeki bir mesajdı artık.

"Gitsem iyi olur," dedim. Şişemdeki kalan suyu Freddie'nin mezar taşının kenarındaki çatlamış toprağın üzerine döktüm. "Bu öğlen Elle'le birlikte kasaba merkezine gideceğim."

Sessizlik içinde otururken şu anda diğer hayatımda ne yaptığımızı merak ettim. Orada benim dahil olmadığım çok fazla şey oluyordu, haftalık ziyaretlerim kaçırdığım şeyler konusunda arayı kapatmaya çalışmakla geçiyordu. Elimi granit taşa dayadım ve gözlerimi yumup Freddie'nin yüzünü, kokusunu, gülümsemesini hatırladım. Bana sarılan kollarını, enseme konan sıcacık öpücüğünü hayal ettim.

"Yakında görüşürüz aşkım."

Burası çok sıcaktı. Aslında, sanırım artık sıcak bir ülkede yaşadığımızı hepimiz kabul etsek iyi olurdu. Resmen İspanya gibiydik, sadece biz daha fazla çay içiyorduk ve akşam yemeklerimizi daha erken yiyorduk. Artık kabanlar ve hava konusunda sızlanmalar yoktu çünkü her yanın

güneş ışığıyla aydınlandığı ve el kadar kıyafetlerin olduğu bir dünyada yaşıyorduk.

"Bunu nasıl buldun?"

Elle parlak pembe, askısız bir tişörtü kaldırdı. Üstündeki kırmızı payetlerle yapılmış parlak kirazlar mağazanın ışıklarını yansıtıyordu.

"Güzel," dedim. "Tabii on sekizinde ve İbiza'daysan."

"Değilim ve değilim," diyerek askıya geri taktı. "Yaşlı göründüğümü mü düşünüyorsun?"

"Otuzundasın Elle, sekseninde değil." Başımı iki yana salladım. "Ayrıca seninki şu asla yaşlanmayan yüzlerden."

Yakındaki bir aynadan kendine baktı. "Öyle mi diyorsun? Sabah mesaisindeyken kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum."

Oteldeki yeni işi onu tuhaf saatlerde ayakta tutuyordu, uzun ve sıcak yaz boyunca peş peşe düğünler düzenlemişlerdi. Birkaç haftadır onu doğru düzgün görmüyordum. Kendiliğinden evime girmesini ve buzdolabını muhtemelen yemeyi unutacağım yiyeceklerle doldurmasını özlüyordum. Başta herkes yedi-yirmi dört Lydia nöbetindeydi ama hayatımdaki Freddie boyutundaki deliği doldurmaya çalışmak kendi hayatlarında kaçınılmaz delikler yaratmaya başlamıştı. Elle ve David evleneli çok olmamıştı, beni ziyaret etmesi ve işinin gerektirdiklerini düşününce, David karısını yeterince görememekten şikâyet etmiş olmalıydı. Yük olma düşüncesinin ağırlığı ağır bir şekilde omuzlarıma yüklendi.

"Askısız bluzu almalısın." Askıdan çekip aldım.

Kafası karışmış bir halde bana baktı. "Niye?"

"Aslına bakarsan, sana ben alacağım."

"Aptallık etme," diye güldü.

"Aptallık etmiyorum," diye üsteledim. "Ciddiyim, Elle. Bunu alacağım, sonra bu akşam dar kotun ve yüksek topuklularınla giyerek David'in gözlerini fal taşı gibi açtıracaksın."

"Öyle mi yapacağım?" Şüpheli göründü.

"Evet. Evet, öyle yapacaksın."

Kasadaki sıranın sonuna geçtik.

"Bu akşam bizimle çıksana," diyerek kolunu benimkine geçirdi.

Terleyen kâkülümü gözlerimden çektim ve mağazanın havalandırmasının çalışmasını diledim. "Tamam," dedim. "Dur gidip başka askısız bluz var mı diye bakayım. Üzerinde üçüncü tekerlek olanı alırım."

"Asla öyle deme," diye beni azarladı. "Bizimleyken asla üçüncü tekerlek değilsin."

İçinden gelerek söylüyordu ve David de aynısını söyleyeceğini bileceğim kadar uzun zamandır ailemizin parçasıydı ama bazen ikinin sihirli rakam olduğu gerçeğinden kaçış yoktu. Bunu benden iyi kimse bilemezdi.

Uykuda

8 Eylül, Cumartesi

"Bu akşam o elbiseyle aklımı başımdan alıyorsun."

Ben arabayı restoranın otoparkına çekerken Freddie elini kalçamdan yukarı kaydırdı. Yıllar içinde birkaç defa geldiğimiz bir yerdi, loş aydınlatması ve biraz rahatsız sandalyeleriyle popüler bir bar/restoran karışımıydı.

"Doğum günüm için mi aldın?" diye sordu. Girişe doğru giderken elimi tuttu.

Birkaç gün önce Freddie'nin yirmi dokuzuncu doğum günüydü. Uyanık hayatımda işten sonra mezarına giderek kutlamıştım, uyuduğum hayatımda da onu en sevdiği restorana götürüyordum ve belli ki yeni, mavi bir elbise almıştım.

"Elbette," dedim. Uyum sağlamam, diğer hayatımın işaretlerini ve olan biteni anlamam birkaç dakikamı aldı. Freddie ona geçen yıl tatilde aldığım gömleği giyiyordu, restorana adım attığımızda parfümle karışan tıraş losyonunun kokusunu aldım.

Karşılama kürsüsünde duran kıza gülümseyerek, "Hunter, dört kişilik masa," dedi. Kız listesini kontrol edip başını salladı, gözlerini gerekenden biraz daha uzun süre Freddie'nin üzerinde gezdirdi. Kafaya takmadım, çok sık oluyordu. Yandan yandan atılan "seni şanslı inek" bakışlarına alışkındım. Kalabalık restoranda kızı takip ederken

Freddie'nin sözleri kafama dank etti. Dört kişilik masa, demişti. Partiye başka kimlerin geldiğini uzun süre merak etmek zorunda kalmadım. Köşedeki masaya yaklaşırken Jonah gülerek ayağa kalktı, Freddie'yi erkeklere özgü bir şekilde sırtına vurarak kucaklarken gülüyordu. Bir anlığına onların arkasında kaldım ancak onlar birbirinden ayrıldığında masadaki dördüncü kişinin kim olduğunu gördüm. Dee. Yoga hocası Dee.

Benimle göz göze gelip gülümsedi, sonra erkeklerin etrafından dolandı ve elimden tutarak beni kendi yanına çekiştirdi. Bu akşam onu uyanık hayatımda gördüğümden daha farklı görünüyordu. Siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve kolsuz, siyah bluzu kollarının şeklini ortaya çıkarıyordu. Yaptığı onca yoganın karşılığını aldığı belliydi.

"Freddie'nin doğum günü olduğunu biliyorum ama yanıma oturur musun? Birlikte olduklarında nasıl olduklarını biliyorsun."

Evet, sanırım biliyorum çünkü senin aksine ben onlarla ömrümün yarısını geçirdim. Bu düşündüğüm pek kibarca değildi ve yanındaki sandalyeye otururken hoş olmayan düşüncelerimin yüzümden okunmadığını umdum. Şu anda köşeye sıkışmış durumdaydım, burada birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı bilmiyordum. Arkadaş mıydık? Pijama partileri yapıp saçlarımızı ördüğümüzü sanmıyordum ama nişanlımın doğum günü yemeğine gelmesini istediğime göre birbirimizi tanıyor olmalıydık. Kare masada Freddie diğer yanıma oturdu, yerine otururken de elimi sıktı.

"Hey Dee, çılgın işler nasıl gidiyor?" Ondan tarafa neşeyle gülümsedi.

Dee sevimli bir şekilde kahkaha attı. "Ah, biliyorsun işte. Benimle alay ettiğin bir sürü sezgisel ve bütünsel şeye devam."

Freddie, "Seninle alay etmeye cüret etmem," dedi sahte bir masumiyetle.

Dee iyi niyetli bir şekilde bana doğru gözlerini devirdi. "Söylesene ona Lydia, yoga da futbol ve ragbi kadar zorlayıcı olabilir."

Freddie ellerini iki yana kaldırıp sırıttı. "Hadi ama. Altmış yaşını aşmışların yarım saat kadar vücudunu esnetmesi sahadaki saf adrenalin dolu doksan dakikayla kıyaslanmaz. Haklı mıyım, değil miyim Joe?"

Freddie bu dünyada Jonah'ya Joe diyen tek insandı.

Hakkını vermek lazım, Jonah bir Dee'ye bir Freddie'ye baktı, ikisi de kendi aralarındaki bağ sayesinde ondan taraf olacağını umuyordu.

"Ben dürüst bir hakem olamayacak kadar taraflıyım." Kahkaha attıktan sonra birasından içti. "Karar sana kalmış görünüyor, Lyds."

Bu akşam Jonah'da farklı bir şeyler vardı, ne olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Kaşının üstündeki incecik yara izinin veya kara, hisli gözlerinin altında gölgeler olmayışı değildi. Nasıl oluyorsa daha canlı görünüyordu, avurtları içe çökük değil, renkliydi. Fakat sadece o da değildi. O... Yani nasıl desem, daha rahat mı görünüyordu? Sonra kafama dank etti: Jonah Jones yeniden *kendisi* gibi görünüyordu. Eski rahat ve keyfi yerinde hali geri gelmişti ve şimdi onu burada görünce uyanık olduğum hayatımda onu ne kadar çok özlediğimi fark ettim. Hepsi bana bakıp cevabımı beklerken ben bunları düşünüyordum. Soruyu zar zor hatırlayabildim.

"Hangisi diyorsun?" Freddie masanın üzerinden başparmağıyla parmak boğumlarımı okşadı. "Yoga mı, futbol mu?"

Dee, elimin üzerindeki eline bakarak başını iki yana salladı. "Kararını etkilemeye çalışıyorsun. Ucuz hamle, Freddie Hunter."

Yalandan alınmış gibi davranarak, "Yapmıyorum," dedi. "Sadece ellerimi ondan uzak tutamıyorum."

Rahatlayarak akşamın götürdüğü yere gitmeye karar verdim. "Pekâlâ, öncelikle yogayı savunacağım ve yogada narince esnemekten çok daha fazlası olduğunu söyleyeceğim ancak bugün senin doğum günün olduğu için futbolu seçiyorum."

"Hiç kuşkum olmadı," dedi Jonah. O başını iki yana sallarken Dee gülerek omzuma bir yumruk attı.

"Kızların birbirini kollamasına ne oldu?" dedi.

Söylediğimiz şarap şişesine uzanırken, "Başka her gün öyle yaparım ama malum, bugün doğum günü," diyerek gülümsedim.

"Ee büyük, gizli romantizminiz nasıl gidiyor?"

Freddie tatlımı bitirirken Dee'ye bakıyordu. Ben daha bitirmemiştim ama o canının istediğini yapıyordu çünkü doğum günüydü.

Dee masanın karşısından Jonah'ya kaşlarını kaldırarak baktı ve yemin ederim Jonah resmen kızardı.

"Muhtemelen bize dava açarlar," dedi. "Bir okulda bir şeyi dikkatlerden uzak tutmaya çalışmak oldukça zor. Dedikodu kazanı gibi."

"İnsanlar konuşmayı sever." Jonah omzunu silkti. "Kimseyi alakadar ettiğini sanmıyorum aslında."

Dee kadehindeki şarabını çevirip kirpiklerinin altından ona baktı. "Gizli gizli işler çevirmek epey hoşuma gidiyor, Bay Jones."

"Vay vay." Freddie kaşığını bırakıp ilgiyle ellerini ovuşturdu. "Yoksa siz çocuklar bisiklet kulübelerinin arkasında işler mi karıştırdınız?"

Jonah gözlerini devirdi, konuyu değiştirmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu. Dee istemiyordu gerçi.

"Hayır..." Dee pis pis gülerek önce bana, sonra da yeniden Jonah'ya baktı. "Şey, tam olarak orada değil."

"Dur söyleme," dedi Freddie, Jonah'yı kıvrandırmak hoşuna gidiyordu. "Süpürge dolabında mı?"

"Klişe," dedi Dee ve bir saniye bekledikten sonra ekledi, "Kimya laboratuvarında!" Sesindeki heyecan gitgide artıyordu, şarap dilini çözmüştü.

Jonah kaygısızca, "Dee," diye uyardı. Masanın karşısından bana baktı, yüzünde 'bunun için üzgünüm' diyen bir bakış vardı. Nedendir bilmem, benden özür dilemesine gerek yoktu. Gerçi anlıyordum. Eğer Freddie şu anda yaptığı gibi birine takılıyorsa ikimiz birlik olurduk, şimdiyse Dee bilmeden ona yardım ediyordu.

"Yani gerçekten *yapıyor* değildik, sadece takılıyorduk," dedi Dee. "Hâlâ üstümde şeyim–"

"Ee sizin düğün planları nasıl gidiyor?" diye sordu Jonah. Bana yalvaran bir bakış attığı için ona bir iyilik yaptım ve attığı kemiği havada kaptım.

"Gayet iyi gidiyor," dedim. Annem ve Elle'i burada son görüşümde yaptığımız sohbetten edindiğim sınırlı bilgiye minnettardım. "Hangar için rezervasyon yaptırdık ve yüzüklerimiz de annemin kasasında."

Annemin neden kasası olduğunu sormayın. Alışveriş kanalından aldığı şu sahte kitap kasalarından biriydi. İşin kötü yanı, annemin bir kitaplığı bile yoktu, sırf kasayı gizlemek için yeni bir ansiklopedi seti almıştı.

Dee parlak gözlerle, "Peki gelinliğin?" dedi.

Oyalanmak için şarap kadehime uzandım. Dürüst olmam gerekirse gelinliğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. İstediğim gelinliği bulduğumu ve annemin parasını ödemek için ısrar ettiğini biliyordum. Hepsi sipariş edilmişti ve mağazaya gelmesi birkaç ay sürecekti, ben burada değilken olan diğer şeylerden biriydi. Burada olmuş olmayı

öyle çok isterdim ki. Annemin gözyaşlarına boğulduğunu, Elle'in de ondan iyi durumda olmadığını hayal edebiliyordum. June teyzemin de geldiğine bahse girerdim. Annemle kız kardeşi, Elle ve benim yaşlanmış versiyonlarımız gibiydi, annemin yanında oturup ona çantasından peçete uzatmış olmalıydı.

Başımı sallayıp yumuşak bir ifadeyle gülümsedim. "Sürpriz olsun."

İlerleyen saatlerde Freddie yatak odamızda gömleğinin düğmelerini açarken, "Jonah'yı Dee gibi biriyle görmek güzel," dedi.

"Hımm." Yatağın kenarına oturup küpelerimi dikkatle çıkardım.

"Ne?" Elleri düğmelerde duraksadı. "Ondan hoşlandığını sanıyordum?"

"Hoşlanıyorum, hoşlanıyorum," dedim. İkna etmek için biraz fazla yüksek sesle söylemiştim.

"Kulağa öyle gelmiyor..." diye üsteledi. Beni çok iyi tanıyordu, bu da şartlara bağlı olarak hem iyi hem de kötü bir şeydi. "Tuvaletteyken sana bir şey mi söyledi? Kimya laboratuvarında tavşan gibi sevişmeleri hakkında çok fazla detay mı verdi? Eğer verdiyse bana her şeyi anlat."

"Hayır, elbette hayır." Kahkaha attım, tahmininin gerçekten bu kadar uzak olmasına memnundum. "Hayır, birlikte oldukça iyi görünüyorlar."

Gömleğini sandalyenin üzerine atıp beni yatağa itti, göğsünün sıcaklığı ve baskısı hoştu. "Bizim kadar iyi değil," dedi. Elini elbisemin eteğinden içeri sokarken dudaklarını köprücük kemiğime bastırdı.

"Kimse değil," diye fısıldadım. Başını kaldırıp dudaklarımı öptü, hem haşin hem de narindi. Her seferinde beni benden alan bir birleşimdi.

"Seni Naomi Campbell'dan daha çok seviyorum," dedi. Kahkaha atmaya başladım çünkü Naomi Campbell onu kahvaltı niyetine yer, sonra da tükürür atardı.

"Bence Naomi'yi sana Julia'yı hatırlattığı için seçiyorsun," dedim.

"Julia çok daha korkutucu," derken parmakları elbisemin arkasındaki ufak, sedef düğmedeydi.

"Seni Dan Walker'dan daha fazla seviyorum," dedim. Araya BBC'nin sabah haberleri sunucusunu da ekleyiverdim.

Freddie derin düşüncelere dalarak, "Bu da yeni çıktı," dedi.

"Önceki sabah televizyona yavru köpeklerle çıktı," derken ellerimi omuzlarında gezdirdim. "Benim için işleri değiştirdi."

"Tamam," dedi. "O zaman ben de seni..." Düğmeyi açtı ve fermuarı omurgam boyunca aşağı doğru çekti. "Hava durumunu sunan Carol'dan daha çok seviyorum."

"Sabah programından başka birini seçemezsin, kopya oluyor."

Kahkaha atarak omzunu silkti. "Senin suçun, doğru düzgün düşünemiyorum. Hadi doğrudan Keira ve Ryan'a geçelim, böylece bu elbiseyi üstünden çıkarabilirsin," dedi. Dee ve Jonah'yla ilgili bütün düşünceler gidivermişti. "Üstündeyken çok beğendim ama üstünde hiçbir şey yokken daha çok beğeniyorum."

Kafamdan geçirip çıkarmasına yardım ettim, çıplak kaldığımızda ve teni benimkine değdiğinde rahatladım. Aşkımız süpürge dolabına, bisiklet kulübesine veya kimya laboratuvarına sığmayacak kadar büyüktü. İsterseniz bana geleneksel deyin ama Freddie Hunter ile birlikte Savoy yatağımdayken dünya üzerinde olmak istediğim başka hiçbir yer yoktu.

Uyanık

16 Eylül, Pazar

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Pazar sabahının dokuzuydu ve Jonah'yla birlikte kasabamızın kedi sahiplendirme merkezinin açılmasını bekliyorduk.

"Sesin bunun iyi bir fikir olmadığını söylüyor."

Phil ve Susan birkaç ay önce bu barınaktan bir kedi sahiplenmişlerdi ve Phil tatlı, mavi gözlü kedilerinin fotoğraflarını ve komik hikâyelerini paylaşıp duruyordu, öyle ki hayatıma tüylü bir dost katarsam her şeyin daha iyi olacağına beni bile ikna etmişti. Seçmeme yardım etmesi için Jonah'yı da peşime takmıştım, aslında sırf benimle yapacağı bir şey olsun diye ondan gelmesini istemiştim. Yas seminerinden beri birlikte hiç vakit geçirmemiştik. Arada sırada birbirimize mesaj atıyorduk. Tam ben alınmaya başlamak üzereyken en sonunda bana cevap yazmıştı, ardından yaklaşık bir ay kadar önce sınıfını lunaparka götürdüğünde bana bir mesaj yollamıştı. Hız trenini pek sevmezdi, en önde otururken fotoğrafını çekip mesaj eklemişti:

Şu an Freddie beni görebilseydi altına işerdi, çocuklar zorla bindirdi.

Haklıydı. Konu hız trenleri olduğunda Freddie daima "ne kadar büyük o kadar iyi" diyenlerdendi ve Jonah'yı

kendiyle beraber binmeye ikna edebilmeyi çok eğlendirici buluyordu. O gün birbirimize birkaç mesaj yolladık ama sonra yine iletişimimiz kesildi. Ta ki cuma günü öğle aramda ona denk gelene kadar. Ağzımdan ne çıktığını bilmeden bu sabah benimle birlikte gelmesini istedim ve o da reddetmek için bir sebep bulamadı. İşte o yüzden buradaydık. Birisi bizim için kapıyı açtı.

Ben bir başvuru formu doldururken, "Ne aradığını biliyor musun?" diye sordu.

Phil'in kedisi aklımda belirdi. "Tatlı bir şey?" dedim. "Televizyon izlerken kucağıma oturacak bir kedi."

"Erkek mi, dişi mi?"

"Dişi sanırım," dedim. Nedenini cidden bilmiyorum. Sadece etrafımda bir tane daha dişi olmasını istiyordum.

On sekizinden büyük olamayacak yeşil saçlı bir kızın peşinden kedilere bakacağımız bölüme geçtik. İlk bölmede birkaç tane siyah-beyaz yavru ve yorgun görünen anneleri vardı. Onları pas geçtim, bir yavru kedi için vaktim ve enerjim yoktu. Jonah yanında durup onları izledi, içlerinden biri kafese doğru atılıp parmağını ısırınca güldü.

Yanındaki kafeste bir çift yetişkin kedi vardı. Kafeslerinin önündeki beyaz tahtada onları almayı düşünecek yeni sahiplerine bu kardeşlerin birlikte kalması gerektiği yazılmıştı. Olmazdı, o yüzden devam ettim.

"Bu çocuklar da mı olmaz?" Jonah onlara baktı. "Üzgünüm beyler."

"İki taneyle başa çıkamam," diyerek sonraki kafese baktım. Notta adının Betty olduğu yazıyordu, iki yaşında bir Calico'ydu.

"Merhaba güzel hanım," diye mırıldanıp parmak uçlarımı tellere sürdüm. "Nasılsın?"

Kafesin tellerine sürtündü, tüyleri kabarık ve gözleri yemyeşildi. Merakla doldum, yanımda duran Jonah da aynı şekildeydi.

"Ah, bu iyi," dedi. "Sana kendini iyi pazarlıyor."

"İşe yarıyor," dedim. Elime kafa atınca kahkaha attım. Betty tüm aradığım tüm özelliklere uyuyordu.

"Freddie asla kedi almazdı," dedim. Gerçekten de hiç kedi meraklısı değildi. Ya kedi ya da köpek seven birisi olduğunu uluorta duyurması gerektiğini hisseden insanlardan biriydi, öte yandan ben ikisini de seviyordum. Eşit şartlar altında muhtemelen bir köpek almak isterdim ama şu anda çok fazla sorumluluk almak gibi geliyordu. Öte yandan bir kedi... Göreceli bağımsızlıkları çekici geliyordu, bir yandan da bana ilgileneceğim bir şey veriyordu, evin içinde atan bir kalp daha. İşe geri dönmek meşgul olma bakımından harikaydı, gündüzlerim doluydu ama eve döndüğümde sessizlik kendini fazlasıyla belli ediyordu. Elle'e de fazla dayanmamaya çalışıyordum, hâlâ otelde mesailere kalıyordu ve David'le çok az zaman geçiriyordu.

"Bana galip Betty gibi geliyor," dedi Jonah. "Gerçi elinde büyük bir sopayla erkek kedileri kovalamak zorunda kalabilirsin."

"Onu yapabilirim," dedim. Betty'nin savunucusu olabilirdim.

Tam Betty'de karar kılmak üzereydim ki son kafese doğru baktım ve gerçekten bakımsız, yaşlı bir erkek kediyle göz göze geldim, tek gözünün etrafı siyah olan beyaz bir kediydi, muhtemelen beyaz tahtaya yazılmış olan isim de görüntüsünden geliyordu. Turpin*. Yaklaşık on iki yaşındaydı, çocuklu ve diğer hayvanların (balık bile) olduğu bir eve gitmeye uygun değildi, kadın sahip tercih ediliyordu.

Ona daha iyi bakmak için istemsizce çömeldim ve yaşlı kedi, gözlerime baktı. Karamsarlıkta Eeyore gibiydi. *Burada görecek bir şey yok kızım,* diyordu. *Çok fazla şey gördüm ve duydum,* diyordu. *Bırak da beni kendi sefaletime*

* (İng.) 18. yy İngiltere'sinde maskeli, ünlü bir soyguncu. (ç.n.)

yanayım, diyordu. Sonra yüzünü patisinin altına soktu ve beni başından savdı.

"Bu," dedim.

Jonah yanıma çömeldi. "Öyle mi diyorsun?"

Kötü bir şey söylemeyecek kadar kibar bir insandı ama sorusundaki şüpheci ton gayet açıktı. "On iki," derken Turpin Jonah'ya bakmak için başını kaldırdı. "Bu kedi yılıyla epey yıl ediyor. Veteriner faturaları hayli kabarık olabilir."

Pragmatik yaklaşımını takdir ediyordum ve büyük ihtimalle haklıydı da. Turpin biraz yaşlı bir tipti.

Yeşil saçlı kız, "Patronum bunu söylediğim için beni öldürürdü," dedi, kimsenin duymadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Fakat Turpin bir yıldan fazladır burada, epey asosyal. Betty daha isabetli bir tercih olur."

Jonah bana baktı, sonra ikimiz birlikte Turpin'e baktık, o da kahverengi gözleriyle bize bakıyordu. Burnumu buruşturdum, aklımın kalbime hükmetmesine izin vermek üzereydim ki yaşlı oğlan kemikleri titreten bir "biliyordum" iç geçirişi koyuverdi.

"Bugünlerde ben de son derece asosyal olabiliyorum," dedim. "Tam benlik."

Jonah gülümsemesini eliyle gizledi. O da aynısını yapardı, kendisi de olabildiğince yufka yürekliydi.

Yeşil kız senin kaybın dercesine omzunu silkti ve Turpin'in kapısındaki kilide uzandı.

Sanırım kedinin gözlerindeki yenilgiye uğramış bakıştı kararımı perçinleyen. O bakışı tanıdım. Bağ kurdum. *Benim kara kalbimde senin için bir şey yok, diyordu ve ben de ona, tabii, anlıyorum ahbap ama sevdiğim birisi güneşin doğmaya devam edeceğini söyledi, o yüzden ikimiz o sinir bozucu şeyi birlikte izleyebiliriz. Mutsuzluk paylaşılmayı sever*, dedim. Şimdi oturma odamda durmuş bana bakıyordu, benden hoşlanan tatlı dişiyi seçmemekle delilik mi yaptım

diye merak etmeye başlıyordum çünkü Turpin benden pek hoşlanmış görünmüyordu.

"Yemek?" diye sordum çünkü Freddie'nin yüreğine giden yolun midesinden geçtiğinin fazlasıyla farkındaydım. Barınak başlangıç için Turpin'in normalde yediği mamadan az bir miktarda vermişti ve kâğıtlar imzalandıktan, o resmi olarak benim olduktan sonra diğer hayvanlarla pek iyi anlaşmadığı bilgisini paylaşmışlardı.

"Notlarında bir keresinde bir gine domuzunu yaraladığı yazıyor," demişti biri.

"Buraya ilk geldiğinde de patronumuza epey fena saldırdı," demişti diğeri. "Gerçi o zamandan sonra kadınları daha çok sevdiğini fark ettik." Kızın yüzündeki bakış onu ne olursa olsun erkeklerden uzak tutmam için bir şifre gibiydi ama Jonah'ya karşı karışık duygular besliyor gibi görünüyordu. Eve dönüş yolculuğunda da çok fazla sorun çıkarmamıştı, Jonah köşelerden dikkatle dönmeye çalışırken dizlerimde duran kutusunda öylece uzandı. Birlikte vakit geçirmek güzeldi. Birlikte derken Jonah'yı kastediyorum. Dostluğumuzdaki derin çatlaklar biraz şifa bulacaktı. Ondan Dawn'ın birkaç hafta sonraki düğününe benimle gelmesini istemiştim. Dawn'ı yüz üstü bırakmak istemesem de yalnız başıma üstesinden gelemezdim, en azından Jonah iş arkadaşlarımın çoğunu tanıyordu çünkü belediyenin etkinlikleri için okul sık sık kullanılıyordu. Kabul etti, bu da çatlağın üzerine yapıştırılan bir başka banttı.

Turpin'in mama kabını doldurduğumda peşimden mutfağa gelmedi, kutuyu sallamak ilgisini çekecek mi diye görmek için odaya geri döndüğümde onu Freddie'nin yerine yayılmış ve yüzünü de köşeye doğru dönmüş halde buldum. Resmen bana tüylü kıçını dönmüştü. Bir çeşit kedi hakareti ediyordu sanırım.

"Farklı bir koltuk seçmelisin bence," dedim. Freddie'nin bir kedinin onun yerinde oturduğunu görse küplere bineceğinin farkındaydım.

Hiçbir şey olmadı. Sıfır tepki. İnatçı bir berduştu.

"Turpin." Adını sakin ve otoriter bir şekilde söylemeyi denedim ve beni tamamen görmezden geldi. "Hey Turpin," dedim Disney canlılığıyla. Hâlâ bir şey yoktu. Sırtına dokundum ve bir tepki verdi; mırıltı mıydı, yoksa hırıltı mıydı emin değildim. İlki olduğunu söylemek istiyordum, çünkü diğeri olmasından korkuyordum. İçimi çektim ve bir hata yapmışım gibi hissetmemeye çalıştım. Daha her şeyin başındaydık.

Uykuda

30 Eylül, Pazar

Tanrı aşkına, *spor salonunda* ne işimiz var bizim? Freddie'yle hayatlarımızın tamamen ayrı tuttuğumuz bir bölümüydü bu, o spor yapmayı delicesine severdi ve ben bir koşu bandında ayakta kalmaya çalışmaktansa kendi gözlerimi oymayı tercih ederdim. Genelde birlikte yaptığımız bir şey değildi, eskiden işteyken spor yapardı, bense hiçbir yerde spor yapmazdım, birlikte spor yapmama yaklaşımının bize son derece uygun olduğunu hissediyordum. Aklı başında olan hangi insan bir Pazar öğleden sonrasında bunu yapardı?

"Tamam mı?" diye sordu Freddie, elini sağlam bir şekilde belime koydu.

Belki de başka bir şey yapmayı önerebilirdim.

"Şey..."

Kahkaha attı. "Artık burada olduğumuza göre geri adım atamazsın Lyds, eğer istersen her zamanki gibi sadece koşu bandında çalış. Onda gittikçe daha iyi oluyorsun."

Sesinin tonuyla ve onunla birlikte buraya bir süredir geldiğimi fark etmenin verdiği hisle omurgamdan aşağı rahatsızlık veren bir ürperti indi. Düğün öncesi spor için mi buradaydım? Yoksa bu dünyadayken spordan gerçekten keyif mi alıyordum? Buna inanmam zordu. Yutkunup etrafıma bakındım, koşu bandı dışında, kullanmanın tehlikeli olmadığı başka bir şey bulmaya çalıştım ama hiçbirini

deneyecek kadar özgüvenim yoktu. Pekâlâ. Kahrolası koşu bandına çıkacak ve seviyormuşum gibi rol kesecektim. Düşük tempolu bir koşu ayarlamayı başarınca rahatlayarak nefesimi verdim, hızımı tuttururken gözlerim spor salonunun diğer tarafındaki Freddie'nin sırtındaydı.

"Bugün nasıl gidiyor, Lydia?"

Yaşı yirmiden fazla olamayacak bir oğlan yanımda durdu. Şükürler olsun ki adının Martin olduğunu söyleyen bir isimliği vardı, fitness eğitmeniydi.

"İyi iyi," dedim. "Kilometreleri kat ediyorum."

Ne diyordum ben? Kilometreleri mi kat ediyorum? Makinemdeki metreleri ifade eden kısma bakınca alaylı gülüşünü bastırdı sanırım. Eğer kilometreleri kat etmek istiyorsam bir süre burada olacaktım.

Kıpkırmızı olarak, "Önce biraz ısınıyorum," diye homurdandım.

"Doğru," dedi. "Her zaman en iyisi önce ısınmaktır."

Yürüyüp uzaklaştı, birkaç olumsuz düşüncenin ardından burada da her şeyin kusursuz olmayabileceği gerçeğiyle tuhaf bir teselli buldum. Freddie'yle olan hayatım her zaman dingin ve huzurlu değildi, öyleyse niçin buradaki her şey pembe gözlüklerle görünecekti ki? Bir şey kesindi, eğer bu yer benim hayal gücümün bir parçası olsaydı Pazar öğleden sonrayı kahrolası bir spor salonunda geçiriyor olmazdık. Dişlerimi sıkıp makinenin hızını artırdım, hissettiğim bezginliği ve kafa karışıklığını daha önce benden hiç duyulmamış bir şekilde, spordan dolayı terden sırılsıklam olana kadar koşarak, topuklarımı yere vura vura çıkardım.

Spor salonundan ayrıldığımızda tuhaf bir şey oldu. Araba anahtarları cebimdeydi, otoparktan geri geri çıkarken Freddie başını çevirip bana baktı.

"Ne hata yaptım Lyds?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Buraya gelirken gayet iyiydin, buraya vardıktan sonra sanki olmak istediğin en son yerdeymişsin gibi davrandın. Şimdi de bu." Direksiyonu işaret etti.

"Ne?"

Ofladı. "Sen. Eve gitmeyi mesele haline getiriyorsun."

Yolcu koltuğunda oturan Freddie'ye göz attım, her şeyden habersiz ve kafası karışmış görünüyordu. Bu öğleden sonra ona göre çift karakterli gibi davranmış olduğumu fark ettim. Gelecekte burayı ziyaret ettiğimde durumun içine balıklama atlamadan önce olayı değerlendirmek için birkaç saniye harcamalıydım.

"Oradayken biraz ters davrandıysam üzgünüm," dedim. "Bir şey ima etmek istemedim, spor hayranı olmadığımı biliyorsun." Burada spor düşkünü olabilirim diye içten içe irkildim ama Freddie tepki vermedi. Aslında eğer tepki vermiş olsaydı daha çok şaşırırdım.

"Ben de üzgünüm. Çok iyi bir yolcu olmadığımı biliyorsun." Uzanıp sinyalimi çalıştırdı ve eline vurup uzaklaştırma dürtümü bastırdım.

Eve dönünce bizim için çay hazırladım ve bir yerine iki fincan almak gibi basit bir hareket bile nefesimi kesti. Bu anlar için ödenecek bir bedel olduğunu anlamaya başlıyordum, bir sonraki tek fincan çay hazırlayışımda bunun bedelini ödeyecektim.

"Banyon hazır huysuz şey," diyerek arkadan kollarını belime doladı.

Ona doğru yaslanıp gülümsedim. "Çay hazır, kontrol delisi."

"Neyin hoşuma gittiğini biliyorum." Kahkaha attıktan sonra boynumu kokladı. "Senden hoşlanıyorum."

"Ne şanslıyım," dedim ve dediğimde ciddiydim.

"Anlaman güzel."

Bunu dediği için kaburgalarına bir dirsek yedi.

"Sırtını yıkamamı istersen seslen," dedi. "Gerçi yüksek sesle bağırman gerekir, maçı açabilirim."

Yüzüne bakmak için dönüp ona ayak uydurdum. "Yani ragbinin benden daha baştan çıkarıcı olduğunu mu söylüyorsun?"

Bunu düşünürken ağzı büküldü. "Banyodan bahsediyorum bebeğim."

"Senin kaybın," deyip mutfak havlusuyla ona vurdum.

Elimi yakalayıp kendine doğru çekti. "Şaka yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Öyle olsa iyi olur," dedim, gülerek beni öptü.

Ben de gülüyordum, ardından sustum çünkü öpüşmemiz öylesine takılmaktan ciddiye döndü; ılıktan kavurana, *üzgünüm* demekten ziyade *seni istiyorum* demeye.

"Küvet..." diye mırıldandım parmakları kotumun kemerine ulaşınca.

"Zaten kıyafetlerini çıkarman gerekecek," derken düğmemi açtı. "Kaynar suyla doldurduğum için biraz soğusun diye beklemek istersin."

"Öyle mi?" dedim. Onu daha yakına çekmek için tişörtünü avuçladım.

Fermuarımı çekti ve banyoyla ilgili son düşünceler de aklımdan uçup gitti.

Nihayet banyomu yaptıktan sonra, Freddie'yle birlikte geçirdiğimiz öğleden sonrayı düşündüm. Kazadan bu yana geçen kısa sürede bile köklü biçimde değişmeye başladığımı fark ediyordum. Hayatta kalabilmek için gözlerimi kapatan siperliklerden kurtulmam gerekmişti ve şu anda olduğum kız dünyayı *–her iki* dünyayı da– eskiden olduğum kızdan biraz daha farklı görüyordu. Bu hayatı yüzde

doksan tanıyordum, sonuçta kendi adımlarımı takip ediyordum. Ancak nasıl oluyorsa sanki o ayak izleri ayaklarıma tam uymuyordu. Hem hiçbir sorun yoktu hem de her şey sorunluydu, topuğumdaki minik bir rahatsızlık gibiydi ama kısa süre önce (gündüz kuşağı televizyonunda elbette) topuğunun su toplamasını önemsemeyen ve yaşadığı kan zehirlenmesi yüzünden ölme raddesine gelen bir kadınla ilgili haber görmüştüm. Freddie'siz hayatımın tamamen farkındayken burada onunla birlikte zaman geçirmek çok zordu, o yüzden bir karar verdim. Burada olduğum süre içinde, diğer hayatımı bilinçli olarak düşünmeyecektim. Burada olduğum kız için can sıkıcı olmayan şeyleri sorgulayarak kıymetli vaktimi boşa harcamayacaktım.

Uyanık

20 Ekim, Cumartesi

Yanımda kahveyle mutfak masasında oturuyordum. Aşağı indiğimde Turpin buradaydı, mamasını hapır hupur yedi ve kapıdan fırlayıp çıktı. Kimse onu çok sırnaşık diye suçlayamazdı ama ona içerlemiyordum. Betty'yi seçebilirdim ama Turpin'in ister al ister alma tavrı içimde bir yere dokunmuştu.

Her zaman olduğu gibi kendimi akşamdan kalma hissediyordum, hapların ve Freddie'yle zaman geçirdiğim görünmez dünyanın yan etkisiydi. Şu anda orada ne yaptığımı merak ettim? Muhtemelen burada yaptığım şeyden pek farkı yoktu, hâlâ pijamalarımla yayılıyordum.

Beynimin iki dünya arasında yaşamaya bu kadar çabuk adapte olması harika, hatta korkutucuydu. İlk haftalarda iki zamanı birbirinden ayrı tutmak zordu ama çoğu şey gibi pratikle her şey kusursuzlaşıyordu. Yaklaşık beş aydır gelip gidiyordum ve her ziyaretimde bir mantığa oturtmak, iki bölüme ayırmak gittikçe kolaylaşıyordu.

Diğer taraf Freddie'nin hâlâ hayatta olduğu, buradaki hayatımın bir kopyası değildi, hayatımın tamamen farklı bir versiyonuydu. Fakat eğer hâlâ benimle birlikte olsaydı, bu akşam Dawn'ın düğün töreninde yanımda Jonah yerine onun olacağını biliyordum. Jonah'yı büyük kedi görevinden beri birkaç defa daha görmüştüm. Freddie'nin mezarı

için bir çeşit devir teslim rutini oluşturmuştuk, o cumartesi sabahları gidiyordu, ben daha geç gidiyordum ve denk geldiğimizde birkaç dakika oturup havadan sudan konuşuyorduk. Aslında yaptığımız şey arkadaşlığımızı onarmak, daha doğrusu bunun için çabalamaktı çünkü birbirimiz için önemliydik, hep öyle olmuştuk. Ortak anılarımız öyle çoktu ki. Freddie'yle ilgili hatıralarımız. Gençken birlikte Normandiya'ya Bayeux Duvar Halısı'nı görmeye gitmiştik. Uzun otobüs yolculuklarını, gizlice alınan alkolü ve kötü ergenlik kararlarını içeren bir okul gezisiydi. Geziye dair çoğu şey, çok şükür ki gençliğin pusu içinde kaybolmuştu ama aklımda kalan en net hatıram duvar halısının kendisiydi. O zamanlar bana anlaşılmaz ölçüde uzun görünmüştü, sayısız kahraman ve kötü karakter, kanlı zaferler ve kaybedilen savaşlar, krallar, kraliçeler, şövalyeler ve yitirilen askerlerle doluydu. Hayatımın duvar halısı aynı şekilde karışık gibi hissettirmeye başlıyordu: Annem ve Elle kahramanlardı, Freddie'yse yitirilen asker.

"Hazır mısın?"

Taksi bizi düğün salonunun önünde indirmişti ve sinirlerim Elle'in birkaç hafta önce alışveriş yaparken aldığım yeşil elbiseyle takım olsun diye verdiği bileziklerden daha sesli tangırdıyordu.

"Dürüst olmam gerekirse, değilim," dedim. "Ama bu Dawn'ın büyük günü ve burada olacağıma söz verdim."

Jonah gözlerime bakmadan başını salladı.

"Elbisen güzelmiş." Konuşması garipti, ben de zaten garip hissediyordum. Fakat özgüvenimi yerine getirmeye çalıştığını biliyordum, o yüzden gülümsemeye çalıştım.

Jonah'nın siyah gömleğini ve saçını düzeltmeye çalışmasını ima ederek, "Çabaladığın için teşekkürler," dedim. Yıpranmış kotu ve tişörtü içindeyken çok mutluydu, o yüzden

şık giyindiğini görmek şaşırtıcıydı. Başını salladıktan sonra elini sırtıma koydu ve kapıya uzandı.

"Hadi. Bunu yapabiliriz."

"Güzel görünüyorsun," dedim. Dawn'ı öperken yanağında ruj izi bırakmamak için dikkat ettim.

Gözleri yanımdaki Jonah'ya kaydı, sonra ellerimi sıktı. "Geldiğin için teşekkürler. Kolay olmadığını biliyorum."

Samimiydi çünkü düğünlerimizi aynı zamanda planlamaya başlamıştık, öğle aralarımızda heyecanla *Gelin* dergilerinin saygılarını karıştırıyorduk. Yüzüme dirençli bir gülümseme yapıştırdım ve parmaklarını sıktım.

"Bunu dünyada kaçırmazdım," dedim ve samimiydim. Dawn'ın hayatı kolay değildi, annesi o henüz çocukken vefat etmişti ve ailesinin kalanı da Plymouth'tan düğüne gelme masraflarını karşılayamadı. Müstakbel kayınvalidesi de hayatını zorlaştırıyordu, Dawn'ın annelik becerileriyle ilgili durmadan eleştirilerde bulunuyordu.

"Herkes şu köşede," diyerek başıyla iştekilerin olduğu yeri işaret etti. Yanlarında partnerleriyle, şık bir şekilde giyinmişken nedense farklı görünüyorlardı. Beni ilk gören Ryan oldu ve yandaki masadan iki sandalye kaptı. Gerçekten tanıdığım en nazik oğlanlardan biriydi, onu henüz adam olarak değerlendiremiyordum. Hâlâ ebeveynleriyle yaşıyordu, zamanının yarısını kızlarla gezerek yarısını da video oyunlarıyla geçiriyordu.

"İşte geldi," diye gürledi Phil. Kırmızı papyonu boğazını sıkıyordu, ayağa kalkıp yanağıma öpücük kondurdu. "Jonah," diyerek elini büyük bir coşkuyla sıktı. Belediyenin okulun imkânlarını kullandığı birkaç durum sebebiyle hepsi onunla tanışmıştı, elbette Freddie'yle olan bağını da biliyorlardı. Sakin, kendi halindeki bir kasabanın getirilerinden biri de buydu, burada yaşayan herkes birbirini ismen

olmasa bile simaen tanırdı. Freddie taşınmayı, kozmopolit iş arkadaşlarının yaşadığı parlak şehir ışıklarıyla dolu bir dairede yaşamayı tercih ederdi ama buradan ev almıştık çünkü ben, annem ve Elle'e çay içmeye gidebileceğim bir mesafede kalmak istiyordum.

Onlara katıldığımızda Julia gülümsedi, siyah ve beyazlar içinde asil görünüyordu ve aşırı utangaç kocası Bruce'la göz göze geldiğimizde anında bakışlarını kaçırdı.

Yanımdaki Jonah, "İçki?" diye mırıldandı, minnetle başımı salladım. Alışılageldik şekliyle masadaki herkese birer içki söyledi ve Ryan ona yardım etmek için ayağa fırladı. Geç de arkasını dönüp beni çıktığı kızla tanıştırdı.

"Lydia, Olivia." Başını sallayıp sırıttı. "Olivia, Lydia." Sanki kızın adını söylemeden önce hafiften duraksadı, sanki doğru söylediğinden emin olmak için kafasında ikinci defa kontrol ediyordu.

İnsanı kudurtacak kadar güzel Olivia'nın yanına oturdum, kusursuz ve son derece uzun tırnaklarına iltifatta bulundum. Minik elbisesiyle uyumlu buz mavisi renkteydi.

Sırf sohbet olsun diye, "Ryan'ı uzun zamandır mı tanıyorsun?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi, pipetle kokteylinden içti. "Bir köpük partisinde tanıştık."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Hiç köpük partisine gitmemiştim, Balearics'in dışında var olduklarını bile bilmiyordum.

"Eğlenceliymiş," dedim en sonunda. Başını sallayarak buz küplerini gürültüyle höpürdetti.

"Seninkiyle nasıl tanıştın?" diye sordu, gözleri bardaki Jonah'nın üzerindeydi.

Bir anlığına kaşlarımı çattım. "Jonah mı?"

Ben hâlâ Jonah'nın benim için ne olduğunu nasıl tarif edeceğime karar vermeye çalışıyordum ki Olivia yeniden konuştu.

"Güzel kız," dedi, sonra kahkaha attı. "Pardon."

Başımı iki yana salladım. "Biz birlikte değiliz," dedim. "Sadece arkadaşım."

Olivia bana yalan söylediğimi ima edercesine baktı. "Yaa, tabii."

"Ciddiyim. Kız arkadaşı var ve ben–" Kaşlarımı çattım çünkü bu konuya girmeyi gerçekten istemiyordum. Jonah bir süredir Dee'yle görüşüyordu, fazla yakın olmasalar da aralarında bir şeyler vardı. Neyse ki Olivia ilgisini kaybetti.

"Nasıl diyorsan."

Bana inanıp inanmadığından emin değildim. Daha kötü görünebileceği için ısrar etmedim, kendimi kanıtlamam falan gerekmiyordu ya. Herhalde kızı yanlış anlamıştım, sosyal becerilerim darbe almış olmalıydı. Tek başına çok fazla vakit geçirmenin zararlarından biriydi. Olivia'nın diğer tarafında oturan ve konuşmayı duyan Phil'in eşi Susan tarafından kurtarıldım.

"Dawn çok güzel görünmüyor mu?" diyerek bize doğru eğildi. Ona sessizce teşekkür etmeye çalıştım. Susan, haftada en az bir defa ofise gelir, sıklıkla Phil için pişirdiği veya aldığı şeyleri çalışanlara dağıtırdı. Hepimiz ona bayılırdık, bilhassa ben şu anda on kat fazla seviyordum. Sohbetin konusunun hızlı değişimi Jonah ve Ryan bardan bardaklarla dolu tepsilerle gelene kadar konuşmanın sürmesine yetti. Ryan yeniden Olivia'nın yanına otursun diye ayağa fırladım, genç âşıkları ayırmak istemiyordum. Ryan benimle tartışmaya çalıştı, bir an göz göze geldik ve ikimiz de bir şeyi fark ettik: İkimiz de çıktığı kızın yanına oturmayı istemiyorduk. Bence Olivia'nın günleri sayılıydı ve onlar bardayken Olivia'nın Ryan yerine Jonah'yı kesmiş olmasından ikisinin de hayal kırıklığına uğramayacağını düşünüyordum. Ne olursa olsun o Ryan'ın flörtüydü ve kendisi onun yanına oturabilirdi.

Yerlerimize otururken Jonah beni yoklayarak, "İyi misin?" dedi sessizce. Kolunu rahat bir tavırla sandalyemin arkasına attı, varlığına minnettardım. Kendisi herhangi bir kalabalığa uyum sağlayabilen bukalemun gibi insanlardandı, kolayca iletişim kurulan ve diğerlerinin söylediği şeylerle samimiyetle ilgilenen biriydi. Muhtemelen onu iyi bir öğretmen yapan da buydu. İnsanlar konuştuğunda, konuyu yeniden kendine getirmenin bir yolunu aramak yerine onları gerçekten dinlerdi.

"Öyle sanıyorum." Soğuk Sauvignon'dan bir yudum aldım.

"Olivia hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona merakla baktım. "Ne oldu?"

Birasına doğru hafifçe güldü. "Az önce Ryan bu hafta iki kez ondan ayrılmaya çalıştığını ve kızın kabul etmediğini söyledi. Kızdan acayip tırsıyor."

"Hakkı da var," derken onlara baktım. Kız tırnaklarını yavaş ve bölgesini işaretlercesine Ryan'ın ensesinde gezdiriyordu.

Ryan bizim baktığımızı fark edip Olivia'nın omzunun üstünden, "Yardım edin!" deyince kahkaha attığımı fark ettim. Jonah bardağını kaldırdı, ben de çaresizce omzumu silktim. Bu bir delikanlının kendi başına öğrenmesi gereken bir dersti.

Müzik grubu bir rock&roll şarkısı çalmaya başladığında birisi âdeta Bruce'u harekete geçirecek tuşa bastı. Sessizce birasını içen adam bir anda Buddy Holly'ye dönüşüverdi, karşı koyamayacağı bir tavırla Julia'yı da arkasından kaldırdı. Piste geçişlerini hepimiz şaşkınlık içinde izledik. Bruce Julia'yı açtığı bacaklarının arasından geçirirken daha önce hiçbir durumda sergilemediği bir özgüvenle kontrolü elinde tutuyordu. Noel yemekleri ve ofis toplanmalarında on kelimeden fazla etmiyordu, o yüzden dans pistinde

uçarcasına dans edişlerini ve onları tahtlarından etmeye çalışan diğer kişilere üstün gelişlerini ağzımız açık izlememiz normaldi. İnsanlar onlara alan açmak için gerçekten kenarlara doğru çekildiler, onları izlerken Julia'nın da bu yönünü daha önce hiç görmediğimi fark ettim. Kesinlikle severek yapıyordu. Bazen Julia ve Bruce'ın nasıl olup da bir çift olduklarını merak ederdim ancak şimdi onları izlerken aralarında bizim ortak olmadığımız özel bir bağ olduğunu bariz bir şekilde görüyordum. Onunlayken farklı bir kadındı, belki de kocasıyla birlikteyken başka kimseyle olmadığı kadar kendisiydi.

Çok fazla içmiştim. Hepimiz içmiştik. Bu yerin ölçüleri devasaydı, görünüşe göre bir delikanlıyı köpük partisinden çıkarabiliyordunuz ama köpük partisini delikanlıdan çıkaramıyordunuz. Ryan hepimize Jägerbomb söyledi, Julia ve Bruce için bir ilkti, Phil ile Susan için de öyle olduğundan şüphelendim. Ben asla büyük bir hayranı olmamıştım, Jonah da sevmiyordu ama Ryan sekiz shot bardağı taşıdığı tepsiyle belirince ve Olivia'nın gözünde meydan okuma parıltısını görünce hepimiz bir dikişte kafaya diktik.

Dürüst olmam gerekirse bu akşamdan beklediğimden daha fazla keyif alıyordum, öyle ki bu yüzden kendimi suçlu hissediyordum. Tanrım, ne çok güldüm. Jonah da benden farksızdı, alkolden kafalarımız güzeldi, başımız dönüyordu ve müziğin etkisi altına giriyorduk. Ruh halimde, karanlık bir okyanusta bulduğum sal gibi tutunmak istediğim bir aydınlık vardı, âdeta önceden olduğum gamsız ve dertsiz kızın bir hatırlatıcısıydı. Kendi hayatımdan bir gecelik izin almışım gibi hissettiğimi söylemem korkunç bir sadakatsizlik miydi? Öyle olduğunu düşünmüyordum, aslında arada sırada bir tahliye vanası bulmak gerekiyordu, yoksa balataları sıyırmamak imkânsızdı.

"Benimle dans et!" Ryan elimi tuttu. DJ "Come on Eileen" şarkısını çalıyordu, korkunç düğün klişelerini canlı tutabilmek için elinden geleni yapıyordu. Gülerek başımı iki yana salladım.

"Mümkün değil," dedim, iki elimle birden sandalyeme yapıştım. "Düşebilirim."

Ryan beni bırakıp Susan'ı ikna etmeye yöneldi, Jonah bana bakarak gülümsedi.

"Dans etmeyi seversin," dedi. "Dans etmelisin."

Haklıydı. Dans etmeye bayılıyordum. Hep sevmiştim. Elle'le bize her dans pistine önden fırlayan annemden geçmişti. Ryan ve Susan'ın kollarını havaya kaldırarak dans edişlerini izlerken çekimserce omzumu silktim. Yan yana oturmuş dans pistine bakıyorduk, sandalyemin arkasındaki kolu sıcaktı.

"Televizyondaki jüri üyeleri gibi görünüyoruz," dedi.

Dans pistindeki kalabalığa baktım. "Favorin hangisi?"

DJ müziğin sesini azalttı, Dawn ve kocasını piste çağırarak seçtikleri düğün dansı şarkısını açtı. Dünya üzerindeki diğer milyonlarca çift gibi, onlar da bu yıl kendilerini evliliğin kucağına Ed Sheeran ile atıyorlardı, şarkının açılış kısmından sonra DJ herkesi mutlu çifte katılmaya davet etti. Çok geçmeden Jonah'yla ikimizden başka oturan kalmamıştı, hatta Ryan ve Olivia bile pistteydi. Muhtemelen sabahleyin bundan pişman olacaktı ancak şimdilik temkinli olmayı unutmuş görünüyordu çünkü kızın dili boğazının öyle derinlerine dalmıştı ki bademciklerinin alınıp alınmadığını söyleyebilirdi.

Susan dans edenlere katılmak için kocasını çekiştirirken Phil saçlarımı karıştırdı, birçok sözün yerine geçebilecek basit, babacan bir hareketti. Bir müddet onları izledim ve onlar için duyduğum sevgi boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Jonah bana baktı, aklımda dönen savaşı görebildiğine emindim. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, dans etme fikri mi, yoksa salonda dans *etmeyen* tek insan olmak mı?

Kalkmama yardım ederek, "Hadi ama," dedi en sonunda.

Beni hafifçe tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi, diğer eli de sırtımdaydı.

"Sadece dans," diye fısıldadı, dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti vardı. Diğer dans edenlerin arasında yavaşça hareket ederken konuşmadık. Dawn'ı ve gururlu yeni kocasını gördüm, etraflarındaki kimsenin farkında değillerdi, uyuyan oğulları babasının kucağındaydı. Gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım, çok zordu.

Ben ağlamanın eşindeyken Jonah, "Hey," dedi, beni kendine doğru çekerken ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Biliyorum Lyds. Biliyorum."

Ağlamamaya çalışıyordum ama çok iyi bir iş çıkardığım söylenemezdi. Bu büyük haksızlıktı.

"Tanrım, Jonah," diyerek yutkundum, yüzümü gömleğine yasladım. Fiziksel olarak Freddie'den öyle farklıydı ki, daha uzun, daha zayıftı. Topuklu ayakkabılarımlayken bile başım kolayca çenesinin altına uyuyordu, parfümünün tanıdık ve ölçülü baharatımsı kokusu bana moral veriyordu.

"Freddie'yi özlüyorum, dans etmeyi özlüyorum, sevmeyi özlüyorum."

Bana cevap vermedi çünkü gerçekten uygun kelime yoktu. Artık dans ediyormuşuz gibi yapmıyorduk bile. Hareketsiz duruyor ve herkesin etrafımızdan geçip gittiği anda birbirimize sarılıyorduk. Saçımı okşarken sessiz, anlaşılmayan sözlerle beni susturdu ve ben de ona aynısını yapmaya çalıştım çünkü diğer hayatta nasıl göründüğünü

hatırlıyordum: Neşeli, suçluluk duymayan, gözlerinin altında morluklar olmayan. Uyanık hayatımda onun da benim gibi gözleri yaşlı ve yüreği buruktu, kaybolmuştu ve başını yaslayacak bir omza ihtiyacı vardı. Ona sarıldım ve eve dönüş yolunu bulmak için birbirimize yardım edebileceğimizi umdum.

Uykuda

17 Kasım, Cumartesi

"İşte burası da ambar," dedi Victoria. Gösterişli bir havayla devasa ahşap kapıları açtı. Victoria düğünümüzü yapmak için seçtiğimiz yerin organizatörüydü, dönüştürülmüş bir ambarı olan rüstik bir konağı seçmiştik. Şu anda tam da o ambarın girişinde duruyorduk. Yüksek pencerelerden içeri soluk kış güneşi sızıyor, havadaki minik toz huzmelerini aydınlatıyordu. Romantik kalbim onları sim gibi görüyordu.

"Yarın yapılacak bir düğün için dekore edildi," dedi Victoria. Rengi solmuş, eski kirişlerdeki kalın, kırmızı ve altın rengi çelenkleri işaret etti. "Görüldüğü üzere kış teması. Gelecek ay bir sürü Noel düğünü olacak ama en iyisi yazın oluyor. İçeriyi kır çiçekleri ve yüzlerce beyaz peri ışığıyla dolduruyoruz, gerçekten bir yaz gecesi rüyası gibi oluyor."

"Bayıldım," dedim. Bu hayatta daha önce buraya gelmiş olmalıydım – düğünümüz için bu yerin mükemmel olduğuna karar vermeden önce başka salonlara da bakmıştık herhalde. Kendimi sessizce tebrik ettim. Bizi bundan daha çok yansıtacak bir yer hayal edemiyordum. "Gerçekten bundan daha kusursuz bir yer olamaz."

Freddie omuzlarımı sıktı. "Tören de burada mı oluyor?"

"Evet ve hayır." Victoria ambarın diğer ucundaki kapıya doğru ilerledi. "Töreniniz burada olacak."

Daha ufak olan yan tarafın soluk gri tuğla duvarları, makinelerin var olmadığı zamanlardan kalma, elle yontulmuş gibi görünüyordu. Virane büyüleyiciliğini koruması için dikkatle restore edilmişti, aklıma anında *Friends* dizisinde Ross'un Emily'yle evlendiği şapel geldi. Pervazlardan dökme demirden, şamdana benzeyen avizeler sarkıyordu. Bugün yanmıyorlardı ama ne kadar nefes kesici görüneceğini, hanımelinin nasıl kokacağını, Freddie'nin beni mihrapta bekleyişini şimdiden tahmin ediyordum.

Freddie, "Hâlâ bayılıyor musun?" diyerek elimi sıktı.

Hem de çok, diye düşündüm. Victoria'ya döndüm.

"Birkaç dakika yalnız kalmamız sorun olur mu?"

Ellerini beline dayadı. Buraya tutulduğumu çok iyi biliyordu. "Oldukça özel, değil mi? İstediğiniz kadar vakit geçirin. Hazır olduğunuzda barda olacağım."

Kapıyı arkasından kapattığında Freddie'yle yavaşça mihraba doğru yürüdük.

"Buradan bir sonraki yürüyüşünde gelinliğini giyiyor olacaksın," dedi.

"Sen de damatlığınla hemen şurada olacaksın," dedim. "Endişeli olacak mısın?"

Kahkaha atmaya başladı. "Şey, hayır! Tabii tereddüde düşüp beni burada bir başıma bırakmayı planlamıyorsan?"

"Yapmayacağıma söz veriyorum," dedim. Onun anlayabileceğinden daha ciddiydim çünkü geride bırakılan olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

"Sen endişeli olacak mısın?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Yüz tane şey için endişeleneceğim. Gelinliğim güzel duruyor mu? Elle Victoria'ya işini nasıl yapması gerektiğini söylemeye çalışacak mı? Jonah yüzükleri unutur mu?"

Mihraba varmıştık, sayısız çiftin durup birbirlerine ebedi yeminlerini ettikleri yerdeydik.

"Jonah yüzükleri unutmaz, asla unutturmam," dedi. "Elle de sabahleyin birkaç kadeh şampanyadan sonra gevşer. Görevinden azade olduğuna memnun olacaktır."

Haklıydı tabii ki, büyük terazide bakınca hepsi ufacık endişelerdi. Ufak tefek şeylerin canını sıkmasına izin vermemesi onun tipik özelliğiydi. İlk günden beri balayıyla kendisinin ilgileneceğini ancak geri kalan her şeyin benim sorumluluk alanımda olacağı konusunda ısrar etmişti. Bunu sorun etmemiştim ama konuklara verilecek hediyeler ve masa dekorasyonları konusunda yalandan da olsa ilgi göstermesi iyi olurdu. Dawn'la birbirimize internette bulduğumuz evlilik yeminleri tarzında şeylerin bağlantı adreslerini gönderiyorduk. Düğün planlamakta insanı keyif verici şekilde yoran bir şeyler vardı, neşe veren ve umutla dolduran, aslında nefis bir araftı. Buradayken tecrübe edebilmiş olmayı diledim. Yaklaşan düğünümüzle ilgili hiçbir fikrimin olmadığı bir sürü detay vardı. Şu anda Dawn'ın düğününü düşünmem, Freddie'yle birlikte buradayken Jonah'yla yaptığımız o son dokunaklı dansı hatırlamam tuhaftı.

Beni kendine doğru çekti. "Gelinliğini giyince dünyadaki en güzel kız sen olacaksın. Şu anda, tam burada, kot pantolonunlayken seninle evlenirdim Lydia Bird. Ancak ben şans getiren pantolonumu giymiyorum."

"Sersemin tekisin," diyerek güldüm, alakası bile yoktu çünkü şans getiren pantolonu yoktu.

"*Senin* sersemin," dedi.

"Çok doğru," deyip parmaklarımın ucuna kalkarak onu öptüm. Burnum soğuktu ama kalan her yerim sıcaktı. Freddie ellerini kot pantolonun içindeki popoma doğru kaydırdı ve beni tutup ayaklarımı yerden kesti.

"Bence o gün de beni böyle öpmelisin," dedi.

"Gelinliğim varken biraz zor olur," derken bacaklarımı beline doladım. Beni orada tuttu ve gözlerimin içine bakarak güldü.

"Böyle bir yerde beni havaya soktuğun için kendinden utanmalısın."

Ona gerçekten ama gerçekten sıkıca sarıldım. O da bana sarıldı ve ışıltılı bir dakika için, tam anlamıyla mutluydum.

Uyanık

25 Aralık, Salı

"Cin tonik." Elle içkiyi verdi. "Cini fazla."

Kadehini benimkiyle kutlamadan ziyade dayanışma içinde tokuşturdu. Bugünün zor olacağını hepimiz biliyorduk, geçen hafta birkaç gün için annemin evine gitmeyi düşünmüyordum bile. Freddie'yle Noel gününde kimin ailesinin evine gideceğimiz konusunda garip cebelleşmelere girmiyorduk çünkü onun annesi tatil sezonunu son on yıldır İspanya'da geçiriyordu. Bu da bugünü daha da kötü hale getiriyordu. Doğruyu söylemem gerekirse ufak bir kriz geçirmiştim. Noel her yerde insanın karşısına çıkabilen bir şey. Radyoda, dükkânlarda, herkesin iki dudağının arasında. En kötüsü de Noel'i çok seviyor olmamdı. Filmleri, o parıltıyı, yiyecekleri çok seviyordum. Kutlama hazırlıklarına daha ekim ayından başlıyordum, izlenecek filmleri planlıyor, durmadan değişse de satın alınacak hediyelerin listesini yapıyor ve yemeklerle uğraşıyordum.

Belki de sebebi Freddie'nin koca bir çocuk gibi olmasıydı, kendini tamamen Noel zamanına adıyor ve herkesi de kendisiyle birlikte havaya sokuyordu. Bu sabah Jonah bir fotoğraf yollamıştı. İkisinin ergenlik yıllarından kalma, Freddie'nin ikisi için parlayan kırmızı ponponlu, komik Noel şapkaları aldığı zamandan bir fotoğraftı. Saçma sapan ve neşe vericiydi, arkadaşlık bağları şapkalarından bile

daha parlaktı. İkisi de tek çocuktu ama birbirlerinde bir kardeş bulmuşlardı. Anında Jonah'yı aradım, sesini duymak ve birbirimize bugün Freddie'yi ne kadar özlediğimizi söyleyebilmek iyi hissettirdi. Jonah beni de özlediğini söyleyince günün ilk gözyaşlarını akıttım, Jonah her zaman Noel sabahları pastırmalı sandviç yemek için bize gelirdi. Bu yıl Noel için Galler'deydi, Dee'nin ailesi de oradaydı. Sanırım orada olmasında biraz kaçıp uzaklaşmak istemesinin de payı vardı ama onu suçlayamadım. Ben de ona Freddie'nin birkaç Noel önce bana aldığı bisikletin fotoğrafını yolladım. Bana bisiklet almıştı çünkü bir keresinde ona hep Elle'in ikinci el bisikletlerine bindiğimi söylemiştim. Üzerindeki kocaman, kırmızı kurdeleyle onu bahçeye saklamıştı. Kendimi sekiz yaşında gibi hissetmiştim. Hatta öyle de görünmüştüm, yeni bisikletimi sokakta parlak, yeni bisikletleri olan diğer iki kişiyle birlikte sürmüştüm. İkisi de on yaşından küçüktü. En yüksek çığlıkların benden çıktığından emindim.

Bugün o şen şakrak halimizden eser yoktu. Hepimiz durgun ve kırılgandık, içimizden geldiği için değil gerektiği için gülümsüyorduk. Bütün ailem Noel'ini keyifsiz geçirdiği için de kötü hissediyordum. Sanki kocaman bir kuzgun çatıya konup kanatlarını pencerelerden aşağı sarkıtmış, ağaçlardaki ışıkları söndürmüş ve günü melankoliyle doldurmuştu. En azından bizim için öyleydi. June teyzem değişiklik olsun diye onlara gitmemiz için elinden geleni yapmıştı, çok da düşünceliydi ama evde kalmaya karar vermiştik. Başka bir yere gitmek Freddie'nin yokluğunun verdiği darbeyi azaltmayacaktı, en azından buradayken eğer istersem hindimi salya sümük ağlayarak yiyebilirdim. June teyzem için biraz kötü hissettiğimi söyleyebilirdim, bizi konuk etmeyi çok istediğini biliyordum, tabii eğer kuzenim Lucy'nin tatsız etkisini yumuşatabilecek olsaydı.

Mutfaktan çıkan David, "Annen panik içinde, patatesleri fırına vermeyi unutmuş," dedi. Üzerinde geleneksel Noel kazağı vardı. Freddie'yle ikisi kazak konusunda birbirleriyle yarış halindeydiler, her yıl bir öncekinden daha cafcaflı şeyler giyerlerdi. David bugün onlardan giymeyecekti, bir hafta kadar önce Elle öyle söylemişti. İcabına bakmak için anında internete girmiştim. Üzerinde güneş gözlüklü, boynuzları parlayan büyük bir ren geyiği olan bir kazak satın aldım, eğer burada olsaydı Freddie'nin seçiminin de bu olacağını düşündüm. Kazağı az önce David'e verdiğimde giyerken hissettiği duyguları saklama konusunda kötü bir iş çıkardı. Ciddi ifadesi Rudolph'un çılgın sırıtışıyla tuhaf bir çelişki içindeydi, aynı anda hem iç geçirdim, hem de nasıl durduğunu görünce gülümsedim.

Sanki göletin içine bir taş atılmıştı, dalga dalga yayılıyor, acı dışarı doğru dağılıyordu. Taş, Freddie'ydi. Ben etrafını çevreleyen en yakın halkaydım, sonra annesi ve Jonah geliyordu, daire genişledikçe onu seven herkes dahil oluyordu: benim ailem ve onun ailesi, bardaki arkadaşları, iş arkadaşları ve dostları. Tüm o dalgalar, tüm o insanlar bugün onu düşünüyor olabilirdi.

Neyse. Kendimi düşüncelerimden sıyrılmaya ve elimdeki göreve odaklanmaya zorladım. Ailemle Noel öğle yemeğini sorunsuz atlatacaktım. Sonrasında eve gidip Freddie'yle gerçek Noel'imi geçirebilirdim.

"Fırında patates yok mu?" Kaşlarımı çattım. Annem fırında patatesleriyle sürekli övünürdü ve dürüst olmam gerekirse bu işte iyiydi de. "Bu doğru olamaz."

Annemi mutfakta yüzünü buzluğa doğru, poposunu da havaya dikmiş bir şekilde buldum.

"Fırında patatesle ilgili duyduğum şey de ne?"

Doğrulup bana döndü, ponponlu tacı kırmızı kırmızı yanıp sönüyordu ve yüzünden yaşlar akıyordu.

"Bana bakma bile Lydia. Donmuş bezelyelere ağlayan aptal, yaşlı bir kadınım. Lanet menopoz yüzünden bir Japon balığının hafızasına sahibim. Hayır, daha kötüsünün; bir lepistesin. Sadece kusursuz olmasını istedim, sonra da kahrolası patatesi yapmayı unuttum ve şimdi her şey mahvoldu," dedi. "Buzlukta şu korkunç donmuş patateslerden olabilir diye düşündüm ama o iğrenç şeyden hiç almamıştım bile."

Her şeye rağmen dudaklarımın bir gülümsemeyle hareketlenmeye başladığını hissettim. "Acil servisi arayalım mı?" diyerek ellerimi omuzlarına koydum. "Patates felaketi ilan edelim mi?"

İçini çekti. "Şaka yapma. Komik değil."

"Tamam," dedim. "Kâseye kurutulmuş tavuk rosto didiklerim, yerine onu yiyebiliriz. Et sosuyla karıştırınca kimse fark etmez bile."

Gözlerini devirdi, kâğıt havludan koparıp ona verdim.

"Önemli değil anne," derken artık şaka yapmıyordum. "Gerçekten değil."

İkna olmuşa benzemese de başıyla onayladı. "Kurutulmuş olmaz ama," dedi. "Bu öğrenci işi bir yemek değil."

"Kurutulmuş tavuk yok," dedim. "Brüksel lahanası da mı yok?"

Bu aramızdaki daimi bir şakaydı, Elle'le ikimizin tabaklarında diğer şeylerin altına hep Brüksel lahanası saklardı çünkü yemekten ne kadar nefret ettiğimizi biliyordu.

İsteksizce güldü. "Şunları masaya taşımama yardım et."

Hindiyi yemek odasına taşıdım ve masanın en gözde yerine yerleştirdim, gözlerim annemin muhteşem ziyafet sofrasında gezindi. Her zaman aynıydı. Taze çiçekler, en iyi kristalleri ve Elle'le birlikte ilkokuldayken yaptığımız ahşap Noel süsü. Öyle çok etkileyici bir şey değildi, yumrularla kaplı kısa bir dala sprey boyayla kar efekti vermiştik,

ucunda da çöp gibi ince, telden bacaklarıyla duran çok eskimiş bir kızıl gerdan kuşu vardı. Annem her zaman yaptığı gibi taze çobanpüskülü ve tombul, krem rengi bir mumla süslemişti ama bir şeyin dışını ne kadar değiştirirsen değiştir, bu ne olduğunu değiştirmezdi. Bunu rahatlatıcı bir şekilde nostaljik buldum. Hayatımda birçok şey değişmişti ama bazı şeyler daima aynı kalacaktı.

Yarım saat sonra yemekler yerlerine konulmuştu ve hepimiz masanın etrafında oturuyorduk ki sonraki engelimize çarptık: Hindiyi kim kesecekti?

Annem bıçağı eline aldı, yüzünde kararsız bir ifade vardı. Bu hep Freddie'nin işi olmuştu.

David boğazını temizleyerek ayağa kalkıp, "İzin ver," dedi. Düğün konuşmasını yapmadan önceki kadar gergin görünüyordu.

David'i hepimiz seviyorduk ama gezegendeki en beceriksiz adamdı ve sakar olmasıyla ünlüydü. Annemin gözleri hafiften büyüdü, sanki yanlış bir şey yapıp birinin acil servise düşmesine neden olursa diye bıçağı ona vermeye çekiniyordu.

Elle yumuşak bir sesle, "YouTube videolarına bakarak pratik yapıyordu," dedi.

Annem bana baktı ve başımla onayladım çünkü David'in videolardan izleyerek hindiyi nasıl keseceğini çalışmasında çok sevgi dolu bir yan vardı. Eline yüzüne bulaştırmamaya çalışırken hepimiz onu izledik, tam olarak kesmeye başlamadan önce çatalı sokup dürtükledi ve tüm dikkatini hindiye verip alt dudağını ısırdı. Tam anlamıyla bir felaket değildi, tekniği için üç, çabası için on verirdim. Kaldı ki o çabası yemeğimden çıkan kemik parçalarını telafi ederdi.

Elle anneme şakayla yandan bakarak, "Patatesi uzatır mısın?" dedi. Her şeyi eğlenceli tutmak için ne kadar çok uğraştığını görebiliyordum.

Annem hiç ıskalamadan onun yerine Brüksel lahanasını uzattı.

Elle iki parmağını ağzına sokup kusuyormuş gibi yaparken annem tabağı geri bıraktı. "Senin için yararlılar," dedi. "Yanaklarına biraz renk gelse iyi olur, solgun görünüyorsun."

Tuhaftır ki bu yorumu yapması Elle'in yanaklarının renklenmesine yetti. Sanırım bugün hepimiz hassas hissediyorduk.

Şarap şişesini alıp önce annemin kadehine, sonra Elle'inkine doldurdum. Her şeyi açık eden David oldu.

"Elle sen bugün, şey, içmemeye karar vermedin mi?" diye sordu ve Elle karşılık olarak ona gözlerinden alev saçarak baktı.

David'in yüzü patlıcan gibi morardı, sırf ağzından çıkanı gizlemek için aceleyle hindiden parçalar kesiyormuş gibi şov yaptı. "Biliyorsun, diyettesin ya..."

Elle'in panik dolu bakışlarıyla karşılaştım, o hayatı boyunca bir gün bile diyet yapmamıştı, işte o anda anladım. Annem de fark ederek çatalını bıraktı ve titreyen elini boğazına doğru götürdü.

"Elle," dedi nefes nefese. "Yoksa bunun anlamı?" Duraksadı. "Sen?.."

David masanın üstünden Elle'in elini tutarak, "Üzgünüm," dedi. "Ağzımdan çıkıverdi." Sesi perişan geliyordu.

Hepimiz bir anlığına sessizliğe gömülüp birbirimize baktık. İlk çatırdayan Elle oldu.

"Bugün bir şey söylemeyecektik," dedi. "Biz de daha birkaç gün önce öğrendik."

"Canım," dedi annem ve bugün ikinci defa ağlıyordu. Ben de ağlıyordum, Elle de. Masada solumda Elle, sağımda annem, karşımda David vardı ve hepimiz birbirimizin elini sıkıca tutuyorduk. Birkaç dakika boyunca kâh ağlayarak kâh gülerek oturduk, ellerimizi bırakmak istemiyorduk.

"Sanırım bu durumda ben iki kişilik içsem iyi olur." Kahkaha atarak şarap kadehimi ağzına kadar doldurdum.

Elle başını salladı, endişeli bakışları yüzümde geziniyor, rol yapıp yapmadığımı anlamaya çalışıyordu. Hem yapıyordum hem yapmıyordum.

Yapmıyordum çünkü ayaklarımın tabanından aptal parti şapkamın ucuna kadar heyecanlıydım, küçük birer kızken arka bahçemizde oyuncak bebeklerimizin arabalarını ittiğimiz günlerden bu yana Elle anne olmak isterdi. O zamanlar bile annelik içgüdüleri benimkinden fazlaydı, bebeklerinin saçları her zaman parıl parıl olacak şekilde taralıydı, benimkilerin ise ya bir kolu eksik olur ya da yüzü tükenmezkalemle boyanmış olurdu. Neden bugün bir şey söylemeyeceğini anlıyordum ama bunu öğrendiğime memnundum. David'le ikisinin beni mutsuz etme korkusuyla böyle önemli haberleri saklamak zorunda kalmasını istemiyordum.

Fakat rol de yapıyordum çünkü bu, şoke edici ve garip bir şekilde hayat doluydu: bir bebek. Yepyeni bir hayat, Freddie'yle ikimizin kendi çocuğumuza sahip olmanın mutluluğunu asla tadamayacağımızın jilet gibi keskin hatırlatıcısı.

Kadehimi kaldırdım. "İkinize," dedim ve gözyaşlarımı yuttum çünkü bu onların hayatlarının en kıymetli anlarından biriydi.

Annem tiz bir sesle, "Üçünüze," diye ekledi.

Kadehlerimizi tokuşturduk, Elle'in elini daha da fazla sıktım. Bu müjdeli bir haberdi.

Uykuda

25 Aralık, Salı

"Annen resmen Noel yemeklerinin kraliçesi. Önümüzdeki yıla kadar bir daha yemek yememe gerek yok." Kanepedeki Freddie yanımda inledi.

"Saat sekiz olunca hindili sandviç diye tutturacağını ikimiz de biliyoruz sanırım," dedim. Tıpkı önceki yıllarda yaptığımız gibi, en az şubatın ortasına kadar yiyebileceğimiz sandviç, çorba, köri ve hindi burgeriyle eve döndüğümüzü varsayıyordum. Zorla bastırdığım Noel yemeğiyle ilgili düşüncelerimi aklımdan uzak tutmaya çalıştım.

"Elle'in bebeği olacağına inanamıyorum," dedi Freddie.

Demek ki bu dünyada da oluyordu.

"Biliyorum," diyerek iç çektim.

"Bu da hamile bir nedimen olacağı anlamına geliyor." Kocaman bir göbek şekli yaptı. Hamile bir kadından ziyade Bay Greedy'ye benzemişti ama yine de aynı şekilde sırıttım.

"Öyle." Aslında düğün fotoğraflarımızda Elle'in hamile olması ve o parıltıyı saçması fikri epey hoşuma gidiyordu. Önce düğün, şimdi de bir bebek. Sanki gökyüzünden birisi bir ıslık çalmış gibiydi, her şey değişir, kızlar, her şey değişir. Şükürler olsun ki bazı şeyler değişmezdi. Her Noel'de annemin masasında olacaktık. Önümüzdeki yıl masaya yüksek bir mama sandalyesi sığdırmak için de yer açacaktık.

O sırada elbette bebeğin mama sandalyesine oturamayacak kadar küçük olacağının farkındaydım. Yakında teyze olacak, kafası hafiften kıyak birinin fantastik düşünceleriydi.

Şampanyayla efkârlanmışken ayaklarımı Freddie'nin kucağına koyup, "Bir gün bizim de bebeklerimiz olacak mı?" diye sordum. Bu gerçekten katlanamayacak kadar buruk bir düşünceydi.

Televizyonu açıp kanalları gezmeye başladı. "*Doctor Who?*"

Cevap vermedim. Sorumdan mı kaçıyordu? Sanmıyordum, çocuklar hakkında sıklıkla konuşurduk ve o yola gireceğimize karar vermiş sayılırdık. Öyle değil miydi? Düşünmeden sonuca mı varıyordum? Kendime aptallık ettiğimi söyledim. Hindi paranoyası çöküyordu.

Üzüntümün farkında olmadan eğildi ve sehpanın üzerinden *Quality Street* kutusunu aldı.

"Gırtlağına kadar yediğini sanıyordum?" dedim.

"Karamelli şeker için her zaman yerim var," dedi. İyi anlaşmamızın milyonlarca sebebinden birisi buydu: O karamelli şekerleri, ben de yumuşak olanları yiyordum. Portakal kremalılar için benimle kapışacak biriyle yaşayabileceğimi sanmıyordum, Öyle olsa Noel zamanını biraz öfkeli geçirirdim herhalde.

Kutuyu bana uzattığında başımı iki yana salladım.

"Alsana," dedi tatlı tatlı. "Çilekli şekere hayır diyemeyeceğini biliyorsun."

"Belki daha sonra," dedim, kutuyu önümde açtı.

"Hey Lydia!" dedi saçma bir sesle. "Aşağıdayım baksana! Ye beni! İstediğini biliyorsun!"

"Bu korkunç bir çilekli şeker taklidi," dedim. Elimde olmadan eğlendim.

"Portakallıydı ve duygularını incittin," dedi ciddiyetle.

Gözlerimi devirdim. "Peki," dedim. "Ver bakalım."

Almam için kutuyu salladı, aşağı baktığımda niçin o kadar ısrarcı olduğunu en sonunda anladım.

"Freddie," dedim nefesim kesilerek, mücevher gibi parlak şekerlerin arasındaki hediye kutusunu aldım. "Bu ne?"

Omzunu silkti. "Noel Baba senin için bırakmış olmalı."

Bu yıl fazla birbirimize hediye almak için fazla para harcamayacağımız konusunda anlaşmıştık, düğün faturaları deli gibi yığılıyordu, bir de ev ve araba taksitleri vardı... Hepsi hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiriyordu. Yine de bence Freddie onun için antika dükkânında bulduğum kol düğmelerini sevmişti. Her toplantıda en iyi giyinen erkek olmak hoşuna gidiyordu. Daha kimse konuşmamışken bile üstünlüğü ona verdiğini söylerdi hep. Bir yere ilk giden olmayı da severdi, Barack Obama belgeselinden öğrendiği bir bilgiydi. Hırslı olduğunu asla saklamazdı ama çoğu iş arkadaşının aksine hırsını gaddarlık olarak kullanmazdı. Aslında bu onu daha büyük bir tehdit haline getiriyordu.

Hediyesi küçük Eiffel Kulesi çizimleriyle dolu bir kâğıtla güzelce sarılmış ve lacivert bir kurdeleyle bağlanmıştı.

"Açsana," derken beni izliyordu, kâğıdı açmamı çok istediği belliydi.

"Bunu sen mi paketledin?"

"Elbette," dedi ama pis pis gülüşüne bakılırsa birisini ikna edip yaptırmıştı. Freddie'yi tanıyorsam muhtemelen işten birine yaptırmıştı.

Yalan söyleyemem, heyecanlıydım. "Almamalıydın," dedim kurdeleyi çekerken.

"Hayır, almalıydım," dedi.

"Ama ben sana fazladan hediye almadım."

"Başka şekilde telafi edebilirsin," diyerek sırıttı ama paketin içindeki şeyi görmem için sabırsızlandığını görebiliyordum.

Ben hediyelerini yavaşça açmaktan hoşlanan, bandı yavaşça açıp paketin kırışık kenarlarını düzelten, içinde ne olduğunu tahmin edebilmek için sağına solunu yoklamaktan hoşlanmayan insanlardandım. Freddie tam tersiydi, hemen elleyip içinde kitap, tişört veya çikolata olduğunu söyler, sonra da beş yaşında çocuk gibi paketi yırtardı. Ona keçileri kaçırtıyordum. Şu anda da aynısını yapıyordum ama bu kısım aceleye getirmeyecek kadar çok hoşuma gidiyordu.

Beni harekete geçirmeye hevesli bir şekilde, "Ne olduğunu tahmin etmek ister misin?" dedi.

Dikdörtgen kutu inceydi ve derin değildi, büyük bir çikolata paketi gibiydi. "Fotoğraf makinesi? Yemek servisi? Yemek servisi olmasa iyi olur."

"Bir daha dene."

Bandı dikkatle açtım. "Yavru köpek mi?"

Güzel kâğıdı çektiğimde gri bir kutu buldum ve duraksadım, kapağı sallayarak açarken parmaklarım daha da yavaştı. Bakmak için içim içimi yese de kasten ağırdan alıyordum.

"Aç artık şu şeyi," dedi dayanamayarak, sanki içinde ne olduğunu zaten bilmiyormuş gibi öne doğru eğiliyordu.

Ben de eğildim, sonra kafam karışmış bir şekilde ona baktım.

"Freddie," diye fısıldadım. Resmen nefesimi kesmişti. "Paris'e gitmeye gücümüz yetmez."

Omzunu silkti. "Gitarımı sattım."

"Bunu yapmış olamazsın!" Sözler ağzımdan fırladı. Fender'ı benden bile uzun zamandır onunlaydı.

"En son ne zaman çaldım?" dedi. "Tavan arasında ziyan olacaktı."

"Ama onu seviyordun," dedim, hâlâ şoktaydım.

"Seni daha çok seviyorum."

İşte yine yapıyordu, spot ışığını benim üzerime düşürüyordu. Fender'ını bir daha hiç çalmayacağını bilmek yüreğimi burkuyordu ama bana sürpriz yapmak için sattığını

bilmek yüreğimi kanatlandırıyordu. Milyon defa Paris'ten bahsetmiştim herhalde ama bunu hiç beklemiyordum.

Gözlerinin içine baktığımda orada tek gördüğüm parıl parıl aşktı.

"Beni gerçekten şaşırttın Freddie."

"Sadece görevimi yapıyorum." Parmaklarımı tutup öptü.

Elimi çevirip çenesini tuttum. "Demek görevin, ha?"

Avucumu öptü. "Seni mutlu etmek."

"Bunu yapmak için havalı seyahatlere ihtiyacın yok."

"Beni tanıyorsun, havalı bir herifim." Sırıttı, sonra bana ciddiyetle baktı. "Sana özel bir şey vermek istedim, o kadar."

"Pekâlâ, verdin," dedim. "Bana kendimi her zaman özel hissettiriyorsun Freddie."

"Güzel." Burnuma dokundu. "Şimdi *Doctor Who*'yu izleyebilir miyim?"

Önce Doctor'ı izledik, peşinden de bir film açtık. Kanepede aramızda hindili sandviç tabağı duruyordu.

"Bu soğan turşusunu sen mi yaptın?" diye sordu, yanaklarını acıtacak kadar yakıcı etkisi yüzünden neredeyse ağlayacaktı.

"Evet," diye yalan söyledim. Aslında Susan yapmış, Phil de kavanozlarla dolu bir kutuyla işe gelerek elinden almamız için resmen bize yalvarmıştı.

"Pil asidiyle mi?"

"Çok kabasın," diye mırıldandım. Bir ısırık aldığımda ürpermemeye çalıştım. Sahiden de oldukça keskin bir tadı vardı.

"Yemeklerin için seninle evlenmiyor oluşum iyi bir şey," dedi.

"Ya da ütü yapışım için," dedim. Evimizde çok az ütü yapılıyordu, yapılan kadarı da Freddie tarafından yapılıyordu.

"Ben açık fikirli bir adamım," dedi.

"*Ve* harika hediyeler veriyorsun," dedim.

"Tanrım, çok şanslısın," derken boş tabağı masanın üzerine itti.

Arkama yaslanıp başımı kucağına koydum.

"Evet." Gözlerimi kapatırken gülümsedim. "Evet, öyleyim."

Uykuya dalıyordum, özel insanlarla geçirdiğiniz özel günlerin sonuna ulaştığınızda girdiğiniz o mutlu ruh halindeydim. Freddie dalgın dalgın saçımla oynuyor, parmaklarını bir kedi gibi uzun tutamların arasından geçiriyordu.

"Bu arada Lyds bil ki, cevap evet," diye fısıldadı. "Bir gün bebeklerimiz olacak. Bir sürü. Kimisi senin gibi akıllı, kimisi de benim gibi koca ağızlı olacak, okulda başlarını belaya soktuklarında onları savunup duracağız."

Kıymetli birkaç saniyeliğine onları görebildim, merdivenlerdeki ayak seslerini duydum âdeta. Tanrı aşkına Freddie Hunter, diye düşündüm, artık uyanık bile sayılmazdım. Yüreğim senin için atıyor.

Uyanık

31 Aralık, Pazartesi

Yılın en mutlu zamanındayken bile, Yeni Yıl Arifesi'nde hep korkunç bir şey olurdu, değil mi? Zorlama neşeler, sarılmalar ve sırta vurmalar, peşinden alkolün sebep olduğu, kaçınılmaz gözyaşlarının gelişi. Bu akşam beni evden çıkarmak için yapılan bütün teşebbüslere direndim, bugünün Yeni Yıl Arifesi olduğunu unutmak için elimden geleni yapmaya kararlıydım. Jools Holland'ın ünlü arkadaşlarıyla birlikte piyanoda "Auld Lang Syne" şarkısını söylemesini izlemeyecektim, Big Ben'in gece yarısı çınlamasını, havai fişekler ve televizyondakiler tarafından yeni yılın müjdelendiğini dinlemeyecektim ve bu yepyeni yılda öptüğüm ilk kişi Freddie olmayacaktı. Gece yarısı yalnız olmaktaki ısrarım nedeniyle ailem çok mutsuzdu, öyle ki günü onlarla geçirmeyi kabul etmiştim. Bu sebeptendir ki şu anda ayaklarımı sürüyerek annemin neşeli kırmızı kapısına doğru ilerliyordum. Yeni Yıl olduğunu kabul etmeyi bile istemiyordum çünkü bu yıl tam bir dayanıklılık sınavıydı, yarın yanıma geldiğinizde Freddie'nin *geçen* yıl öldüğünü söylemek zorunda kalacaktım. Bu, onu benden tamamen ve baştan aşağı kabul edilemez bir şekilde uzaklaştırıyordu, bu da içimi hiddetle ve gözyaşıyla dolduruyordu. Birlikte geçirdiğimiz Noel'den beri, bir süredir daha moralsiz hissediyordum. Uyanık hayatım diğeriyle rekabet edemiyordu.

Daha ben kapıyı çalmak için elimi kaldırmadan annem kapıyı açıp, "Canım," dedi. "Gelmene çok memnun oldum."

Dışarıdaki kaldırım buzla kaplıydı ama annemin koridoruna adım attığımda içerisi rahatlatıcı bir şekilde sıcaktı.

"Halıya dikkat et," dedi. Botlarıma öyle bir baktı ki, bunun eve daha fazla girmeden önce onları çıkar anlamına geldiğini biliyordum. Bu sözleri haftanın günleri gibi aklıma kazınmış olsa da bana bunu hâlâ hatırlatması gerektiğini hissetmesi hoşuma gidiyordu aslında. Hâlâ güvenebileceğimi bildiğim şeylerden biriydi. Botlarımı tam da bu sebeple alınmış alçak, ahşap taburenin üstünde onunkinin yanına düzgünce yerleştirirken annem neşeli Noel temalı nar bülbülü çoraplarıma gülümsedi. Bu sabah çorapları özellikle onun için giymiştim, böyle ufak şeylerin çetelesini tutardı, temel şeylerden fazlasını yaptığımı görmek için işaretlere bakardı. Elbette sadece belli başlı şeyleri yapıyordum ama onun hatırına biraz onun olmamı istediği kişiymiş gibi yapabilirdim. Peki ya asla gerçekten o kişi olamazsanız ne olurdu? Sonsuza kadar rol yapmaya devam mı ederdiniz? Tepeden tırnağa sahte bir insan haline gelene kadar?

Ben içeri girdiğimde Elle ve David mutfak masasında oturuyorlardı.

"Sana sıcak çikolata yaptım," dedi Elle. Masadaki uzun, kardan adamlı bardağı işaret etti. Ağzına kadar kremşanti, marşmelov ve rendelenmiş çikolata ile doluydu, cadde üzerindeki bir kafede tonla para ödeyeceğiniz türden bir şeydi.

Şaka yapmayı denedim. "Artık alkol alamadığın için içeceğimiz şey bu mu?"

Suratını astı. "Hiç hatırlatma. Cin tonik için çoğunuzu öldürürdüm."

"Dışarısı soğuktu," dedim ellerimi ovuşturarak. "Bu harika."

Kıskançlıkla, "İstersen içine brendi koyabilirsin," dedi.

Bir yudum aldım. Tatlı ve sıcak ve çok lezzetliydi. Ayrıca bu akşam yatmadan önce birkaç kadeh şarap içeceğimi bilecek kadar kendimi tanıyordum. Eğer bu kadar erkenden içmeye başlarsam önümüzdeki yıla kadar duramayabilirdim ve gözyaşları içinde, darmaduman bir halde banyo zemininde sallanıp dururdum.

"Annem yemek pişirdi mi?" dedim. Bu yemeğin ne kadar süreceğini hesaplamak için mutfağa gittiğimde peşimden gelmemiş olmasından faydalandım. Sürtüklük yapmıyordum, sadece bugün evde tek başıma olmak istiyordum.

Elle başını iki yana salladı. "Sadece sandviç sanırım."

Bu da bir şeydi.

David kupasını ellerinin arasına alıp, "Bu akşam bizimle gelmek istemediğine emin misin?" diye sordu. "Ne olur ne olmaz diye aldığımız yedek bir biletimiz var."

"Biz de çok geç saate kadar dışarıda kalmayı planlamıyoruz," diye ekledi Elle. "Gelip bizim evde kalabilirsin."

İkisi de tetikte bir şekilde bana bakıyordu, son dakika kararımda bir değişiklik yapıp The Prince'te onlara katılabileceğime dair umutları vardı. Son birkaç yıldır Yeni Yıl Arifesi'ni orada geçiriyorduk ve her sene aynı şeyler olurdu. Ağzına kadar dolu, ücra yerdeki bir bar için fazla havalı giyinmiş, tanıdık yüzlerin olduğu ve elinize şüpheli görünen içkilerin tutuşturulduğu, herkesi gece yarısı şampanya mantarları ile parti çatapatlarından bir denize doğru sürükleyen, zorlukla zaptedilmiş beklentilerle dolu bir gece yaşanırdı. Bu akşam olmayı daha az istediğim başka bir yer düşünemiyordum.

"Bu yıl pas geçeceğim," diyerek yüzüme özür diler gibi bir ifade kondurdum.

Üstelemediler, fikrimi değiştirmeyeceğimi bildiklerini düşündüm.

Annemin merdivendeki ayak seslerini duyunca kapıya doğru baktık, elinde mavi ve beyaz çizgili bir kutu vardı. Elle ona gülümsedi, şu ufak, işbirlikçi gülümsemelerden biriydi, o kutuda ne varsa bunda onun da parmağı olduğunu anında anladım.

Rahatsızlığımı gülümsememle gizlemeye çalışarak, "Bu ne?" diye sordum. "Yeni ayakkabı mı?"

Annem sandalyeye otururken birbirlerine endişeli bakışlar attılar, ikisi de birbirinin konuşmasını istiyordu. Annem kutunun kapağına elini koyup yutkundu.

"Yeni Yıl Arifesi olduğu için, hiçbirimizin Freddie'yi unutmayacağını bilmeni istedik," dedi. Gözyaşları yüzünden sesinin daha farklı çıkmaya başladığını duyabiliyordum. "En sevdiğimiz fotoğraflarımızı ve bize onu hatırlatan diğer şeyleri toplayıp saklaman için bu kutuya koyduk."

Ah. Yarısı içilmiş sıcak çikolatamın derinliklerine baktım ve kendimi ağlamamaya zorladım.

"Eğer istemiyorsan şimdi bakmak zorunda değilsin," diye araya girdi Elle. "Sadece günü seninle birlikte hatırlamadan geçmek istemedik."

Bu sabah uyandığımda günü hatırlamadan geçmek tek amacımdı. Şu anda nasıl hissettiğimi tam olarak bilmiyordum.

"Bakmak isterim," dedim.

Annem başını sallayıp kapağı kaldırdı. Anında hatırladığım şeyleri gördüm. Fotoğraflar ve aslında hiçbir değeri olmayan ama yokluğuyla paha biçilemez hale gelen tatil hatıraları vardı.

Annem bir fotoğrafı alıp masaya koydu, dalgın dalgın hafifçe kıvrılmış köşesini düzeltti.

"Sanırım bu ikinize dair elimdeki ilk fotoğraf," dedi. "On beş yaşındaydınız."

"On dört," dedim yumuşakça. "On dördümdeydim."

Gözlerini fotoğraftan ayırmadan başını salladı. "Başta biraz fazla erkeksi olmasından endişelenmiştim," dedi titrek bir sesle gülerek. "Büyük ihtimalle kalbini kıracak diye."

Fotoğrafın çekildiği zamanı hatırlayamadım ama birlikte geçirdiğimiz ilk uzun, güneşle dolu yazı canlı bir şekilde hatırlayabiliyordum. Her günü nefis şekilde bıçak sırtında, ilk aşk kokteyliyle sarhoş olmuş bir halde yaşamıştım. Annem masanın üzerinden itince fotoğrafta kendi gözlerime baktım, annem Freddie hakkında haklı olsaydı, kalbimi on dört yıl sonra da değil de o yaz kırmış olsaydı daha iyi mi olurdu diye merak etmeden edemedim. Öyle düşünmek istemedim. Hayatımın onsuz nasıl olabileceğini hayal bile edemedim. Kesinlikle daha soğuk ve daha sönük olurdu. Daha az... Her şey daha az olurdu. Sadece az.

"Jonah'nın saçına baksana," diyerek güldü Elle. Havayı dağıtma teşebbüsüne minnettardım.

David Jonah'yı savunmak adına, "O zamanlar perma revaçtaydı," dedi, elini kelleşmeye başlayan kafasında gezdirdi. David'in saçlı halini cidden hatırlayamadım, zaten sarışın bir adamdı, o yüzden saçının üç numaradan kelleşmeye geçişi pek fark edilmeden olmuştu.

"Perma değil o," dedim, elimde olmadan ufak bir kahkaha attım. "Jonah'nın kendi saçı."

"Siktir." David bardağına doğru homurdandı.

Fotoğrafta Freddie kolunu omzuma atmıştı ve Jonah da oradaydı. Dikkatini dağıtan bir şeye doğru bakıyordu.

Okul anılarıyla içim ısınarak fotoğrafı inceledim. Jonah'nın kocaman, kara bukleleri, benim parlak sarı saçlarım ve ortamızda sırıtan Freddie. On dördündeyken bile karizmatik liderdi.

"Bana bunu verdiği zamanı hatırlıyor musun?" Annem bana narin bir yelpaze verdi. Kıpkırmızıydı, el oyması kemik ve kâğıtla yapılmıştı.

"Onu özellikle senin için seçmişti," dedim. Crete kumsalındaki standa gidip farklı renklerdeki yelpazeleri karıştırırken kendi kendine gülüşünü hatırladım.

Tam ben, "Sıcak basmaların için," dediğim anda annem, "Sıcak basmalarım için," dedi.

Başını iki yana sallayıp kaçak damlayan gözyaşını sildi. "Arsız çocuk."

Aynı tatilden bir fotoğraf vardı, neon yeşili şortu ve beyzbol şapkasıyla Freddie ve soluk mavi yazlık elbisemin içinde, omuzlarım yanmış halde ben. O elbiseyi birlikte çıktığımız ilk yurt dışı tatilini hatırlattığı için tavan arasında bir yere koymuştum.

Elle mavi ve beyaz kutuyu kendine doğru çekti. "Bu da benden," diyerek bir doğum günü kartı çıkardı. Hemen hatırladım; önceki Şubat'tan kalma otuzuncu yaş günü kartıydı. Kusursuz "kardeş" kartını arayarak bir asır harcamıştım, şimdi irkilerek kartı açıp bardaki akşamın ardından ona yazdığım mesajı okudum. Fakat bunun karta konulma sebebi mesajım değildi, Freddie'nin kırmızı keçeli kalemle yazdığı yazıydı.

"İyi ki doğdun Deli Elly, en sevdiğim yapay kardeş! Kırkına göre iyi görünüyorsun!"

"Yapay kardeş," diye fısıldadıktan sonra nefesini titrek ve uzun bir şekilde verdi. "Üzgünüm."

"Üzülme," diyerek kartı yavaşça kapattım. Elle ile sadece ikimiz olmakla hiçbir sorunumuz yoktu ama yıllar içinde Freddie onun için erkek kardeş gibi olmuştu, David de benim için öyleydi. David kutunun içine uzanıp bir fotoğraf çıkardı, kendisiyle Freddie'nin korkunç Noel kazakları içindeki bir fotoğrafıydı.

"Bu, tartışmasız benim kazandığım yıldı," dedi. Sesindeki gururlu tınıyı gizleyemedi. Karşı çıkmadım, çizgili, parlak sarı ve yeşil kazağı, dizlerinin altına kadar uzanıyordu ve

üzerinde gökkuşağı renklerinde, yünden yapılmış üç boyutlu süslemeler vardı: kızaklar, Noel babalar, hediye kutuları, ren geyikleri. Hem stilde hem ölçekte yüzde yüz korkunçtu. David özellikle yaptırmıştı, hatta süslemelerin üstüne adlarımızı bile yazdırmıştı. O kazak ailemizde büyük bir hızla Noel efsanesi halini aldı. Sonra David yine kutuya uzandı ve bana üzerinde Freddie'nin adının yazdığı örgü Noel süslemesini uzattı.

"Bu sabah kazaktan söktüm." Dudağını ısırdı. "Kutuda olmasını istedim."

Parmaklarımı etrafına doladım, soluk borumdan yukarı sessiz kalmamaya kararlı bir hıçkırık çıktı ve yüzüme cesur bir bakış konduramadığımı fark ettim.

"Ah hayatım," dedi annem, arkamda durup kollarını omzuma doladı. Eğilip yanağımdan öptü. "Seni üzmek istemedik."

"Biliyorum." Kelimeyi zorlukla nefes nefese söyledim.

"Yanlış bir şey mi yaptık?"

"Hayır," dedim çünkü yanlış bir şey yapmış olsalar bile bunu tamamen iyi niyetle yapmışlardı. "Evet, belki. Ah, bilmiyorum bile." Ağladım çünkü ağlamamak elimde değildi ve kimse bir şey söylemedi. Elle elimi tuttu, onun da yanaklarından yaşlar akıyordu. O her şeyi düzelten biriydi, benim için bunu düzeltemiyor oluşunun onu mahvettiğini biliyordum.

David eşyaları kutuya koyup kapağını kapattı.

"Belki başka bir gün," dedi. Başımı salladım ama cevap vermedim çünkü tek düşünebildiğim bazen sonraki günü görme lüksümüzün olmadığıydı. Kendi kendine sönmesi mümkün olmayan bir hiddetle yanıyordum. Az ya da çok, o hiddet son günlerde hep benimleydi. Şu anda beni tüketiyordu, o yüzden mümkün olduğu kadar çabuk bahane uydurdum ve oradan ayrıldım.

Akşamın on biriydi ve şarap şişesinin çoğunu içerek sarhoş olmuştum. Televizyonda öylesine bir film izliyordum ve yeni yılla ilgili dolu, gürültülü olan her şeyden başarılı şekilde kaçmıştım. Bu akşam Turpin bile benimle vakit geçirmeyi tercih etmişti. Onu birkaç ay önce eve getirdiğimden beri benim çatımın altında geçirdiği gecelerin sayısı iki elin parmağını geçmezdi. Bazen işten eve geldiğimde mama için geliyordu ama onun dışında birkaç kapı ötedeki komşum Agnes'ten hoşlanıyordu. Agnes'in onu beslediğini biliyordum, köşedeki dükkândan kedi maması aldığını görmüştüm ve onun kedisi yoktu. Turpin'in onun penceresinin önünde uyuduğunu da görmüştüm – hem de içeride. Alınmıyordum. Barınaktayken bana söz vermemişti, hatta beni uyarmıştı. Fakat bu akşam bir arkadaşa ihtiyacım olduğunu biliyor gibiydi. Pespaye ve ilgisiz bir arkadaş olsa bile.

Her şeyi hesaba katınca, bugünün üstesinden gelişimle gurur duyuyordum. Bu sabah mide bulandıran bir keder düğümüyle uyanmıştım ama geceyi huzurlu, düşünceli bir halde bitiriyordum. Bu gece pembe hap almayacaktım. Son birkaç haftadır bu konuyu durmadan kafamda evirip çevirmiştim ve büyük bir parçam bunu istiyor olsa da duygusal olarak hazır olduğumu sanmıyordum. Kırılgan kalbim için bu kadarı çok fazlaydı ve istemesem de zihinsel sağlığımla ilgilenmem gerektiğinin farkındaydım. Ayrıca Yeni Yıl Arifesi siz onu nasıl görürseniz öyleydi, ya eski yıldan yeni yıla geçişti ya da sıradan bir gündü. Sabahlığıma daha sıkıca sarılıp lambaları söndürdüm ve merdivene yöneldim. Sadece başka bir gün.

Yatağa gireli on dakika olmamıştı ki birisi kapımı çaldı. Uyku hapı almamıştım ama şarap beni öyle rahatlatmıştı ki bir anlığına acaba diğer dünyaya geçiş mi yaptım diye düşündüm. Lambayı açtım, her şey tam olarak gözlerimi

kapattığım zamankiyle aynıydı. Odada Freddie'nin dağınıklığı yoktu, hâlâ bu tarafın gece yarısıydı ve birisi kesinlikle dış kapıma vuruyordu. İçim panikle buruldu. Elle? Bebeğe bir şey mi olmuştu? Annem? Nefes nefese kapıya koştum, kapının diğer tarafındaki kişiye geliyorum diye bağırsam da açmak istemiyordum. *Lütfen bebek olmasın. Lütfen ablam olmasın.* Sözleri yüksek sesle söylediğimi zar zor fark ettim. *Lütfen annem olmasın.* Başka birini kaybedemezdim. Titreyen parmaklarla kilidi çevirdim ve kapıyı açtım.

"Jonah?"

Jonah Jones, elinde yarısı boş Jack Daniels şişesiyle kapının pervazına yaslanmış duruyordu. Yoksa kapı pervazının onu ayakta tuttuğunu söylemek mi daha doğru olurdu?

"Ne oldu? Elle'e mi bir şey oldu?" dedim güçlükle. Ona bakarken sabahlığımın yakalarını tuttum.

Jonah sözlerimin anlamını kavramaya çalışırken kafası karışmış, acı çekiyor gibi göründü. Sonra anladığında yüzünde kendinden nefret eden bir ifade belirdi.

"Siktir Lyds," dedi elleriyle yüzünü sıvazlarken. "Hayır. Hayır, öyle bir şey değil. Elle ve David iyi, herkes iyi, onları az önce barda gördüm. Tanrım, ben çok üzgünüm. Nasıl düşüncesiz bir pislik kapını çalar ki, hele de bu akşam."

Kapımın önünde yenilgiye uğramış gibi duruyordu, artık kalbim daha normal attığı için soluk soluğa kalmadan konuşabildim.

"Burada ne yapıyorsun Jonah?"

Sırtını duvara dayayıp göğe baktı.

"Hiçbir fikrim yok," dedi ve yanağından aşağı bir damla yaş düştü.

"İçeri gel," dedim ama başını iki yana salladı ve olduğu yerde kaldı.

"Yapamam," dedi. Buruşturduğu suratı işkencenin resmi gibiydi. "Bu akşam orada benim için çok fazla Freddie

var. Buraya onun yüzünden geldim ve şimdi her yerde o olduğu için içeri giremeyecek kadar korkağım." Şişeyle kapıyı gösterdi.

"Jonah, kazadan sonraki aylarda defalarca buraya geldin." Sesimi alçak ve dengeli tuttum çünkü ne kadar sıkıntılı olduğunu görebiliyordum. "Sorun yok. İçeri gel de sana kahve yapayım."

"Ama Yeni Yıl Arifesi." Dudaklarının bir kenarı hüzünlü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yeni Yıl Arifesi'nde kahve içemezsin Lydia, bu kurallara aykırı." Biraz dili dolaşıyordu, kelimeleri düzgünce söyleyemeyecek kadar sarhoştu ama ne dediğini bilmeyecek kadar sarhoş değildi. "Onun evinde, onun kanepesinde, onun kız arkadaşıyla oturamam. Bu akşam olmaz. Benimle olmaz."

Ben bugünü sıradan bir gün olarak görmeyi seçmiş olabilirdim ama Jonah'nın kendine bu nezaketi bahşetmemiş olduğu belliydi.

Gözlerime baktı, en sonunda buraya gerçekten söylemek için geldiği şeyi söyledi.

"Ben... Ben yaptığım şey için çok üzgünüm," diye fısıldadı. "Ben olmalıydım." Elleriyle yüzünü kapattı ve duvardan aşağı kayıp yere oturdu. "Keşke ben olsaydım."

Derin bir şekilde iç geçirdim. Evin içine girmeyeceği belliydi, o yüzden kapıyı mandalıyla kapattım ve soğuk basamakta yanına oturdum. Yolun karşısındaki parlak ışıklarla aydınlanan evden sesler geldi.

"Öyle söyleme." Buz gibi ellerinden birini ellerimin arasına aldım. "Bir daha asla öyle söyleme."

"Öyle düşünüyorsun," deyiverdi.

Afallayarak ona baktım. "Jonah, öyle düşünmüyorum, gerçekten düşünmüyorum. Her gün Freddie'nin hâlâ burada olmasını istiyorum ama Tanrı'ya yemin ederim ki bir defa bile onun yerinde senin olmanı dilemedim."

Yalan söylemiyordum. Freddie'nin Jonah'yı almak için geri dönmemiş olmasını yüzlerce defa dilemiştim ama bu aynı şey değildi.

Şişeden içtikten sonra titrek parmağıyla kaşının üzerindeki yara izine dokundu. "Sadece bu. Bende sadece bu var ama onun güzel kalbi atmayı bıraktı."

Şişeyi bana uzattığında elinden aldım ve koca bir yudum içtim, sıvının boğazımı yakarak aşağı aktığını hissettim. Sıcaklık hoştu, bu akşam dışarısı buz gibiydi. Jonah'nın kendini perişan hissetmemesi için ne yapabileceğimi bilmiyordum. Sonra aklıma geldi.

"Bugün annem ve Elle bana bir hatıra kutusu verdi. İçinde onlara Freddie'yi hatırlatan şeyler var."

"Sanki onu unutabilirmişiz gibi." Jonah dirseklerini dizlerine dayadı.

"Okuldan bir fotoğraf vardı," dedim. "Sen, ben ve Freddie. On dördümüzdeyiz. Bebek gibi görünüyoruz."

Yere bakıp tebessüm etti. "On dört. Siktir. Şu anda o yaştaki çocuklara ders anlatıyorum."

"Hepimiz büyüdük."

"Hepimiz daha da yaşlanacağız. Freddie haricinde," dedi Jonah. "Onu yaşlı bir adam olarak hayal edemiyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Ben de öyle." Biraz daha içtim. Sert bir içkiydi, sistemimde halihazırda dolaşan şaraba karıştığını hissedebiliyordum. Dilimi gevşetiyor ve soğuk, kırılgan köşelerimi bulanıklaştırıyordu.

"Sen hâlâ eskiden göründüğün gibi görünüyorsun," dedim. "Tabii önceden dizginlenemez saçların vardı."

Bana baktı, ellerimle başımın etrafında kocaman bir saç işareti yaptım. Sessizce güldü.

"Evet. Kestirecek kadar paramız hiç olmuyordu ve o zamanlar erkek topuzları icat edilmemişti."

Çocukken Jonah'nın maddi durumunun kötü olduğunu hiç tam anlamıyla fark etmemiştim, benden hep gizlerdi. Fakat o zamanlar bir sürü şeyi saklamıştı, Jonah'nın çocukluğunun masallardan çıkmadığını son yıllarda Freddie'den öğrenmiştim.

"Sen onun en iyi arkadaşıydın." Jonah'ya kendisini daha iyi hissettirecek bir şeyler bulmak istedim. "Çocukken onu bir sürü beladan kurtardın."

Jonah başını duvara yasladı. "Tanrım, cidden baş belasıydı," dedi. "Okulda karıştığım tek kavga da onun hatasıydı."

Merakım kabardı, Jonah'nın kavga ettiğini hiç hatırlamıyordum. "Kiminle kavga ettin?"

Duraksadı, düşünürken başını hafifçe tuğlalara vurdu. "Boş ver ya, geçti gitti. Freddie'nin bulaşmaması gereken bir çocuktu."

"Ne zaman duracağını hiç bilmezdi," diyerek lafa girdim, bu onun doğasında vardı.

"Korkusuzdu."

Jonah'nın içkiyle artan kahramanlık algısını biraz hafifletmeye çalışarak, "Bu her zaman iyi bir şey değildir," dedim.

"Korkak olmaktan iyidir," dedi. Yine şişenin derinliklerine bakarken karamsardı.

"Dee'yle işler nasıl gidiyor?" diye sordum. İlgilendiğim için değil de, konuyu değiştirmek için sordum.

Bana bakmak için başını çevirdi. "İnişli çıkışlı."

"Bu bir hüsnütabir mi?" Baksanıza, ne kadar kötü olsa da espriyi patlatmıştım.

"Çok komik," dese de gülmedi. "Dürüst olmam gerekirse, bir yere gideceğinden emin değilim. Benimle o kadar da ilgilenmiyor."

Şişeyi ondan alıp biraz içtim. "Nedense buna inanmak zor."

"Aklımın pek başımda olmadığını düşünüyor."

"Ne?" Anında onun yerine öfkelendim. "Bu yıl en yakın arkadaşını kaybettin. Bir insan bunu nasıl anlayamaz?"

Sessizliğe gömüldü. "Sadece Freddie'yle ilgili endişelenmiyor," dedi en sonunda. "Seninle ilgili de endişeleniyor."

"Ben mi?" Okuldaki etkinlikten beri Dee'yi doğru düzgün görmemiştim bile, bir veya iki defa Jonah'yla görmüştüm.

Bana baktı ve bir an için hiçbir şey söylememiş olmayı dilediğini düşündüm. Sonra iç geçirip omzunu silkti.

"Anlamıyor," diyerek açıklamaya çalıştı. "Seninle Freddie arasında bir şey olmadan önce ikimizin arkadaş olduğunu. Platronik arkadaş demek istedim."

"Plantonik," dedim ve istemeden gülmeye başladım çünkü ben de söyleyememiştim. Tanrım bir yandan öfkeliydim bir yandan da halimden memnundum ve sonra aniden tepemizdeki gökyüzünde havai fişekler patlamaya başladı.

"Gece yarısı olmalı," dedi Jonah. Dengesizce ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte kaldırdı.

Kapımın önünde yan yana durduk, gece göğü renk ve ışıkla hayat bulurken sokağın karşısındaki evin açık penceresinden 'Auld Lang Syne' şarkısının sözleri çınladı.

Eski ahbaplıklar unutulmalı. Tanıdık sözleri dinlerken yanaklarımdan aşağı yaşlar akıyordu. *Asla hatırlanmamalı.* Freddie asla aklımdan çıkmıyordu sanırım, dağılmaya başladığımı hissediyordum. Tam da bu sebeple bu akşam dışarı çıkmak istememiştim. Bu şarkıyı duymak istememiştim. Hissettiğim bu şeyi hissetmek istememiştim. Şimdiyse hissediyordum ve tam da düşündüğüm gibi perişan ediciydi.

Jonah ile gözyaşı içinde birbirimize yaslandık, kederli şarkı sona erip de mutlu yıllar çığlıkları 2019'u karşılayana kadar sessizliğimizi koruduk.

Jonah ümitsiz bir şekilde, "Söyleyemem Lyds," dedi. Sesinin titrediğini duydum ve yüreğim bu yıl ilk defa tekrardan sızladı.

Titreyen dudağımı ısırdım. Ben de o umut dolu sözleri dile getiremedim.

"Kahve yapacağım," dedim. "İçeri gelir misin?"

"Gelmemeliyim." Gözlerini ovalayıp başını iki yana salladı. "Bunun ikimize de bir faydası olmaz Lyds."

Bu beni yaraladı. Kazadan bu yana dostluğumuz gittikçe yükselen fırtınanın dalgaları arasında bir o yana bir bu yana savrulan ufak, ahşap bir tekne gibiydi. Zaman zaman öfke, keder ve bitmek bilmeyen bezginlikle oraya buraya çarpıyordu. Bazen dalganın en tepesinde birbirimizin elini sımsıkı tutuyorduk, diğer zamanlardaysa derinlere savruluyor ve yüzeye çıkmanın tek yolunun diğerini aşağı atarak yükten kurtulmak olup olmadığını merak ediyorduk. Bu akşam Jonah en sonunda seçimini yapmış gibi geldi. Bu tekne ikimiz de üzerindeyken güvenle eve varamayacaktı.

"Üzgünüm," dedi. Sanırım bunu duymanın zor olduğunu biliyordu.

"Muhtemelen sen haklısın," diye iç geçirdim. Sabahlığımı buz gibi olmuş vücuduma daha sıkı sardım. Sokağın karşısındaki insanlar ışıklar, şarkılar ve gürültülü kahkahalarla partiyi kaldırıma taşıdılar. Kedi de fırsat bu fırsat evden dışarı fırlayarak birkaç kapı ötedeki olmayı tercih ettiği eve gitti.

Jonah bomboş gözlerle, "Buradan gitmem lazım," diye fısıldadı. Hasta gibi görünüyordu, her an kusacak gibiydi. Hızlı adımlarla, ardından da koşarak uzaklaştı, aramıza ve kederimize yapabildiği kadar hızlı şekilde koyabildiği kadar mesafe koyuyordu.

Evin gölgesine geri çekildim. Sessiz, yalnız koridoruma girdim ve merdivenin alt basamağına oturarak başımı

duvara yasladım. Freddie öleli dokuz ay olmuştu. O dokuz ayda yeni bir insan oluşturabilirdim. Yapmamıştım, onun yerine dünyadaki en sevdiğim insanı kaybetmiştim ve şimdi de kaçınılmaz olarak en eski arkadaşlarımdan birini yitirdim.

2019

Uyanık

3 Ocak, Perşembe

Kendimi eve kapattım ve ailem beni ziyarete gelmesin diye yalan da olsa mide bulantısı ile ishale yakalandığımı söyledim. Normalde bu onları durdurmazdı ama Elle bebek yüzünden dikkatli davranıyordu, annem ve June teyzem de her zamanki gibi yeni yılın ilk günlerini kaplıcada geçirmek için şehir dışındaydı. Onlarla gitmem için beni ikna etmeye çalışmışlardı, bu sebeple de gecikmiş Noel hediyesi gibi bulaştırmak istemediğim hayali bir virüs uydurmuştum.

Şu son birkaç gündür Freddie'yi çok özlüyordum. Onu gördüğüm zamanlar büyülüydü ama uyanık olduğum uzun saatlerde de onu çok özlüyordum. Saatime baktım. Uyanalı saatler olmuştu ama saat hâlâ sekiz buçuktu ve hava henüz çok az aydınlanmıştı. Kendimi bazı temel bakımları yapmaya zorlayacaktım. Duş alacak, biraz çorba ısıtacak, televizyonda tatile özel programlardan kalanları izleyecektim. Yeni Yıl'dan beri kendimi ayağa kaldırmaktan aciz ve buna isteksiz bir şekilde sızlanıp duruyordum. Tatil sezonuna verilecek kaçınılmaz tepkiyle, belki de kendimi salmam gerektiğini düşünecek kadar kendime saygım vardı ama bu böyle devam edemezdi. Pazartesi günü işe gitmek ve hayata atılmak zorundaydım, o yüzden temizlenmem, yemek yemem, hatta çamaşır makinesini çalıştırıp evi süpürmem gerekiyordu. Elle'i aramaya çalıştım. Cevap vermedi, son

birkaç günde sabah bulantıları başlamıştı, muhtemelen uyuyordu.

Kanepenin köşesine oturup dizlerimi göğsüme çektim. Yeni Yıl Arifesi'nde olanlardan sonra Jonah'yı aramaya cesaret edemedim. Haklı olduğunu biliyordum. Birbirimizin etrafında olmak artık ikimize de iyi gelmiyordu. Bu bir gün değişir miydi cidden bilmiyordum, çenemi yorgunca dizlerime dayamama neden olan bir düşünceydi. Bundan kaçış yoktu. Dibine kadar yalnızdım. Gözlerim şömine rafında duran ilaç şişesine takıldı ve günümü üretken şekilde geçirme kararım yok oldu çünkü kendimi bu kadar yalnız hissetmeyeceğim bir yere gidebilirdim.

Uykuda

3 Ocak, Perşembe

Bu bizim yatağımız değil. Bu yatak odası bizim değil. Gri sabah ışığının altında kıpırdamadan uzandım, gözlerim tavandaki şatafatlı alçıdan güllerde, pencerelerdeki yere kadar sarkan ipek perdelerde gezindi. Freddie yanımda yastıkların üstüne serilmişti, uyurken sıklıkla yaptığı gibi tek koluyla yüzünü kapatıyordu. Onu bu loş ışık altında incelemek için bir müddet durdum. Derin uykudaydı, ağzı hafifçe açıktı, gözleri rüya görüyormuşçasına gözkapaklarının altında hareket ediyordu.

Neredeydik? Bu zarif odayı daha önce hiç görmemiştim. Tanıdığımız birinin misafir odası olmak için fazla büyüktü, her şeyden önce burada Ikea'dan alınmış mobilya yoktu. Oteldeydik, emindim.

Yataktan çıktığımda ayak parmaklarım halıya gömüldü, perdenin kenarından dışarıyı gözetlemek için pencereye doğru gittim. Sonra daha iyi bakmak için pijamalı halimle perdenin arkasına kayıverdim ve şaşkınlıkla nefesimi tuttum. Dışarıda kar yağıyordu, Harikalar Diyarı'nın tombul beyaz taneleriydi ve hiç kuşkusuz burası Paris'ti. Elbette öyleydi. Tanrım, resimli kitaplardan fırlamış kadar güzeldi. Aşağıdaki ufak pastanenin önünde sıra oluşurken nefesim soğuk camda buğu oluşturdu, çok fazla düşünmeden odaya döndüm ve dışarı çıkıp kalabalığın arasına karışmak için

kıyafetlerimi giydim. Buraya kış tatili için hazırlanıp geldiğim belliydi. Kapının yanında botlarım ve kabanım duruyordu, Freddie'nin atkısını boynuma doladıktan sonra sessizce odadan çıktım. Yüzümü yumuşak yüne gömdüğümde zihnim kokusuyla doldu, bir saniyeliğine koridorda hareketsiz durup sadece kokusunu içime çektim. Uyanık olduğum dünyada hemen hemen her şeydeki kokusu kaybolmuştu ama bu atkı, duş jeli ve tıraş losyonu kokuyordu, hemen yanımda duruyormuş gibiydi. Az kalsın vazgeçiyordum. Ayaklarımı tersi yöne gitmesi için zorlamak zorunda kaldım çünkü beni otel odasına, ona geri götürmek istiyorlardı. Geri döndüğümde hâlâ orada olacak, dedim kendime. Bunun nasıl işlediğini artık biliyordum. Yeniden uykuya dalana kadar buradaydım ve eğer Paris'teysek bunun her anının tadını çıkaracaktım.

Burası birkaç uzun kasaba evinin birleştirilmesiyle yapılmış ufak bir butik otele benziyordu. Genişleyen merdivenden binanın merkezindeki sessiz resepsiyona doğru indim, gülümseyen resepsiyoniste döndüm, beni bir konuk olarak hatırladığı belliydi. Dışarı çıkınca taş basamaklarda birkaç saniye durdum ve her şeyi hafızama kazıdım. Kar çok uzun süredir yağıyor olamazdı. Yerde sadece birkaç santim kar vardı ama manzarayı büyülü bir hale getirmeye yetiyordu. Bir ara sokaktaydık, basamaklarda dururken baş döndüren, gittikçe artan bir mutluluk hissiyle doldum. Karlar altındaki Paris'te Freddie Hunter'la beraberdim. Caddenin karşısına geçerken gülümsüyordum, pastanedeki sıranın sonuna geçtiğimde kar taneleri yüzüme konuyordu. Nefis ve tam Fransızlara özgü kokuyordu, taze kruvasan ve kahve makineniz ne kadar pahalı olursa olsun evde aynısını yapamadığınız sıcak kahve ikilisinin müthiş kokusuydu. Ufak dükkâna girdim, hepimiz kar taneleriyle kaplanan kabanlarımızın içindeydik, insanlar birbirinin üzerinden

sipariş verirken etrafımdaki kalabalığın ve gürültünün keyfini çıkardım. Sıranın başına doğru giderken istediğim şeyi Fransızca söylemeye çalışmam gerektiğini fark ettim. Okuldaki Fransızca konuşma sınavımdan bu yana *oui* veya *non* dışında bir şey söylememiştim. Hoş, okuldaki sınavımdan da iyi not almamıştım. Tezgâhın arkasındaki kahverengi gözlü ve beklentiyle bakan kadın en sonunda benden tarafa bakınca endişeden boğazım tıkandı.

Doğallıktan yoksun bir okul çocuğu Fransızcasıyla, "*Deux cafés et deux croissants, s'il vous plaît,*" dedim. Daha doğrusu demeye çalıştım. Şükürler olsun ki yanaklarım zaten soğuktan pembeleşmişti çünkü kızardığımdan emindim. Şanslıydım ki kadın güzel dilinin incelikten yoksun bir şekilde katledilmesine alışkındı ve karışık Fransızcama daha fazla ihtiyaç duymadan birkaç kruvasanı mavi kâğıt paketin içine koydu. Para isteyince bir anlığına panik yaşadım ama kabanımın ceplerini karıştırınca euro banknotları buldum. Normalden daha düzenli olduğu için diğer benliğime sessizce teşekkür ettim, kapının pervazına dayanarak dışarı çıkıp gittikçe uzayan kuyruğun yanından geçtim. Caddeye çıktığımda karşı kaldırımdaki bir kız karda gülerek kaydı ve yanındaki adam onu yakalayarak uzun uzun öptü. Ağırdan da almadılar, içimdeki "bir oda bulun" diyen İngiliz yanım ile tam olarak Fransızlara göre bir şey olduğu için ayılıp bayılmak arasında ikiye bölündüm. Sonra bir adamın beni beklediği otel odasının penceresine doğru baktım, Paris'te *benim de* ayaklarımı yerden kesecek biri vardı. Sersem gibi sırıtarak hâlâ birbirine kenetlenmiş çiftin etrafından dolandım ve otelin içine daldım.

"Sen benim fantezilerimdeki kadınsın," dedi Freddie. Ben odaya geri döndüğümde telefonunu sehpanın üzerine attı. Hâlâ yataktaydı ama uyanıktı ve sırtını yastıklara dayamıştı.

"Kahve getirdim diye mi?"

Başıyla onayladı. "Ve kruvasan. Dün gece kahvaltı alıp geleceğini söylediğinde şaka yaptığını sandım."

Tanrım. Ben caddeye içgüdüsel olarak çıktığımı sanıyorken aynı planı on iki saat önce yapmıştım. Paketi Freddie'ye verdim. "İstediğini seç."

İçine göz attı. "İkisini de?"

Ona kahvesini uzatırken şansını zorlama der gibi baktım, soğuk elimi yanağına koydum. "Dışarısı buz gibi. Baksana."

Titredi. "Yatağa geri gelsene?"

Baştan çıkarıcıydı. Tanrım, gerçekten öyleydi. Ama... Paris.

"Artık giyindim bile," derken ıslanan kabanımı çıkardım. "Dışarı çıkıp Paris'i görelim."

Elimde kahveyle yatağın kenarına oturduğumda Freddie paketi bana uzattı.

"Yazı turayı kaybettiğin için kızgın mısın?" diye sordu.

Neyden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, o yüzden paketin içinden bir parça kruvasan alıp yavaşça çiğnedim.

"Eğer *Mona Lisa*'yı görme konusunda kararlıysan sana alınmam," dedi.

Daha fazlasını açıklamasını umarak başımı yana eğip meşgul ve eğleniyormuşum gibi görünmeye çalıştım. Tanrım, bu kruvasan *nefisti.*

"Beni tanıyorsun," dedi. "Müzeleri seven bir adam değilim."

Onu tanıyordum ve evet, müzeleri seven biri değildi. Aslında tarihle hiç ilgilenmiyordu, Louvre'da el ele gezerek sanat eserlerine bakmayı çok sevecek olsam da onun ruhunu benimkini etkilediği gibi etkilemeyecekti. Sorun değildi, cahil bir adam değildi, sadece neden hoşlandığını bilen bir adamdı. Onun seçiminin ne olduğunu merak ettim gerçi.

"Kahve güzelmiş," diye mırıldandım çünkü öyleydi. Sıcacık ve tütün acılığındaydı.

Başını salladı. "PodGods kadar iyi," dedi.

"Ne kadar da sadıksın," diyerek güldüm.

"Dışarıda karda dolaşmanın sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu. Düşünerek birkaç defa göz kapaklarımı kırptım ve sonra farkına vardım. Ne yapacağımızı biliyordum. Freddie'yle birlikte bunu daha önce Londra'da yapmıştık. Rehberleri bir kenara atıp içgüdüsüne göre dolaşmaktan, başkenti veya Paris'i, her neresi olursa kendi kafasına göre keşfetmekten hoşlanıyordu. Londra'dayken gizli bir bahçe bulup güneşte sırtüstü uzanmış, Victoria'nın tahtta olduğu dönemden bu yana bir tuğlası bile değişmemiş bir arka sokak barında öğle yemeği yemiştik ve sırf gözlerimle aynı tonda diye bana gümüş ve mavi akik bir bileklik almıştı. Kendimize ait Londra'mızı bulmuştuk, bugün de kendi Paris'imizi keşfetmek üzereydik.

"Dur da bir saniye düşüneyim," dedim. Kahve bardağımı komodinin üzerindeki telefonunun yanına koydum. "Dünyanın en romantik şehrinde, karların altında seninle yürümek ister miyim?" Yorganı kaldırıp kollarının arasına girerken o da uzanıp kahvesini benimkinin yanına koydu. "Bana sıcak çikolata alacağına söz verebilir misin?"

"Eğer kıyafetlerini çıkarırsan sana her şeyin sözünü veririm," diye sırıttı.

Hayatta kalmaya söz vermesini istememek için yüzümü göğsüne yasladım. Başımı öptü ve bir müddet öyle kaldık, sıcaklığı içime işledi.

"Ayak parmaklarımı hissetmiyorum."

Seine Nehri'nin kenarındaki bir bankta oturuyorduk. İçgüdülerimizin yönlendirmesiyle gezdiğimiz genişleyen sokaklarda ve parklarda müthiş bir sabah geçirmiştik, hepsini

yaparken de atıştıran kar bize eşlik etmişti. Eiffel Kulesi sisin içinde gizlenen bir gölgeden ibaretti ama ikonik görüntüsünü ara ara görmek bile anlamsız bir şekilde mutlu olmama yetti. Paris'teydik. Buraya daha önce bir defa gelmiştim, okulun yaptığı birkaç günlük Fransa gezisindeki duraklardan biriydi. Grup halinde şehri gezdiğimizi ve hıncahınç dolu Notre Dame'a gittiğimizi hatırlıyordum. Geri geleceğimi ve aynı şehri kar fırtınası altında Freddie Hunter'la birlikte gezeceğimi asla tahmin etmezdim, o zamanlar erkek arkadaşım bile değildi. Bunu düşünmek garipti. Hayatlarımızın ayrılmaz biçimde birbirine geçmediği bir zaman dilimini zar zor hatırlayabiliyordum.

"Aç mısın?" diye sordu. Güldüm çünkü evet demem için öldüğünü biliyordum. Vahşi at sürüsünün iştahına sahipti.

Başımı salladım, beni çekip donmuş ayaklarımın üstüne bastırdı. "Sıcak bir yer bulabilir miyiz?"

Ponponlu beremi daha da çekerek kulaklarımı kapattı. "Evet." Kabanının cebindeki telefonu titredi ama dikkatini dağıtmadı.

"Onu açman gerekiyor mu?" dedim çünkü sabah da işten arayıp durmuşlardı.

"Hayır," dedi. "Her kimse defolup gidebilir. Sevdiğim kızla Paris'teyim."

Bu söylediği çok tatlı olduğu için gülümsedim ama ürperdim de. Sebebi ensemin açıkta kalan yerine düşen kar taneleri de olabilirdi, tanıdığım Freddie'nin acil bir durum var mı diye kontrol etme dürtüsüne asla karşı koyamayacağını bilmem de. Bu hayattaki şeyler sıklıkla aynı gibi gelse de çok ince detaylar farklıydı. Rahatsız ediciydi.

Baktığımız her sokağın sonunda kayıtsızca yan gelip yatan nefes kesici bir anıt vardı, her biri daha çok yaklaşmamız ve ihtişamları üzerine yorum yapmamız için bize

sesleniyorlardı. Burası hayranlık uyandıran bir şehirdi, hele ki kar fırtınasının her şeyi gri bir tona ve dramatik bir havaya bürüdüğü böyle bir günde... Kendi siyah beyaz filmimizde oynuyorduk âdeta. Parisliler olmak istedikleri yere gitme niyetiyle birbirine sokulmuş ve başlarını eğmiş bir halde yanımızdan geçtiler, kışın şehir onlara aitti. Havalar ısındığı anda bir sürü turist akın edecekti. Bugün onlarındı, mucizevî bir şekilde bizimdi de.

"Vay canına," dedim. Yüksek, taş sütunlarla çevrelenmiş muazzam bir binanın önünde yavaşladım. Şehir haritamda burasının La Madeleine adlı bir kilise olduğu yazıyordu.

"Romalılardan kalma gibi görünüyor, değil mi?" Geniş basamaklardan yukarı çıkarken heybetli sütunlardan birine dokundum, olanca haşmeti ve görkemine karşı koyamadan içine doğru çekildim. Freddie bana katıldı ve mermer zeminde el ele yavaşça yürüdük, bu yerin büyüklüğü ve güzelliğiyle afallamıştık. Nefesimi kesti, avizelerin yaydığı loş ışık kubbeleri tavanları süsleyen çok sayıdaki freski aydınlatıyordu, çok yoğun bir huzur ve huşu veriyordu, şehrin kalabalığının ortasında bir vahaydı. Freddie'yle ikimiz dindar insanlar değildik ama yine de tarihten ve yansıyan atmosferden etkileniyordum. Ziyaretçiler tarafından yitirdikleri sevdiklerinin anısına yakılan ince mumların yanına geldik, Freddie'ye baktığımda cebini karıştırıp bozukluk aradığını gördüm. Bağış kutusuna bozukluk attığında ve bir çift mum aldığında kelimeleri bulmakta başarısız oldum. Çocukken kaybettiği babası hakkında nadiren konuşurdu, mutlulukla anabileceği hatıralara sahip olamayacağı kadar küçük olsa da yokluğunu fazlasıyla hissetmişti. Eskiden beni en çok rahatsız eden şeylerden biri buydu; bu konuda bana açılmayacak olması. Fakat kendisi o şekilde büyütülmüştü. Annesi "anı yaşa" tarzında bir kadındı. Bazen bunun bencillikten olduğunu düşünüyordum ama

annesi de kendi yetiştirilme tarzının bir ürünüydü. Eskiden bir güzellik kraliçesiymiş, önce kendi ebeveynleri sonra da Freddie'nin babası tarafından çok sevilmiş ve ilgi görmüş. Sonrasında Freddie'den de aynı sevgi ve ilgiyi almış.

Bana neden bir mum verdiğinden emin değildim, büyükannemler içindi belki de veya kibarlıktandı. Kendi mumunu yerleştirmek için diğerlerinin arasında bir yer seçerken iç geçirişini izledim. Bazı mumlar dimdik duruyordu, bazıları iyice erimişti. Sonra bana döndü ve mumumu yaktı. Bakışlarını asla unutmayacaktım, sanki biliyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadı ve bir müddet orada durup birbirimize baktık. Buydu işte. Bütün yarınlarımız buydu, aşkımızın her günü yakında tükenip sönecek bu ufacık ışığa yoğunlaştı. Mumumu yerleştireceğim yere karar vermeye çalışırken elim titredi. En sonunda Freddie'ninkinin yanına koydum.

"Gitme vakti," diyerek kolunu omzuma attı. Kapıya ulaştığımızda dönüp omzumun üzerinden mumlara son bir bakış attım. İki uzun, beyaz, simgesel mezar. Birisi çok özlediği babası, diğeri de onun sevgili oğlu için.

"Burası mı?"

Köşedeki ufak bir kafenin dışında durduk, zümrüt yeşili ve altın sarısı çizgili brandası karla ağırlaşmıştı. İçerisi kalabalıktı ama dışarıdaki masalar soğuk havadan nasibini almıyordu, o yüzden başımı salladım ve ısıtıcının ışığının yakınına oturdum. Freddie midye ve patates kızartması söyledi ama benim için sıcak çikolata ve tarçınlı hamur işi olacaktı tabii ki. Biliyorum, kahvaltıda kruvasan, öğle yemeğinde hamur işi yiyordum ama sonuç olarak Paris'teydim. Birkaç dakikalığına oturduk, ısındık ve şehri büyük bir zevkle seyre daldık. Fırtınalı hava sayesinde trafik yavaşça akıyordu ve yanımızdan geçen insanlar da döne döne yağan kara karşılık paltoları ve atkılarını sarınmışlardı.

Gözlerimi manzaradan ayırıp garson öğle yemeğini önüne bırakınca memnuniyetle gülümseyen Freddie'ye çevirdim. Yemeğin görüntüsü, şarabın ve havadaki sarımsağın yoğun kokusuyla gözleri parladı. Şu anda içinde bulunduğumuz zaman dilimini, Paris'te bir kafenin çizgili brandası altında oturup öğle yemeği yiyen ebedi âşıkların iki minyatürünü, bir kar küresinin içinde muhafaza edebilmeyi nasıl da dilerdim. Şu durdurma tuşuna basmalık anlardan biriydi, sadece beklenmedik anda sahip olduğunuz ve sadece bir tutam olan anlardan biriydi. O anların değerini kimse benden daha iyi bilemediği için tam olarak onu yaptım. Kafamda bu ânı durdurdum ve her bir detayını hafızama kaydettim. Metal kafes sandalyelerin deseninden Freddie'nin atkısının mavi tonuna, ağır gümüş çatal bıçağın seramik çiçekli motifine, hamur işimin üstündeki esmer şekere kadar. Ardından kusursuz diye bir şeyin olmadığını bana hatırlatır gibi masanın üzerindeki telefonum titredi ve David'den bir mesaj geldi.

Tatildeyken seni rahatsız ettiğim için özür dilerim Lydia ama bunu hemen öğrenmek isteyeceğini düşündüm. Elle bebeği kaybetti. Şu anda iyi, olabileceği kadar iyi, şimdi uyuyor. Arayabildiğinde beni ara. X

Uyanık

3 Ocak, Perşembe

Kanepede doğrulup dimdik oturdum, kalbim sağlıklı diyemeyeceğim kadar hızlı atıyordu, son treni yakalamak için koşmuşum gibi nefes nefeseydim. Cep telefonumu alıp hızlıca bakındım ama cevaplanmayan arama veya mesaj yoktu. Facebook'a girince Elle'in adının yanındaki yeşil noktayı gördüm, o yüzden olabildiğince çaktırmadan iyi olup olmadığını kontrol etmek için mesaj attım. Anında cevap verdi: Daha ilk günlerde olduğunu biliyordu ama önümüzdeki hafta sonu onunla birlikte puset bakmaya gitmek ister miydim?

Rahatladım. Yastıklara doğru kendimi bıraktım. Şu ana kadar uykudaki ziyaretlerim benim kurtarıcım, geri dönüş yolum, akıl sağlığım ve sığınağımdı. Fakat bu... Elle. Kötü şeylerin, *gerçekten* kötü şeylerin orada da olabileceğini hiç ama hiç düşünmemiştim.

Uykuda

6 Ocak, Pazar

"O nasıl?" diye sordum. David'e kahve yapıyordum çünkü harap halde görünüyordu. Elle duştaydı, o yüzden kendisi bana iyi olduğunu söylemeden önce gerçekten nasıl olduğunu öğrenmek için fırsatı değerlendirdim.

David mutfak masasında oturuyor ve gözlerini ovalıyordu. "Çoğunlukla çok kötü değil," dedi. "Bu sabah üzgündü ama annenin getirdiği çorbadan biraz içti."

İlaçları daha az kullanmaya karar vermiştim biliyordum ama ablamın başından geçenleri bilirken ondan uzak kalamazdım. Buraya gelirken annemle kısa bir konuşma yaptım ve o da endişeden kendini hasta ediyordu. Noel'deki yüzleri, neşeleri gitmiş, yerine bu gelmişti. Çok acımasızcaydı.

"Peki sen?" diyerek kollarımı David'in omuzlarına doladım.

"Babamın anısına ona Jack adını verecektim," dedi. "Eğer oğlan olsaydı."

Başını kolumun altına soktu ve ağlaması bana ıstırap verdi. Birkaç dakika boyunca öyle kaldık, sonra mutfak havlusuna uzanıp gözlerini kuruladı.

"Üzgünüm," dedi. "Bunun olmasını beklemiyordum."

Omzunu sıktım. "Her zaman güçlü olman gerektiğin hissine kapılma," dedim çünkü Elle için kendini tutacağını biliyordum.

Ablamın merdivenden inişiyle sese doğru döndük. Lacivert, pamuklu pijama giyiyordu, ıslak saçları geriye doğru taranarak rengi atmış yüzünü açığa çıkarmıştı. On dördünde gibi duruyordu.

"Selam," diyerek gülümsedi. "Gelmene gerek yoktu, sana endişelenmemeni söyledim. Annem buradaydı, bu sabah David'in annesi de geldi."

"Biliyorum," dedim. Ona sarılmak istedim ama elini hep meşgul tutuyor, bardakları diziyor, mutfak havluluğuna yenisini takıyor, bulaşık makinesini boşaltıyordu. Üstüne gitmedim çünkü onun konumunda ben de bulunmuştum. Yüreğim çok kırılgandı, kendimi kaybedebilme ihtimalime karşı insanların bana dokunmasını istemiyordum. "Çok uzun kalmayacağım."

"Neden ikiniz içeri gidip televizyon izlemiyorsunuz?" dedi David. "Size birer fincan çay getireceğim." Destek için bana baktı.

Başımı salladım. "Kulağa güzel geliyor."

Elle peşimden oturma odasına geldi. Burayı dekore ederken denizcilik evresinden geçiyordu, her şey içinde hafif turuncu dokunuşlar olan krem rengi ve mavi çizgili şeylerden oluşuyordu. Dekorasyon konusunda anneme epey benziyordu, ben kesinlikle pimi çekilmiş bohem bir bombaydım. Kanepenin köşesine oturdum, bir saniyeliğine odanın ortasındaki halıda öylece durdu, çıplak ayaklarından birini diğerinin arkasına koyduğunda ne yapacağını bilemez haldeydi. Kollarımı açtım ve anında yüzü buruştu, kanepede yanıma kıvrılıp içini döke döke ağladı. Ona sımsıkı sarılırken gözlerim sıcak gözyaşlarıyla yanıyordu, dünyası altüst olduğu için titreyip ağlarken daha az kırılgan hissetmesini istedim. Şu anda ona yardımı olacak tek bir şey bile söyleyemezdim, o yüzden kelimeleri bulmayı denemedim bile. Sadece hıçkırıklara boğulan güzel ablamı sımsıkı kucakladım.

Uyanık

17 Ocak, Perşembe

"Artık hızlı randevu işini yapan birisi yoktur herhalde?" dedim. Öğle yemeği masamızda önümüzde plastik kap vardı, Julia o pembeye bir gün daha bakmak zorunda kalmamak için Noel'de bana yeni bir tane almış olsa da hâlâ eski pembe kutumu kullanıyordum çünkü rahatlatıcı buluyordum. Yeniden işe dönmek, diğer dünyamın kafa karışıklığı ve hüznünden uzaklaşmak büyük rahatlıktı. Elle'i o kadar çökmüş halde görmek yüreğime oturmuştu, buradayken onunla daha fazla ilgilendiğimi, onun ve bebeğin iyi olduğundan emin olup durduğumu fark ettim.

"Evet ama öyle eski hızlı randevulardan değil," diyerek sırıttı Ryan, yoğurtun kapağını açıp altını yaladı.

"Dur söyleme," dedi Dawn. "Çıplak hızlı buluşma?"

Hepimiz güldük ama yanılıyor olmasını umdum. Ryan gözlerini devirdi.

"Sanki öyle bir şey olur da," dedi. "Bu silahları halka açık yerde sergileyemem, ayaklanma çıkar." Kol kasını öpüp göz kırparak bizi iğrendirdi.

"Söyle o zaman," dedim. "Neyi bu kadar özel?"

"Sessiz."

Dawn kaşlarını çatarak bir paket Oreo açtı. Artık düğünü arkada kaldığı için bisküviye geri dönmüştü. "Öyleyse onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını nasıl biliyorsun?"

"Bruce'un yüzünden önce sesine âşık oldum," dedi Julia. Gülmedik çünkü karşımızdaki Julia'ydı, sorgulamadık da çünkü Julia'ydı.

Ryan'ın kendini bulaştırdığı şeyden endişelenerek, "Konuşmak yerine insanlara dokunmak zorunda kaldığın bir şey değil, değil mi?" diye sordum.

Phil kocaman bir sandviçin paketini açarken, "Ben gençken ona grup seks derlerdi," dedi. En iyi görünen öğle yemeği hep onunki olurdu.

Hepimizin dokunma konusuna bu kadar karşı olduğumuzu duyunca Ryan surat astı. "Hadi ama millet. Beni ne sanıyorsunuz? Birkaç dakika boyunca göz göze oturuyorsun ve ardından sonraki masaya geçip oradakiyle göz göze oturuyorsun."

Dawn fikirden hoşlanmadı. "Yani onlara hiçbir şey soramıyor musun?"

"El hareketi yapmana izin var."

Julia alaylı bir şekilde, "Çünkü *o* yanlış anlamaya açık değil," dedi.

Phil bira içiyormuş gibi hareket yaptı. "Ben iyi iş çıkarırdım."

"Umarım kimse Elvis gibi kasık hareketi yapmıyordur." Dawn kahkaha atmaya başladı.

Bir müddet sessizlik içinde sandviçlerimize yumulup düşündük. Öğle yemeği konusunda coşkusu en az olan bendim herhalde. Ekonomik olmak adına ton balıklı sandviç yapmıştım ve mayonezi abartmış olmalıydım çünkü vıcık vıcıktı.

"Bu randevu olayı nerede peki?" diye sordu Phil.

Hepimiz ona bir bakış attık çünkü Susan'a bayılıyorduk.

"Kilometrelerce ötede," dedi Ryan. "Ayrıca arabayı sürme sırası bende olduğu için bir içki bile içemeyeceğim."

"Kulağa pek de eğlenceli gelmiyor," dedim. "Konuşmak yok, içmek yok..."

İnledi, çöken omzuna hafifçe vurdum.

"Buradaki toplantı salonunda yapabileceğimiz bir etkinlik gibi," dedi Phil. İlgisinin kişisel değil de profesyonel olduğunu anlayınca rahatladım. Etkinlik programlarımızdan sorumlu olduğumdan fikrimi almak için bana baktığını fark ettim. Son zamanlarda fikir akışı biraz azdı, o yüzden samimi bir ilgiyle düşündüm. Günlerimi randevuya çıkma ve romantizm gibi konularda düşünerek geçirmektense ayak tırnağı mantarı hakkında bir konferans ayarlamayı tercih ettiğimi söylemedim.

"Olabilir," dedim çekimserce. "Bakacağım."

"Nasıl olduğuna dair daha iyi bir fikir edinmek istersen bizimle birlikte gelebilirsin?" dedi Ryan. Daha cümlesi bitmeden yüzünü buruşturdu çünkü beni randevu etkinliğine götürme teklifinin uygun olmadığını fark etmişti.

Dawn gözlerini kaçırdı, Phil rahatsız olmuş göründü ve Julia iç geçirip sağ eliyle evrensel otuz birci hareketi yaptı. Hiç onun tarzı olmayan bir hareket olunca hepimiz kahkahalarla güldük.

Ryan annesinin her öğlen yemeğine koyduğu Babybel'i masanın üzerinden yavaşça bana doğru itti. En sevdiği şeydi. Eline yavaşça dokunup ufak bir gülümsemeyle peynirini ona geri ittim. Bu akşam sorun olmayacaktı. Bu sözsüz iletişim olayı tam olarak onluktu.

Uyanık

13 Mart, Çarşamba

Yarın doğum günümdü.

Yarın olduğunda, Freddie öleli bir yıl olacaktı.

Son günlerde gittikçe artan bir huzursuzluk hissediyordum, bazı yönlerden her zaman hissettiğim şeyden farkı yoktu çünkü onu her gün özlüyordum ama takıntılı bir şekilde saate bakmaya ve geçen yıl bu saatlerde ne yaptığımı düşünmeye veya eski hayatımdan geriye kaç saat kaldığını hesaplamaya başladım. Tanrım, eskiden olduğum kız ve yaşamak üzere olduğu şeyler için yüreğim sızladı. Zamanda geriye gitmek ve Freddie'ye Jonah'yı almak için geri dönmeden, doğruca eve gelsin diye ısrar etmek için neler vermezdim.

Annem ve Elle yarın beni akşam yemeğine çıkarmak istedi ama bunu gerçekten yapamazdım. O günü bir şekilde mimlemek istemiyordum, ne doğum günüm ne de başka bir şey olarak. Doğum günümün sonsuza kadar hasar göreceğinin farkındaydım, asla kutlanmaya uygun bir gün olmayacaktı. Freddie bilseydi küplere binerdi, her zaman bunu büyük bir olaya çevirirdi. Hatta bir keresinde anneme beni doğurduğu için teşekkür notu göndermişti, aptal herif. Annem geçen gün yapılacaklar hakkında konuşurken bana hatırlatmıştı. Bence Freddie'nin hatırına evden çıkmam gerektiğini hissettirmeye çalışıyordu, mutsuz takılmamı engellemek için tam

on ikiden vurduğu duygusal bir şantajdı. Sorun değildi, ona söz vermiştim, etrafta mutsuz mutsuz takılmayacaktım.

Bunda samimiydim de. İşe gidecektim, en azından sabah. Yarım gün izin almıştım, öğleden sonra mezarlıkta biraz vakit geçirebilecektim. Gidip Freddie'yle biraz sohbet edecektim, sonra eve dönüp erkenden yatacaktım. Ocak ayından beri pembe haplardan almıyordum. Kendime zulamı bitirmemek için olduğunu söylüyordum ama dürüst olmam gerekirse orada Elle bebeğini kaybettiği için gitmiyordum. Uyanık dünyamda onun hamileliği buradaki hayatımın çok belirgin bir parçasıydı. Hâlâ korkunç sabah bulantıları oluyordu ve durmaksızın önerdiği isimler sohbetimizin ana konusu olmuştu. Şimdiden gebeliğini gösteren ufak ama kusursuz şekilli bir karnı bile vardı. Birkaç ay sonra burada diğer dünyamda var olmayan yepyeni bir insan var olacaktı. Saatin tik takları gibi hissettiriyordu, daha doğrusu saatli bir bomba gibi.

Uyanık

14 Mart, Perşembe

Mezarlıkta piknik yapmak garip miydi? Sanırım öyleydi ama bugün doğum günümdü ve canımın istediğini yapacaktım. Zaten tam olarak piknik denilemezdi, yer soğuk olduğu için bagajımdaki örtüyü sermiştim ve elimde de termostaki kahvem vardı. Bir dilim pastam da vardı, işten çıkmadan önce herkes masamın etrafına toplanıp bana şarkı söylemişti, biraz detone olsalar da mahcup ve umutlu gözlerle bir uçan balon uzatmışlardı. Çiçek ve şampanya da vermişlerdi. Jestlerine minnettardım. Balonu ve şişeyi arabada bıraktım, yolcu koltuğunda parti vardı. Sessiz granite bakınca biraz yersizdi. Çiçekleri Freddie'ye bırakmak için yanımda getirdim. Gelirken çiçekçiye gidecektim ama bunlar bana, benden ona hediyeydi. Doğum günümün küçük bir parçasını onunla paylaşıyormuşum gibi hissettirdiğini söylemem tuhaf kaçar mıydı? Gerçi kendi hareketlerimi ve düşüncelerimi fazla derinden sorgulamamayı öğrenmiştim, bazen günün üstesinden gelmeni sağlayan neyse onu yapman gerekiyordu.

"Selam Freddie." Dizlerimi göğsüme doğru çekerek kollarımı etrafına doladım. "Yine ben."

Gözlerimi yumdum ve yanımdaki örtüde oturduğunu hayal edecek kadar sessizleştim. Kolunun ağırlığını omuzlarımda hissettim, yüzünü boynuma gömüp doğum günümü

kutlarken gülümsedim. Soğuk, berrak bir öğlendi, vücudunun bana dayanan sıcaklığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Sence bu akşam ne yapardık?" diye sordum.

Bana bunun bir sır olduğunu söyledi ve yanaklarımdan aşağı yaşlar ağır ağır aktı çünkü sessiz kahkahasını etrafımdaki dingin havada duyabiliyordum.

"Tanrım, seni özlüyorum." Bu bir şeyi olduğundan hafif göstermelerin en büyüğüydü. "Çoğu zaman iyiyim. Dişimi sıkıyorum Freddie, gerçekten yapıyorum. Ama bugün..." Durdum, bunu dile getirecek kelimem yoktu. "Öyle zor ki, anlıyor musun?" Ellerimle yüzümü kapadım, zihnimde beni kendine doğru çekip aynı şeyleri hissettiğini, bensiz geçen her günün zor olduğunu söyledi.

"Selam."

Birinin omzuma dokunduğunu hissedince sıçradım. Gerçek birisi. Başımı kaldırdığımda Jonah'yı gördüm. Yanıma çömeldi ve o kara, nazik gözleriyle bana baktı.

"Eşlik etmemi ister misin?"

Yeni Yıl Arifesi'nde beni bırakıp gittiği günden bu yana onu görmemiştim. Bir veya iki defa ona mesaj atmaya niyetlenmiş, gönder tuşuna basamadan yazdıklarımı silmiştim ve günlük hayatta rastlayacağım birisi de değildi. Görünüşe göre sadece burada denk geliyorduk.

"Tamam," dedim. Battaniyemde ona yer açmak için kayarken gözlerimi sildim.

Bir süre konuşmadı, gözlerini Freddie'nin yaldızlı ismine dikip baktı.

"Bir yıl," dedi en sonunda.

"Evet." Yutkundum. "Onsuz geçen tam bir yıl."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu bana. Alçak sesinden ve kararsız tonundan Yeni Yıl'dan bu yana geçen uzun, soğuk haftaları kastettiğini anladım.

Başımı salladım. "İyi, çoğunlukla," dedim. "İş beni meşgul ediyor, Elle'in hamileliği de onu epey yoruyor, o yüzden çoğunlukla oradayım."

Yalan değildi. Elle gerçekten zorlanıyordu ve çoğu gün işten çıkınca onu görmek için yanına gidip David gelene kadar onunla oturuyordum. Jonah'nın aslında sorduğu şeyin bu olmadığını biliyordum ama hayatıma dair anlatabileceğim tek şey gidip geldiğim yerlerdi.

"Peki sen?" diye sordum. "Nasıl gidiyor?"

Tek omzunu kaldırıp gönülsüzce omzunu silkti. "Şey, bilirsin. Okul falan... Her zamanki şeyler."

Kahvemden biraz içtim. "Dee?"

Jonah sertleşmiş topraktan birer birer çimen yoldu. Hareketini izledim, keskin, kasten yavaş hareketlerle çekerken cevabını düşünüyordu.

"Bazen," dedi. "Ağırdan alıyoruz, nasıl gittiğine bakıyoruz. Gülüşü hoşuma gidiyor."

Söylemediğimiz sözlerde söylediklerimizden daha fazlası vardı. Dee'yle işlerin yolunda gittiğini bana söylemek istemiyordu çünkü benim hayatımın farklı bir yerinde olduğumu biliyordu.

Jonah battaniyenin üstünde aynı benim gibi, dizlerini göğsüne çekerek oturdu. Tepeden tırnağa siyah giymişti, muhtemelen bugün için özellikle seçmemişti, her zamanki gibi kıyafetleriydi. Başında lacivert bir bere de vardı, kafasından çıkarıp paltosunun cebine tıkıverdi.

"Özür dilerim Lyds," dedi. Kasvetli bir şekilde doğruca karşıya bakıyordu. "Yeni Yıl için. Ne dediğimi bilmiyorum. Ciddi değildim."

Tanıdık profilini inceledim. Hayalet gibi beyazdı ve çıkık elmacık kemikleri yanaklarına her zaman hafiften çökük bir hava verse de bugün daha çökük görünüyordu. Saçları her zamanki gibi laftan anlamazdı, Freddie'nin

mezar taşına bakıp güçlükle iç geçirirken kara kirpikleri yanaklarına uzanıyordu. Sanırım onu hiç bu kadar yenik görmemiştim.

"Sana mesaj atmaya çalıştım. Aslında birkaç defa ama yazdıklarım hep yanlış geldi, o yüzden de sildim," dedim.

"Aynı şekilde." Başını salladı, biraz düşündükten sonra devam etti. "Denedim çünkü gerçekten üzgünüm. Düşüncesiz bir mal gibi kapını çaldığım için, bana teklif ettiğinde içeri girmediğim için ve Yeni Yıl Arifesi'nde seni ağlarken yalnız bıraktığım için. İşte. Hepsi için üzgünüm Lyds. Her şey için."

"Benimle olmanın her şeyi daha kötü yaptığını söylerken ciddi miydin?"

Burnunun kemerini sıktı. "Tanrım, hayır. Seninle olmak bana onu hatırlatıyor." Jonah Freddie'nin mezar taşına baktı. "Bu bazen zor ama aynı zamanda rahatlatıcı da, anlıyor musun? Bu, biz. Rahatlatıcı."

Ona kahvemi uzattım. Ellerini ısıttıktan sonra bir yudum aldı ve boş bir ifadeyle güldü.

"Önümüzdeki yeni yılda uzağa gideceğim, kapının önünde bitmeyeceğimden emin olacağım. Çok uzakta bir yerlere. Kumsalda uzanacağım ve Yeni Yıl Arifesi olduğunu bile unutacağım."

"Tamam." Bana baktığında ona üzgünce gülümsedim. "Plan hazır." Rahatlayınca kaskatı omuzları gevşedi. Yeni Yıl Arifesi ikimize de fark ettiğimden fazla yük bindirmişti.

★★★

Jonah benimle birlikte otoparka yürüdü, ben arabamın kilidini açarken battaniyemi tutuyordu. Onun Saab'ı da hemen yandaydı.

Arabanın içindeki dolanıp duran kırmızı balonu, içki şişesini ve pastanın kalanını fark ettiğinde utançla, "Tanrım, bugün doğum günün, tabii ya," dedi. "Düşünemedim."

"Dürüst olmam gerekirse, doğum günü havasında değilim," dedim. Kapıyı açtığımda kahve termosum elimden kayıp gidince dikkatim dağıldı. Tutmak için eğildim ama arabanın altına yuvarlandı, onu almaya uğraşırken helyumla dolu balon açık kapıdan kaçıverdi. İkimiz de sapını tutmak için atılsak da doğanın işleyişine karşı şansımız yoktu.

"Siktir," dedim. Her şeyden çok kendime kızdım. Balonu istediğimden falan değildi, sadece onca yer varken burada olmaması gerekirdi. Sessizce durup yukarı doğru uçuşunu izledik, griye çalınmış parlak kırmızı bir leke gibiydi ve sonra birdenbire bu tamamen doğru bir şey gibi geldi. Ben sembolik olarak balonu bırakacak tarzda birisi *hiç* değildim ama görünüşe göre balonu yanlışlıkla kaçıracak tarzda *biriydim*. Ortadan kaybolana, çöken sisin içinde yitip gidene kadar izledik.

Birkaç saniye daha konuşmadık, Jonah'ya baktığımda gözleri üzerimdeydi.

"Sen benim için her zaman önemli olacaksın Lydia," dedi. "Dostluğumuzu tekrar kaybetmeyelim. Zaten çok fazla şey kaybettik."

Başımı salladım, yine ağlamak üzereydim çünkü bu Yeni Yıl Arifesi'nde yaşanmalıydı. İkimizi de yaralayan o yıkıcı şey değil, eski dostlar arasındaki şifa veren bir konuşma olmalıydı.

"Sen de benim için her zaman önemli olacaksın Jonah Jones," dedim. Parmaklarımın ucuna kalkıp dudaklarımı soğuk yanağına bastırdım.

Ben arabaya binerken elini kapıma koydu. "Doğum günün kutlu olsun," dedi yumuşak bir sesle. Emniyet kemerimi takmamı bekledikten sonra kapıyı kapattı. "Dikkatli sür."

Başımla onaylayıp el salladım, otoparktan çıkarken uçup giden balondan bir iz arayarak göğe baktım. Görünürde yoktu.

Evin yolunu yarılamıştım ki yaya geçidinde birisi için durmak zorunda kaldım ve kadın arabamın önünden yavaş yavaş geçerken onun yas seminerindeki Maud olduğunu fark ettim. Omuzları kamburlaşmıştı ve bir pazar arabasını çekiyordu.

Yolcu koltuğumdaki çikolatalı pastaya göz attım, kaldırıma vardığında penceremi indirip adını seslenmeme sebep olay şey neydi bilmiyordum.

"Hey Maud," diye bağırdım arabamı yanına çekerek. "Seni yeniden görmek ne güzel."

Eğilip arabanın içine baktı. "Seni hayatım boyunca hiç görmedim," diye bağırdı.

"Gördün," dedim. "Yazın okuldaki yas seminerinde tanıştık ya?

Hatırlamaya çalışır gibi çenesini birkaç defa sağa sola oynattı. "Yeni yeni türeyen saçmalıklar."

"Hımm," dedim. "Dürüst olacaksam benim de çok sevdiğim bir sabah değildi."

Sohbet etme teşebbüsünde bulunmadan bana baktı.

"Neyse," dedim kendimi biraz gülünç hissederek. "Bugün doğum günüm ve ben–"

"Sokaktaki yabancıların canını sıkacak kadar arkadaşa mı muhtaçsın?" dedi. "Yanlış kişiyi seçtin. Doğum günlerinden nefret ederim."

"Ya demek öyle, yazık oldu," dedim. "Çünkü pastaları sevdiğini hatırladım ve bunu ister misin diye sormak istemiştim." Başımla yanımdaki koltukta duran pastayı işaret ettim.

Gözlerini benden pastaya çevirdi ve dudağını büktü. "Çikolatalı en sevdiğim bile değil," diye ofladı.

"Ah tamam," dedim. "Dert değil."

"Sanırım idare edebilirim," dedi. Çoktan pazar arabasının ağzını açmaya koyulmuştu bile. "Yanında boğazımı ıslatacağım bir şey de olsaydı."

Pastanın yanında duran şampanyaya imayla baktı, kendime hâkim olamadan küstahlığına güldüm. Pastayı ve şişeyi ona uzattıktan sonra arabasına koyana kadar bekledim.

Yalnızdır diye nazik olmaya çalışarak, "Gelip yemene yardım edebilirim?" teklifinde bulundum.

"Kendine başka parti bul," dedi doğrularak. "Burada çift sarı çizgi var, farkında mısın? Buraya park etmemelisin."

Bu da noktasıydı. Pazar arabasını peşi sıra çekerek gitti, ben neşeyle, "Hoşça kal Maud!" diye bağırdığımda dönüp bana bakmadı bile. Yola çıktım. Günümü aydınlattığını bilmenin onu memnun etmeyeceğinden emindim.

Uykuda

14 Mart, Perşembe

"İyi ki doğdun güzelim."

Alfredo'daydık. *Elbette burada olacaktık.*

"Geçen yıl doğum gününde buraya geldiğimizi biliyorum ama bu akşam sadece ikimiz varız," dedi Freddie. "Tabii annenin de burada olup yine tavuğunun soğuk olduğundan yakınmasını istemiyorsan." Gülmeye başladı. "Onu çok sevdiğimi biliyorsun ama Alfredo'nun onu saçından tutup dışarı sürükleyeceğini düşündüm."

Demek bu hayatımdaki doğum günümde bu olmuştu. Tam da bu restorandaki bir masada oturmuştuk, günün akılda kalan anısıysa annemin soğuk yemeğiyle ilgili söylenmesiydi. Zorlukla yutkundum ve bilmediğim bir hikâyeye gülümsemeye çalıştım, hayatımın sonsuza kadar değiştiği günle ilgili akla gelen ilk şeyin aptalca bir şey olmasına kısmen öfkeliydim.

Sipariş vermek için durduk. Freddie her zamanki gibi biftek siparişiyle şaşırtmadı, ben de somon spesiyaliyle biraz farklılık kattım. Buradayken genelde tavuk söylerdim ama geçen yılla ilgili daha fazla kıyaslama ve benzerlik riskine girmek istemiyordum.

Freddie şarap kadehimi doldururken, "Elle bu öğlen nasıl görünüyordu?" diye sordu.

Elle'in nasıl olduğunu bilmediğim belliydi, o yüzden üstü kapalı bir cevap verdim. "İyi sanırım," dedim. Daha

fazla şey sormak istedim ama kulağa garip gelmeden nasıl dile getireceğimi bilemedim.

"Biraz iyi haber duymak ister misin?" dedi, yemeklerimiz önümüze konulurken bir anlık sessizliğe gömüldük.

Garson gider gitmez yeniden şarabıma uzanarak, "Lütfen," dedim. Elle'in karnının sağlıklı bebeğiyle gittikçe büyüdüğü ve kalbinin kırık olmadığı başka bir yer daha olmasına memnundum.

"Jonah, Dee'yle aynı eve taşınıyor," dedi Freddie. "Yakında evinin kirası artacak, o yüzden birlikte yaşamaya karar verdiler. Dee parkın yanındaki yeni yapılan binada iki yatak odalı evde oturuyor, biliyorsun değil mi?"

Evet, o evi biliyordum. Ev avına çıktığımızda kendimiz için bakmıştık ve Freddie bahçenin çitinin bir ucundan diğerine aynı anda dokunabilince listemizden çıkarmıştık.

Şaşırdığımı söylemek az kalırdı. Jonah evini çok severdi. Okula yakın, zarif, Edward döneminden kalma bir evde, zemin katta yaşıyordu. Piyanosunun sığmasına yetecek kadar büyük bir penceresi olsun diye her ay bütçesinin üzerinde ödeme yapıyordu.

"Piyanosu için yer olacak mı?" diye sordum ve Freddie bana garip bir şekilde baktı.

"Tanrı bilir," dedi. "Öncelik listesinin tepesinde olduğundan şüpheliyim."

Şarabı daha ağırdan alarak içmem gerekiyordu ama bu gerçekten umduğum gibi bir doğum günü olmuyordu. Şu anda Alfredo dışında herhangi bir yerde olmayı tercih ederdim, gerçeği söylemek gerekirse burası her zaman benden ziyade Freddie'nin sevdiği bir yer olmuştu.

"Önümüzdeki hafta kutlamak için bir parti veriyorlar. İşimiz yok, değil mi?"

Başımı iki yana salladım ve önümüzdeki cumartesi günü bir uyku hapı almamayı aklıma not ettim.

"İşle alakalı bir haber var mı?" diye sordum. Şarabı alıp kadehlerimizi ağzına kadar doldurdum. Sıradan sorular sorma sanatımı kusursuzlaştırmış değildim ama buraya son gelişimden beri günlerini nasıl geçirdiğini öğrenmeye çalışmak hoşuma gidiyordu. Eğer sesim biraz yapmacık çıktıysa da takılmazdı.

"Somut bir şey yok," dedi. "PodGods'ın Brezilya'ya açılma ihtimali hakkında konuşuyorlar ama daha erken."

"Vay canına, bu büyük haber olurdu," dedim. Toplayabildiğim bilgilere göre PodGods burada Freddie'nin iş hayatının çoğunu tekeline almıştı, onları dünya çapında bir marka yapmak için yürüttükleri agresif bir reklam kampanyasının arkasındaki isimdi. Hırsı her zaman iki ucu keskin bıçak olmuştu. Patronlarına göre harikaydı ama kim zaman işi öyle yoğun oluyordu ki ev hayatı zarar görüyordu. Bir iki defa daha bunun konusu geçmişti, ne zaman onların adından bahsetse ufak bir kırgınlık hissetmeye başlıyordum. Yemeğimi kurcalarken Freddie'nin konuşmasını dinledim, yemekten ziyade ona odaklanıyordum. Ağzından kelimelerin çıkışını, bifteğini keserken tişörtünün altındaki omuzlarının hareketini, bardağını kaldırdığında kol kasının hatlarını izledim. Saçını her zamankinden biraz daha kısa kestirmişti, hoşuma gittiğini sanmıyordum. Belki de burada onunla ilgili farklı olan hiçbir şeyden hoşlanmıyordum. Söylediklerine odaklandım.

"En azından kalp krizi geçirmeden önce iznimi onayladı. Tam üç hafta."

Patronu Vince'ten bahsettiğini tahmin ettim. "O iyi mi?"

"Burgerlerden uzak durursa olacak."

O da bir şeydi. Vince'i sevmezdim ama bir anda yığılıp gitmesini de istemezdim.

"Üç hafta ha?"

"12 Temmuz'da izne ayrılıyorum ve evli bir erkek olarak geri döneceğim." Freddie kadehini bana doğru kaldırdı. Gülümseyip bardağımı onunkine tokuşturdum ama yüreğim bu akşam ablamlaydı. Buradaki hayatım pespembeydi ama onunki parçalara ayrılıyordu. Kendi mutluluğumla ödediğim bedelin onun mutluluğu için olduğu hissinden kurtulamıyordum.

Uyanık

17 Mayıs, Cuma

"Ya kimse gelmezse?"

Ryan telefonundan saçını kontrol etti. "Gelecekler. Beleş içki vaadiyle otuz bilet sattık. Hiçbir şey için olmasa bile onun için gelirler."

Organize ettiğim etkinliklerde hep gergin olurdum ama işin aslı bu defa o kadar fazla şey yapmak zorunda kalmamıştım. Sessiz randevudan sorumlu şirket işleri kolaylaştırmak için geliyordu. Benim sadece biletleri satıp bar görevlilerini organize etmem, mekânı düzenlemekle falan ilgilenmem gerekiyordu. Biletlerin kadınlara ve erkeklere eşit sayıda satıldığından emin olmam gerekti ama onun ötesinde bu akşam neler olacağından emin değildim.

"Çıkılabilir görünüyor muyum?" diye sordu Ryan. Elini dar kotlu kalçasına dayadı, somurtkan GQ kapak modeli gibi uzaklara doğru baktı. Bu akşam için heyecanlıydı, hayatının sonraki büyük aşkının gelmesini bekleyip duruyordu. Bazen kalbini bu kadar pervasızca açmaması için onu uyarsam mı diye düşünüyordum ama sanırım bu zor yoldan öğrenebileceğimiz bir dersti.

"Masanın karşısından sana öpücükler atacaklar," dedim.

"Umarım hiçbirini tanımıyorumdur," dedi dehşet içinde. "Hayaleti oynadığım birine bakmak garip olurdu."

"Hayaleti oynadığın mı?"

Kaşlarını çattı, açıklamak için doğru kelimeleri arıyordu. "Hani birisine aranızdakilerin bittiğini söylemeye cesaretin yoktur, o yüzden de ortadan kayboluverirsin. Aramalarına dönmezsin, hiç temasa geçmezsin. Hayatlarından hayalet gibi kaybolur gidersin."

"Ah," dedim. Kaygısız davrandığını biliyordum ama sevdikleri biri tarafından öylece ortada bırakılan insanlar için kötü hissetmeden edemedim. Freddie bana öyle yapmamıştı ama birisinin hiç haber vermeden hayatınızdan yok olup gitmesinin nasıl hissettirdiğini biliyordum. Birine kendi tercihinle bunu yapmak boktan bir şeydi.

"Ben sadece bir defa yapmak zorunda kaldım," diyerek geri adım attı, düşüncelerimin yüzüme yansımış olduğunu fark ettim. "Ve sadece kız tam bir takipçi olduğu için yaptım. Sonrasında bir ay boyunca ışıklar açık uyudum."

"Neyse," dedim kısa keserek, "İyi olacaksın, bundan eminim."

Ryan bugün araya katılacak tek görevli kişiydi. Geriye kalan herkes ya evli ya da bendi.

Randevu şirketi geldiği anda ana salon yıldırım hızıyla hazırlandı. İki kişilik on beş masa Ikea çalışanlarını kıskançlıktan ağlatacak bir hızla dizildi, on beş kardinal kırmızısı masa örtüsü ve on beş vazo sahte şakayık yerleştirildi, hepsini ben onlara kahve yapana kadar yaptılar.

Patronları Kate'e, "Bunu ne kadar zamandır yapıyorsunuz?" diye sordum ve "sadece müşteriler için" kullandığımız kupalardan biriyle kahve uzattım. Düz beyaz, kenarı altın sarısı bir kupaydı, üst katta kullandığımız kırık dökük "*En İyi Teyze*" yazan kurumsal kupalardan değildi.

Kate poposunu eski tarzdaki radyatöre dayadı, bunu yaparken de kapkara saçlarını savurdu. Uma Thurman'ın *Ucuz Roman* filmindeki hali gibiydi, hatta siyah göz kalemini onunki gibi yukarı doğru kıvırarak çekmişti. Çarpıcı bir

görüntüydü, belki de hızlı randevudaki kilit nokta buydu; kendini unutulması zor hale getirmek. Yumuşak kıvrımları olan kısa bir kadındı ve giydiği deri pantolonun içine zar zor girmiş gibiydi.

"Bir yıl kadar," dedi. "Eskiden normal hızlı randevu etkinlikleri yapıyorduk ve buna geçmek bizi diğerlerinden ayırdı." Kahvesinden bir yudum aldı. "İnsanlar her şeyi bir kere dener, değil mi?"

Şöyle bir düşündüm. Dener miydi? Paraşütle atlamayı, boğa güreşini veya İngiliz Kanalı'nı yüzerek geçmeyi iple çekiyor değildim.

"Ateş gibi," dedi. Kahveden mi, ısıtıcıdan mı, yoksa sandalyeleri taşıyarak yanımızdan geçen Ryan'dan mı bahsediyordu bilmiyordum.

"Sen de katılacak mısın?" diye sordum.

Kate güldü. "Asla olmaz."

Bu tam olarak desteklemek olmuyordu. "Hayır mı?"

"Aşk aramıyorum," dedi. "Bana soracak olursan abartılıyor."

Kırılan kalplerin konuşmasıydı bu. "Muhtemelen bunu müşterilerine söylememelisin," diyerek güldüm.

"Genelde yapmam." Yakalanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Hakkını vermek lazım ki sessiz randevuda gerçekten işe yarayan bir şeyler var. Bilim temelli. Araştırmalar, insanların birbirlerinin gözlerine birkaç dakikadan fazla sessizce baktıklarında gerçekten âşık olabileceklerini gösteriyor."

"Herhangi bir yaştaki yabancı değil herhalde, değil mi?" dedim çünkü iki dakika içinde âşık olabileceğim tek bir kişi olduğunu bile sanmıyordum. Fazlasıyla şüpheciydim. Ah Tanrım, aşka inanmayan biri mi oluyordum? Hayatımın aşkı beni terk etmişti ve şimdi aşka olan inancım hepten gitmişti.

"Şey, sanırım insanların gerçekten birbirine ilgisinin olması ve uygun durumda olmaları lazım ama zaten hızlı

randevu etkinliğine katılan birisi bunların ikisini de kabul der," dedi.

"Sanırım öyle," dedim. Radyatörün üstünden kayarken uzattığı boş bardağı aldım.

"Umalım da tüm masalar dolsun."

Yarım saat sonra ana salon dolmuştu ve insanlar hafifften terlemiş ellerinde ücretsiz içkiyle, arkadaş gruplarının yanından ayrılmadan etrafta dolanırken havada gergin bir bekleyiş vardı. Tarafsız ama büyülenmiş bir halde izledim. Her şey rayına girdiği için işleyişte bir rolüm yoktu ama sırf meraktan kaldım. Kate'in artık ustalaştığı bir karşılama konuşması yapmasını izledim, sessiz randevu konseptinin ardındaki bilim hakkında daha detaylı bir konuşmaydı. Tabii ki kendisinin aşka yönelik kişisel düşünceleri hakkında bir şey söylemedi. Kalabalığı nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu. Herkes dikkat kesildi ve insanlar etrafına kaçamak bakışlar atmaya başladı. Etkilendim, Kate bitirdiğinde herkes gaza geldi ve sessiz bir denemeye hazırlardı. Herkes başlangıç pozisyonlarına geçti ve Kate'in işaretiyle birlikte masalarına, iki dakikalık aşk tetikleyecek sessizliklerine doğru yöneldiler. Kate'le göz göze geldim, kaşlarını çatmıştı ve bakışlarını takip ettiğimde bir kadının kollarını kabanına geçirerek kapıya doğru fırladığını gördüm. Kate'in asistanı onu çıkışa yakın durdurdu ama kadının beden dilinden onunla konuşmak istemediğini anladım. Omuzları havada, parlak kırmızı kulaklarına doğru kalkmış haldeydi.

Kate yanıma gelip durarak, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Boş sandalyeye baktım, masada yalnız başına oturan adam huzursuzlukla kıpırdandı. İnsanların içinde ekilmek yeterince utanç vericiydi, halihazırda katılmak için para ödediğim bir randevu etkinliğinde ekilmek çifte darbeydi.

Kate en sonunda, "Katılsan olmaz mı?" dedi

Kahkaha attım, sonra ciddi olduğunu anladım.

"Ben... Ben gerçekten yapamam Kate," dedim.

"Büyük yardımı olurdu," dedi. "Sayılar tutmuyorken bir şeyleri başlatamam." Sesi tam bir iş insanı gibiydi, bana romantik olmamı söylemiyordu, sadece düzenlediğim etkinliğin devam etmesine yardım etmemi ve her şeyin yolunda gitmesini istiyordu. Kendimi biraz çaresiz hissederek boş sandalyeye baktım. Tek yapmam gereken salonu geçip sessizlik içinde oturmaktı, sanırım o kadarını başarabilirdim. Yalnız başıma çok fazla zaman geçiriyordum, Tanrı biliyor ya antrenmanlıydım. Sonra aklıma bir fikir geldi, eğer Ryan'ı çıkarırsak sayı dengelenirdi. Masaları inceledikten sonra onu salonun karşısında gördüm. Bakışları çoktan karşısındaki kıza kilitlenmişti. Yüreğim sızladı. Yapamazdım, yaydığı umut öyle parlaktı ki sıcaklığını ta buradan hissedebiliyordum. Kate kararsızlığımı sezmiş olmalıydı çünkü elini belime koydu.

"Sadece sessizlik," diye fısıldadı. "Her şeyi dışarıda bırak ve içinden düşün."

Beni tam anlamıyla ileri itmedi ama belimdeki eli keskin bir şekilde, "bana yardım et" diyordu. İç geçirdim, bunu isteksiz bir kabulleniş olarak gördü.

"Sen güvenilir bir askersin," dedi.

Ayaklarım beni odanın karşısına doğru taşıyor olsa da bu nasıl oldu diye huysuzlanmadan edemedim. Bunu yapmak istemiyordum. Bunu yapmayı *gerçekten* istemiyordum. Sessiz olsun ya da olmasın, kendimi randevu dünyasına bu şekilde atmaktan daha kötü bir şey hayal edemiyordum. Kazanın üzerinden on dört ay geçmişti, başka bir erkeği o şekilde düşünmemiştim bile. Düşünemezdim.

Sandalyeyi çekerken bir numaralı adamın gözlerine bakmadım. Popomu sandalyeye koyduğumda bile yapamadım. Adam umut ve romantizmle dolu parlak gözlere bakmak

için para ödemişti ve onun yerine şüphe ve çaresizlikle dolu isteksiz bir çift göze bakacaktı. Salonun ön tarafındaki Kate bekleme süremizin bittiğini söyledi, hayatlarımızın potansiyel aşklarının gözlerine bakma zamanımız gelmişti. Fakat yanıldığını biliyordum. Hayatım ister uzun olsun isterse kısa, hiç kimseyi Freddie Hunter kadar sevmeyecektim.

Tamam. Bunu yapabilirdim. Başımı kaldırıp bakarken titreyen ellerimin üstüne oturdum. Kate'in konuşmasını, sessizlik kuralını bozmadığımız sürece doğru hissettiğimiz şeyleri yapabileceğimizi öğrenecek kadar dinlemiştim. Müstehcen olmamak kaydıyla el hareketlerine izin vardı, gülümsemek iyiydi, hatta ruh halimize göre istersek el ele bile tutuşabilirdik. Öyle bir şey olmayacaktı. Karşımdaki adam onun tipi olmadığımı gösteren bir ilgisizlikle bana baktı. Sorun değildi, o da benim tipim değildi. Eğer yaşını tahmin etmem gerekirse en fazla yirmi bir olduğunu söylerdim, üniversiteden yeni mezun gibi görünüyordu ve yetişkin yol yordamını henüz öğrenmemiş gibiydi. Ne pek de kibar sayılmayan sıkılmış halinden ne de vakit geçirmek için zaten dibine kadar yenmiş tırnaklarını kemirmesinden alınmadım. Tamam, ikincisine biraz alınmıştım. İkinci dakikaya girerken masanın karşısından gergince, "ben senin annen olacak yaştayım" diyen bir mahcubiyetle gülümsedim, o da omzunu silkerek karşılık verdi. Bir numaranın sonrasında bilgilerimi almak istemeyeceğini söylemek doğru olurdu.

İki numarayla yaşlarımız yakındı, daha oturduğum anda rekabetçi birisi olduğunu sezdim. Dimdik oturuyor ve bir bakışma yarışmasındaymışız gibi gözlerini bana dikmiş bakıyordu, romantik olmaktan ziyade düşmancaydı. Üç numara saç kesimi ve kamuflajlı tişörtüyle şu zorlu koşullarda hayatta kalma şovlarından birine katılacak tarzda birisini andırıyordu. Mantıksız bir şekilde beni rahatsız

etti, eğer konuşabiliyor olsaydık bugün birisiyle anlaşmak istiyorsa biraz neşelenmesini tavsiye verirdim çünkü biraz Norman Bates havası veriyordu. Sert bakışından onun kim olduğuna dair en ufak bir işaret bile alamadım, hoş onun da benim hakkında bir şey aldığını sanmıyordum. Bitmek bilmeyen iki dakikaydı.

Üç, dört ve beşinci kişiler bira için buraya gelenler kategorisindeydi. Arkadaş oldukları belliydi. Diğerinin kiminle birlikte olduğunu süzüyorlardı ve masanın altından parmaklarıyla beş üzerinden puan verdiklerine neredeyse emindim. Otobüsün arka koltuklarında oturan oğlanlardı bunlar, hayata dair tüyoları *The Inbetweener* dizisinin tekrarlarından alıyorlardı.

Altı numarayı doyurabilsin diye anneme götürmek istedim, yalnız görünüyordu ve doğru düzgün bir yemek yemeye ihtiyacı var gibiydi. Aşırı ince polyester gömleğinden meme uçlarını görebiliyordum, hoş bir görüntü değildi. Kim nane yeşili gömlek alırdı ki? Daha da kötüsü, kim onu *Geleceğe Dönüş* temalı bir kravatla kombinlerdi? Bu adam. Sürenin yarısı geçmişken cebini karıştırdı ve bir paket çocuk şekeri çıkardı. Chewits'ti sanırım. Kibarca reddettim ve bir tanesinin paketini yavaşça açmasını, altın rengi çerçeveli gözlüğünün üzerinden bana bakarken ağır ağır yemesini izledim. Bir doğal hayat belgeselinde bulunmak gibiydi. Arka planda David Attenborough'nun insanların tuhaf çiğneme sesleriyle yaptığı çiftleşme çağrısını açıklarken kullandığı kısık sesini neredeyse duyabiliyordum.

Bu çok zor değildi, gerçekten. Sanırım akşama romantik gözle bakmadığımdandı ama Chewits çiğneyen adama başımla veda edip bir sonraki masadaki yerime geçerken bu biraz gülünç geldi.

Yedi numaranın oturduğu halde uzun birisi olduğunu söyleyebilirdim, omuzlarında o heybet vardı. Saman sarısı

saçlarıyla Viking gibiydi ve açık yeşil gözlerinde eğlenceli bir ifade vardı. Sanki bara giderken yanlış bir yere sapmış ve kendini kazayla burada bulmuştu. Ben de buraya ait değildim sanırım, o hafifçe öne doğru eğildiğinde biraz daha dik oturdum. Neden yedi numaranın diğerlerinden daha farklı bir his verdiğini bilmiyordum. Ona karşı kayıtsız kalmak diğerlerinde olduğu kadar kolay değildi, bakışlarında benimkiyle uyumlu bir şeyler vardı. Otobüsün arkasında oturan çocuk değildi, en az on yıldır ağzına Chewits sürmemişti. Bu oğlanlıkla bir işi kalmamış bir adamdı. Benden birkaç yaş büyük olduğunu söylerdim, belki beş yaş kadar. Elimde olmadan alyansı var mı veya yakın zamanda çıkarmış mı diye eline baktım. Bakışımı yakaladı ve sorumu cevaplamak için başını hafifçe iki yana salladı, sonra karşılık olarak benim sol elime baktı. Boştu. Şu günlerde Freddie'nin nişan yüzüğünü boynumdaki zincirde taşıyordum, parmağımda olmasa da hep yakındaydı. Vikingle birkaç dakika boyunca bakıştıktan sonra başımı iki yana salladım, hayır, evde beni bekleyen birisi yoktu. Benim karmaşık ifademi okuyacak kadar zekiydi ve alnı hafifçe kırıştı. Ardından Kate'in en katı kurallarından birini bozarak neredeyse duyulmayacak bir fısıltıyla iyi olup olmadığımı sordu. Beklenmedik nezaketi ruhumun en derin, en karanlık boşluklarındaki bir şeyi tetikledi, çalıştırılan paslı bir motorun zorlanarak homurdanması gibiydi. Ne olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı: kıvılcım. Korkutucu, tamamen beklenmedik kıvılcımlar.

"Kural bozan," diye fısıldadım. Kahkaha atarak bakışlarını kaçırdı. Mahcup, hatta çekingen bir ifadeydi ve adamın çekici olduğu gerçeği suratıma çarpıverdi. Tanrım. Yedi numarayı çekici buldum ve bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Bana Freddie'yi hatırlatmıyordu. Kimseyi hatırlatmıyordu. Eğer sohbet edebilseydik ona sadece

sayıları denkleştirmek için burada olduğumu, bilgilerimin olduğu bir kâğıdım olmadığını ve sessiz ya da değil aşk aramadığımı söylerdim. Fakat yapamıyordum, onun yerine bunu gözlerimle anlatmaya çalıştım. Sonra iki dakikamız sona erdi. Yüzü hayretle dondu ve tam ben kalkmadan önce uzanıp parmak uçlarımı tuttu.

"Ben Kris," diyerek yeniden kuralları bozdu.

Sandalyelerin sesi yüzünden kimse fark etmedi. Zorla yutkundum ve aslında niyetim bu olmasa da, "Ben Lydia," dedim.

Ben gitmek için kalkarken parmaklarımı hafifçe sıktı. "Seninle tanışmak güzeldi Lydia," dedi.

Dehşete düştüm, sekiz numaraya gitme vakti geldiği için minnettardım. Dar tişörtlü ve ağırlık çalıştığı belli olan bir yabancının karşısına oturduğumda, Tanrı'ya şükür diye düşündüm. Cızırtılar saçan, kıvılcımlar çıkaran kalbime hiçbir etkisi yoktu. Az önce yanından ayrılan kıza doğru attığı "benimle barda buluş" diyen bakışlara bakılırsa benim de ona bir etki yaratmadığım belliydi. Kız ona doğrudan karşılık verdi ve sırıttı, şu anda karşısında oturan adama üzülmüştüm. İki dakikanın yarısını geçmiştik ve kızın adama bir defa bile baktığını sanmıyordum. Zihnimden hesabını tuttum ama sekiz numaranın aksine benim ilgilenmiş gibi yapacak kadar adabım vardı. Süre dolunca ikimiz de rahatladık.

Dokuz numarayı bariz bir rahatlamayla öpebilirdim çünkü sona yaklaşıyorduk ve sekiz numaranın başka birini kesmesini daha fazla izlemek zorunda değildim ama hepsinden ötesi karşımdaki Ryan'dı. Masasındaki sandalyeye kendimi bıraktım ve bana baktıktan sonra başını hızla çevirip bir daha bakarken gözleriyle, "Sen burada ne halt ediyorsun?" diyordu resmen, sonra gülerek ve kendini inandıramayarak masaya doğru eğildi. Ellerimi yukarı

doğru kaldırıp çaresizce omzumu silktim. Birkaç saniye için durum garipti, sonra eliyle yavaşça yüzünü sıvazladıktan sonra yerini dingin bir ifade aldı. Birkaç saniye sonra ben de oyunu oynamaya hazır bir hale geldim, gözlerimi genişçe açıp doğruca poker yüzüne baktım. Ryan da aynısını yapıyordu ama ifadesi derinleşti ve bu akşamın bana neye mal olduğunu düşündüğünü görebildim. Kaşları konsantrasyonla çatıldı, hislerimi anlıyor, benim için üzülüyordu. Masanın üzerinden elini tutup ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Birdenbire sarsıldım çünkü randevu gecesindeydim ve yeni birisi için gerçekten bir şeyler hissettim. Ryan'ın ağzı gerildi, düşüncelerini maytapla havaya yazmışçasına net bir şekilde görebiliyordum. Benimle gurur duyuyordu. Böyle bir şey yapabileceğimi düşünmüyordu. Bana savaşçı bir prensesmişim gibi bakıyordu. İkinci dakikamız sona ererken parmaklarımı daha fazla sıktıktan sonra beni zafer dolu yoluma uğurladı. O anda onu kendi kanımdan ve canımdan kardeşim olsa bundan daha fazla sevemezdim. Ağlamak üzereydim, bunu görünce dudaklarını oynatarak, "Yaylan ezik," diyerek beni kahkahalara boğdu. Yaptığı şey işe yaradı, içimdeki savaşçı prensesten kalan kısım son altı masayı atlatmamı sağladı. Hepsi de aynı derecede unutulması kolaydı, en azından benim için. Bu akşamdan hatırlayabildiğim tek bir yabancı vardı. Yedi numara. Kris. Kural bozan. Viking.

Kate ve ekibi her şeyi kurdukları hızla toplayıp kamyonetlerine yüklediler, onları uğurlayıp salonu kilitledikten sonra Ryan'la birlikte ufak otoparka doğru yürüdük.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu. Tişörtünün yakasına taktığı güneş gözlüğünü aldı, arka cebinden de anahtarlarını ve telefonunu çıkardı.

"Şey." Omzumu silktim. "İyi gitmişe benziyordu. En azından iletişim formları epey doluydu."

Kate doldurulan formları toplayıp birbiriyle uyanları görüştürecekti. Kâğıtlar toplanırken kimilerine çaktırmadan şöyle bir bakmıştım. Birisi yeşil fosforlu kalemle doldurulmuş. Bu kalem seçimi kullanıcısı hakkında ne söylüyor acaba diye merak ettim. Dışa dönük, fark edilmekten hoşlanan biriydi belki de? İlgiye muhtaç ve ilgi arayan birisi? Çantamda başka bir şey bulamadım diyecek kadar dağınık?

"Sessiz diskolar da yapıyorlar," dedi Ryan.

"Kate söyledi," dedim.

Arabamın kapısını açtım ve evde çalışmak için yanıma aldığım iş dosyasını içeri attım.

Tek kolumu arabanın açık kapısına dayayıp, "Ondan pek emin değilim," dedim. "Bana göre müzik aynı titreşimi paylaşmak, aynı ritimle dans etmektir." Tamam, bu kafamda canlandırdığımdan daha hippi bir cevap olmuştu. Sohbeti sürdürerek, "Kimse için işaret koydun mu?" diye sordum.

Ryan imalı bir şekilde gözlerini devirdi. "Herhalde yani. Dört numara hariç hepsine. Ödümü patlattı. Bana bakmak için gözlüğünü çıkardı, annemin beni azarlamadan önceki halini hatırlattı." Duraksadı. "Sana da işaret koymadım elbette."

"Elbette," dedim kuru kuru. Yapmasını istediğim için değildi tabii, sadece benden işaret koyulmayacak birisi gibi bahsettiği için öyle demiştim.

"Öyle demek istemedim..." diyerek daha da kötüleştirdi.

Kahkaha atarak azabına son verdim. "Neyi kastettiğini biliyorum. Ben sadece sayıda denge sağlamak için oradaydım."

O da kapısını açtı. "Öyle mi yapıyordun?"

"Ne mi yapıyordum?"

"Sadece sayıda denge mi sağlıyordun?" Yanakları kıpkırmızı oldu.

Neden bana bunu sorduğunu anlamadım. Korkunç bir saniye boyunca bana aşkını ilân edeceğini düşündüm ve bunun saçmalık olduğunu bilsem de panikledim.

"Sadece oradaki bir adam bunu sana vermemi istedi de, o yüzden soruyordum."

Bir anlığına kendimi rahatlamış bir ahmak gibi hissettim, iyi ki atlayıp aptalca bir şey söylememiştim. Sonra da gerçekten söylediği şeyi ve bunun anlamını düşündüm, Ryan'ın elindeki katlanmış kâğıda bakarken pancar gibi kızardım. Kâğıdı elinden sanki yanıyormuş gibi alıp çantama tıktım, niyetim içinde ne yazdığını öğrenmek istemekten ziyade konuşmaya bir an önce son vermekti.

Ryan hiç de ikna edici olmayan bir şekilde, "Okumadım," dedi. Gözüme bakamadı bile.

"Ben de okumayacağım," dedim. "Şimdi gidiyorum." Bu konuşmanın daha da tuhaflaşması mümkün olmadığından arabaya binip kapıyı çarptım.

Kendime öfkelenerek motora gereğinden fazla gaz verdim. Bu akşam Kate benden katılmamı istediğinde ona hayır demeliydim.

İş yerimden uzaklaştığım anda bilerek yanlış tarafa dönüp henüz inşaat halindeki toplu konut sitesine doğru sürdüm ve yolun kenarına çektim. Kırmızı tuğladan birörnek evler kimliksiz ve el değmemişti, istekli yeni evliler tarafından sevimli defne ağacı çiftleriyle veya işgüzar sakinlerin bakmasını engellemek için tül perdelerle kişilik kazandırılmamıştı. Gözlerim Wisteria Çıkmazı'nda olduğumu söyleyen tabelaya takıldı. Hiçliğin ortasındaki bu kasvetli köşeye biraz ışıltı katma teşebbüsüne gözlerimi kısarak baktım. Buna karşın sadece iki tane boş ev kaldığını söyleyen kısma bakılırsa demek ki

buralarda hâlâ umut vardı. Tüm bu iyimserliğin arasında hâlâ şüpheciydim, gözlerimi devirdim. Yolcu koltuğumdaki çantamdan yayılan titreşimi neredeyse hissedebiliyordum, sanki not açılıp birtakım olaylar zincirini harekete geçirebilmek için sabırsızlanarak nefesini tutuyordu. Çantamın içine uzanıp notun kenarını bulduğumda bile ona bakmadan buruşturup atmayı düşündüm. Penceremi açıp Wisteria Çıkmazı'na çöp atan ilk kişi olabilirdim ancak ben öyle şeyler yapan biri değildim. Çeri çöpü tasasızca atan, sigara izmaritini kumsalda veya sandviç paketlerini parkta bırakan insanlardan nefret ediyordum. O yüzden kendime o tarzda bir insan olmadığımı söyleyerek çantamdaki notu çıkardım ve direksiyonun üstüne koyarak düzleştirdim.

Selam Lydia,

İletişim kâğıdın olmadığını fark ettim, o yüzden bu akşam burada olmaya niyetlenmediğini tahmin etme riskine gireceğim. Kayıtlara geçsin, ben de değildim. Normalde yaptığım bir şey değil ama amaç da oydu. Normalde yapmadığım şeyleri yapmaya çalışıyorum çünkü son zamanlarda normalim benim için pek işe yaramıyordu. Neyse. Bir ara sana bir fincan kahve veya çay veya sevdiğin şey vegan chai latte falansa ondan ısmarlayabilir miyim diye merak ediyorum. Sanırım bunu berbat ediyorum ve yerim de bitmek üzere, o yüzden işte numaram. Seni tekrar görmeyi gerçekten çok isterim.

Kris

Mavi kalemle yazdığı el yazısı ne okunaksız ne de özenliydi ve içinde korkacağım veya kızacağım şekilde gülümsemeler ya da öpücükler de yoktu. Kısa bir nottu ama ikinci

defa daha yavaş bir şekilde okuduğumda ve satır aralarındaki sözcükleri fark ettiğimde Kris hakkında birkaç şey öğrendim. Zor bir dönemden geçiyordu. Kendimi, benimki kadar zor bir dönemden geçmediğini düşünürken buldum ve anında bunun için kötü hissettim. Bu türde varsayımlarda bulunmamam gerektiğini bilmem gerekirdi.

Büyük ihtimalle bir gönül meselesiyle ilgili aradaydı ama bu akşam bir randevu etkinliğine yalnız başına gelmiş olmasına bakılırsa kendine güvenine tutunmayı başarmıştı veya cesurdu. Belki ikisi birdendi. Çaresizliği eklemedim çünkü bu akşam bu etkinliğe gelenlerin hiçbiri çaresiz görünmüyordu. Son olarak, chai latte şakasına göre yargılamak gerekirse kendini çok da ciddi biri gibi göstermiyordu. Sadece bununla ve kısa süreli görüşmemizle değerlendirmem gerekirse, poposunu hayatımın bekleme odasındaki koltuğuna koymasına izin vermek için yeterliydi.

Uyanık

14 Haziran, Cuma

Elle kendini kanepeme bırakıverirken, "Uzun olduğum kadar şişmanım da," diye homurdandı. "Artık doğurana kadar burada kalmam gerekecek. Buradan kalkamam."

"Muhteşem görünüyorsun," dedim, "Tam anlamıyla doğa ana gibi." Baş ve işaret parmaklarımla mudra hareketi yaparak yoga yapan biri gibi görünmeye çalıştım.

"Muhteşem şekilde yuvarlak," diyerek ofladı. "Ayaklarım hâlâ orada mı? Bir aydır onları görmedim. Burası ne kadar sıcak."

Beni gülerken görmesin diye camı açmaya gittim. Elle ışıltılar saçan, dingin bir gebe değildi. Huysuz, isteklerde bulunan bir gebeydi. Geçen hafta annemdeyken David'i gördüğümde gittikçe Elle'den korkmaya başladığını söylemiş, onu arada sırada Jekyll olsa da çoğunlukla Hyde diye tarif etmişti. Söylediklerine göre, kızlarının Elle'in karnına eklediği her santimle birlikte Elle'in sabrı sınırına geliyordu. Annem kendi hamileliğinin de ruh halini geçici olarak benzer şekilde etkilediğini anlatarak David'i rahatlatmaya çalıştı ama sonra bir kasılma sırasında babamın elini kıvırıp iki parmağını çatlattığını da ekledi. Eğer doğduğum günü yeni baştan yaşayabilseydi sanırım değiştireceği tek şey üç veya dördünü çatlatmak olurdu. Ya da bütün uzvu hedef alır, kolunu çevirip yerinden söker ve yarı profesyonel bir sörfçü olma şansını güzelce elinden alırdı. Her neyse, asıl

mesele şuydu ki zavallı David, Elle ve bebekle ilgili gittikçe artan upuzun endişeler listesine doğum sırasında yaralanma korkusunu da eklemek zorundaydı. David her şeyi planlayan bir adamdı, rakamlarla ve hasar sınırlama listeleriyle kontrol edemediği durumları gerçekten sevmezdi.

"Çay içer misin?" diye sordum.

Elle kara kâkülünü gözlerinin önünden çekti. "Yeterince ateş basmamış gibi göründüğümden mi?"

Daha da kızmasına sebep olacağını bilsem bile, "Manitanın da benim gibi ateşli olmasını istemez misin?" diyerek şarkı söyledim.

"Bir daha asla ateşli görünmeyeceğim," diye inledi.

"Kendine gel," diyerek güldüm. "Buzlu su?"

İsteksiz bir kabullenmeyle omzunu silkti. "Hemen sonrasında tuvaletim gelecek ve bu lanet kanepeden kalkamayacağım ama olsun."

"Ben seni taşırım," diyerek mutfağa gittim. Elle hamile kaldığından beri rollerimizin hafiften değiştiği dikkatimden kaçmadı. Geçen yıl aklımı başımda tutan oydu, bu yılsa ben o nezaketinin karşılığını veriyordum. İlk aylarında durmadan zencefilli kurabiye getirmiştim, son zamanlardaysa dondurucumda buz küplerini hazır tutuyordum çünkü hava nasıl olursa olsun ateş basmaları oluyordu. David'in de buna minnettar olduğunu biliyordum, birkaç hafta önce bana fısıltıyla söylediğine göre rakamlarının güvenli kollarına çekiliyordu ve zaman zaman işi dolayısıyla birkaç günlüğüne bir yerlere gidiyordu. Bencilce olsa da bu benim vaktimi dolduruyordu. Tek kişilik yemek hazırlayıp hafta sonu ne yapacağıma karar vermek yerine başka birine odaklanmak güzeldi. Freddie'ye ne kadar bağımlı hale geldiğimi asla fark etmemiştim. Artık bütün yorucu kararları tek başıma almak zorunda kaldığım için akşam yemeğine ne yapılacağı gibi basit bir şey için bile olsa günlük dertleri paylaşabileceğin

birinin olmasının işleri nasıl kolaylaştırdığını anlıyordum. Aslına bakılırsa önceden de akşam yemeğinde ne yiyeceğimize ikimiz için karar veriyordum. Fakat soracağınız veya pişireceğiniz birisi olmaması bu kararı çok daha sıkıcı hale getiriyordu. O yüzden bazen kendimi yormuyordum ve tost yapıyordum. Ya da bir kadeh şarap alıyordum. Üzerinde çalışıyordum işte.

"Bu ne?"

Elle'in sesi arkamdan gelince dönüp baktım. Oturma odasından geldiğini duymamıştım, ayrıca Kris'ten gelen notu mutfak rafımdaki bardakların arkasına sakladığımı da unutmuştum. Sessiz randevu etkinliğinde onunla tanıştığımdan beri not yokmuş gibi davranmıştım. Dürüst olmam gerekirse onunla ilgili ne yapacağımı bilmiyordum. Notu çöpe atmayı denedim ama şişelerin ve boş kutuların arasına atmaya elim varmadı. Nedendir bilmem ama raftaki şeylerin arkasına itip oraya bırakmıştım. Görünüşe göre kötü bir plandı çünkü bardakların arkasındaki yerinden çıkıp herkesin göreceği şekilde düşmeye karar vermişti. Daha doğrusu Elle'in göreceği şekilde.

"Kris kim?"

Hareketsizce durup ona baktım, dondurucu hâlâ açıktı ve buz gibi hava çarpıyordu. Yanaklarımdaki sıcaklığı yatıştırma konusunda hiçbir işe yaramadı.

"Kimse değil." Mümkün olduğunca az şey söylemeye karar verdim.

"Yok ya," dedi, gözleri notun üzerinde bir kez daha gezindi. "Sana bir fincan kahve ısmarlamak isteyen biri."

Bardağını masanın üzerinde koyup oyalana oyalana dondurucuyu kapattım.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," deyiverdim.

Elle oturup su bardağını önüne çekti. "Bir saniyeliğine otur Lyds," dedi.

Oturmak istemiyordum, not hakkında konuşmak istemiyordum ama istediğini yaptım çünkü gözlerinde kararlı bir parıltı vardı ve tehditkâr bir şekilde karnını ovalıyordu.

Kararlılıkla, "Hepsini anlat bana," dedi.

Okulda elden ele not gezdirirken öğretmen tarafından yakalanmışım ve notu açıklamam istenmiş gibi kıvrandım. Gözlerimi hızlıca kırpıştırdım ve sonra uzun, yavaş bir soluk verdim.

"Sadece sessiz randevu etkinliğinden bir adam."

Elle'in gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Randevu etkinliğine mi gittin? Ne zaman? Nerede?"

Çileden çıkarak gözlerimi devirdim. "Elbette gitmedim. Belediye binasında organize ettiğim bir şeydi. İşimi yapıyordum Elle, o kadar. Katılmak niyetinde değildim ama son anda bir kadın bırakıp gitti ve birinin yerini doldurması gerekti. Seçenekler ben, ben ya da bendim. Başka bir şansım yoktu, ayrıca kesinlikle eğlenmedim."

Sesimin sert çıkması niyetinde değildim ama öyle çıktı.

"Yapma böyle," dedi Elle, ciddi bakıyordu.

"Ne yapmayım? Hiçbir şey yapmadım. Sadece oturdum ve birkaç dakika boyunca hepsine teker teker baktım, talimat verildiğinde diğer masaya geçtim. O kadar, hikâyenin sonu."

"Demek istediğim o değil, seni mankafa," dedi. Gözlerini tavana doğru kaldırıp başını iki yana salladığında gözlerinin akmayan yaşlarla parladığını görebiliyordum.

Kendimi on kat sadakatsiz hissederek, "Kimseye söyleme," dedim. "Özellikle de anneme."

Elle bezgin bir şekilde iç çekti. "Tanrı aşkına Lydia, eğer düşündüğün buysa sana kızgın değilim, seni yargılamıyorum veya hakkında kötü bir şey düşünmüyorum," dedi.

Tam on ikiden vurmuştu elbette. Harika, ağlayacaktım.

"Eğer Freddie hâlâ burada olsaydı o etkinliğe evet demeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

Uzanıp elimi tuttu, yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Sen de bana böyle bir şey sormaman gerektiğini biliyorsun," dedi. "Ancak o burada değil ve sen hayatını yalnız geçirmek için çok gençsin. Senin için endişeleniyoruz."

"Tek başıma değilim." Yutkundum. "Sen varsın, annem var ve yakında bebek de gelecek. İşte de meşgulüm, biliyorsun, bir şeyler yapıyorum..." Sesim gittikçe kayboldu çünkü kulağa ne kadar acınası geldiğini duyabiliyordum. Başka arkadaşlarım da vardı elbette ama Elle benim için en iyi arkadaş rolünü öyle iyi dolduruyordu ki başkasına ihtiyacım olmamıştı. Eğer Elle'le birlikte değilsem genelde Freddie'yle oluyordum. Hayatım yakın çevremdeki insanlarla ağzına kadar doluydu; Freddie'nin olmayacağı, Elle'in kendi ailesini kurmaya başlayacağı ve akşam yemeğinde şarap içtiğim boş evimde dolanacağım bir zaman geleceğini hiç beklemiyordum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi. "Bir süredir bu konuyu açmak istiyordum ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Hepimizin Freddie'yi ne kadar sevdiğini biliyorsun ama ne kadar özlersek özleyelim o geri dönmeyecek."

Kurumuş parmaklarımla yanaklarımı silerken başımı salladım, aslında onu geri getirmenin bir yolu olduğunu, farklı bir gerçekliğe sızmanın ne kadar süper olduğunu keşke ona söyleyebilseydim. Elle'in tam olarak doğru tabiri bulmak için aklını toplamaya çalışırken kıvranmasını izledim.

"Ben, David ve annem çevreni azıcık genişletmenin iyi bir fikir olabileceğini düşünüyoruz."

Cümlesini bitirdikten sonra hafifçe irkildi, cevabım için hazırlık yapıyormuş gibi dişlerini gösterdi ve omuzlarını dikti.

"Çevremi mi genişleteyim?" diye tekrarladım yavaşça. Sonra aklım başıma geldi, kan dolaşımıma giren serum gibi soğuktu. "Ah, anlıyorum. Hepiniz size çok fazla yaslandığımı düşünüyorsunuz."

Nefesi kesilmiş göründü. "Ne? Hayır, öyle bir şey yok Lydia. Tanrı aşkına, hayır."

Doğru düzgün dinlemiyordum çünkü tek duyabildiğim çok fazla zamanlarını aldığım, Elle ve David'in sadece ikisine veya üçüne ait hayatlarına geri dönmek istedikleri ve annemin de benim için endişelenmekten bıktığıydı. Hepsi normal hayatlarına geri dönmek istiyordu, bu da demek oluyordu ki bazen birlikte olacağım farklı insanlar ve farklı yerler bulmam lazımdı. İyi. Tamam. Masadan hızla kalktım ve su ısıtıcısını açtım, sırf yapacak bir şey olsun diye bardaklarla uğraştım.

"Çay?"

"Çay istemiyorum ve bize çok fazla yaslandığını da düşünmüyorum," dedi. Sesi alçak ve sakindi. "Böyle bir şeyi asla söylemem ve sen bunu biliyorsun."

Dönüp mutfak tezgâhına yaslandım. "Sorun değil," dedim kırılgan bir şekilde, hissettiğim acıyı aşamadım. "Zaten haklısın. Bebek gelince sen meşgul olacaksın ve annem de şu Stef denilen herifle, yani..." Omzumu silktim.

Stefan veya Stef annemin birlikte çalıştığı adamdı. Birkaç aydır sohbet arasında adını anıp duruyordu. Stef şunu dedi, Stef bunu yaptı. Birkaç hafta önce işten sonra habersizce annemin evine gidince Stef'i annemin mutfağında peynirli makarna yerken buldum, annem sanki onları yemek yiyip *The Chase* izlerken değil de yatakta basmışım gibi mosmor olup panikledi. Ben evden çıkmak için bahaneler uydurup kapıya doğru giderken peşimden gelip sadece arkadaş olduklarını, dizüstü bilgisayarına bir bakmak için uğradığını ve çok fazla yemek yaptığı için ona

da bir tabak ikram ettiğini söylemişti. Annemi küçük bir servet ödemekten kurtardığına göre en azından bunu yapabilirmiş güya. Bana açıklamak zorunda olmadığını, birini bulmuş olma ihtimalinin beni sadece mutlu edeceğini söylemek istedim. Elle'le ergenlik ve yetişkinlik hayatımız boyunca onu romantik bir şeyler yaşaması için cesaretlendirmeye çalıştık. Fakat itiraf etmem gerekiyordu ki şu anda zamanlaması biraz tersti. Bencillik ediyordum, değil mi? Ayrıca bir daha karşısına çıkmayabilecek bir fırsatı es geçmesini istemezdim. Sadece... Kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyordum.

"Peki nasıl biriydi?" Elle tırnağıyla nota vurdu. "Bu Kris."

Tersliğimi görmezden gelmeye karar vermesine memnundum. Fazla düşünmeden, "Doğru düzgün hatırlamıyorum bile," dedim. Hem doğruydu hem değildi. "Yeterince iyi görünüyordu."

Yutkunarak başını salladı. "Çekici mi?"

Kaşlarımı çattım. Omzumu silktim. Yalan söyledim. "Normal biri işte."

"Bu bana hiç detay vermedi," dedi alayla. "Onu arayacak mısın?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum."

Şükürler olsun ki Elle daha fazla detay almak için beni zorlamadı.

"Kimse asla Freddie olmayacak ama bu bir daha hiç mutlu olmayacağın anlamına gelmiyor kardeşim."

"Evet," dedim. Zamanla birinin beni tekrar mutlu *edebileceği* düşüncesinden daha çok korktuğumu ona söylemedim. Kris'in yüzünün detaylarını hatırlamıyor olabilirdim ama içimde uyandırdığı hisleri ve o anlarda Freddie Hunter'ı hiç düşünmediğimi hatırlıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse iyi birine benziyordu. Kendini fazla ciddiye almıyordu."

Ablamın gözleri umutla parladı ama soğukkanlıyı oynamaya çalıştı. "Bir fincan kahve içmek ciddi bir şey değil."

"Öyle mi dersin? Üstüme döküp üçüncü dereceden yanıklara sebep olabilirim."

Aptal bir şaka yapmama sevinerek gülümsedi.

"Ya da son derece güzel bir zaman geçirebilirsin."

Söz vermek istemediğim için, "Düşüneceğim," dedim.

"Çok uzatma ama," dedi. "İyi birine benziyor."

Notu alıp ikiye katladım. "Devam etme. Ciddiyim. Tanrı aşkına, anneme anlatma."

"Söz veremem," dedi, sonra da tiksintiyle bardağına baktı. "Lanet buz eridi bile."

Ah, işte yine kendine geliyordu.

Avucumdaki telefonum yanıyordu sanki. Elle yarım saat önce gitmişti. Önümde Kris'in notu ve elimde telefonumla hâlâ mutfak masasında oturuyordum, ona mesaj gönderecek kadar cesur olup olmadığıma karar vermeye çalışıyordum. Hatta gitmek isteyip istemediğime de. Sadece Elle'i memnun etmek için mi yapıyordum? Notu hâlâ elimde bulundurduğum göz önüne alınınca, cevap muhtemelen hayırdı. İyi de ne söylemem gerekiyordu? Endişeden kıpır kıpır halde notu tekrar okudum. Numarasını telefonuma kaydetmemiştim, o yüzden mesaj ekranını açıp yanlışlıkla göndermekten korkmadan bir şeyler yazabilirdim.

Selam Kris, ben Lydia, randevu gecesinden, hatırlıyor musun?

Oflayarak sildim. En fazla kaç tane Lydia tanıyor olabilirdi? Eğer beni unuttuysa zaten mesaj atmasam daha iyiydi.

Hey

Tanrım hayır, bu korkunçtu.

Selam

Kahretsin! Bu ne kadar zor olabilirdi ki?

Selam Kris, eğer teklifin hâlâ geçerliyse bir ara şu söz verdiğin vegan chai latte'yi içebiliriz diye düşündüm. Lydia.

Bundan daha iyisini yapabileceğimi sanmıyordum. Kısa, esprili, ister kabul et istersen reddet tarzında bir mesajdı. Numarasını yazdım ve ödleklik etmeye fırsat bulamadan gönderdim. Sonra da başımı masaya dayayıp inledim.

Cevap yazması uzun sürmedi, en fazla on dakika. Hızına sevindim, bana oyunlar oynamayan birisi olduğunu söylüyordu.

Selam Lydia, senden haber aldığıma memnun oldum. Evden çalışıyorum, o yüzden saat sıkıntım yok. Ne zaman ve neresinin iyi olacağını haber ver, orada olacağım. K

Uykuda

17 Haziran, Pazartesi

"İşleri uzamış," dedi Jonah. Sehpanın üzerine benim için bir fincan kahve bıraktı.

"Sana mesaj mı attı?" dedim.

Başını salladı. "Onsuz başlamamızı söyledi."

Gözlerimi devirdim. Hem Freddie geç kaldığı için hem de kolay yolu seçerek bana Jonah'yla haber yolladığı için. Saat akşamın sekizini geçiyordu, Tanrı aşkına. "Bensiz başlayın," demek gelmeyeceğini söylemekti. Bu çileden çıkarıcıydı. Düğün müziğimizi belirlemek için akşamı haftalar öncesinden mutfak takvimine işaretlemiştik, bizimkine değil de Jonah'nın takvimine. Henüz Dee'yle aynı eve taşınmamış olması beni rahatlattı. Haftalar önce taşınmış olması gerekiyordu ama ev sahibi hanımefendi yeni bir kiracı bulana kadar birkaç ay daha kalması için resmen yalvarmıştı. Başka birisi için kendi planlarını ikinci plana atmak tam da Jonah'nın yapacağı bir şeydi. Jonah'nın çalışını duymak için arada sırada bodrum kattaki evinden çıkan yaşlıca bir kadındı.

Buraya fazla sık gelmiyordum, Jonah her zaman bizim oturma odamızdaydı.

Jonah'yı yansıtan bir yerdi. Az eşyalıydı, duvarın biri kitaplarla ve vinil plaklarla doluydu, cumbalı pencerenin önünde bir piyano vardı. Huzur vericiydi. Daha doğrusu

eğer başka bir düğün detayını daha bana bıraktığı için Freddie'ye kızmamış olsam öyle olacaktı.

Konuyu değiştirmek için, "Dee nasıl?" diye sordum.

"İyi," dedi. "Bekârlığa veda gecen için şimdiden heyecanlı. Planlar yapıldı sanırım."

"Sormalı mıyım?"

Sırıtarak başını iki yana salladı. "Sırrını tutacağıma yemin ettim."

Bundan ne çıkaracağımdan emin değildim, o yüzden üstelemedim.

"Dini bir müzik olmayacak," dedim. "Bu hümanist bir tören."

"Tamam," dedi Jonah. Konuşurken elinde kahve bardağıyla plakların olduğu duvara bakıyordu. Çıplak ayakları ve yıpranmış Rolling Stones tişörtüyle inzivaya çekilmiş bir rock yıldızı gibiydi. "Geleneksel mi, yoksa?..

Başımı iki yana salladım. "Hayır, daha kişisel bir şey. Kesinlikle 'Gelin Geliyor' tarzında bir şey değil."

Jonah kahve bardağını pencere pervazına bıraktı ve piyanonun başında oturup düğün marşının birkaç notasını çaldı. Kahverengi ve beyaz çizgili kanepesinde çıplak ayaklarımı altıma aldım ve inledim.

"Yapma, beni geriyor."

Kahkaha atarak sorunsuz bir şekilde "Somewhere Over the Rainbow" şarkısına geçiş yapıp bana kaşlarını kaldırarak baktı. Kahve bardağımın içine bakarken hissettiğim şeye hazırlıksız yakalandım çünkü şarkıda acı verecek şekilde uygun bir şeyler vardı. Fazla uygundu, o yüzden başımı iki yana salladım.

"Beach Boys?" diye sordu.

"Hiçbir şarkılarını bilmiyorum sanırım," dedim. Konu müzik olunca, Jonah kesinlikle altmışlarda yaşamalıydı. Elvis'i ve Stones'u çok seviyordu ama daima Beatles'a geri dönüyordu.

"Bunu kesin biliyorsundur?" diyerek anında tanıdığım bir şarkının açılış notalarını çaldı.

"Bunu biliyorum," dedim. Not defterine ve kaleme uzanıp not almaya hazır halde bekledim. "Beğendim. Adı ne?"

"'God Only Knows,'" dedi Jonah.

Omuzlarım çöktü. "Tanrı'yla alakalı bir şey olmaz."

"Aslında değil," dedi Jonah ama ben ikna olmadım.

"Beatles'tan bir şeye ne dersin?" diye sordu. Jonah'nın Beatles'ın en uygun seçim olduğunu düşünmediği tek bir durum bile olacağını sanmıyordum.

"'Help'?" Gülümsedim.

Tek parmağıyla melodiyi çalarken diğer elinde hâlâ kahvesini tutuyordu. Jonah en çok piyanonun başındayken yuvasında gibi görünüyordu. "Belki de tam olarak uygun değildi," dedi. "'All You Need is Love'?" Kahvesini bırakıp çok güzel bir şarkı girişini çalmaya başladı ama tek görebildiğim *Aşk Her Yerde* filmindeki düğün sahnesiydi.

"Düğün günümüzde Freddie'ye Keira Knightley'yi hatırlatacak hiçbir şeyin olmasını istemiyorum," diyerek güldüm.

Jonah da Freddie'nin büyük aşkını bildiği için sırıttı. "Peki madem," diyerek omzunu silkti.

Saçımı toplayıp tepemde topuz yaparken, "Tanrım, ya bir şey bulamazsak?" dedim.

Jonah dudağının içini kemirdi. "Bir şey deneyebilir miyim?"

Önerisine sevinerek onayladım.

Bir şeyin ilk notalarını çaldıktan sonra durdu, ellerini salladı ve yeniden başladı. Sanırım başka bir Beatles şarkısıydı, anımsadığım ama çok da iyi bilmediğim bir şarkıydı, o yüzden sözlerine dikkat kesildim. Karanlık gökyüzündeki parlak yıldızlar ve asla ölmeyecek bir aşkla ilgili

bir şarkıydı, yanağımdan aşağı bir damla yaş kaydı çünkü tam anlamıyla kusursuzdu.

"Bayıldım," dedim bitince.

Başını salladı. "Benim de en sevdiklerimden biridir."

Not defterime uzanıp listenin en tepesine "And I Love Her" yazdım.

Uyanık

20 Haziran, Perşembe

"Seni yeniden görmek ne güzel." Dee ayağa kalkıp yanağımdan öptü. "Geldiğin için teşekkürler, biraz garip olduğunu düşünmenden endişelendim."

Tedbirli bir şekilde gülümsedi ve kirpiklerinin altından mahcup bir bakış attı. İş yerimden pek de uzakta olmayan bir kafedeydik. Bu sabah Dee'den kahve içmek için buluşmamız mümkün mü e-postası gelince hazırlıksız yakalandım, onu arada sırada Jonah'yla birlikte görüyordum ama öyle yakın, sohbet için buluşalım tarzında bir arkadaşlık geliştirmemiştik henüz. Buna karşın işte buradaydık. Onu köşedeki masada görünce el salladım ve kendime bir kahve söyledim. Ayağa kalkıp hızlıca yanağımı öptükten sonra karşısındaki sandalyeye oturdum.

"Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim." Bardağının sapıyla oynuyordu. "İşler güçler."

Tezgâhın arkasındaki çocuk siparişimi önüme bırakırken gülümsedim, söyleyecek bir şeyler arıyordum. Jonah aramızda köprü görevi görmeyince Dee'yle konuşmayı zor buluyordum.

"Sanırım neden böyle bir teklifte bulunduğumu merak ediyorsun?" dedi.

Dürüstlüğünü sevdim. "Biraz," dedim ama kibarca eklemede bulunmaktan kendimi alamadım, "Tabii arayı

kapatmak da güzel." Tam bir İngiliz'dim, havanın muhteşemliği hakkında bir yorumda bulunmadan kendimi durdurmayı başardım.

Dee'nin üzerinde kanarya sarısı bir atlet ve siyah tayt vardı, koyu renk saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Her zaman spor salonuna giden birinin görüntüsü vardı, Spice Girls'ün kıyafet skalasında o kesinlikle sportifti.

"Senden tavsiye isteyeceğim. Şey, aslında biraz yardım..." derken duraksadı. "Jonah hakkında."

Korkuyla doldum. "O iyi mi?"

Başıyla onayladı ve sonra endişeyle omzunu silkti. "Hem evet hem hayır. Onun için gerçekten endişeleniyorum Lydia. Kaza hakkında benimle konuşmayacak, ne zaman Freddie'nin adını ansam kabuğuna çekiliyor."

Masanın karşısından ona baktım, bileğine taktığı plastik tokayla oynayışına ve dudağının kenarını ısırmasına. Bugün buraya gelmemi istemesi için bir hayli cesaret toplamış olmalıydı.

"Freddie'yle hiç tanışmadım," dedi. "Yani en iyi arkadaşı olduğunu ve olanların birazını biliyorum ama onun ötesinde karanlıktayım. Bir fotoğrafını bile görmedim. Buna inanabiliyor musun?"

Jonah'nın Dee'yle ilişkisinde bu kadar kapalı kutu olduğunu bilmiyordum. Jonah her zaman konuşkan biriydi, Freddie'den çok daha konuşkandı ama şimdi düşününce ikimiz kazadan pek fazla konuşmuyorduk. Ben özellikle olayların üstünden geçip durmayı istemiyordum, o yüzden onun isteksizliğini fark etmemiştim. Resmi soruşturma sırasındaki acı dolu açıklamalarında yanındaydım ve yas seminerinde açıkladığı nahoş gerçeğe kadar bir daha bundan hiç bahsetmemişti. Sıklıkla Freddie'den bahsediyordum ama kazadan? Pek bahsettiğim söylenemezdi.

Çantamı karıştırıp telefonumu aldım, Freddie ve Jonah'nın birlikte bir fotoğrafını bulana kadar kurcaladım. Çok sürmedi. Bir sürü vardı. Telefonu eline verdiğimde ekranı inceledi.

"Vay be," dedi bir süre sonra. "Freddie'yi hiç böyle hayal etmemiştim."

"Öyle mi?" Demek istediği şeyi anladığımı sanmıyordum.

"Sanırım onların kardeş gibi görünmelerini bekliyordum," dedi ve sonra gülümseyerek telefonumu geri verdi. "Çok yakışıklıymış. Onu çok özlüyor olmalısın."

Buna ne denirdi? "Ölümünün üzerinden on beş ay geçti ve onu her gün özlüyorum?" ya da "Elbette onu özlüyorum ama acımı bir miktar dindirmek için bazen paralel bir evrende onu gizlice görüyorum?" veya "Evet fakat günlük hayatıma dönmeye çalışıyorum, aslında sessiz randevu etkinliğinde tanıştığım bir adamla yakın zamanda bir randevu planım var?" Hepsi doğruydu ama Dee'nin buraya benim hakkımda konuşmak için geldiğini sanmıyordum, o yüzden sadece başımı salladım ve ona hafif ve gergin bir şekilde tebessüm ettim.

"Kardeş gibi görünmüyor olabilirler ama öylelerdi," dedim. "Jonah ergenlik yıllarının çoğunu Freddie'nin evinde geçirdi."

Jonah'nın ev hayatının pek uygun olmadığını eklemedim, muhtemelen geçmişini zaten biliyordu ama eğer bilmiyorsa da söylemek bana düşmezdi. Freddie'nin annesi Maggie bir keresinde bana Jonah'ya on dördüncü yaş gününde depolarından eski bir BMX bisiklet verdiklerini söylemişti, Jonah'nın aldığı tek hediyeymiş. Gözü pek ergenlik guruyla bisiklete binip pedalı çevirmeye çalıştığında Maggie onun bisiklete binmeyi bilmediğini anlamış. Jonah'yı düştüğü hendekten çıkarıp kanayan omzunu yıkamış ve sonraki haftayı Jonah onların arka bahçesinde bisiklet sürmeyi

öğrenene kadar bisikletin selesini tutarak geçirmiş. Muhtemelen bu Jonah'nın düşünmekten hoşlandığı bir hikâye değildi ve Dee'yle paylaşmamdan memnun olacağını da sanmıyordum.

"Bence yer değişikliğine ihtiyacı olabilir," dedi Dee. Yine gergin bir şekilde dudağını ısırıyordu.

"Tatil gibi mi?" dedim. "Şey, eğer ona sürpriz yapacaksan fazla sıcak bir yer seçmeni önermem çünkü güneşte yatan tarzda bir adam değil. Belki İtalya? Tarihi yerler hoşuna gidebilir."

Rahatsız olmuş göründü. "Daha uzun süreli bir şey düşünüyordum," dedi. "Annem birkaç yıl önce Galler'e taşındı ve yaşadığı yer öyle güzel ki Lydia, çok canlı bir bölge."

"Galler?" dedim alarma geçerek. Dee'nin ailesinin orada olduğunu, Noel'de Jonah'yla birlikte onlarla vakit geçirdiklerini biliyordum ama uzun süreli derken ne demek istiyordu? Oraya taşınmaktan bahsetmiyordu herhalde?

Dee ellerini bardağına sarıp iç geçirdi. "Gözlerinin altındaki halkaları fark ettin mi? Pek iyi uyumuyor, piyanosuna elini sürmüyor, hatta arabadayken radyoda müzik dinlememek için şu boktan sohbet programlarını açıyor. Doğru düzgün güldüğünü duyduğum zamanlar bir elimin parmaklarını geçmez. Sanki kendini gülerken yakalıyor ve suçluluk hissediyor."

Söylediklerinin bir kısmını duyuyordum çünkü beynim Jonah'nın Galler'e taşınması fikrini aşmakta zorlanıyordu. Bu kasaba Dee'ye çok fazla şey ifade etmiyor olabilirdi ama Jonah'nın yuvasıydı. Bu sokaklarda, bu barlarda Freddie'yle dostluklarını sağlamlaştırmışlardı. Ergenlik yıllarının, bütün hayatımızın DNA'sı buradaydı. Her şeyin sonsuza kadar aynı kalamayacağını anlayacak kadar büyüktüm ama zaten çok fazla şey değişmişti ve bencil olan bir parçam kalanların aynı şekilde durmasını istiyordu.

"Bilmiyorum Dee. En azından buradayken tanıdık yerler ve insanlarla çevrili. Belki de şu anda ihtiyacı olan şey budur."

"Belki de başka bir yerdeyken hayatına devam etmesi daha kolay olur," diyerek karşı çıktı ve sonra omzunu silkti. "Bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Sadece perişan halde olduğunu ve hiçbir şey yapmamanın onu düzeltmeyeceğini biliyorum."

Biraz kahve içip söylediği şeyi düşündüm. "Yası düzeltemezsin, ne kadar sürmesi gerekiyorsa o kadar sürer," dedim. "Doktorum diğer taraftan çıkabilmek için yas sürecinde duygularımı hissetmem gerektiğini söylemişti."

Birbirimize baktık. "Şey, bu tamamen saçmalık gibi geliyor," dedi ve ikimiz de güldük. İlk defa gerçek bir bağ kurduk.

"Onunla konuşacak mısın?" diyerek en sonunda elini gösterdi. "Galler hakkında?"

Keyfim kaçtı. İçgüdüsel tepkim Jonah'ya kilometrelerce uzağa taşınması için tavsiye vermemin mümkün olamayacağıydı. Şu günlerde onu sık görmüyordum, her gün kanepemde otururken yüzünü ayda yılda bir gördüğüm birine dönüşmüştü ama eğer ona gerçekten ihtiyacım olursa buralarda olduğunu bilmek bana güven veriyordu. Hayatımdan tamamen çıkma ihtimali bana kendimi çaresiz hissettiriyordu ama ya Dee haklıysa? Ya Galler'in temiz havası gözlerinin altındaki o morlukları yok edecekse? Ya buradaki gölgeler bir daha ışığı görmesini engelleyecek kadar uzunsa?

"Bunu bir düşüneyim," dedim. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

Uyanık

28 Haziran, Cuma

Birden ona kadar olan pişmanlık skalasında sekiz ile on bir arasında gidip geliyordum, hissettiğim endişe kahvaltımın boğazımdan geçmesini zorlaştırıyordu. Bugün Kris'le buluşacağımı kimseye söylememiştim ve iptal etmek için kaç defa telefonu elime alıp bıraktığımı sayamamıştım bile. Kendime bunu bir randevu gibi görmemeyi salık vermeye çalışıyordum, o yüzden işten sonra bir kahve içmek için arkadaşımla buluşacağımı düşünüyordum. Kris öyle bir arkadaşım değildi tabii çünkü onunla sadece bir defa, birkaç yoğun dakika boyunca görüşmüştüm. Geçen iki haftada birkaç defa mesajlaşmıştık. Bana kendi tasarladığı bir binanın çatısından sahil şeridinin hoş bir fotoğrafını göndermişti, yemek pişirmekten hoşlanıp hoşlanmadığımı sorduğunda da ona yaktığım akşam yemeğinin fotoğrafını göndermiştim. Şu ana kadar her şey gayet keyifliydi, yazdığım iptal mesajlarını yollamamamın tek sebebi de buydu. Şey, tek sebebi değildi. Sanırım eğer bir randevuya çıkabilirsem –ya da kahve içmek için bir arkadaşla buluşabilirsem– başka bir engeli daha aştığımı hissedecektim. Ya da en azından yüzülmüş bacaklarımla engelin üstünden atlayacaktım. Her şeyi fazla düşünmemeye çalışıyordum ama kendime karşı, kalan günlerimi boş bir koltuğa bakarak geçirmek istemediğimi söyleyecek kadar dürüsttüm. Şimdi o koltuğa bakıyordum, nadiren oturduğum

mavi koltuğa. O tam anlamıyla Freddie'nindi. Şimdi bile ona fazla oturmuyordum, nedendir bilmem ama doğru gelmiyordu. Muhtemelen minderi de onun poposunun şeklini almıştı. Televizyonda Piers Morgan vardı, birkaç vejetaryeni fena halde haşlıyordu, o yüzden kumandayı alıp kanalı değiştirdim ve PodGods kahvesinin boktan reklamı çıktı. Nefesimi tuttum, sonra başımı iki yana sallayıp ofladım çünkü Freddie'nin çok daha iyi bir iş çıkaracağından emindim. Televizyonu kapatıp odanın ortasında durdum, sonra bir anlık dürtüyle Freddie'nin koltuğuna oturup tostumu bitirdim. Yerleşmeye çalıştım. Kıpırdandım. Orada bir, en fazla iki dakika boyunca oturmak için kendimi zorladım, sonunda yeniden ayağa kalkıp sıkkın bir şekilde şöminenin önünde durdum. Birkaç hafta önce bir hevesle yeni kanepe minderleri almıştım. Parlak ve işlemelilerdi, birini kapıp Freddie'nin koltuğunda denedim. İşe yaradı. Freddie'nin minderlerden nefret edeceğini biliyordum, kendi koltuğuna konulmasını da asla kabul etmezdi. Tostumun son parçasını da ağzıma tıkıp minderi yerine koydum ve öğle yemeğimi hazırlamak için mutfağa gittim.

Otobüs durağına giden yolu yarılamıştım ki cep telefonumu sehpanın üzerinde bıraktığımı fark ettim. Tereddüt ettim, iki arada kalmıştım çünkü geç kalmak istemiyordum ve otobüslerin saatlerini pek bilmiyordum. İşten sonra bara gideceğim zamanlarda yakalıyordum. Fakat Kris'le buluşmamızı iptal etmeye karar verme ihtimalime karşı bugün telefonsuz olmak istemiyordum. Belki o da iptal edebilirdi, kaldı ki bu bir nebze rahatlatıcı olurdu ve öyle olursa telefonum evde olduğu için kurtulduğumu bilemezdim. Her şeyi hesaba katınca, Kris tarafından ekilmenin Kris'le buluşmaktan daha kötü olduğuna karar verdim, o yüzden telefonu almak için koşa koşa eve döndüm. Telefonumu oturma odasından aldım, sonra da fikrimi değiştirme

fırsatım olmadan yeni parlak minderi tekrar Freddie'nin koltuğuna koydum. Parmaklarım bir nevi özür dilercesine koltuğunun arkasında gezindi ama yine de minderi orada bıraktım ve otobüsü yakalamak için koşturdum.

Hani bazı zamanlar işteki bir gün bir haftaymış gibi gelir ya... Bugün o günlerden biri değildi, sanki dönen kapıdan girmemle çıkmam bir olmuş gibiydi. Sandaletlerimi sürüye sürüye Kris'le buluşmak için anlaştığımız kafeye doğru gidiyorum. Ne giyeceğime karar vermemiştim; kot pantolon giymek biraz fazla çabasız hissettirmişti, o yüzden mavi ve beyaz çizgili yazlık elbisemin hoş bir yaz havası vermesini umdum. Saçım sabaha atkuyruğu olarak başlamış, öğle yemeğinde ortaya inmişti, şimdiyse hava, açık kullanamayacağım kadar sıcak olduğu için dağınık topuzdu. Tanrı aşkına, öylesine içilen bir şeyler böyle mayın tarlasında gibi hissettirmemeliydi, değil mi? Biriyle randevuya çıkmaya hazır olmaktan çok uzaktım, kendimi daha en başından böyle bir duruma dahil olduğum için kendime kızgındım. Yürürken bile telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyordum. İptal etmek için çok mu geçti? Cevabı biliyordum: evet, çok geçti. Beş dakika önce orada olmalıydım. Ah, işte. Ekranı kontrol ettim, iptal mesajı falan yoktu. Parmaklarım yazmak için hazır olda beklerken kafeyi görebiliyordum. Sonra Kris'in karşıdan bana doğru geldiğini gördüm. Lanet olsun, artık iptal edemezdim, kabalık olurdu. Aslında... Onu görmek daha en başından bana neyin çekici geldiğini hatırlatmıştı. Üzerinde siyah kot pantolon ve tişört vardı, kafeye girerken güneş gözlüğünü çıkarıp tişörtünün yakasına taktı. Bu sıradan hareketin neden beni sakinleştirdiğini bilmiyordum, sanırım kafamda onu korkutucu bir yabancı olarak canlandırmıştım ve gerçekte gayet normal bir adamdı. Normal bir adamla kahve içebilirdim, değil

mi? Telefonumu çantama geri koydum ve bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırıp içeri girmek için kendimi gaza getirdim. Bunu yapabilirdim. Sadece işten sonra arkadaşla bir şeyler içecektim.

Kafenin içi ferahlatıcı bir şekilde serindi, içeride işten sonra kahve içmeye gelmiş birkaç kişi olsa da köşedeki masada oturan Kris'i hemen fark ettim. Beni görünce elini kaldırdı, ona doğru giderken yüzündeki ifadenin rahatlama ifadesi olduğunu fark ettim.

"Selam," dedim.

Beni karşılamak için ayağa kalkınca boyunun ne kadar uzun olduğunu hatırladım. Birbirimize sarılsak mı sarılmasak mı bilemediğimiz tuhaf bir an yaşadık ve korkunç bir an için az kalsın el sıkışacaktık. Sonra kahkaha atıp yanağıma bir öpücük kondurdu, çıplak omzumdaki eli sıcaktı.

"Geldin," derken tekrar yerine oturdu. "Kahve söyledim ama eğer başka bir şey istiyorsan onu alabilirim? Sanırım ruhsatları var, istersen şarap söyleyebilirsin?"

Masanın üzerindeki kahve demliğini ve iki bardağı işaret etti.

"Kahve gayet iyi," dedim, o ikimize de doldururken gülümsedim. Karaciğerime biraz izin vermek iyi olurdu herhalde.

"Daha önceden buraya geldin mi?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Bazen işten sonra, doğum günlerinde, veda partilerinde falan." Eski bir hububat dükkânının modernleştirilmesiyle yapılan güzel bir yerdi, tavandaki ahşaplar açıktaydı ve yerleri de temizdi. Geç açılıyorlardı ve gösterişsiz yemekleri vardı, zincir restoranlardan sonra hoş bir değişiklikti. "Akşamları epey kalabalık oluyor." Vay canına, çok sıkıcıydım.

"Ee," diyerek kahve demliğini tekrar masaya bıraktı. "Geleneğimize bağlı kalarak birkaç dakika daha sessizlik içinde birbirimize bakmalı mıyız?"

"Bakmasak olur mu?" Gülerek bardağıma uzandım, aramızdaki gerginlik dağıldı. "Tanrım, çok garip bir akşamdı, değil mi?"

Keyifli göründü. "Çılgıncaydı. Dürüst olmam gerekirse neden yaptım bilmiyorum."

"Ben neden yaptığımı biliyorum," dedim düşünmeden. "Belediye binasında çalışıyorum ve sayıyı denkleştirmeye mecbur kaldım."

Başka birisi olsa alınabilirdi ama Kris sadece güldü. "O kadarını tahmin ettim." Kahvesini alıp bardağını benimkiyle tokuşturdu. "Ekip için kendini feda etmiş olmana memnunum."

Rahat bir şekilde gülümsediğinde gözlerinin kenarlarında çizgiler oluştu ve biliyor musunuz? Bunda hiçbir sorun yoktu. Tetikte bekleyen omuzlarımı gevşettim, kahvemden bir yudum aldım ve nefesimi yavaşça verdim.

"Bina işleri nasıl gidiyor?" diye sordum. Düzgün bir şekilde dile getirip getirmediğimden emin değildim. Bir mimardı da binaları onlar mı yapıyordu?

"İyi, fena değil," dedi. "Bitmek üzere. Birkaç haftaya kadar tamamlanır."

"Bu tatmin veren bir iş olmalı," dedim. "Tasarımlarının kâğıttan çıkıp gerçeğe dönüştüğünü görmek."

"Bazen," dercesine omzunu silkti. "Öyle olabilir. Binaya veya müşteriye bağlı olarak başlangıçtan bitişe kadar baş belası bir şey olabiliyor."

"Bu hep yapmak istediğin bir şey miydi?"

"Ferrari test sürücüsü olmak dışında, evet," dedi.

"Onun için rekabet ateşi olmasını beklerim," dedim.

"Eğer İtalyan'san yardımı olur," dedi.

"Ah. İtalyan'a benzemiyorsun."

"Fazla mı uzunum?" dedi. "Yarı İsveçliyim aslında. Babam İngiliz, annem Stockholm'den."

"Ama hep burada mı yaşadın?"

Başını salladı. "Ama çocukken yaz tatillerimizi İsveç'te geçirirdik. Ablalarım şu anda oradalar, vaktim olunca ben de gidiyorum."

"Birden fazla ablan mı var?"

Sırıttı. "Üç tane. Ben tek erkeğim."

Vay. "En azından küçülmüşlerini giymek zorunda kalmamışsındır," dedim. Sanırım kendi eşyalarımı kendim satın alıncaya kadar Elle'in elinden geçmemiş bir şeyim olmamıştı.

"O kadar emin olma," diyerek güldü. "Annem epey ilericidir."

Bilincimin kenarından ağır ağır bir düşünce sızdı; onunla olmaktan keyif alıyordum. Güler yüzlüydü ve belli bir gündemi yok gibiydi. Onun işinden ve benimkinden, ulusumuzun içinde bulunduğu çalkantılı durumdan, bahçesine gelip bir türlü gitmediği için sahiplendiği tek gözlü kediden ve beni resmen başka bir kadın için terk eden kaçak Turpin'den konuştuk. Fincanlarımızı doldurdu ve menüyü alıp da yemek almamızı önerdiğinde acıktığımı fark ettim. Ortaya bir şarküteri tabağı söyledik ve kendimi onu sessiz randevu etkinliğine getirenin ne olduğunu sorarken buldum.

Akşam yemeğinin yanına bira söyledi ve gözlerini ona dikip baktı. "Sanırım yalnızlık. Evliydim. Karımla birkaç yıl önce ayrıldık."

"Ah," dedim. "Üzgünüm." Ağzımdan çıkar çıkmaz insanların bana sürekli söylediği klişe cümleyi papağan gibi tekrarladığım için kendimden nefret ettim.

"Evet, bir süre için ben de üzgündüm," dedi kederle. "Kendim için çok üzgündüm. Natalie için pek değildim, patronuyla birlikte İrlanda'ya taşındı. Tesadüfe bak ki adam bir Ferrari sürüyor."

"Tanrım." Kokteyl çubuğuyla tabağımdaki zeytinle oynadım. "Piç kurusu."

"Aynen." Küçük bir kahkaha attı. "Neyse, tek gözlü kedimle bir başıma olmaktan sıkıldım ve bir şekilde kendimi belediye binasında yabancılara bakmak için kaydolurken buldum."

"Bitince başkalarına da işaret koydun mu?" diye sordum. Tamam, ağzını arıyordum.

"Hayır," dedi. Gözleri keyifle parladı. "Sen?"

"Benim bir kâğıdım yoktu, unuttun mu?"

"Ah. Sadece işini yapıyordun. Şimdi hatırlıyorum," dedikten sonra sessizce ekledi, "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, işinde çok iyiydin."

İltifatının etkisini gülerek azaltmadığında sıcaklığın boynumdan yukarı çıktığını hissettim.

"Teşekkürler. Beni korkuttu ama yaptığıma memnunum." Birkaç saniye onun yaptığı gibi duraksadım, sonra ekledim, "Şu anda."

Göz temasını koruyarak, "Benim sayemde, değil mi?" diye güldü.

"Zeytinler sayesinde," dedim. Onu yaralamışım gibi elini kalbinin üzerine koydu.

Bardağının üzerinden bana baktı. "Neden seni korkuttu?"

Bu akşam bir noktada hayatım hakkında konuşmak zorunda kalacağımızı biliyordum ve gerçeğin ne kadarını anlatacağımı düşünüp durdum. Yalan söylemek istediğim için değil, sadece Kris'in bana şu anda baktığından farklı bir şekilde bakmasını istemiyordum. Kazadan beri bana normal davranan, anlayış göstermeden veya iyi miyim diye göz ucuyla bakışlar atmayan ilk kişiydi. Bu rahatlatıcıydı.

"Uzun zamandır kimseyle çıkmadım."

Çatalının ucuyla tütsülenmiş jambondan aldı. "Aa?"

Bu, "bana daha fazlasını anlat" diyen bir tepkiydi ve kafamda çeşitli cümleleri evirip çevirdikten sonra en uygunu buldum.

"Biriyle birlikteydim," dedim ve sonra düzelttim. "Freddie'yle birlikteydim. Çok uzun zamandır beraberdik ve... O öldü."

İşte. Söylemiştim. Kris çatalını bıraktı ve gözlerini kaçırmadan bana baktı. Lütfen, diye düşündüm. Lütfen kaybım için üzgün olduğunu söyleme.

"Tanrı aşkına Lydia, korkmana şaşmamak lazım," dedi. "Cehenneme gidip dönmüş olmalısın."

Bu kesinlikle çok doğru bir tanımlamaydı. Bazı günler alevlere öyle yakın duruyordum ki yüzüm yanıyordu ama şu anda o sıcaklıktan yavaş yavaş geri çekildiğimi hissediyordum.

"Öyle oldu," dedim. "Sen ilksin. Yani ilk erkek, şeyden beri..."

Uzun süre duraksamama izin vermedi. "Bu konuda konuşmak ister misin, istemez misin?"

"Konuşmasak olur mu?" dedim. Seçim hakkım olmasına ve detay almak için üstelememesine memnundum. Bu akşam burada Kris'le birlikte oturuyor olmak olağanüstü derecede güzeldi, her zamanki gecelerimden daha hafif ve daha parlaktı. Ama henüz o hisleri bırakmaya hazır değildim.

"Madem öyle, bu renkli listeden bir kokteyl ister misin?" Kat kat neon turkuaz menüyü bana uzattı.

İşte bu şekilde bizi geçmişten aldı ve şu ana geri getirdi.

★ ★ ★

"Saatin on olduğuna inanamıyorum," dedim. Ceketimi çantamın üstüne taktım çünkü kafeden çıktığımızda dışarısı hâlâ sıcaktı. "Sadece bir saat kalacaktım."

"Ben de öyle," dedi. "Eğer şifreli kelimeyi yazsaydım ablam yalandan bir acil durum uyduracaktı."

"Öyle bir şey yapmadın," diyerek güldüm.

"Elbette yaptım, korkunç bir insan olabilirdin," diyerek yanımda yürümeye başladı. Birlikte anayol üzerindeki taksi sırasına yöneldik, kaldırımlar artık daha sessizdi. Şu sıcak İngiliz yaz akşamlarından biriydi, keyif vericiydi çünkü hava nadiren böyle olurdu. "Eğer *mor* yazsaydım gizemli bir şekilde kolunu kıracaktı."

"Mor mu?" Bunu olduğundan daha komik buldum, muhtemelen kan dolaşımımdaki şarap yüzündendi. "Yağmur gibi yağan Cadbury çikolatası gibi mi?"

Başıyla onayladı, yola yakın olmak için etrafımdan dolandı. "Ne diyebilirim ki? Prince hayranıyım."

"Bundan sonra seni mor kadife takım elbiseyle hayal edeceğim," dedim. Taksi sırasına yaklaşırken adımlarımı yavaşlattım, birkaç araç yolcu almaya hazır halde bekliyordu.

Durup birbirimize baktığımızda bana gülümsedi ve uzanıp usulca saçımı düzeltti.

"Beni düşünecek olman hoşuma gider," dedi. Gözleri bana şu anda benden bundan daha fazlasını beklemediğini söylüyordu.

"Teşekkürler," dedim. Korkuyordum çünkü sanırım daha fazlasını istiyordum. "Bu akşam gerçekten çok iyi vakit geçirdim."

"İlk olmama izin verdiğin için teşekkür ederim," dedi ve elini tuttum.

"Senin olmana memnunum," dedim nefes nefese, verdiğim işaretleri doğru okudu ve başını yavaşça benimkine doğru eğdi.

"Titriyorsun," dedi.

"Öp beni," dedim, o da öptü. Gözlerimi kapattım ve bir milyon unutulmuş şeyi hissettim. Garipti, güzeldi, baştan

çıkarıcıydı ve melankolikti. Eli belimdeydi, dudakları nazik âdeta bir buse kondurur gibiydi. İçimde bir şeyler yer değiştirdi. Tıpası açılmış yepyeni bir kokuydu âdeta: romantizmin çiçeksi esansı ve gece yarısı amberi kokuyordu. Hatırlamadığım bir kokuydu, bana ait değildi ama bence zamanla öyle görmeye başlayabilirdim. Hatta sanırım hoşlanmaya bile başlayabilirdim.

"İyi geceler Lydia," diye fısıldadı.

Hâlâ elini tutuyordum, taksinin kapısını açarken elimi hafifçe sıktı.

Geri geri binmeye çalışırken tuhaf davrandım ve güldü. "Eğer elimi bırakırsan daha kolay olabilir."

Ellerimize bakınca başımı iki yana sallayarak güldüm.

"İyi geceler." Bindiğimde ona bir kez daha baktım.

"Seni tekrar görebilir miyim?" diye sordu, elini açık kapının üstünde tutuyordu. Ne cevap vereceğimi umursamıyormuş gibi yapmıyordu.

Ben de rol yapmadan, "Bu gerçekten hoşuma gider," dedim. Taksi şoförü çıkış yapmak için sinyal verdi. Başımı geriye doğru attım ve karanlık sokaklardan eve doğru giderken gözlerimi kapadım. Bir yetenek yarışmasının ilk ayağını kazanmışım gibi, annem ve Elle'in yan yana durarak beni kutladığını görebiliyordum. Derin bir nefes alıp o ilgi çekici kokunun izlerini yakalamaya çalıştım.

Uykuda

6 Temmuz, Cumartesi

"Bunu giymeyeceğim."

Elle karşımda kahkaha atıyordu, üzerinde "gelinin ablası" kuşağı vardı. Straplez, kırmızı tulumu ve topuklu ayakkabılarıyla bronzlaşmış ve rahatlamış görünüyordu, onu son gördüğümden bu yana daha çok kendisi gibiydi. Son bir aydır gelmediğim için hafif bir suçluluk hissettim. Saçma sapan bekârlığa veda partisi aksesuarlarıyla bezenmiş bir duvak tutuyordu. Ağrı kesici. Cicili bicili sahte alyanslar. Şampanya mantarı. Kondom göremiyordum ama oralarda bir yerlerde bir tane olduğuna bahse girerdim.

"Mecbursun," dedi. "Dee yaptı, yoksa alınır."

"Dee mi yaptı?"

Elle duvağa tutturulan küçük toka ile uğraştı, kan kırmızısı tırnakları kusursuzdu. "Bana teşekkür etmelisin. Herkese uyumlu, neon pembe sloganlı tişörtler sipariş vermek istedi."

"Hâlâ iyi bir fikir olduklarını düşünüyorum."

Dee'nin sesini duyunca dönüp baktım, elinde şampanya şişesiyle mutfağımda belirmişti. Baldırlarının ortasına gelen mavi, pullu elbisesiyle ve her zamanki atkuyruğunun yerine yaptığı havalı Kate Middleton bukleleriyle çok havalıydı. Onu böyle görmeyi beklemezdim. "Gitmeden önce güzel bir şeyler içeriz diye düşündük." Parlayan gözlerle şişeyi bana doğru salladı.

Elle alkışlayıp arkasındaki kadehleri almak için dönmüştü bile. Bardaklarla ilgili ufak takıntımla arada sırada kafa buluyordu, her ihtimal için doğru bardağım vardı. Benim garaj satışlarından ve bağış dükkânlarından aldığım sevgili, eklektik koleksiyonum. Kesme camdan kokteyl bardakları, uzun flüt kadehler, kırmızı şarap, beyaz şarap ve şampanya kadehleri ve altmışlardan kalma renkli soda bardaklarından güzel bir set. Bu benim olayımdı. Arka taraftan şampanya kadehlerini –eğer havalı olmak istiyorsanız kup da diyebilirsiniz– aldığında irkilmemeye çalıştım. Genelde eksik set almazdım ama soğuk bir Pazar sabahında yapılan garaj satışında, tavalardan ve tabaklardan bir yığının üzerine dikkatsizce konulan ve kir içindeki bu üç uzun ve incecik saplı gül pembesi kadeh yardım etmem için yakarmıştı. Freddie taşırken, satıcı kadın da sararken homurdanmış olsa da sonuçta almıştım ve onları çok seviyordum. Elle'in onları narin saplarından tutup da ortalıkla sallamamasını gerektirecek kadar değerlilerdi.

"Bana ver," diyerek şişeyi kapıp kontrolü ele aldım.

"İki hafta içinde evleneceğine inanamıyorum," dedi Elle duygulanarak. "Keşke tekrar evlenebilseydim."

Şampanyayı açarken başımı kaldırıp ona baktım. "Öyle mi?"

Mutfak tezgâhına yaslandığında mücevherli saç tokasından ışıltılar yansıdı. "Öyle romantik ki," dedi özlem dolu bir şekilde. "Gelinlik, tören, çiçekler..."

Otelde her hafta sonu düğün planlamasına rağmen hâlâ kendi düğünü için nostaljik hissediyor olmasını sevdim.

Dee mutfak masasına otururken, "Tekrar David'le ama değil mi?" diye sordu. Elle iyi huylu bir şekilde gözlerini devirdi.

"Herhalde yani."

Mantarı patlattığımda ikisi de alkışladı.

"Ben hiç evlenecek miyim bilmiyorum," dedi Dee.

Elle bana ve sonra Dee'ye baktı. "Jonah'yla ilişkinizin epey ciddi olduğunu sanıyordum?"

"O tarafa doğru gidiyor," dedi Dee. Ona uzattığım bardağı aldı. "Sadece evlenecek tipte biri olduğundan emin değilim."

"Sen öyle misin?" diye sordum.

"Herkes evlenecek tiptedir," dedi Elle, Dee cevap veremeden. "Güven bana, otelde her türünü görüyorum. Evlenecek tip diye bir şey yok. Aslında bu iş daha çok doğru zaman, doğru insanla ilgili ve bingo, sonra bir bakmışsın Latin dansı yapıyorsun."

Dee yumuşak bir sesle ofladı. "Belki de Jonah bingo meraklısı değildir."

Fikir ayrılığına düştüm. Bu hayatta Dee çevremden biriydi. Bunun benim bekârlığa vedam olduğu ve onun da Elle ile birlikte mutfağımda durduğu düşünülürse epey yakın çevremden biriydi. Eğer aklından evlilik geçiyorsa burada Jonah'yla daha başarılı ilişkileri olmalıydı. Fakat burada tanıdığı Jonah farklıydı, daha açık yürekli ve daha çok gülen, eskiden olduğu adamdı.

"Ona zaman ver," dedim. "O hep daha çok düşünen biri olmuştur. Hazır olduğunda olacaktır, eminim."

İkna olmuş görünmedi. "Belki."

"Jonah Jones." Elle adını zevkle söyledi ve sonra güldü. "On altımdayken ona gizli bir aşk besliyordum."

"Yok artık!" Şok içinde kahkaha attım. Daha önce hiç böyle bir şeyden bahsetmemişti.

Ablamın yanaklarında pembelik belirdi. "Sana hiç söylemedim. Utanıyordum!" Bardağındakinin yarısını içti ve sonra bardağını salladı. "Ne diyebilirim? Gür saçları ve elmacık kemikleri, düşünceli düşünceli durması falan."

Arkamı döndüm ve şişeye uzanırken kendime ablamla Jonah'yı birlikte düşünmek için zaman verdim. Yok. Olmuyordu.

"Yakışıklı, değil mi?" dedi Dee. Her şeye rağmen aklı havada ergen bir kız gibiydi.

Elle başıyla onayladı. "Büyüdükçe yüzü oturdu."

Ona bir bakış attım. "Yüzü mü oturdu?"

Kahkaha attı. "Ne demek istediğimi biliyorsun." Ağzının etrafını işaret etti. "Üstünde bir Mick Jagger havası var, değil mi?"

Bu zamana kadar Jonah'ya bakıp da Mick Jagger'ı düşündüğümü söyleyemezdim ama gülmeye başladım çünkü Elle'in neyi kastettiğini biliyordum. Ağzı yüzüne göre biraz büyüktü ve bulunduğu yerdekilerin dikkatini çekebilecek türden bir karizması vardı. Freddie'ninki gibi değildi, Freddie enerji ve sıcaklık demekken Jonah'nın rahat bir havası vardı. İkisi birlikte gece ve gündüzdü, aynı paranın iki yüzüydü. Belki de uyanık dünyamda Jonah'da eksik olan oydu. Isı kaynağını kaybetmişti.

Dee, "Onu seviyorum sonuçta," dedi.

Elle'le onun iki yanına oturduk. Ellerimle siyah elbisemin eteğine dokundum. Yazın giyilecek kısalıkta, partiye hazır ve tehlikesizdi, yine de fazla hoşuma gitmedi. Genelde seçeceğim bir şey değildi ve nasıl olup da burada daha az havalı, daha tutucu bir kıyafet zevkim olduğunu merak ettim. Genellikle kot ve tişört giyen biriydim, en fazla bohem şıklığı tercih ederdim. Gelinliğimin nasıl olduğuna dair hâlâ bir fikrim olmadığını fark ettim, bekârlığa veda partimde böyle bir şeyi bilmemem ne kadar garip ve tuhaftı. Nerede olduğunu bile bilmiyordum. Buralarda bir yerde görmediğime göre annemde olmalıydı.

"Lydia'nın senin için ona bir şey söylemesini ister misin?" Elle bana danışmadan böyle bir teklifte bulundu.

Tanrım, hayır demesini umdum.

Dee parlak buklelerini salladı. "Bu beni ne kadar çaresiz gösterir?"

"Kurnazca sorulursa öyle olmaz," dedi Elle. "Ağzını aramak için biraz dürtmekten zarar gelmez."

Dee yüzü aydınlanarak bana baktı. "Sence öyle mi?"

Hayır demek istedim, öyle değil Dee, demek istedim. Hiç de öyle düşünmüyordum çünkü ikinizi birleştirirsem pek de uzak olmayan bir gelecekte Galler vadilerinde Galler hayatını yaşamak için toplanıp Gallerli annenin yanına gitmen yüksek ihtimal. Ancak bunu söylemedim.

Gülümsedim, başımı salladım ve kadehlerimizi doldurdum. Kadehlerimizi tokuşturduk, Jonah ve Dee'nin nişanı için aracı olmayı kabul etmeme sessizce kadehler kaldırıldı. Bu nasıl olmuştu?

"Keşke ördek söylemeseydin Elle, bu konuda nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Annem sevmediği yemeği dönen tepside çevirip önünden uzaklaştırdı ve pane karidese gelince durdu. Bütün hayatı boyunca adanmış bir etobur olsa da insanların ördek yeme fikri onu hep ürpertiyordu.

Elle Çin yemeği çubuklarını ustalıklara tutarak, "Çifte standart," dedi.

Kasabamızdaki Çin restoranındaydık, yıllardır geldiğim bir yerdi. Annem ve Elle buradaydı elbette, Dee, iş yerinden Julia ve Dawn, annemin kardeşi June teyzem. Onun diğer yanında okuldayken Elle ile ikimizin arasındaki sınıfta okuyan kuzenim Lucy vardı, tabii okula gelmeye zahmet ettiğinde. Neden burada olduğunu hiç bilmiyordum, hep kendini bizden üstün görüp bana o koca burnunun ucundan bakardı. Kayıtlara geçsin, üstün falan değildi. Toplam sekiz kişiydik, gelin partisindeki rolümüzü gösteren

kuşaklar takıyorduk. GELİN! GELİNİN ANNESİ! BAŞ NEDİME! June teyzeme bakınca onun üstünde *BEKÂRLIK GÖREVLİSİ* yazdığını gördüm. O ne halta yarıyordu acaba? Bekârlık görevlisi ne yapardı? Bekârları mı kaçırırdı? Rakip partidekileri mi gözetlerdi? Bu saçma düşünceler dizisinin nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Kahkaha atmaya başladım, Dee'nin şampanyası, ardından da sanki sabaha karaciğerimi aldıracakmışım ve bir daha bir damla bile alkol alamayacakmışım gibi art arda içtiğim şarap yüzündendi. Aslında karaciğerime çok düşkündüm, o yüzden kendimi dizginlemeye çalışıyordum ama gittikçe yükselen bir Sauvignon dalgasıyla savaşıyordum ve bu akşam ilerleyen saatlerde kendimden geçmekten korkuyordum.

Yanımdaki Elle, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Aptal kuşaklara," deyip gönülsüzce giydiğim kuşağı çektim. Gelin olarak mimlenmek bir araba dolusu adamın ıslıklarına ve yemekten önce gittiğimiz barda barmen tarafından öpülme teklifine maruz kalmama sebep olmuştu zaten. Aramızdaki duvağımdan sallanan kırmızı kondom paketi de işe yaramamıştı. (Evet, kondomu buldum. Dee öyle bir takmıştı ki kahrolası gözlerimin ortasından sallanıyordu.)

Duvağın arkasından bir kese aldı. "Tarçın?"

Dee uzanıp dokundu. "Görünüşe göre doğal bir afrodizyak." Dramatik etki yaratmak için duraksadı, sonra da fısıldar gibi yaptı: "Erkekler için." Elini havaya kaldırması ne söylemek istediğine dair şüphe bırakmadı. "Düğün gecesi heyecanı olur diye."

"Tarçın mı, emin misin?" June teyzenin kaşları ta saç diplerine kadar kalkıverdi. Şimdiden üçüncü kadehindeydi ve nadiren içerdi. Bob enişte olmadan evden nadiren çıkardı. Ya oturma odalarında oturup yapboz yaparlar ya da birlikte yeni bir hobi edinirlerdi. Onları son ziyaretimde

döşemesini kendilerinin yenilediği sandalyede oturup, bölge ortaokulundaki yemek kursunda yaptıkları pastayı yiyip Bob enişstenin yaptığı mürver şarabını yudumlamıştım. Toplulukla iletişim kurmayı seven ve sürekli çift halinde takılan insanlardı. Bob ve June. June ve Bob. Şu anda June teyzem nadir tek takılmalarından birini yapıyordu ve tarçın açıklaması yüzünü morun inanılmaz bir tonuna dönüştürmüştü. "Şey, en azından bu bir şeyi açıklıyor."

Elle yanımda gülmeye başladı, neyi kastettiğini benden daha çabuk kavradı. "Ahh, June teyze, Bob enişstem tarçınla hareketleniyor muydu?"

Annem kız kardeşine kaşları havada bir bakış atarken Lucy yediği yemeği çıkarmamaya çalışıyordu.

"Son zamanlarda tarçınlı rulolarda ustalaşmaya çalışıyorduk, Bob'un favorisi," dedi June teyzem. Kendimi bildim bileli taktığı gümüş, Aziz Christopher kolyesiyle oynadı.

"Ne derler bilirsin June," dedi Dee, tabağındaki kızarmış pilavını kaşıklarken ifadesizdi. "Sabahleyin yenilen tarçın Bob'u seksi bir oğlan yapar."

Kahkaha atmaya başladım çünkü Dee sürekli hırka giyen, devasa sebzeler yetiştiren Bob enişstemle hiç tanışmamıştı. "Dee, kelimenin dünya üzerindeki hiç kimse buna inanmaz."

"Baksana June az önce inandı bile," dedi Dawn karşıdan. "Haftalık alışverişimizde biraz tarçın alabilirim. Benim 'Bob'" –masumu koruma niyetinde olduğunu göstermek için parmaklarıyla havada tırnak işareti yaptı, gerek yoktu çünkü hepimiz kimden bahsettiğini biliyorduk– "ve ben tekrar hamile kalmam için çalışıyoruz, bir daha performans göstermemek için kelimenin tam anlamıyla her şeyi yapacağı noktaya geldi. Yorgun düştü."

"Zavallı Bob." Julia başını iki yana salladı, doğru düzgün bir şey yemese de şarabı affetmiyordu. "Örneğin benim

tarçına ihtiyacım yok." Julia ve Bruce'un Dawn'ın düğününde dans edişleri aklıma gelince gülümsememi gizlemek için başka tarafa baktım, kesinlikle birbirleriyle uyum içindelerdi.

"Benim de öyle." Elle gözlerini devirdi. "Benim 'Bob' yeterince enerjik. Genelde de sabahın altısında, ben alarm çalmadan önce yarım saat daha uyumaya çalışırken."

Annemin orada olduğunu unutmuş gibi bir bakış attı. "Kusura bakma anne."

"Ah Bob," diye güldüm. "Yatak odasındaki alışkanlıklarını domuz hayaları yerken anlatmanız ne düşüncesizlik."

Lucy yemek çubuklarını bıraktı ve şarabına uzandı. "Lütfen, Bob enişte dediğiniz benim babam ve başka bir şeyden bahsetmek isterim, çok teşekkürler."

Sert bir şekilde söylediği sözlere hepimiz kahkahalarla güldük ama Lucy tebessüm bile etmedi. Annem yeğeninin daha fazla kızarmasını engellemek için çantasına uzandı ve hediye paketine sarılmış ufak bir kutu çıkardı.

"Sana bunu vermek için doğru zamanı bekliyordum," diyerek bana uzattı.

Herkes kahkaha atmayı bırakıp ilgiyle izlemeye başladı. Bir mücevher kutusuna benziyordu.

"Siz kızlar büyürken babanla size düzgün bir evlilik örneği gösterememiş olmamız hep beni üzmüştür," dedi annem.

Elle'le aynı anda atıldık.

Ben, "Sen harikaydın," derken, Elle de, "Hem anne hem babaydın," dedi.

"Onu özlemedik," diye ekledim ve söylediğimde ciddiydim.

"O yaşta sörf," diye homurdandı June teyzem, ellerini tiksintiyle havaya kaldırdı.

"Neyse." Annem cesaretini topladı. "Kendi romantik dertlerime rağmen büyükanne ve büyükbabanızın, *benim*

anne ve babamın, bazen evliliklerin doğru olabildiğini görmenize yardım etmiş olmasını umuyorum."

Baba tarafından büyüklerimizle herhangi bir ilişkimiz yoktu ama annemin ailesi çocukluğumuzda bize o çok lazım olan dayanağı sağlamıştı. Düzenli evleri bizimkinden birkaç kapı ötede olsa da bizim evin uzantısı gibiydi, çoğu akşam yemeğimizi onların masasında yerdik. Eğer kendimi gerçekten zorlarsam evlerinin kokusunu hâlâ alabilirdim. Mobilya cilası, rosto yemek ve pipo tütününün hoş bir karışımıydı. Lucy bile geçmişe özlemle dalmış gibiydi.

Elle şaraptan dolayı hemen yaşaran gözlerle, "Onları çok özlüyorum," dedi.

Başımı salladım. Hepimiz onları özlüyorduk, en çok da annem ve June teyzem.

"Açsana."

Dee'nin araya girmesine memnun oldum. Bir an için hep beraber gözyaşlarına boğulma tehlikesi atlattık.

"Tamam," dedim. Gümüş rengi ve beyaz kurdeleleri parmaklarım titreyerek açtım.

İçinde kare, kırmızı, kadife bir kutu vardı, köşelerindeki dikiş yerleri yıpranmıştı. Kapağını açtığımda markazitten bir tavus kuşu broşunu çakmaktaşından yeşil gözlerle bana bakarken buldum. Parasal açıdan çok az değeri vardı ama annem ve benim için dünyalara bedeldi. Büyükannemin en sevdiği broşuydu, her düğüne, her vaftize ve cenazeye onu takardı. Bir aile partisinde onun kucağında uyuduğumu, gözlerimi kaparken parmağımı tavus kuşunun tüyleri üzerinde gezdirdiğimi hayal meyal hatırlıyordum. O zamanlar beş yaşlarında olmama rağmen hafızama kazınmış büyükannemin parfümünün kokusunu şimdi hâlâ burnumdaydı.

"Büyükannen daha on altısındayken, büyükbabanın ona verdiği ilk hediye buydu," dedi annem.

Elle broşa nazikçe dokundu. "Bunu mezuniyetimde takmıştı. Eskiden sevdiği mor takımına taktığını hatırlıyorum."

Elle kendi düğününde büyükannemizin saatini takmıştı, yine parasal açıdan pek bir değeri olmayan ailemizin eşsiz parçalarından biriydi. Bazen aile toplantılarımızda taktığını görüyordum.

Gözlerim doğru düzgün bir cevap veremeyeceğim kadar yaşla dolduğundan, kutuyu bakması için diğer tarafımdaki Dee'ye verdim. Elinden geleni yaptı ama büyükannemizin önemli günlerde ve tatillerde yakasına taktığı zamanlara ait hatıralar olmadan muhtemelen çok da çarpıcı bir görüntüsü yoktu.

Dawn nazikçe bir bakış attı ve kutuyu Julia'ya verdi, o da göz gezdirdi.

"Bazı insanlar evlerinin içinde tavus kuşu bulundurmak istemez," dedi Julia. Her zamanki gibi acımasızca dürüsttü, broşu Lucy'ye uzattı. "Kötü şans getirdiğine inanırlar. Bir keresinde eve tek bir tüy getirdim ve annem doğruca alıp dışarıdaki çöpe attı."

"Ah," dedim. Bana kötü şans getirebilecek bir şeyin korkusu beni duygusal pusun içinden alıp çıkardı. Bu dünyada, beni diğer dünyama daha fazla yaklaştırabilecek şeyler yapmaktan kaçınıyordum.

"Ben evlendiğimde benim için hiçbir şey kalmamış olacak," diye homurdandı Lucy. "Şunu istediğimden değil elbette," broşa bakarak dudağını büktü, "Ama konu o değil."

June teyzem genelde Lucy'nin etrafındayken dilini ısırırdı. Tek kızıyla ilgili konularda sürtüşmemenin en kolay yol olduğunu erkenden anlamıştı. Bu akşam değil. "Endişelenme hayatım, takma dişlerini alabilirsin, onlara çok düşkündü."

Takip eden sessizlikte hepimiz Lucy'ye baktık, gülmeye çok korkuyorduk.

"Hayır, alamaz," dedi annem. "Onları bir başka dükkânına verdim. Güzel lacivert el çantasının içindeydiler."

Öyle çok güldüm ki çilekli kondom paketi yak diye gözüme çarptı.

Saat on biri geçiyordu, neşeli ve mutlu bir sarhoş olmaktan bir veya iki kadeh uzaklıktaydım ve görünüşe göre The Prince of Wales'teki bir masada dans ediyordum. Sanırım sonumuzun burası olacağı belliydi, Freddie'nin partisinin de aynı havaya bürünmesi kaçınılmazdı. Restorandan sonra partimizde üç kişi kalmıştık. Dawn ve Julia aynı taksiyle eve gitti, hâlâ buz gibi olan Lucy de annemi ve teyzemi eve bırakacaktı. Geriye Elle, Dee ve ben kaldık, saat on birçuğu geçerken The Prince'in kapılarından Destiny's Child'a yakışan bir özgüvenle girdik. Hangimiz Beyonce'ydik bilmiyorum. Ben değildim, orası kesin. Fakat bardaki herkese "All the Single Ladies" şarkısını söyletirken yeteneksizliğimizi coşkumuzla telafi ediyorduk. Şarkının sadece nakarat kısmını biliyordum ama önemli değildi çünkü buradaki kimsenin geri kalanını bildiği yoktu. Elle kollarını başının üzerine kaldırmış sallıyor, Dee yüzük parmağını göstererek omuzlarını sallıyor ve Freddie iki hafta içinde ona yüzüğü takacağını bağırıyordu. İçimden bir parça "o" diye nitelendirilmekten nefret etti, bunu dile getirdiğimde Freddie Beyonce'yi suçlayıp beni masanın üzerine kaldırdı.

Beni bırakırken, "Güzel elbise," diye sırıttı.

"Öyle mi dersin? Fazla yetişkin işi değil mi?"

"Artık yetişkinsin Lydia Bird." Elbisemin dantel yakasına dokundu. "Üzerinde farklı duruyor ama iyi anlamda farklı."

Evet, farklı, diye düşündüm. Jonah geldi, Freddie'nin elindeki boş bira şişesini alarak yerine yenisini verdi ve kondomu geriye doğru atıp yanağımdan öptü.

"Çok güzel şarkı söyledin," diye yalan söyledi.

"Dikkat et..." diyerek duvağı ve üstündeki çeşitli şeyleri işaret ettim.

Jonah başını iki yana salladı. "Gerçekten taktığına inanamıyorum."

"Biliyor muydun?"

Uzanıp kondom paketine vurdu. "Bunu dün gece bizzat kendim zımbaladım."

"Cüzdanından mı çıktı?" Freddie kahkaha attı. "Bekle şimdi Lyds, antikacılara gösterecek bir şey olabilir."

Burnumu buruşturdum, etkilenmemiştim. Elbette Dee'nin harcadığı çabayı ve Jonah'nın ustaca yardım etmiş olmasını takdir ediyordum. Freddie ve arkadaşlarının bu akşamı merkeze gitmek yerine burada sonlandırmalarına memnundum. Freddie'nin önemli bir yeni müşteriyle görüşmek için yarın işte olması gerekiyordu, o yüzden de son dakika değişikliği yapmışlardı. Gizli saklı yapılan bir işti, rakiplerinin ellerinden kapıvermeyi umdukları bir müşteriydi. Freddie o heyecan için yaşıyordu, öyle ki Pazartesi günü o odadaki en hazırlıklı kişi olmak için kendi bekârlığa veda partisini bile kısa kesmeye hazırdı. Barack Obama'dan kaptığı başka bir hayat dersiydi hiç şüphesiz.

Yarım saat sonra Jonah piyanonun başına geçti, Elle uzak bir köşede David'in kucağındaydı ve Dee çok fazla içtiğini gösterir şekilde ayakta duramayarak bana yaslanıyordu.

"Ona hiçbir şey söyleme," dedi. Pipetini elindeki şişeye sokup çıkarıyordu. Elindekinin ne olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu, parlak maviydi ve bu akşamki en iyi kararı olduğu söylenemezdi.

"Kime?"

Pipetini içkisinden çıkardı ve damlayan ucunu yüzük parmağına vurdu. "Jonah'ya. Elle haklı. O Mick Jagger, ben de Jerry Hall değilim."

Kahkaha attım çünkü bu saçmalıktı. "O Mick Jagger değil ve Jerry Hall onu çiğ çiğ yerdi."

Dee ikna olmayarak başını iki yana salladı. "Ben şarkı bile söyleyemiyorum Lydia. Onun Adele'e ihtiyacı var, bana değil. Ben asla bir Adele olmayacağım."

"Az önce oldukça iyi bir Beyonce oldun," diye belirttim. "Hadi ama kendine acımayı bırak." Omuzlarını cesaret vermek isteyerek sıktım. "Harika saçların var."

"Hayır, senin harika saçın var," diye iç geçirdi dramatik bir şekilde. "Jerry Hall'unki gibi saçın var."

Ortamı yumuşatmak için, "Keşke parası da bende olsaydı," diye şaka yaptım.

Sessizleşip Jonah'yı izledik. Jonah çalarken piyanonun tuşlarına bakmıyordu bile, elleri kendinden emin ve güvenliydi, kalabalığı her zamanki gibi avucuna almıştı.

"DNA'sında var, değil mi?" dedi Dee. "Müzik demek istedim."

Başımı salladım ve aniden bekârlığa veda partimin dibinden saçma duvağımın ucuna kadar her yerinden umutsuzluk hissettim çünkü haklıydı. "Kemiklerine işlemiş," dedim. Uyanık hayatımda Jonah'nın ne kadar kaybolmuş göründüğünü düşünüyordum. Eğer hayatından müzik çıktıysa düşündüğümden daha sorunlu durumda demekti. Belki de Galler onun için en iyisi olacaktı.

Dee kendini arkamızdaki masanın üstüne bıraktı, ben de tuvalete gitmek için oradan ayrıldım.

Kabinlerden birine girip kapalı klozet kapağının üstüne oturdum ve çantamdan telefonumu çıkardım. Kontrol etmek istememin yanı sıra bu artık alışkanlık da olmuştu. Soluklanmaya ihtiyacım vardı.

Ekran koruyucum parladı. Uyanık hayatımda seçtiğim görüntü yerine bunda karlar içindeki Paris vardı. Başımı kabinin duvarına dayayıp fotoğrafa baktım, kahve bardağına

sardığım uyuşmuş ellerimi, kafenin tentesindeki donmuş sarkıtları, buz gibi olmuş dudaklarla verilen öpücükleri hatırlıyordum. Düşündüğümde tuhaf hissettiriyordu, hayatımdan ziyade bir film sahnesi gibiydi.

"Orada iyi misin?"

Sıçradım. Tek kabini çok fazla meşgul ettiğim belliydi.

"Bir dakika," diye seslenip telefonu çantama attım ve tuvaleti kullanmamış olsam da sifonu çektim. Dışarı çıktığımda bekleyen kadın bana meraklı bir bakış attı ve aynadaki yansımamı görünce nedenini anlayabildim. Korku filmlerinden fırlamış bir geline dönüşmüştüm. İç geçirdim, rimel izlerinden kurtulmak için parmaklarımı ıslatıp gözlerimin altını soğuk suyla sildim. Bekârlığa vedamın bu şekilde, kahrolası bir tuvalette ağlarken bitmemesi gerekiyordu.

Dışarıda serin, karo taşıyla kaplı bir koridorda durdum, gürültülü bara geri mi dönsem, yoksa bitirip eve mi gitsem emin değildim. Bar kapısı açıldı, dışarı müzik, gürültü ve Jonah Jones çıktı.

"Saklanıyor musun?" diye sordu, kapı arkasından kapanıp gürültüyü içeride bırakırken gülümsedi.

"Hayır," desem de beni ikna etti. "Evet, biraz."

"O şeyin içindeyken gözden kaçırılman çok zor." Duvağımı işaret ederken arkasındaki duvara yaslandı.

Başımı salladım, saçımdan çıkarırken tuvaletteki çöpe atmış olmayı diledim.

"Cüzdanımdan değil," dedi. "Bil diye söylüyorum."

Kırmızı kondom paketinden bahsettiğini anlamam birkaç saniyemi aldı.

"Dee satın aldı."

Dee'nin çilekli kondom alışını gözümde canlandırmak istiyor muydum? Pek sayılmazdı. "Ne hoş," dedim.

"Evet," dedi.

"Ondan çok hoşlanıyorum," dedim. Araya girip Dee'nin onunla evlenmek istediğini söylesem mi diye merak ediyordum.

"Hoşlanması kolay biri," dedi.

"Sevmesi kolay mı?" derken ses tonumu canlı tuttum.

Boğazının gerisinden bir ses çıkardı, bıkkınlık ve kızgınlık karışımı bir sesti. "Aşkın ne olduğunu bildiğimi bile sanmıyorum Lydia," dedi. "Sizin için kolay, Fred'le kendinizi bildiniz bileli berabersiniz. Birlikte büyüdünüz. Baştan beri buna sahiptin. Peki ya o geçmişe, o güçlü bağı oluşturmak için hayatın o katmanlarına sahip olmasaydınız?"

Ondan bu kadar fazla bir cevap beklemiyordum, öyle ki hazır bir cevabım bile yoktu.

"Bizim Dee'yle aramızda öyle bir şey yok," dedi. "İlk defa sarhoş olup kustuğunda saçlarını tutmadım, okuldan dönerken eşek ölüsü gibi sırt çantasını onun için taşımadım. İlk arabasıyla bir kar yığınına girdiğinde arabasını onun için itmedim ve her pazartesi sabahı dersten önce kimya ödevimi kopyalamasına izin vermedim."

Coşkusu tükendi ve ne diyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu çünkü az önce listelediği her şeyi arkadaşlığımız süresince birlikte yapmıştık. On yedi yaşındayken tam da bu barda saçımı tutmuştu ve panik içinde onu aradığımda kara saplanan arabamı itmişti.

"Birini sevmek için bu şeylere ihtiyacın yok Jonah," dedim en sonunda. Ne demek istediğinden emin değildim. "Dün, geçen hafta veya on yıl önce olanlar... O şeyler önemli değil. Önemli olan şey şu an, burada, bugün olanlar; yarın, gelecek yıl olacaklar. Bazı insanlar ilk görüşte âşık olur ve sonsuza kadar birlikte kalır, bazıları çocukluk aşklarıyla evlenir ve boşanır. Hayatı öngöremezsin Jonah, sadece sana verilenlerle en iyisini yapmaya çalışabilirsin."

Tüm bunların nereden geldiğini bilmiyordum, kendi verdiğim derse tam olarak inanmıyordum. Uyanık hayatımda Freddie'den bana kalan tek şey kıymetli dünlerdi.

Jonah önce yere, sonra başını kaldırıp bana baktı. Kara gözleri okunaksızdı. "Peki ya biri arkadaşına âşık olursa?"

Freddie'yi düşündüm. "O zaman şanslılar," dedim.

Jonah kasvetli bir şekilde başını salladı. "Sanırım öyle. Tabii arkadaşları da onları sevdiği sürece."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama hiçbir şey diyemedim çünkü birdenbire bu konunun gittiği yerden, aramızdaki gerilimden korktum.

"Freddie Hunter'ın dostu olmak hayatımın hikâyesi oldu," dedi ve içimde bir şeyler kıvrıldı. Bir evren ötede, Freddie'nin cenazesinde aynı sözleri söylemişti. Oradayken bunu kendisi için bir onur ve ayrıcalık olarak söylemişti, buradayken o anlamda söylediğini sanmıyordum.

Sanki işaret almış gibi Freddie barın kapısından çıktı, gülücükler saçıyordu.

"Hey, sevdiğim iki insan aynı yerde."

"Selam." Parmaklarımın ucuna kalkıp yanağından öptüm. Titrediğimi fark ettim.

"Köri yemeye gitsek mi?" diyerek Jonah'nın yanında duvara yaslandı. Okulda, günün sonunda tam da böyle duvara yaslanarak beni bekledikleri günlere geri döndüm. "Açlıktan ölüyorum."

"Sen her zaman açlıktan ölüyorsun," dedi Jonah. Sınıra çok yakın sohbetimizi üzerinden atmak istiyormuş gibi sallandı. "Senin gecen senin tercihin dostum."

"Lyds?" Freddie bana döndü. "Geliyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Gelinin bekârlığa veda partisine gelmesinin iyi olduğunu sanmıyorum. Gidip Dee ve Elle'i bulacağım."

"En son tekila söylerken gördüm," diyerek sırıttı Freddie. "Yakında oralar karışacak."

Bardan gelen şarkıya benzer bir şeyler mırıldanarak erkekler tuvaletine gitti ve Jonah'yla bir kez daha koridorda yalnız kalarak birbirimize baktık.

"Söylediğim şeyleri unut, saçmalıyorum." Zorlukla yutkundu ve ensesini ovaladı. "Çok fazla bira içtim."

Yalanına minnettar olarak başımı salladım.

"İçeri geri dönsem iyi olacak," dedim.

Zorla gülerek duvardan ayrılırken başını salladı. "Tekila falan."

Okul günlerinden tanıdığım bir grup kız kapıyı açtı ve bunu gitmem için işaret olarak aldım. Kalabalık bara girip Elle'i aradım, Jonah'yla olan konuşmamızı aklımın gerisine itmeye çalışsam da hâlâ zorlanıyordum. Ablamı veya Dee'yi bulamadım, o yüzden pes edip boş tabureye oturdum ve başımı slot makinesine yasladım. Bu akşam her açıdan biraz ağır geliyordu. Dee fazla boş, Elle fazla kızgın, Jonah fazla ciddi, Freddie fazla kabaydı. Ben de muhafazakâr aday gibi siyah elbisemle ve bezeli duvağımla hepsinin merkezindeydim. Yorgun ve geceyi bitirmeye hazır bir halde gözlerimi kapadım. Tekila istemiyordum, Dee'yi istemiyordum, hatta Elle'i bile istemiyordum. Bu akşam, gergin ip üzerinde yürümeye çalışmak gibiydi. Aslında şu andaki hayatımı anlatmak için güzel bir benzetmeydi bu. İki dünya arasındaki görünmez ipin üstünde duruyor, yere düşüp de ölmemeyi umuyordum. Dengede durmakta zorlanan bir kız için bu çok zor bir işti.

Uyanık

7 Temmuz, Pazar

Başım zonkluyordu ve dün gece hap almadan önce bir içki bile içmemiştim. Evrenler arasında akşamdan kalma olabilir miydim? Ziyaretlerim her zaman yorucu oluyordu ama bugün hem fiziksel hem de zihinsel olarak üstümden silindir geçmiş gibi hissediyordum.

Üç ağrı kesici ve iki kahve bile enerjimi yerine getirmeye ve ruh halimi düzeltmeye yetmedi. Biraz çorba ve uzun uzun dilimlenmiş kızarmış ekmekle öğle yemeği yemeye çalıştım, çocukluğumdan kalma bir şeydi ama bu biçarelikten kaçış yok gibiydi. Ben kendimi... Nasıl desem, yaralanmışım gibi hissediyordum. İçimden yaralanmışım gibi, birisi beni oradan tekmelemiş ve iç organlarımı kale direği olarak kullanmış gibi hissediyordum.

Kanepede pinekleyerek geçirilen öğleden sonra da beni düzeltmeye yetmemişti. İyileşme sürecindeymişim gibi kemiklerim ağrıyordu. Televizyondaki haberler bana bugünün 7 Temmuz Pazar olduğunu söylüyordu. Yorgun beynim hesaplamayı kaldıramadı, o yüzden 20 Temmuz'a kaç gün olduğunu parmaklarımla saydım. On üç gün. Bir hafta ve altı gün sonra, Freddie'yle daha önce hiç görmediğim gelinliğimin içinde evlenecektim. Düğünü düşününce aklıma Jonah geldi, Freddie'nin en yakın arkadaşı ve sağdıcı. Uykudaki hayatımda, dün gece barda yaptığımız konuşma... Şu

ana kadar o konuda düşünmemeye çalışıyordum. Sonuçta bu tarafla bir alakası yoktu. Şey, pek yoktu. Değil mi? Açık açık bir şey söylememiş veya hiçbir sınırı aşmamıştı ama o çizgiye yaklaşmıştı. Dile getirmediklerini duymama yetecek kadar hem de. İç geçirip gözlerimi yumdum, başımı kanepedeki yastıklara dayadım. Neden her şey böyle karmaşık olmak zorundaydı? Belki de Jonah'nın söylediği şeyi yanlış anlamıştım. Bu da mümkündü. Fakat yüreğimde yanlış anlamadığımı biliyordum. Aramızdaki bir gerilim vardı, kara gözleri cevaplarına sahip olmadığım sorular sormuştu. Uyanık dünyamda asla öyle cüretkârca konuşmazdı ve şimdi uykudaki hayatımda her şey daha garipleşecekti.

Belki de büyük günümüzde aniden gitmesi gereken başka bir yer çıkacaktı. Dün gece söylediklerinden sonra orada olmaması daha iyi olurdu, en azından benim için. Fakat düğün gününde en yakın arkadaşının yanında olmasını hak eden Freddie için öyle olmazdı. Jonah'nın önerdiği şeyi yapmaya çalışmaktan başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. Söylediği her şeyi unutacaktım.

Saat beşi biraz geçerken telefonum çaldığında tam da içim geçmek üzereydi. Bir süre önce duşa kadar gidebilmiştim ve şimdi pijamalarımla kanepedeyken en azından temizdim. Film izliyormuşum gibi davranıyordum ama öyle kötüydü ki ana karakterin adını bile anımsamıyordum. Kafamı koyduğum yastığın altındaki telefonu çıkardım, ekranda bir mesaj bildirimi vardı. Kris'tendi. Yakın zamanda biraz mesajlaşmıştık ama ilk randevumuzdan beri onu görmemiştim. Her ne kadar görüşmek istiyor olsam da bunu yapmak doğru gelmiyordu.

Kahve içmek ister misin? Eğer buralardaysan bir arkadaşla olmak hoşuma giderdi. K x

Alınmasın diye ona beyaz bir yalan söylemeye karar verdim.

Annemdeyim, aile partisi, seni yarın arasam–

Durdum ve sildim. Karman çorman olan hayatımda çifte rolü olmayan tek kişi Kris'ti ve zor bir gün geçiriyormuş gibiydi. Başımdan savmak yerine daha nazik bir şekilde davranabilirdim, değil mi?

Selam. Her şey yolunda mı? Evde fena akşamdan kalmayım. Keyifsiz gibisin, eğer istiyorsan beni arayabilirsin. L x

Anında cevap verdi.

Bir saatliğine seni görmeye gelsem çok mu garip olurdu? Evden dışarı çıkmak biraz iyi gelebilirdi.

Ah. İşte bunu beklemiyordum. Sohbet edecek kadar müsait olduğumu söyleyerek elimi göstermiştim, o yüzden tereddüt ettim ve ben daha düşüncelerimi toparlayamadan bir mesaj daha geldi.

Üzgünüm. Dikkate alma. Boktan bir gündü, bazen nasıl olur bilirsin.

Bazen nasıl olduğunu tam olarak bildiğim için ona garip olmayacağını ve evime gelebileceğini söyledim. Sonra da deli gibi panik yaparken üzerime gündelik kıyafetler geçirdim.

Mutfak masamda oturup kahve içtik ve bu sabah aniden karısının kapısında belirdiğini anlattı. Geri vermeye

zahmet etmediği anahtarla kafasına göre içeri girmiş, Ikea çantasına istediği şeyleri doldurana kadar kalmış, sonra da tam evden çıkarken ikiz bebeklere üç aylık hamile olduğunu söylemiş.

"Tanrım, ne diyeceğimi bilmiyorum." Onun adına dehşete düştüm. Tekmelenmiş bir köpeğe benziyordu. "Ona kötü şeyler söylesem mi?"

"Çekip gitmesinden sonra zaten yaptım," dedi. "Pek fazla yardımı olmadı. Su ısıtıcıyı da aldı." Kahvesini içti. "Kim yapar bunu Lydia? Kim su ısıtıcıyı alır?"

Başımı iki yana salladım. "Özel bir ısıtıcı mıydı?"

Omzunu silkti. "Tost makinesiyle takımdı."

"Tost makinesini de mi aldı?"

Kederle başını salladı. "Çay yok, tost yok."

Gözlerine baktım, keyfinin yerine gelmeye başladığını görmek beni memnun etti.

"Marketten yirmi sterline yeni bir set alabilirsin," dedim.

"Lanet tostu sevmem bile," dedi. "Çay da içmem."

Gülmemeye çalıştım ama kendime engel olamadım çünkü bunu yapmak cidden saçmalıktı. Kim gidip de mutfak gereçlerini alırdı?

"Yeni bir iş teklifi aldım," diyerek konuyu değiştirdi. "Aslına bakılırsa ortaklık."

"Bu güzel," dedim. "Öyle değil mi? Kulağa iyi geliyor."

Başını salladı ama yüzüne bir kaos hâkimdi. "İş Londra'da."

Ah. "Kabul etmeyi düşünüyor musun peki?" dedim çekinerek.

"Muhtemelen," dedi. "Üniversiteden bir arkadaşım, işlerini genişletiyor."

"Pekâlâ," dedim. Buradan ayrılacağı haberi aramızdaki enerjiyi büyük oranda değiştirdi, bugünden sonra onu bir daha göreceğimi sanmıyordum.

"Bir kahve daha?" Fincanları doldurmak için kalkarken elimi omzuna koydum.

"Sırf su ısıtıcın var diye şu anda hava atıyorsun."

"Olabilir," dedim ama artık kahve veya su ısıtıcısını düşünmüyordum. Onun etrafında olmanın ne kadar kolay olduğunu ve dikkatli bakınca yeşil gözlerinin içinde benekler olduğunu düşünüyordum, elime uzanıp beni kucağına çektiğinde ona izin verdim.

İç geçirip kollarını bana doladı, yüzünü saçıma gömdü. Hangimizin teselli verip hangimizin teselli bulduğundan emin değildim. Buraya su ısıtıcısından konuşmak için gelmemişti. Sevdiği ve kaybettiği kadını yeniden görmek onu darmaduman etmişti, o hissi bildiğin için onu daha iyi anlıyordum. Buradaydı çünkü ben hayatının diğer her alanından tamamen ayrıydım, bunu da anlıyordum. Birbirimizin ailesini ve arkadaşlarını tanımıyorduk, hatta birbirimizi bile doğru düzgün tanımıyorduk ama şu anda doğru olan şey bu gibi geliyordu. Ben onun için neysem o da benim için oydu; boş bir sayfa. Ondan gerçekten çok hoşlanıyordum ve hayatlarımızın farklı noktalarında olsak birbirimiz için belki bir bölüm belki de kocaman bir kitap olurduk ancak o Londra'ya gidiyordu ve benim hayatım yeni birini dahil edemeyeceğim kadar karmaşıktı. Bu hikâyenin sadece bir sayfası vardı, oğlan kızla tanışır, birbirlerini kurtarırlar ve sonra birbirlerini bir daha hiç görmezler.

"Lydia," dedi. Yüzümü avucuna aldı ve sonra parmaklarını saçlarıma geçirip beni beynimde tek bir mantıklı düşünce kalmayıncaya kadar öptü. O da benim kadar heyecanlandı ve ikimiz de kontrolümüzü kaybettik.

Ben onun tişörtünü başından yukarı çekerken, "Buraya bunun için gelmedim," dedi ve ona inandım.

"Bunu biliyorum," dedim. Parmakları sutyenimin klipsini bulduğunda titriyordum.

"Durmalı mıyım?" diye sordu. Eli çıplak göğsümün üstünde durdu, diğer eliyle yüzümden aşağı akan gözyaşını siliyordu.

"Hayır," diye fısıldayarak öptüm. "Durma."

Freddie dışında biriyle seks yapmayı hiç düşünmemiştim. Şey, arada sırada kurduğum Ryan Reynolds fantezileri haricinde. Fakat Kris ihtiyacım olan her şeydi. Ağlamamda sorun yoktu çünkü o da ağlıyordu, alnı alnımdaydı, ensemdeki eli sıcacıktı.

Akşamın sessizliğinde nefes nefese, hareket etmeden uzandık, en sonunda başını kaldırdı ve ciddi gözlerle bana baktı.

"İşte bu aklımı su ısıtıcısından uzaklaştırdı."

Kahkaha atarak yüzümü omzuna gömdüm.

Mutfak masasına geri döndüğümde bu sefer yalnızdım, Noel rafının gerilerinden çıkan brendiyle alkol yasağımı deliyordum. Yas rehberi kitaplarım bu şekilde karakterimize uymayan şeyler yapmamızın normal olduğu konusunda beni uyarıyordu, hatta bir liste bile vardı. Uçaktan atlamayacaktım veya rafting yapmayacaktım, ama klasik "saçımı kısacık kestireceğim" noktasına gelebilirdim belki.

Kendime, bu akşam Kris'le olan şey konusunda pişman olma izni vermemek için çok çabalayacaktım. Harikaydı ve çok güçlüydü çünkü ne olduğunu ikimiz de biliyorduk. Bir vedaydı. Onu bir nevi paraşütle atlayışım gibi düşünebilirdim, iniş için bundan daha yumuşak bir zemin isteyemezdim. Sevdiğin kişi artık hayatında olmayınca oluşan büyük boşluk hissini, birçok parçanı beraberinde götürüp seni işlevsiz kalmış gibi hissettirdiğini anlıyordu. Eskiden olduğunuz kişi olmuyordunuz. Arta kalan parçalarımı tespit etmek zorunda kalmış ve zamanla yeni parçalar da ekleyerek Lydia'nın yeni versiyonunu ortaya çıkarmıştım.

Bu akşam Kris'ten ufak, hayat dolu parçayı özümsemiş ve karşılığında ona kendimden bir parça vermiştim. Adil bir takas olduğunu umdum.

İçkimi bitirdim, kahve fincanlarımızı bulaşık makinesine koyarken neden bazı insanlara âşık olabilirken bazılarına olamadığımızı merak ettim. Âşık olabilmeyi dilediğimiz zamanlarda bile. Milyarlarca insan vardı, hepimiz gezegende dolaşıp mantıkla, rakamlarla veya sağduyuyla açıklanamayan bir şekilde birbirimize âşık olup aşkımızı yitiriyorduk. Son derece tuhaf canlılardık.

Uyanık

12 Temmuz, Cuma

İşteyken Jonah aradı ve bu akşam bana gelip gelemeyeceğini, çıkmaza düştüğünü söyledi. Her şey gayet olağandı ama bence aklında düğün vardı. Muhtemelen beni kontrol etmek, tarih yaklaştıkça içten içe darmadağın olmadığımdan emin olmak istiyordu.

Telefonu kapadıktan sonra birkaç saniye panikledim, sonra kendime buradaki Jonah Jones'la uyku dünyamdaki Jonah'nın aynı olmadığını hatırlattım. Burada güvenilir, nazik ve çok şey istemeyen biriydi, yıllardır bana gizlice âşık olmadığına yüzde doksan emindim. Bir saat içinde gelecekti, şu meşhur ihtiyatlı haliyle bir şeylerden bahsedecekti ve sonra gidip Decker'la arkadaşlarını bulsun diye onu Prince'e gönderecektim. Ya da belki de onunla Galler hakkında konuşmanın bir yolunu bulur ve nasıl gideceğine bakardım. Dürüst olmam gerekirse erteleyip duruyordum ama bu akşam kendi ihtiyaçlarımın ötesine bakacak ve onun için en iyi olanı düşünecektim. Sonra bunun ne olduğunun farkına vardım. Bana gideceğini söylemeye geliyordu.

"İyi misin?" diye sordum kapının ağzında durarak.

Bir omzunu diğerinden yukarı kaldırarak omzunu silkti. "Fena değilim."

Cevabını çok iyi biliyor olsam da, "İçeri gelmek ister misin?" dedim en sonunda.

"Tabii," deyip peşimden içeri geldi, kapıyı da arkasından kapadı. Su ısıtıcısına doğru gittim, o da kupalara uzandı ve birlikte kahve yaptık. Oturma odasındaki televizyondan gelen sesler arka planda bir gürültü yapıyordu. Daha önce onun etrafında bu kadar garip hissettiğim hiç olmamıştı, ona kızgın olduğum olmuştu, orası kesindi ama sessizliğe bürünmeme sebep olacak kadar gergin hiç olmamıştım.

"Otursana," dedim. Kanepenin ucuna oturup kupayı ellerimin arasında tuttum.

Her zaman oturduğu, Freddie'nin koltuğunun karşısındaki tekli koltuğuna kendini bıraktı.

"Güzel mindermiş." Sesinde hafif bir soru işaretiyle söyledi bunu. Bunun manasını benim kadar iyi biliyordu.

Sanki bir doktorun bekleme odasındaki tanıdıkmış gibi, "İşler nasıl?" diye sordum.

"Tanrı'ya şükür ki yaz tatiline giriyoruz," dedi.

"Elbette," dedim ilgisizce. "Şanslısın."

Jonah'nın uzun okul tatilleri Freddie'yi kıskançlıktan çatlatırdı. Aslında Jonah'nın zamanının çoğunu evrak işleriyle ve ders hazırlığı yaparak geçirdiğini de çok iyi biliyordu.

"Seninle konuşmak istediğim şey de biraz bununla ilgili," dedi. "Bir süreliğine gidiyorum."

İşte başlıyoruz, diye düşündüm. Yazı Dee'yle birlikte Galler'de geçireceğini, yerleşebileceği bir yer olup olmadığına bakacağını söyleyecekti.

"Sorun değil, zaten biliyorum," dedim. "Dee bana Galler'den bahsetti."

Kahvesini masaya bırakıp yüzünü sıvazladı. "Galler'e gitmiyorum."

"Gitmiyor musun?"

Başını iki yana salladı, gözlerini halıdaki bir noktaya sabitlemişti. "Dee'yle ayrıldık," dedi. "Dün gece bitirdik. Daha doğrusu ben bitirdim."

"Ah," dedim. Artık ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü bu konuşmanın nereye gittiğinden emin değildim. "Ama ben düşündüm ki..." Sesim alçaldı.

"O Galler'de yaşamak istiyor," dedi. "Ailesine yakın olmak istiyor."

"Öyle dedi," dedim. "Sanırım onunla birlikte gidebilmeni umuyordu."

Jonah burnunu buruşturdu. "Ne istediğimi bilmiyorum Lyds. Yerimde duramıyorum ama Galler için değil. Dee'yle ikimiz o aşamada değildik, anlıyor musun? Dürüst olmam gerekirse onun da öyle düşündüğünü sanmıyorum ama Galler'deki kadrolu olacağı bir okulla anlaştı, o yüzden..." Omzunu silkti. "O yüzden her halükârda gidiyor zaten. Sanırım eğer ben de gidersem işleri daha düzgün bir şekilde ilerletebileceğimizi düşündü."

"Üzgünüm..." dedim ve lafımda ciddiydim. "İkinizin sonuna kadar gidebileceğinizi düşünüyordum."

"Evet," dedi kabullenmeyle. "Ben de bir süre için öyle düşündüm. Bu kadar uzun süre devam etmesine izin verdiğim için kendimi bok gibi hissediyorum, daha iyisini hak ediyordu." Dalgın dalgın kahvesini içti ve söyleyecek başka bir şeyi olduğu hissine kapıldım, buraya bana Dee'yle ayrıldığını söylemek için gelmemişti.

"Yaz tatili için LA'e gidiyorum."

Vay anasını, durun bir dakika.

"LA?" Normalden daha tiz çıkan sesimdeki inanamayan tonu duydum. Dünya üzerinde Jonah'nın yaz için gidebileceği onca yeri hayal edebilirdim ama Los Angeles onlardan biri değildi. Peru, belki. Yunan Adaları'nı gezmek? Olabilir. Fakat LA? Onu patenle kayan, kaslı Hollywood parıltılarının arasında gözümde canlandıramıyordum. Evet, biliyorum, böyle genellemeler yapmak korkunçtu ama söz konusu kişi Jonah Jones'tu.

"Tekrar yazmaya başlamıştım," dedi. "Kazadan beri."

Beklenmedik bir ifşa daha. Biz gençken Jonah gazeteci olmak istiyordu ama en sonunda teslim tarihleri kovalamanın kendisine göre olmadığına karar verdi. Onun yerine şarkı sözü yazmak ve beste yapmak gibi şeylere yöneldi. Ayrıca roman ve senaryo da yazdı. Doğası gereği yaratıcıydı, onu bu kadar harika bir öğretmen yapan da muhtemelen buydu.

"Bu güzel," dedim. Bu konuşmanın uçlarının nasıl birleşeceğini henüz bilmiyordum. Los Angeles'a kapanıp yazı yazmaya mı gidiyordu? "Ne türde şeyler yazıyorsun?"

"Olay o, Lyds," dedi ve sonra durup bana bakarak gerçekten yüzümü inceledi. "Bir senaryo yazdım ve birkaç yere gönderdim, dürüst olayım, her şey hayal bile edebileceğimden çok daha hızlı oldu."

Parçalar henüz tam olarak yerine oturmamıştı. Hâlâ daha fazlası olduğunu seziyordum.

Gafil avlanarak, "Vay canına Jonah," diye güldüm. "Bu çok heyecan verici."

"Epey delice." O da mahcup bir şekilde güldü ve tam o anda bunun onun için büyük bir anlam ifade ettiğini gördüm.

"Yani LA'e gitme sebebin?.."

"Üç yapım şirketi ilgileniyor," dedi ve bunu olduğundan az göstermekte kötü bir iş çıkardı. "Onlarla buluşup fikirlerini dinleyeceğim falan."

"Üç stüdyo senin senaryonu film yapmak mı istiyor? Senin için mücadele mi ediyorlar?"

Düşük kalorili, karbonhidrat tüketmeyen Hollywood tiplerinin kemikleri titretecek kadar serin restoranın güneş gören terasında kavga ettiklerini gözümde canlandırdım.

Jonah yine güldü. "Hayır, öyle bir şey değil. Menajerim onları oturup dinlememin, hangisinin daha doğru hisler

uyandırdığına bakmamın iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Daha doğrusu kimin doğru hisler verdiğine."

Hazmedecek çok fazla şey vardı. "Herkesi bu kadar heyecanlandıran film ne hakkında söylesene? Bir sonraki *Yıldız Savaşları*'nı mı yazdın?" Kupamı masanın üzerine bıraktım. "Aman Tanrım, başardın! Hollywood tepelerinde bir ev alacaksın ve Bruce Willis'le komşu olacaksın."

Neden Bruce Willis'i seçtiğimi bilmiyordum. Daha genç birini seçebilirdim. Ryan Reynolds'ı seçmeliydim. Beynimdeki dişlilerin hepsini çalıştırmadığım kesindi.

"Sanırım o konuda biraz fazla uçtun," dedi. "Bir senaryonun beğenilmesiyle çekilmesi arasında kilometreler var. Henüz kapıdan dışarı atılan tek bir adım bu." Ardından yine yüzünde değişik bir ifade belirdi, söyleyeceği şey konusunda pek rahat hissetmiyor gibiydi.

"Mesele şu ki Lyds, bu bir bakıma Freddie'yle ilgili," derken düz bir şekilde gözlerime bakıyor, tepkimi görmek için beni yakından izliyordu. "Biraz dolambaçlı yoldan, genel hatlarından ibaret olacak şekilde. Yani... Bu daha çok arkadaşlıkla ve en yakın arkadaşını kaybetmenle ilgili."

"Freddie hakkında bir senaryo mu yazdın?" Bu öyle garip bir fikirdi ki tam olarak konduramadım, sonra korkunç bir düşünceyle sarsıldım. "Filmde ölüyor mu?" Sesim acı dolu, tizdi.

"Tamamen onunla ilgili değil," dedi Jonah. "Ergen oğlanlar ve onların dostluğu, kaybetmenin verdiği hislerle ilgili."

Ben bir canavardım. Öyle olmalıydım çünkü tek düşündüğüm, Jonah'nın kendi hislerini ifade etme konusunda benim yapabileceğimden daha özgür ve daha isabetli bir yol bulmuş olmasıydı ve böylece onun kaybı benimkinden daha büyük oluyordu. Onun için memnun olmak yerine,

hepimizin başına gelen bu akla gelmez olaydan vurgun yapacağı fikrini üzerimden atamadım. Olay Freddie'nin başına gelmişti ve bu vesileyle de benim başıma, lanet Jonah Jones'un değil.

"Asla bir şey söylemedin," diye kızdım. "Tekrar yazmaya başladığından bir defa bile söz etmedin."

"Kimseye söylemedim," dedi. "Dee'ye bile."

Ama ben Dee değilim, diye düşündüm, ben Lydia, en eski dostun ve Freddie hakkında yazıyordun, yani bana söylemeliydin.

"Yazmaya başladım çünkü aklımdaki saçmalıkların birazını oradan çıkarmaya ihtiyacım vardı, anlıyor musun?" Güvence ararmışçasına yüzüme baktı. "Ağırlık yapıyordu."

Artık bağlantı kurabiliyordum.

"Sonra sayfalar dolduğunda yazma eyleminin kendisinden, benimkinden farklı dünyaları yaratmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamaktan, bana ait olmayan bir hikâyeyi düşünerek zaman geçirmekten keyif almaya başladım."

Sözlerinin ne kadar doğru bir noktaya parmak bastığına dair hiçbir fikri yoktu. Ancak benim farklı bir dünya yazmama gerek yoktu, ben o dünyayı yaşıyordum.

"Peki bu hikâyenin kahramanı kim? Sen misin?"

Bel altı vurdum ve gerçek hayatta Freddie dururken Jonah'nın kahraman olamayacağını ima ettiğim için kendimden nefret ettim.

Jonah koltuğunun iyice ucuna geldi. "Öyle bir şey değil," dedi. "Dediğim gibi, bu tam olarak ben ve Freddie'yle ilgili değil. Fakat o ilham oldu, o yüzden benden duymanı istedim."

Kendimi öküz gibi hissederek, "Sağ ol," dedim.

"Sorun olur mu?" diye sordu.

"Sorun edeceğimi mi düşündün?" Sorusuna soruyla cevap vermemin sebebi zıtlaşmak değildi. Sadece bencil

olmakta haklı olduğum bir yan var mı onu anlamaya çalışıyordum.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi ve ona inandım. "Sanırım tüm bu olaylardan kendime bir umut ışığı bulduğumu düşünmeni istemedim."

"Öyle düşünmüyorum," dedim. İç geçirdim çünkü az önce bu konudaki gerçek hislerimin ne olduğunu fark etmiştim ve kendimle gurur duymuyordum. "Bilakis, seni kıskanıyorum."

Bana inanamıyormuş gibi baktı. "Kıskanıyor musun?"

Doğru sözcükleri bulmak için kıvranma sırası bendeydi. "Yani... Bana da ağır geliyor, anlıyor musun? Sen başka bir yere gideceksin, yeni insanlarla tanışacaksın, baktığın her yerde hatıraların olmadığı bir yerde olacaksın."

Başını salladı ve gözleri bana anlattığım şeyleri herkesten iyi bildiğini söyledi.

"Yaz tatili için LA'e gideceksin ve orayı çok sevdiğin için eve geri dönmemeye karar vereceksin muhtemelen."

Jonah kalkıp yanıma oturdu. "Eve geri döneceğim Lydia. Söz veriyorum."

"Bunu bilemezsin. Reddedemeyeceğin bir teklifte bulunabilirler."

Şüpheci göründü. "Daha çok başındayız. Bu toplantılara buradan Skype üzerinden falan da katılabilirdim," dedi. "Oraya sırf oraya gitmek için gitmiyorum, buradan uzaklaşmak için de gidiyorum. Mantıklı geliyor mu bilmem?"

"Bir bakıma kaçmak gibi," dedim donuk bir şekilde.

"Kendimi kaçan biri olarak düşünmekten hoşlanmıyorum," dedi. "Fakat evet, belki biraz."

Bir dakika boyunca sessizlik içinde oturduk ve benzer bir şey yaptığımı, bir uçağa atlayıp orada hayat daha mı tasasız diye görmek için dünyanın öbür ucuna gittiğimi düşünerek kısa bir süreliğine eğlendim.

"Peki nasıl olacak? Öylece LA'e gitmeyi ve her şeyin sorunsuzca ilerlemesini ummayı mı planlıyorsun?"

"Değişiklik zamanı gelmiş gibi geliyor," diyerek omzunu silkti. "LA de diğer her yer kadar iyi."

Dee kısmen haklıydı öyleyse, Jonah'nın uzaklaşması gerekiyordu ama bunun sonsuza kadar sürmemesini umuyordum.

"Bravo sana Jonah," dedim yumuşak bir sesle çünkü kendi dolambaçlı yolundan da olsa bugün buraya benim onayımı almak için geldiğini anlıyordum. "Umarım senin için iyi bir şeylerin başlangıcı olur."

"Bunun benim için anlamı çok büyük," dedi samimiyetle, elimi tuttu. "*Senin* benim için anlamın her zaman çok büyük olacak Lyds. Dostluğumuzu asla kaybetmek istemiyorum."

Bekârlığa vedamın uzaktan gelen yankısı gibiydi, iki dünyam birbirine yaklaşıp değiyordu. Şükürler olsun ki burada her zaman olduğumuz gibiydik. Eski dostlar.

"Ben de öyle," diyerek parmaklarını sıktım.

Freddie'nin eskiden oturduğu koltuğa bir bakış attı, ardından da oturma odasına. "Son zamanlarda burası sanki daha çok seninmiş gibi."

Bu fikre şaşırarak, "Öyle mi dersin?" dedim. Pek bir değişiklik yapmamıştım. Yeni bir yastık, bir lamba, geçen gün işten eve gelirken gözüme ilişen bohem bir ayna. Ancak Jonah'nın ne demek istediğini anlıyordum. Hayatım yeniden şekilleniyorken, sanırım, böylesi bir değişim de gerekli ve kaçınılmazdı.

Yine sessizleştik, sonra ona söylemeyi planlamadığım bir şey söyledim.

"Birisiyle görüşüyordum."

Jonah bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakakaldı. "Biriyle mi görüşüyordun?"

"Birkaç kez buluştuk."

Bu duyduğu en tuhaf düşünceymiş gibi başını iki yana salladı. "Senin başka biriyle çıktığını asla gözümde canlandıramadım."

Yargılaması canımı yaktı. "Onun ardından hayata devam edebilecek tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Kolunu omzuma atıp beni yanına çekti. "O anlamda söylemedim. Sadece... Sen ve başka biri. Garip geliyor."

En ufak bir fikri bile yoktu. "Bir de bana sor."

Bir müddet sessizce oturduk, kolunun rahatlatıcı ağırlığı altında başlarımızı kanepeye yasladık.

"Büyük filmlerin adamı."

Omzumla onu dürttüğümde hafifçe kahkaha attı. Bu samimiyeti fark ettiğimden daha çok özlemiştim.

"Pizza söylesek mi?" diye sordu.

Sehpaya baktım. Yıllar içinde sayısız pizza görmüştü, Freddie ve Jonah'nın standart futbol yemeğiydi.

Sanırım bir taneyi daha kaldırabilirdi.

Saat dokuzu geçerken merdivende durdum ve Saab'ına binerken ona el salladım. Jonah Jones LA'de. Kimin aklına gelirdi? Onu çiğ çiğ yiyeceklerdi. Belki de yemezlerdi. Belki de pizzanın yerini yumurtanın beyazıyla yapılan omletler, sert kahvenin yerini de lahana suları alırdı. Kapıyı kapatırken kendimi iki konuda teselli ettim. Birincisi, bana âşık olduğunu ilân etmemişti ve ikincisi, gideceği yer en azından kahrolası Galler değildi.

Uyanık

20 Temmuz, Cumartesi

Yağmur yağıyordu. Cumartesi sabahı, saat altı buçuktu ve yağmur yatak odamın penceresini dövüyordu. Atlantik'ten Karayipler'e doğru giden tropik bir fırtınadan geriye kalanlardı. Yataktaydım ve bugün benim düğün günüm olacaktı. Benim dünyamın ötesindeki bir dünyada, bugün hâlâ benim düğün günümdü. Orada da şakır şakır yağmur yağıyor muydu? Sabahlıklarımıza sarınmış bir halde annemin mutfağında toplanmış, ellerimizde kahve bardaklarıyla pencereden dışarı bakıp yağmur bulutlarına sövüyor muyduk? Yoksa düğün günüm olduğu için havayı bir tarafımıza takmadan masada kutlama kahvaltısı mı ediyorduk? Eğer gerekirse Freddie Hunter'la fırtına sırasında kot pantolonla evlenirdim. İkincisinin olmasını umdum.

Ailem bugün için "bahsetmeme" yaklaşımı sergilemeyi tercih etmişti. Elle işteydi, doğum iznine ayrılmadan önce oteldeki son düğünüydü. Artık sekiz aylık hamileydi ve karnının insanların düğün fotoğraflarında görünmemesini sağlamaya çalışıyordu. Hâlâ düzgün bir şekilde tanışmadığım Stef, annemi hafta sonu için bir yere götürmüştü. Annem bunu bana ve Elle'e söylerken abarttıkça abartmıştı. Göle gideceğini ve tamamen tesadüf eseri Stef'in de aynı zamanda aynı yere rezervasyon yaptırdığını, o yüzden benzinden tasarruf etmek adına birlikte gideceklerini

söylemişti. Normalde hiç yorum yapmayan David bile güldüğü görülmesin diye gazeteyi gözlerine kadar kaldırmak zorunda kalmıştı.

Jonah da birkaç gün önce LA'e gitmişti, yani var olmayan düğünümdeki en önemli kişiler başka şeylerle meşguldü. Hayat böyle tuhaftı, değil mi? Bugün herkes düğünle ilgili şeylerle meşgul olabilirdi. Annem kafasında bigudilerle düğmeleri iliklerdi, Jonah yüzüklerin hâlâ yerinde olduğundan emin olmak için gergince cebini kontrol ederdi, biz kiliseye giderken komşularımız arkamızdan el sallamak için terlikleriyle sokağa çıkardı. Bunların hiçbiri olmayacağı için bugün farklı şeylerle doluydu: iş, göl gezisi ve Los Angeles. Yeni sezon ürünleriyle doldurulan bir raf gibi. Günü başka bir şeyle doldurmayan tek kişi bendim. Gerek de yoktu çünkü her şeye rağmen düğünüme gidecektim.

Uykuda

20 Temmuz, Cumartesi

Gelinliğim inanılmaz güzeldi. Annemin yatak odasındaki aynanın önünde gitmeye hazır bir halde duruyordum, yalnızdım ve yansımamdan bana bakan kadına takılıp kalmıştım. Saatin kaç olduğunu bilmiyordum, oyalanacak vaktim var mıydı, yoksa her zamanki gibi geç mi kalıyordum bilmiyordum. Ne olursa olsun kendimi toplamam için biraz daha zamana ihtiyacım vardı. Birisi saçımı tek omzumun üzerine doğru yapmıştı, gevşek dalgalar ve tutamlar birbirine geçirilerek örülmüştü. Elimi kaldırıp alnımda gümüş yıldızlar varmış gibi gösteren tel taca dokundum, gece göğünden kopup düşmüştü âdeta. Gelinliğim beyaz değildi, denizköpüğü tonlarında narin bir ipektendi ve üstü de tiril tiril bir tülle kaplıydı ki hareket etmeye korkuyordum. Bir o yana bir diğer yana döndüğümde gelinlikte daha fazla ufak yıldız parıldadı. Nerede bulduğumu Tanrı bilirdi, modelinde yarı denizkızı yarı ay tanrıçası havası vardı, bu dünyanın ötesinden ve büyüleyici bir şeydi. Parmaklarımı korsede gezdirdim ve büyükannemin broşunun belime takılmış olduğunu fark ettim.

"Araba gelmek üzere Lydia hayatım."

Annem en sevdiği inci küpelerinden birini takmaya çalışırken arkamdaki kapıda belirdi. Annem denizköpüğünün daha koyu tonundaki lacivert aksesuarlarıyla tamamladığı Jackie O tarzı kayık yaka elbisesiyle harika görünüyordu.

"Carol Middleton yanında halt etmiş," dedim. Gözlerim yaşlarla doluydu çünkü artık düğün günümde annemin nasıl görüneceğini biliyordum.

"Sen de Kate ve Meghan'a taş çıkartırsın." Gelip elimi tuttu, ten rengi manikürünü ve kurtulmak için gezegen üzerindeki her kremi denediği yaşlılık lekelerini fark ettim.

"Gitmeye hazır mısın?"

Başımı salladım. "Sanırım hazırım."

"Hadi öyleyse." Elimi son bir kez sıktı. "Ne kadar erken evlenirsen cin toniğime o kadar çabuk kavuşurum."

Burada yağmur yağmıyordu. Elle arabadan çıkmama yardım ederken gökyüzü Fransız panjurları gibi masmaviydi. Elle siyah saçlarını ensesinde topuz yapmıştı ve Akdeniz mavisi, straplez elbisesinin içinde çok güzeldi. Düğün organizatörü Victoria da yardım etmek için hazırda bekliyordu, kısa bir an için Elle'le aralarında bir ip çekme yarışması olduğu hissine kapıldım ve aralarındaki ip de bendim. Elle'le göz göze geldik ve bugün bir düğün organizasyonuyla ilgilenmek yerine bir düğünün bizzat içinde olduğunu hatırlatmak için ona göz kırptım. Victoria'ya teslim olurken gözlerindeki isteksizliği gördüm. Kendine engel olamıyordu, organizatör olarak doğmuştu ve bu içindeki rekabetçi yanı çıkarıyordu.

"O burada mı?" diye sordum.

Victoria kahkaha attı. "Elbette. Herkes içeride seni bekliyor."

Ambar, altın sarısı güneş ışığıyla parlıyordu, devasa kapıları sonuna kadar açık olduğu için yaklaştıkça içeriyi görebiliyorduk. O parlak magazinlerdeki düzmece düğünlerin hepsinden milyon kat daha iyi görünüyordu; rüstik, romantik ve bizi yansıtan bir şeydi. Her yer çiçeklerle donatılmıştı ve cumbaların koyu gölgelerinde krem rengi

mumlar yanıyordu. Hanımeli ve çam iğnelerinin kokusunu alabiliyor, tam olarak çıkaramadığım müziği duyabiliyordum ve Freddie'yi mihrapta görmenin arzusuyla kalbim göğsümden fırlayıp çıkacak gibiydi.

Girişe vardığımızda annem bir yanıma, Elle diğer yanıma geçti ve el ele tutuştuk. Mihraba doğru üç kişi yürümeyi planladığımızı sanmıyordum ama Elle'in elini tutmayı bırakmadığım için o şekilde devam ettik. Annem, ben, Elle. Yıllar boyunca sadece üçümüz olmuştuk. Okuldan önceki kahvaltı masamızda, cumartesi akşamları kanepeye sıkışıp kumanda kavgası yaptığımızda, birimizi uyku tutmayınca annemin yatağında toplandığımızda. Bugün bu yürüyüşü birlikte yapmalıydık zaten.

Müzik çalmaya başladı. Bir piyanist vardı ve Beatles'ın bir şarkısını söylemeye başladığı anda onun Jonah olduğunu fark ettim. Elbette Jonah olacaktı: Düğünümüzde başka kimden şarkı söylemesini isteyecektik ki?

İnsanlar bizi görmek için döndü. Bir anda atmosfer değişti, o rahat hava dağıldı, nefeslerini tuttular, beklenti dolu fısıltılar duyuldu. Heyecanları âdeta elle tutulur, gözle görülürdü. Sıcak güneş ışığının altında ısındım, Freddie'nin sırtını görebiliyordum. Etrafımdaki tanıdık yüzleri göz ucumla gördüm. İş yerinden arkadaşlarım, Phil ve Susan kendi çocuklarıymışım gibi bana ışıltılar saçarak bakıyorlardı, Dawn'ın gözleri yaşlıydı, Ryan da her an ağlayacak gibiydi. Julia davetiyeleri yollar yollamaz gelemeyeceğini söylemişti, erkek kardeşinin on altıncı yaş günü için Gana'ya gidiyorlardı.

Jonah aşk ve muhteşem güller hakkında şarkı söylüyordu, June teyzemin yanından geçerken annemin elini tuttu ve bana da başparmağıyla işaret yaptı. Hatta kuzenim Lucy bile o devasa, mercan rengi şapkasının altından biraz olsun gülümsemeyi başardı. Arkasında kim olduğuna bakmaya

cesaret edemedim ama her kimse tek bir şey bile göremeyecekti. Freddie'nin ailesi diğer tarafta toplanmıştı. Bedava yemek davetine her zaman yanıt veren, benim pek tanımadığım uzaktan akrabaları ve muhtemelen sadece düğünlerde, cenazelerde ve iş görüşmelerinde dolaplarından çıkardıkları takımlarıyla bardan arkadaşları oradaydı. Annesi, bir ambar düğününden ziyade bir kumsal düğününe yakışacak türden canlı turuncu-kırmızı elbisesiyle en öndeydi ama önemli değildi çünkü artık Freddie'yle karşı karşıyaydım ve bana bakmak için dönüyordu. Ah, yüreğim. Ben tek başıma bir adım öne çıktığımda gözleri beni baştan aşağı süzdü ve sonra tekrar yukarı çıkıp gözlerime baktı. Duygusal olarak öyle bir afallamıştım ki ayakta durabiliyor olmam bir mucizeydi.

Burada olmak için ne kadar uzaklardan geldiğimi biliyormuş gibi, "Buradasın," diye fısıldadı. Bunu aramızda konuşmadığımızdan emin olsam da eğilip beni öptü, dudaklarımdaki dudakları sıcaktı.

"Sen de buradasın," diye mırıldandım hayret içinde. Elimi tuttu ve bırakmak istemedim.

Yumuşak kahkahasını sadece ben duydum. "Sanki başka bir yerde olabilirdim de."

Rahip başlamaya hazırlanarak boğazını temizledi ve herkesi selamladığını, en özel günümüzü bizimle paylaşmaya geldikleri için ne kadar heyecanlı olduğumuzu söyledi. Kendi yeminlerimizi yazmayı seçtiğimizi söyledi, ben de başımla onaylayarak söylediklerine karşılık verdim ve sonra sözleri kafama dank etti. Ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Paniğe kapıldım, sanki boğazımda zımpara kâğıdı vardı. Rahip yüzünde bir gülümsemeyle Freddie'ye döndüğünde o hissi yuttum, en azından önce o başlıyordu.

Freddie boğazını temizledi, sonra tekrar temizledi. İğne düşse duyulurdu. İlk defa bütün endişesi yüzünden okunuyordu.

"Dürüst olmam gerekirse," dedi, "Bugün ne söylemek istediğimi bulmak için çok çabaladım. Asıl kelime ustası Jonah'dır." Dönüp omzunun üzerinden Jonah'ya bir bakış attı. "Hatta bu konuda bana yardım etmesini istedim ama kendi başıma yapmam gereken tek ödevimin bu olduğunu söyledi."

İnsanlar kibar seslerle güldüler, onaylayarak omzunu silken Jonah da gülüyordu. Göz göze geldik, zamanın kısacık bir salisesinde, bekârlığa veda partimde söylediği şeyler için dilediği özrün hayaleti vardı yüzünde. Sarsıldığımı hissettim çünkü uyanık olduğum hayatımda onu zaten özlüyordum, LA kalıcı evi mi olacak diye merak ediyordum.

Freddie yeniden bana odaklanmadan önce ortalığın sessizleşmesini bekledi.

"Lyds, seni ilk gördüğümde on dördündeydin, sapsarı saçların ve uzadıkça uzayan bacakların vardı. Ben de bisikletimin tepesindeydim ve annemin saçlarıma attığı ışıltılarla tam anasının gözüydüm." Bu defa insanlar gülerken arkasındaki annesine bir bakış attı. Güya gergindi ama, daha şimdiden insanları avucuna almıştı.

"Tanrı bilir senin niye–" Lafını yarıda kesti, bu dini bir tören olmasa bile nazik olan rahip başını öne doğru eğince Freddie alelacele özür diledi. "Demek istediğim Tanrı bilir–" Yine durdu ve rahip gözlerini hafifçe devirince insanlar kıs kıs güldüler. Freddie devam etmeden önce onların susmasını bekledi.

"Kendimce ve bu defa Tanrı'nın adını karıştırmadan söylemeye çalıştığım şey şu ki, bana neden evet dediğini ve bunca zaman seni nasıl elimde tutmayı başardığımı hiç bilmiyorum. Benden daha akıllısın, daha naziksin. Benden o kadar üst klasmandasın ki bu komik bile değil. Fakat yine de bana evet dedin ve bu beni yaşayan en şanslı adam yapıyor."

Sözleri mükemmeldi çünkü onundu.

"Bazen seni kızdırdığımı biliyorum ama sana şu kadarının sözünü veriyorum: Sen ve ben, biz ebediyiz. Her zaman sana bakacağım. Güneş kremi sürdüğünden emin olacağım ve soğuk sabahlarda montunun önünü ilikleyeceğim. Dünyamı aydınlatıyorsun Lydia Bird, sensiz yaşamak istemiyorum."

Ah Freddie, keşke bilebilseydin. Birisini sevdiğimizde yaptığımız anlaşma buydu, değil mi? Zaman ilerledikçe birisi diğeri olmadan devam etmenin bir yolunu bulmak zorunda kalıyordu. Şimdi Freddie'ye bakınca, onun benim uyanık hayatımda yaşadığım yürek acısını asla öğrenmek zorunda kalmayacağını bilmek ufak bir avuntuydu.

Sinirlerime hâkim olmak için çabalıyordum. Gözümün ucuyla Elle'i görebiliyordum, makyajı gözyaşlarıyla dağılmıştı. Ağlamayacaktım. Ağlayamazdım. Düzgünce konuşup dile getirmemin imkânsız olduğu şeyleri söylemem gerekiyordu.

"Freddie." Sesimin düzgün çıkıp çıkmadığını kontrol ettim. Kusursuz değildi. Zorlukla yutkunup boğazımı temizledim, Freddie dağılmaya ne kadar yakın olduğumu sezmiş olmalıydı çünkü uzanıp elimi tuttu. Aramızda ve etrafta birkaç saniyelik sessizlik oldu. Herkes bekliyordu, sakinleştirici birkaç nefes aldım çünkü bu sözler, bugüne kadar söylediğim her şeyden daha önemliydi.

"Bugün burada durmuş sana bakıyorum, Freddie ve kalbim... Parçalara ayrılmadan bu kadar çok şeyi nasıl içinde tutabiliyor merak ediyorum." Elini kaldırıp kalbimin üstüne koydum. "Dileklerle, bir gün olacakların ihtimaliyle, keşkelerle dolu. Dünlerimizle dolu, hepsini alıp güvende olsunlar diye tek bir yerde topladım. Yarınlarımızla da dolu. Çocuklarımızın yüzleriyle, gideceğimiz yerlerle, başarılarımızla ve karşılaştığımız zorluklarımızla." Elimi göğsüne

koydum, kalp atışını avuçlarımda hissettim, benimki de onun avuçları arasındaydı. "Hayatım on dört yaşımdan bu yana seninkiyle kaynaştı." Gözlerimin içine baktı, bağ kurduk. Onu derinlemesine hissediyordum, vücudumdaki her hücremle, bütün güneşlerin etrafında dönen bütün alternatif dünyalarımızda hissediyordum. "Sonuçta zaman her şeyi değiştiriyor Freddie ve bunun sorun olmadığını şimdi fark ediyorum çünkü sahip olduğumuz şey buradan ve şu andan daha fazla. Sen ve ben, biz zamanız, her daim ve her yerdeyiz. Milyon tane hayat yaşasam hepsinde seni bulacağım Freddie Hunter."

Ona baktım, o da bana baktı ve ağladık. Herkesi rahatsız edecek şekilde hıçkırıklara boğulmadık ama yanaklarımızdan akan minik, sessiz damlalar ırmaklara ve sonra denizlere dönüştü. Bizi daima böyle hatırlamak istiyordum.

Rahip bizi karı koca ilan etmek üzereydi ve o kelimeleri sesli olarak dile getirdiğini, evli olduğumuzu söylediğini duymak için sabırsızlanıyordum. Çanlar çalıyor, çalıyor ve çalıyordu, sesleri gittikçe yükseliyor ve daha ısrarcı bir hal alıyordu. Burada kalmak için harcadığım büyük çabayla fiziksel olarak titriyordum. Tek bir uzvumu sabit tutamıyordum. Duyduğum ses artık düğün çanlarına benzemiyordu, ne kadar çok çabalasam da, gitmeyi ne kadar istemesem de onlardan uzaklaşıyor, karanlığa giriyordum ve karşı koymak için harcadığım çaba yüzünden pijamam terden sırılsıklamdı. Üzerimde nasıl pijama olabilirdi ki? Düğün çanlarını hâlâ duyabiliyordum. Fakat sonra onların çan olmadıklarını fark ettim. Komodinimin üzerindeki telefonum çalıyor, beni bir dünyadan diğerine çağırıyordu. Hâlâ yarı uykudayken, tutunmaya çalışırken ne sese ne gerçeklik hislerine ne de içimi parçalayan bu acıya katlanamıyordum. Belki geri dönebilirdim. Belki uykunun

son demlerine tutunabilirsem kapanmadan önce ambarın kapısından içeri tekrar girebilirdim. Bu düşüncelere sarılmışken bile kirpiklerimin arasından telefonumun ekranında beliren neon mavi ismi gördüm. Elle. Dehşetle anında uyandım.

"Lyds, tek başımayım." Ablamın sesi öyle acı doluydu ki onu zar zor tanıdım. "Bebek... Yardım et."

Uyanık

20 Temmuz, Cumartesi

Ambulans gelmeden önce oradaydım, üzerimde hâlâ pijamam vardı. Cep telefonumdan Elle'le konuşurken ev telefonumdan 999'u aradım. "Bekle," dedim ona. Panikledim çünkü araba anahtarımı bulamadım, botlarımı giyip kaldırıma fırladım. "Geliyorlar, geliyorum, gözünü açıp kapayıncaya kadar orada olacağım," dedim.

Kısa, titrek nefeslerin arasından bana söylemeyi başardıklarından anladığım kadarıyla bebek geliyordu, David iş için uzaktaydı ve durumunun neden böyle hızlı bir şekilde kötüleştiğini bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Çocuk doğumuyla ilgili tek deneyimim, çocukken fuar alanından kazandığım hamile bir Japon balığıydı. Bariz sebeplerden ona Ariel ismini verdik ve birkaç gün sonra kar fırtınasını andıran biçimde yumurtalarını bırakışını büyülenmiş gibi dehşetle izledik. Pili bitmiş sahte kar makinesi gibi arkasından fışkırtıvermişti. Bir onu biliyordum bir de *Ebeyi Çağırın* dizisini izlemişliğim vardı. Fakat bunların ikisi de ablam doğururken etraftaki tek kişi olmam için bana hiçbir yetkinlik kazandırmıyordu.

Beş dakika sonra sokağına vardığımda aklımdan tüm bunlar geçiyordu, bahçe yolundan koştururken anahtarlarımın arasından onunkini bulmaya çalıştım. Onun ve annemin evinin anahtarı bende vardı, kazadan sonra almam için ısrar etmişlerdi.

Mektup deliğine doğru eğilip, "Buradayım Elle, buradayım," diye bağırırken en sonunda doğru anahtarı buldum ve kilide soktum. Ambulans ekibi için kapıyı kilitlemeden bıraktıktan sonra üst kata koşturdum, demek ki *Ebeyi Çağırın* dizisinden bir şeyler öğrenmiştim.

Yatağının kenarında oturuyordu, batan bir gemideymiş gibi ahşap karyola direğini tutuyordu. Siyah saçları terden kafasına yapışmıştı ve dizlerine ellerimi koyup önünde eğildiğimde yüzünde panik ve rahatlama birlikte belirdi.

"Çok erken Lyds," diye fısıldadı, kocaman gözlerle bana bakıyordu. Dişleri birbirine çarpacak kadar şiddetle titriyordu. "Üç hafta var daha."

"Her şey yolunda," dedim ona çünkü birkaç dakika önce sorduğumda ambulans sevk memuru öyle olduğunu söylemişti. "Bebekler böyle erkenden de güvenli bir biçimde doğuyorlar."

Elle cevap vermedi, veremezdi çünkü başka bir kasılması başladı; vücudu acıyla kıvranıyor, yaralı bir hayvan gibi inlemesine sebep oluyordu. Yavaş yavaş sakinleşirken. Yanına oturdum, kolumu omzuna doğru attığımda bana yaslandı.

"Kasılmaların arası ne kadar?" diye sordum. Gerçi cevabın ne olması gerektiğini de bilmiyorum. "Aşağı yukarı?"

"Yeterli değil," dedi konuşmayı becerebildiği anda. "Hem de hiç."

"Tamam," dedim sırtını sıvazlayarak. Bacaklarında kan vardı ama bir şey demedim. "Biraz nefes egzersizi yapalım mı?"

Tanrım, ne yapılacağını bilmesini umdum çünkü benim bilmediğim kesindi. Keşke bana katıldığı doğal doğum derslerini anlattığında onu daha ilgiyle dinlemiş olsaydım. Keşke kahrolası şekilde kendime odaklı olmasaydım. Neyse ki Elle başını salladı ve geldiğimden beri aldığından çok daha derin bir nefes aldı, uzun bir şekilde verdi.

"Sesin sönen bir balon gibi çıkıyor," dedim. Yarı gülüp yarı inledi.

"Kendimi lanet bir balon gibi *hissediyorum*," diyerek yutkundu. İkimiz de histerinin eşiğinde titrek bir kahkaha attık. "Ya bebek ambulans gelmeden gelirse?" dedi. Bu defa gülmekten çok ağlıyordu.

"O zaman üstesinden geleceğiz," dedim, buna pek inanmasam da. Eğer ambulans buraya bebekten önce gelmezse sinir krizi geçirecektim. Ben *Casualty*'yi bile izleyemezdim.

"Gelemeyeceğiz," dedi gözlerinde yaşlarla. "Ya bebeğime bir şey olursa ve yardım edecek kimse olmazsa?" Nefes alıp verişinin sığlaştığını ve saniyeler içinde yüzünün tekrar acıyla büzüştüğünü fark ettim. Tahminlerime göre kasılmaların arası iki dakikaydı. Kesinlikle üç değildi. İki, doğumun korkutucu derecede yakın olması demekti.

"Ben buradayım. Sana yardım edeceğim. Buraya gelecekler Elle ama eğer gelmezlerse bunu birlikte yapabiliriz, tamam mı?"

Gözlerimin içine baktı, ben de kararlı bir şekilde ona baktım. "Tamam mı?"

Yutkundu. "Hastaneye gitmek için çok geç."

"O yüzden gitmeyeceğiz," dedim ona.

"David burada değil," dedi, yüzü buruştu.

"Evet," dedim. "Değil. Ama ben buradayım ve o gelene kadar yanından ayrılmayacağım, tamam mı? Onu aradım, yolda, geliyor."

Elimi sıktı, buz gibi eliyle sıkı sıkı tutuşuna baktım. Elle'le çocukken hep el ele tutuşurduk, beş yaşındayken arka bahçede kamp yaparken, dokuzuncu yaş günümde babam kapıda belirdiğinde, yirmi birime bastığımda büyükbabamızın cenazesindeyken. Bu rahatlatıcı olduğu kadar içgüdüseldi de. Benim aldığım kadar güç almasını umdum.

"Teşekkürler," dedi. Dudakları titriyordu ve sesi on yaşında gibi çıkıyordu. Şu anda fark ediyordum ki benim ipleri elime alıp abla gibi davranmam gerekiyordu.

"Uzanmalısın," dedim.

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Evet, yapabilirsin," dedim keskin ve kararlı bir ifadeyle. "Hadi, sonraki kasılman gelmeden hemen yapalım."

Onu tam zamanında yastığa doğru kaydı ve dizlerini kendine doğru çekip nefes almaya başladı. Tanrım, şu ambulans neredeydi? Hareket ettikçe çarşafa kan bulaşıyordu. Düşünmemeye çalışıyordum, bunun normal olup olmadığını bilmiyordum.

Acıdan nefes nefese kalarak, "Onca günün arasından bugün sana bunu yaptığım için üzgünüm," diye hıçkırdı.

Gözlerimin önüne düğünümden bir görüntü geldi. Denizköpüğü gelinliğim, Freddie'nin kocaman gülümsemesi, Elle ve annemin benimle mihraba doğru yürüyüşü. "Aptal olma," dedim. "Bol boş oturuyordum."

Elle'le sözcüklere gerek duymayan bir bakışı paylaştık, sonra gözlerini sımsıkı yumdu ve yeni bir kasılmayla elleri yumruk oldu. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Gözlerini yeniden açtığında eline uzandım.

"Haberin olsun," diye uyardı. "Parmaklarını kırmayacağımın sözünü veremem."

Kahkaha attım çünkü annemin doğum hikâyesini defalarca dinlemiştik. "Şampiyon bir sörfçü olma fırsatımı mahvetmene izin vermem," dedim elini bırakmayarak.

"Tanrım, Lydia, şimdi oluyor, sanırım bebeğin geldiğini hissedebiliyorum," dediğinde nefes nefese kalmıştı. "Ikınmam gerek," dedi telaşla. Bir kolunu koruyucu bir şekilde karnına koydu, diğeriyle de uzanıp arkasındaki yatak başını tuttu. Parmak boğumları bembeyazdı.

"Tutabilir misin?" diye sordum dişlerimin arasından, gelecek cevabı bildiğimden darbesine kendimi hazırlıyordum.

"Hayır!" diye haykırdı, harcadığı çabayla yüzü haşlanmış pancar rengi oldu. Buna takılmadan, yatağın ayakucuna doğru geçtim.

"Bir şey görebiliyor muyum diye bakmak zorunda kalacağım Elle," dedim. Sesimde hissettiğimden daha cesaret vardı.

"Tamam." Ağlıyordu. "Lütfen bebeğimin ölmesine izin verme Lyds. Kordonun boğazına dolanmasına falan izin verme."

Gözyaşlarımdan ötesini doğru düzgün göremiyordum ama Tanrım, ambulans ekibinin buraya vaktinde gelemeyeceğini anlayacak kadarını görebiliyordum.

"Sanırım bebeğin başını görebiliyorum," dedim yaklaşarak. İzlediğim veya okuduğum her doğumu hatırlamaya çalışıyordum. Ariel yeterli değildi.

"Dinle beni Elle," dedim bacaklarının arasından ona bakarak. "Hazır olduğunda ben sana hayır diyene kadar ıkınmalısın ve sonra dur, ben de bebeğin boynuna kordon dolanmış mı diye kontrol edebileyim, tamam mı?"

Dehşet içindeydi ama başını salladı ve saniyeler içinde yine acının esiri oldu.

"Güzel," dedim. "Aferin sana. Şimdi ıkın."

Bebeğin büzüşmüş, mor, minicik yüzünün yavaşça, mucizevî bir şekilde belirmesini nefes nefese izledim. "Şimdi dur," diye bağırdım, Elle dizini omzuma dayadı. Bebeğin boynunu nazikçe elledim ve Tanrı'ya şükür orada kordon falan yoktu. "Sorun yok, o iyi," dedim başımı deli gibi sallayarak. "Hazır olduğunda tekrar ıkınabilirsin."

O da başını salladıktan sonra çığlık attı, uzaktan siren seslerini duyabiliyordum.

"Hadi Elle, bunu yapabiliriz," diye bağırdım. Bebeğin omuzları çıkmaya başlayınca başını tuttum. Elimden

geldiğince yardım ederek minnacık vücudunu kavradım, çevirdim. Kaygan, yapış yapış, fevkalade görünen çocuğu ellerime itsin diye son bir ıkınma için Elle'i cesaretlendirdim.

"Onu düşürme, olur mu?" dedi nefes nefese.

"Düşürmeyeceğim Elle. Söz veriyorum." Son birkaç saatte ikinci defa önemli bir söz verdiğim dikkatimden kaçmadı. Zihnim durmak üzereydi, bu kadarı çok fazlaydı. Sonra burası ve içinde olduğumuz an dışındaki her şey bir kenara itildi, yepyeni bir hayat ilk nefesini benim ellerimde alıyordu. "Geldi, geldi! Başardık, sana yapabileceğimizi söylemiştim!" Gelen rahatlama hissiyle hem gülüyor hem ağlıyordum, ikimiz de aynı durumdaydık. Yataktan çarşaf alıp ağlayan ve kıpırdanan bebeği sardım. Bebeği uzattığımda Elle biricik çocuğunu kucağına aldı.

"Ambulans geliyor, duyabiliyorum," dedim sessizce.

"Teşekkürler," dedi. Dudakları titriyordu.

Eğilip ona sarıldım, yeni doğan yeğenimi sıkıştırmamaya dikkat ettim. Sirenler gittikçe yükseldi, sonra durdu. Nihayet gelmişlerdi.

"Harikaydın," dedim.

"Sen de," diye fısıldadı. Hâlâ hıçkırıyordu, rahatlamış, kendini serbest bırakmıştı.

"Daha önce hiç bebek doğurtmadım," dedim. Sanki bunu ikimiz de bilmiyormuşuz gibi.

"Ariel'i unutuyorsun," dedi.

"Doğru. Tabii o bu kadar yaygara koparmamıştı."

"Merhaba?" Bir erkek seslendi, merdivenden gelen ayak seslerini duyabiliyorduk.

"Buradayız," diye bağırdım.

Koyu yeşil üniformalı iki sağlıkçı odaya girdi, kel bir adam ile sarışın, atkuyruklu uzun bir kadındı. İkisi de yatağın ayakucunda durup durumu değerlendirirken kendilerini Andy ve Louise olarak tanıttılar.

Andy Elle'e sırıtarak, "Yoğun bir sabah geçirmişe benziyorsun hayatım," dedi.

"Kızım oldu," diye gülümsedi Elle.

"Ona bakabilir miyim?" Louise Elle'in yanında eğildi ve bebeği dikkatlice muayene etti. İşlerini yapmaları için kenara çekildim, kordonu klemplemelerini ve sonra kesmelerini izledim.

"Biz Elle'in durumuna bakarken bebeği tutabilir misiniz?" diye sordu Louise.

Başka birinin kontrolü ele almasıyla rahatladım, bebeği kollarımın arasına yerleştirdi. Sağlıkçılar Elle'le ilgilenirken ben onu pencereye doğru götürdüm, bu yeni insanı incelerken onların dediklerini şöyle böyle duyuyordum. Parmak ucumla tüy gibi dokunuşlarla alnından başlayıp minicik burnuna, oradan da yanaklarına kadar indim. Yeğenim. Artık mor değildi, daha ziyade güzel bir şeftali tonundaydı, yumuş yumuştu ve hâlâ biraz kanlıydı. Alt dudağına dokunduğumda içgüdüsel olarak dudaklarını büzdü, tam bir Maggie Simpson hareketiydi. Nasıl hayatta kalacağını biliyorsun, şimdiden ne akıllısın diye düşündüm. Buna her zaman sahip olmasını umdum. Kıpırdanıp elini dışarı çıkardığında parmağımı avucuna koydum. Minik, saydam parmakları benimkinin etrafına kapandı, hayatımda gördüğüm en kırılgan şeydi. Bu hayat dolu yeniliğe baktım ve sarsılarak onun diğer dünyamda var olmadığını hatırladım. "Ah," diye fısıldadım. Daha sadece birkaç dakikadır dünyamdaydı ve şimdiden orasıyla burası arasındaki alanı genişletmişti. Orada Elle bir anne değildi. Orada bu çocuk başaramamıştı. Tüm bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ama aniden ne kadar yorgun olduğumu fark ettim. Son yirmi dört saat en hafif tabirle ağırdı. Bebeği Elle'e verme zamanım gelince biraz rahatladım. Yatakta doğrulmuş otururken dünyaya yeni bir insan getirmiş birinin görüneceğini hayal ettiğimden çok daha normal görünüyordu. Louise'in bebeğin erken

doğmasıyla ilgili Elle'in endişelerini yatıştırdığını duydum, görünüşe göre herkesin zamanı kendine göreydi. Ambulansın arkasında birden fazla kez doğum yaptırmıştı, bir alışveriş merkezinin asansöründe bile yaptırdığı olmuştu. Üç gün boyunca sancı çekmekten iyidir, dedi ve sanırım bu doğruydu.

Bebeği Elle'e verdikten sonra koridora çıkıp David'i aradım ve ona anneyle bebeğin iyi olduğunu, derhal gelmesi gerektiğini söyledim. Kafayı yemek üzereydi. Dimdik durarak ona panik yapmayı bırakmasını ve kendini toplamasını söyledim.

Louise ve Andy alt kata indiğinde dikkatli bir şekilde yatağın kenarına oturup, "Hastaneye gitmen gerekiyor mu?" diye sordum.

Elle başını iki yana salladı. "Hayır. Louise ebeme ulaşmaya çalışıyor, buraya gelip beni yeniden kontrol etsin diye." Bebeğe baktı. "Tabii bu ufaklığı da."

İkimiz de uyuyan bebeğe baktık bir süre. Uyumuş olmasına şaşırmadım, son bir iki saat onun açısından bizim için olduğundan çok daha olaylı geçmişti.

"Aklında bir isim var mı?" diye sordum. Son aylarda ve haftalarda öyle çok isim ortaya atmışlardı ki artık takip edemez olmuştum.

Elle kızını inceledi. "Charlotte'ta karar kılmıştık ama şimdi burada ya, ona yakıştığından emin değilim."

"Hımm," dedim düşünceli bir halde. "Peki ya... Lydia Ariel Peach'e ne dersin?"

Elle yorgunca olsa da gülümsedi. "Hayatımda sadece bir Lydia'ya yer var."

Öte yandan benim hayatımda herkesten iki tane var, diye düşündüm. Freddie ve bu küçük kız dışındaki herkesten iki tane.

"David'in gelmesi uzun sürmeyecektir."

"Buraya gelmesi için sabırsızlanıyorum," dedi.

Kan lekeli çarşafa göz attım. "Sana biraz tost yapayım, sen koltuğa oturup onu yerken ben de yatak örtülerini değiştiririm. Biraz daha az... *Alien* filminden fırlamış gibi görünür."

Ağzı seğirdi. Kan konusunda ne hissettiğimi biliyordu. "Senin açından korkunç muydu?"

"Gariptir ki değildi," dedim. "Dürüst olmam gerekirse bu küçükhanımın dünyaya gelişini ilk gören kişi olduğum için kendimi epey özel hissediyordum." Bu, durumu olduğundan hafif göstermekti. İnsanlar doğuma şahit olduklarında süslü laflar ederlerdi; onun mucizevi, hayat değiştiren bir deneyim veya kıymetli bir şey olduğunu söylerlerdi. Benim için o şeylerden çok daha fazlasıydı, saf, insani bir sihirdi. Elle bugün gözlerimin önünde bir sihir gösterisi yapmıştı. Ablam bir sihirbazdı ve kızı da sanatının eseriydi.

Bir süre sonra David kapıdan içeri dalıp merdivenleri ikişer ikişer çıkarken ikisi de uyuyordu. Ben de tekli koltukta sızmak üzereydim ama David nefes nefese odaya girdiğinde kendime gelmiştim.

O, yatağa yaklaşırken, "İyiler," dedim sessizce ve Elle gözlerini açıp onu gördü. Elle'in yüzündeki ifade... Her şeyi anlatıyordu. *Seni seviyorum, ne yaptığıma bir bak, burada olduğun için çok mutluyum.*

David'in yüzündeki ifade de her şeyi anlatıyordu. *Ben seni daha çok seviyorum, yaptığın şu harika şeye bir bak, seninle gurur duyuyorum süper insanım.*

David yanına oturdu ve Elle yine ağlamaya başlayarak onun kollarına sığındı. Bu defa saf neşeden ağlıyordu çünkü yeni ailesi ilk defa bir aradaydı. Yaşadıkları mutluluğu hissettim, sonra da yavaşça odadan dışarı çıktım çünkü üçünün beraber geçirdiği ilk anlarının davetsiz misafiri olmak istemedim. Fark etmediler ve bu sorun değildi. Böyle olması gayet normaldi.

Sonuç olarak Charlotte'ta karar kıldıklarını öğrenene kadar onlarda kaldım. David Elle'in çok dikkatli bir şekilde duş alabilmesi için Charlotte'ı özenle aşağı taşıdı. Kanepede oturup Charlotte'ın minicik ellerini ve ayaklarını, tombullaşmayı bekleyen incecik uzuvlarını, kapkara saçlarını inceledik. David kızının Elle'e benzediğini düşünüyordu, haklı olması muhtemeldi. Ebe geldi, ölçümleri hızlı ve dikkatliydi. Charlotte sağlıklı ve iki buçuk kiloydu, görünüşe göre üç hafta erken doğan bir bebek için bu harikaydı.

Eve geri dönmüştüm, elimde bir fincan çay vardı. Fakat daha önce ne evin bu kadar boş olduğunu ne de kendimi bu kadar yalnız hissettiğimi hatırlıyordum. Sessizlik vahimdi. Radyoyu açabilirdim ama anlamsız gevezeliklere veya boş kahkahalara katlanabileceğimi sanmıyordum. Kemiklerime kadar yorgundum. Kendimi garip hissediyordum... Zincirlerimden kopmuşum gibi. Kaldı ki bu çok garipti, sonuçta daha az önce doğum gibi temel bir şeye şahitlik etmiştim. Belki de duygusal olarak fazla yük binmişti üstüme. Birkaç saat içinde evlenmek ve bir bebeğin doğmasına yardım etmek insana bunu yapabilirdi. Kolayca açıklayamam. Bir bağlantının kopması hissi gibi, okyanus ötesini aradığınızda hatta oluşan tıkırtılar gibi. Artık Elle başka bir ülkeye taşınmıştı, ziyaret edebildiğim ama kalamadığım bir yere. Etrafımdaki herkes, benim dışımdaki herkes önüne bakıyordu. Annem Stef'leydi, Elle bebeği olmuştu, Jonah da LA'deydi.

Benim zavallı, büzülmüş yüreğim. Hani şu eski moda, aynaları sayesinde yavaşça dönen balerini her açıdan gösteren müzik kutularını bilir misiniz? Kapağına rengârenk kuşlar çizilmiş bir müzik kutum vardı, okul yıllarımda doğum günümde Jonah hediye etmişti. Kendimi o balerin gibi hayal ettim, dönüp duran bir sürü versiyonum vardı.

Öyle yorgundum ki üst kattaki yatağıma gitmek bile acayip çaba gerektiriyordu, o yüzden en fazla kanepeye kadar

gidebildim ve yığılıp yan tarafıma dönerek yattım. Gün ışığını engellemek için ellerimle yüzümü kapattım. Eğer enerjim olsaydı ağlaya ağlaya uyurdum, Tanrı biliyor ya az önce yaşadıklarımdan sonra şöyle güzelce ağlamayı hak ediyordum. Fakat enerjim yoktu. İçimde gözyaşı kaldığını da sanmıyordum. Kendimi en ufak bir kıvılcımla tutuşacak kuru yapraklar gibi hissediyordum. Gözlerimi kapatırken rüzgârla bir o yana bir bu yana savrulan yaprakları gördüm, parçalarım dağılıp uzaklaşıyordu.

Uyandığımda hava yine kararmıştı. Rüyasız bir uykuya dalmıştım ve akşamın onunda uyanıktım. Bir şeyler yapma, bir yerlere gitme, buralardan uzaklaşma dürtüsüyle doluydum. Bu hafta ve önümüzdeki hafta işe gitmeyecektim, her şey farklı olsaydı balayımız için Freddie'yle New York'ta olacağımızdan bahsetmeden izin aldım. Dawn'a mutfağı yeniden dekore etmeyi planladığımı ve Phil ile Susan'a da bebek gelmeden önce annem ve Elle'le kaplıcaya gideceğimi söylemiştim. İkisi de doğru değildi. Bu zamanı evde geçirmek için kullanacaktım, diğer dünyamı durmadan ziyaret edecektim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyordum ama balayıma gidecektim.

Fakat şimdi düşünüyordum da bunun için evde kalmama gerek yoktu: Haplarım vardı, seyahat edebilirdim. Düşündükçe uzaklaşmak daha da mantıklı geliyordu. Eğer burada kalırsam zaman ayırmam gereken şeyler olacaktı. Elle, bebek, annem. Elle ve David'in kızlarını tanımak için biraz mesafeli olmaktan memnun olacaklarını söyledim kendime. Eğer gidersem düşüneceğim ve plan yapacağım tek kişi kendim olacaktım. Kalbim adrenalinle çarpıyordu, başka bir yerde olma düşüncesine sımsıkı tutundum. Bu bir istek değil, ihtiyaçtı. Kendimi iyice gerilmiş lastik gibi hissediyordum, her an kopacak gibiydim, dikkatlice serbest bırakılmam gerekiyordu. Aklımdan çeşit çeşit seçenekler geçiyordu: kumsallar,

dağlar, okyanuslar. Nereye gidebilirdim? Yani New York'a giden bir uçağa binmeye çalışabilirdim. Bunu birkaç dakikalığına düşündüm ama sonra iki hayatımı da aynı anda yaşamamın benim tuhaf tanımlamamla bile tuhaf olacağını düşündüm. Üst kata gidip koşarak duşa girdim ve üstümü değiştirdim, misafir odasından çekerek getirdiğim bavuluma kıyafet, iç çamaşırı, güneş gözlüğü ve sandaletler attım. Soğuk bir yere gitmek istemediğimi bilecek kadar kendimi tanıyordum. *Güneş ışığı.* Yüzümü güneşe dönmem ve ılık, yapış yapış sıcaklığıyla vücudumu kapladığını hissetmem gerekiyordu. Yarım yamalak da olsa çantamı hazırladım, alt kata indirdim ve mutfak çekmecesinden pasaportumu aldım. Freddie'ninkiyle birlikte bir zarftaydı, bir an için ikisini birlikte göğsüme bastırdım, heyecanla ellerimizde tutarak havaalanında sırada durduğumuzu hayal ettim. Şu anda onunkine bakmaya cesaretim yoktu, aklımı başımda tutmalıydım, beni yeni bir yere götürecek olan oydu. Sabaha kadar sabredemezdim. Hatta bir saat daha duramazdım, o yüzden bir taksi çağırdım ve bavulumu patikadan çekip kaldırımda bekledim. Agnes'in mektup deliğinden içeri biraz para ve özür notumu attım, Turpin artık resmen onunla yaşıyor ve benim varlığımı hiç umursamıyor olsa da ona bakmasını istemeyi kendi sorumluluğum olarak gördüm. Çılgınlığım konusunda uyarmak için not yazacağım başka kimse yoktu. Nereye gideceğimden emin olduğum anda anneme ve Elle'e mesaj atacaktım ama şimdilik kapıları kilitledim ve kendimi heyecanla kaldırımın kenarına yanaşan taksiye attım. Birinin veya bir şeyin beni durduracağı hissini üzerimden atamadım, kolumu tutup bana gitme diyeceğinden korktum ama kimse yapmadı. Tektim. Hangi yöne gittiğimden emin olmasam da kendi gemimin kaptanıydım.

Havaalanındaki bekleme salonuna vardığımda ekrana şaşkın bir şekilde baktım. Şüphe daha yeni yeni kendini

hissettirmeye başlıyordu. İşin aslı, havaalanının ortasında alelacele hazırlanmış bir bavul, yarısı boşalmış pembe hapların şişesi ve pasaportumla dururken kendimi biraz dengesiz hissediyordum. Burada olduğumu kimse bilmiyordu. Arkamı dönüp eve gidebilirdim, kimsenin haberi olmazdı. Baştan çıkarıcıydı, biraz düşündüm. Baktığım her yerde çiftler ve aileler, iPadleriyle oynamaktan yorulmuş çocuklar ve bara doğru koşturan, bekârlığa veda partisi yapan kadınlar vardı. Bekârlığa veda partisi yapılan bir yere kesinlikle gitmek istemiyordum. Ne yapacağımı bilmediğim için kıpırdamadan durdum ve herkesin etrafımdan geçip gitmesine izin verdim. Sohbetleriyle, gümrüksüz malların satıldığı mağazalardan aldıkları parfümlerle sarmalandım.

"İyi misin canım?" diye sordu birisi. Dönüp baktığımda bir güvenlik görevlisi olduğunu gördüm. "Bir süredir orada duruyorsun," dedi. "Yardım lazım mı?"

Yaşanmışlıklarla dolu bir yüzü vardı, emekliliğine birkaç yılı kalmış gibiydi. Bilet kontrol noktasına nasıl gideceğimi sormamı bekliyordu herhalde ama sohbetimiz daha büyük amaçlara hizmet edebilirdi. Onun haberi olmasa da bu gemideki kaptan yardımcısı olmuştu.

"Aslında var," dedim. "Şu anda herhangi bir yere gidebiliyor olsaydın nereye giderdin?"

İsim etiketinden adının Ted olduğunu öğrendiğim adam bana tuhaf bir şekilde baktı, soru onu şaşırtmıştı.

"Eve?" dedi.

Çaresizlikle güldüm çünkü tamamen yanlış cevaptı. "Hayır, yani ülke dışında bir yere. Şu anda herhangi bir yere uçabilecek olsan nereye giderdin?"

Önce bavulumu sonra da beni değerlendirir gibi baktı. Ne düşündüğünü merak ettim. Polisten kaçtığımı mı? Mihrapta birini bıraktığımı mı? Biraz gecikmiş olsam da buradaki en uygunsuz insandan yardım istememiş olduğumu

umdum, bu adam beni alıkoyabilirdi. Eli belimdeki telsizim deydi, kalın, altın alyansı uzun süredir takılmanın etkisiyle parmağına yerleşmişti.

"Şey," dedi yavaşça. "Muhtemelen internet bağlantısının iyi olduğu bir yere giderdim, böylece oraya vardığımda nerede olduğumu birilerine haber verebilirdim."

Bu çok babacan bir düşünceydi, babasız bu kız için fena halde sevimliydi.

"Öyle yapacağım," dedim ve sonra yine başımla kalkış ekranını işaret ettim. "Peki neresi?"

Ted beni çevirip eve yollamayı tercih edermiş gibi iç geçirdi. "Gerçekten neyin uygun olduğuna baksan iyi edersin. Bilet kontrole değil de satış kabinlerine git."

Uzaktaki duvara dizilmiş, kırmızı ve sarı ışıklar yayan küçük kulübeleri işaret etti. "Ah anladım," dedim. Bir düzine kadar kabin vardı, o yüzden Ted'e farklı bir soru yöneltttim. "Bir ile on iki arasında bir sayı söylesene?"

Gözlerini devirdi. "Altı."

Altı. Hiç yoktan iyiydi. "Sağ ol Ted," dedim kendimi biraz garip hissederek. Ona sarılsa mıydım? "Ben... Şey... Gideyim bari."

Kenara çekilip bana el salladı. "Güle güle o zaman," dedi. "Evi aramayı da unutma."

Başımı salladım. Haklıydı, en azından annemi aramalıydım ama daha havalanmadan beni vazgeçirmesinden korktuğum için cesaret edemedim. Yarın aramak daha iyiydi. Annem şu anda yeni torununu görmek için gölden eve doğru dönerken yeterince meşguldü zaten.

Doğru. Altı. Kabinlerin olduğu duvara yanaştım ve yanlarından yürüyüp geçerken de kafamdan tek tek işaret koydum. İlk kabin, Amerikan Havayolları. Amerika'ya vizesiz ve bir sürü zamazingo olmadan gidemezdim zaten, o yüzden orası kafadan elendi. İki, Fransız Havayolları. Biraz

fazla yakındı, annemin peşimden gelip beni almayacağının garantisi yoktu. Ayrıca, Paris. Üç, Avustralya. Çok uzaktı. Uzaklaşmak istiyordum ama gidebildiğim kadar uzağa gitmeyi de istemiyordum. Dört, Birleşik Arap Emirlikleri. Hımm. Dubai'nin lüksü ve parıltısı ruhumun şu an ihtiyaç duyduğu şey değildi. Beş numarada Aer Lingus vardı, yani İrlanda, o da sırf yakınlıktan dolayı olmazdı. Tamam. Altıncı kabin turuncu ve kırmızıyla parlayarak beni karşıladı. Hatta beni çağırıyordu. Hindistan Havayolları. Karnımdaki sinirler kıpırdandı. Kafamda Balear Adaları veya Portekiz gibi yerleri canlandırmıştım ama birdenbire Hindistan cazip gelmeye başladı. Annemin ulaşamayacağı kadar uzakta olacaktım ve ihtiyacımı karşılayacak kadar da farklıydı, tabii şu saniyeye kadar bildiğim bir şey değildi. Bir yere yalnız başıma seyahat edeceğimi asla hayal etmemiştim, hele bir de benim bile bilmediğim bir yere. Masalardan bazıları gece olduğu için kapalıydı ama şansıma kabinin arkasında oturan bir adam başını kaldırıp benimle göz göze geldi.

"Yardıma ihtiyacınız mı var?" diye sordu gülümseyerek. Hoş bir karşılamaydı, yaklaştım.

"Sanırım Hindistan'a gitmek istiyorum," dedim. Sanki sözcükleri tartmak ister gibi her zamankinden biraz daha yavaş konuştum.

"Harika," dedi. "Hindistan'da nereye uçmayı planlıyorsunuz?"

"Ah," dedim aptal gibi hissederek. "Doğru ya. Şey, en erken nereye uçabilirim?"

Eğer cevabım onu şaşırttıysa da bunu göstermeyecek kadar profesyoneldi. Klavyesinin tuşlarına basarken bekledim, yakında hiç uçuş olmadığını söylediğinde parmaklarımı masanın altına doğru kıvırdım.

"İki saat yirmi yedi dakika Delhi'ye bir uçak var," dedi.

"O olsun," dedim.

"Fakat korkarım dolu," dedi. Yüzüne anlayışlı bir gülümseme kondurmaya çalıştı.

Yıkıldım. Daha o uçağı öğreneli otuz saniyeden fazla olmamıştı ve şimdiden kaçırılmış bir fırsattı.

Görevli saatini kontrol etti. "Ondan sonraki uçak ikiyi on dokuz geçe ama Goa'ya gidiyor."

Bana bunun anlaşmayı bozacak bir şey olmasını bekliyormuş gibi baktı ama ha Delhi ha Goa, benim için bir şey fark ettirmezdi. "Koltuk var mı?"

Birkaç tuşa daha bastı, ağzını düşünceli bir şekilde büktü ve sonra kesin konuştu. "Var."

Ağzımı açmadan kredi kartımı çantamdan çıkarıp masaya bıraktım. "Alıyorum."

Bir mikro saniyelik anda aşırı profesyonel yüz ifadesi dağıldı. "Emin misiniz?"

"Emin olmayan birine mi benziyorum?" diye sordum. "Bavulum ve pasaportum yanımda."

"Peki vizeniz?"

Yüreğim ezildi. "Hindistan'a gitmek için vize mi lazım?"

Anlayışlı yüz ifadesinde şimdi bir rahatsızlık da vardı. "Elbette ama internetten kolayca temin edebilirsiniz."

Yine umutla dolarak telefonumu elime aldım. "Şimdi mi? Şu anda yapabilir miyim?"

"Tabii ki yapabilirsiniz hanımefendi ama işlemin gerçekleşmesi iki gün sürer."

Ağlayabilirdim. Aslında kredi kartımı cüzdanıma geri koyarken ağlamaya feci halde yakındım.

"Yine de sağ olun," dedim başımı iki yana sallayarak. "Fakat benim bu akşam gitmem gerekiyor."

Bavulumu peşim sıra çeke çeke götürürken adam gerçekten üzgün görünüyordu, muhtemelen komisyon alamayacağı içindi.

Sonraki masada kendi havayolları olan büyük tatil şirketlerinden biri vardı, bavulumu bankonun arkasında

sıkılmış görünen kıza doğru çektim ve Hindistan için yaşadığım hayal kırıklığını unutmadan daha yeni, daha hedef odaklı bir yol denedim.

"Vize gerektirmeyen sıcak bir ülkeye giden ilk uygun uçuştan bir koltuk satın almak istiyorum lütfen."

Kedi gözü gözlüklerinin arkasındaki gözleri kocaman açıldı.

"Tamam," dedi. Yediği sandviçi çekmecesine atarken faresiyle bilgisayarını açtı. Duvardaki saate göz attı, düşünürken dişleriyle tıkır tıkır sesler çıkardı.

"Mayorka uçağına yetişebilirsiniz, on dakika içinde kapanacak," dedi. İlk uçuştaki ilk boş koltuk dediğimi biliyordum ama geçmişte Mayorka'ya gitmiştim ve bu isim Freddie'ye dair şu anda ihtiyacım olmayan hatıraları canlandırıyordu.

"Ondan sonra ne var?" diye sordum.

Kontrol etmeden önce bana gözlüğünün üzerinden şüpheci bir bakış attı. Sanki cesaretim için bana inceden hayran olmuştu, bense seçici olarak onu yüzüstü bırakmıştım.

"Biri yirmi geçe İbiza."

"Daha az turistik bir yer umuyordum," dedim.

"Daha önce oraya gittiniz mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Sizi şaşırtabilir. Adanın iki farklı yanı var, San Antonio dışındaki yerler o kadar parti merkezi değil. Ya da daha hippi bir yer arıyorsanız Formentera'ya gidebilirsiniz."

Ben kararsızlığa kapılırken lacivert tırnaklarıyla yeniden klavyesine bir şeyler yazdı ve gözlerini kıstı.

"Dörde çeyrek kala Split'e gidecek uçakta bir boş koltuk var."

"Split?"

"Hırvatistan'da."

Kredi kartımı uzattım.

Uyanık

21 Temmuz, Pazar

Gerçekten düşündüğünüzde uçakta olmak çok garip, değil mi? Ne yerdesin ne uzaydasın, bir teneke kutunun içinde gökyüzündesin. Yanımda oturan aile, çocuklarını pek de iştah açıcı görünmeyen uçak kahvaltısını yesin diye ikna etmeye çalışıyordu, o yüzden başımı cama yasladım ve onların sesini duymamaya çalıştım. Uçağın altındaki mereng* gibi görünen bembeyaz bulutlardan halıyı izledim. Sanırım yemek eleştirmeni Nigella bundan memnun olmazdı çünkü sert ve parlak tepecikler gibi değil de narin ve güçsüz görünüyorlardı. Şafak vakti olduğundan pembe ve sarı ışıklar parlıyordu, bulutların ötesine baktığımda uzaktaki yıldızları görebiliyordum. Benim diğer dünyam da orada bir yerlerde miydi? Şu anda ona normalde olduğumdan daha yakın mıydım? Bu uçağın arkasında bıraktığı izler oradan da görülebilir miydi? Bu çok aldatıcı bir fikirdi. Belki pilot gökyüzünde yanlış bir dönüş yapardı ve yanlışlıkla oraya inerdik. Gözlerimi kapatıp uykuya dalarken beynim Elle'in eskiden odasının duvarına astığı posterdeki bir sözü hatırladı. Sanırım Peter Pan posterinde yazıyordu: İkinci yıldızdan sağa dön ve sabaha kadar dümdüz git.

---

* Bir tür tatlı, beze. (ç.n.)

★ ★ ★

Yabancı bir ülkede olmanın nasıl bir şey olacağını cidden düşünmemiştim. Bu yolculuk varıştan çok ayrılmakla ilgiliydi. Fakat şimdi aşağı baktığımda ve ufak adalar ile gösterişli teknelerle sarılmış kara parçasını gördüğümde içimde şüphenin ilk kıpırtılarını hissettim. İnişe geçtiğimizde yeşil anakaranın arasına kırmızı tuğlalı yüzlerce evin serpilmiş olduğunu gördüm, ara ara gördüğüm yüzme havuzları bana evden daha sıcak bir yerde olduğumu hatırlatıyordu. Burası hakkında adı dışında hiçbir şey bilmiyordum ve ben normal şartlar altında kendini maceraperest olarak gören biri değildim. Normal şartlar altında... Belki de fark buydu. Freddie öldüğünden beri hayatımı normal şartlar altında yaşamıyordum.

Sürüyü takip ederek pasaport kontrolünü ve bagaj kısmını geçtim, sonra insan ve bavul seline kapılarak çıkışa geldim. Anında sıcaklıkla sarmalandım. Kenara çekilip birkaç dakikalığına durarak kendimi topladım. Vay anasını. Hırvatistan'daydım. Kullandıkları dilin kulağa nasıl geldiğini hiç bilmiyordum ve havaalanında döviz olarak aldığım para birimini daha önce hiç görmemiştim. Hatta bu yeri haritada bulabileceğimden bile emin değildim. Evimi, annemi, Elle'i ve bebeği kısa bir süreliğine özlemle düşündüm ve bir yer bulduğum anda onları aramaya karar verdim. Ufku izleyen bir denizci gibi elim alnıma götürüp uzaklara bakarak seçeneklerimi değerlendirdim. Etrafta otobüsler vardı ama bileti nereden alacağımı bilmiyordum. Yolcu otobüsleri vardı ama sanırım onlar tur şirketlerine aitti. Sonra taksi sırası olduğunu gördüm, tam dudağımı ısırarak düşünüyordum ki bir adam yaklaştı.

"Taksi lazım mı?"

İngilizce konuştuğu için cevap verecek kadar cesaretimi topladım.

"Nereye gitmek istediğimden emin değilim," dedim.

"Parti ister misin?"

Kaşlarımı çattım. Bu genel bir soru muydu, yoksa bir teklif miydi bilemedim. Adam düzgün birine benziyordu ama asla bilemezdiniz, değil mi?

"Yoksa kitap okumak için sessiz bir yer mi?"

Ah, demek ki genel bir soruydu.

"O dediğiniz," dedim çabucak. "Sessiz olan. Okumak da iyidir."

Saatine baktı. "Karımın kiralık odası var."

"Öyle mi?"

Başıyla onayladı. "Makarsha'da."

Oranın neresi olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Karımın restoranı var, oda onun üstünde. Kumsala yakın."

"Uzakta mı?"

Omzunu silkti. "Biraz."

Yine bunu nasıl ölçeceğimi bilmiyordum.

"Iıı..." dedim, iyi talihimden miydi, yoksa öldürülüp uçurumdan atılmak üzere miydim karar vermeye çalıştım. Sonra içimden bir ses kabul etmemi söyledi. "Tamam."

Yüzünde samimi bir gülümseme belirdi ve bütün ifadesi değişti. "Seni şimdi götürüyorum. Evimdeyken Vita sana ücretsiz tavuk verecektir."

Vita'nın karısı olduğunu varsaydım, tabii kendisinden üçüncü şahıs gibi bahsediyorsa ki bu çok garip olurdu, başkaydı, Tek eliyle bavulumu aldı ve diğer elini de kısa kollu gömleğine sildikten sonra elini bana doğru uzattı. Canlı bir tavuktan bahsetmemiş olduğunu umdum.

"Petar," dedi.

"Lydia," dedim ve temkinli bir gülümsemeyle elini sıktım. Kolumu kısaca salladı ve beni öldürmek istemediğine kanaat getirdim.

"Bu taraftan," dedi. Beni benzer taksilerden oluşan bir sıraya doğru götürdüğünde, açık pencereden şoförlerden birinin omzuna vurmak için durduğunda rahatladım. Cesaretlenmiştim. Burada insanlar bu adamı tanıyorlardı ve onu seviyor gibi görünüyorlardı. Petar'ın iyi şanstan karşıma çıktığına inanmaya başlıyordum. Tanrı biliyordu ya, biraz şanslı olma sırası bendeydi.

Vita'yı hemen sevdim. Petar, kaybolmuş koyunuyla dönen bir çoban gibi beni taksisinden indirdiğinde Vita birkaç sessiz saniye boyunca beni süzdü, sonra başını sallayıp bana sarıldı. Beni hazırlıksız yakaladığı için aile restoranlarının ortasında bir tahta gibi kaskatı durdum, elimde hâlâ bavulumun sapını tutuyordum. Aşırı coşkulu, sırta vurulan tarzda bir sarılma değildi, daha çok kollarını şifa olurcasına etrafıma sardığı bir kucaklamaydı. Sonra geriye çekilip aynı anda hem gözlerimin hem zihnimin içine baktı.

"Benimle kalabilirsin."

Ağır çantamı omzumdan alıp kendi omzuna takarken konuştu. "Buradayken sırların sana aittir."

Bu söylediği hem çok basit hem çok etkiliydi. Hayat hikâyem bakan herkesin okuyabileceği bir şekilde yüzümde mi yazılıydı? Yoksa Vita sözcüklere ihtiyaç duymadan aklımı okuyabilecek şekilde mistik güçlere mi sahipti? O tarzda şeylere inanacak kadar hayalperest değildim ama Vita'nın dingin sakinliğiyle ilgili beni çeken bir şeyler vardı. Benden biraz daha uzundu ve muhtemelen on yaş kadar büyüktü. Daha zayıftı, üzerinde de kot pantolon ve rengi solmuş kırmızı bir önlük vardı, siyah saçlarını geriye doğru toplayarak makyajsız yüzünü açığa çıkarmıştı.

"Peşimden gel. Sana odanı göstereyim."

Elini sallayarak kocasını başından savdı ve başıyla açık avlu kapısını işaret etti.

Dediğini yapınca kendimi restoranın kumsala bakan terasında buldum. Bir anlığına konuşamayacak kadar büyülendim. Sabah güneşinin vuruşundan, sıcaklığından, okyanusun parıltısından büyülendim. Sade ahşap masaların ve sandalyelerin arasında durdum, yüzümü sıcaklığa doğru çevirdim ve özgürlüğü andıran bir his tenimde gezindi. Burada beni kimse tanımıyordu. Kimse hikâyemi bilmiyordu. İstediğim gibi olabilirdim.

"Burası senin," diye seslendi. "Üst kat."

Bavulumu restoranın yan tarafındaki taş merdivenin dibine bıraktım ve peşinden gidip önlüğünün cebinden anahtar çıkarmasını bekledim. Oda tertemizdi ve sade döşenmişti. Beyaz duvarlar, alçak ve ahşap çift kişilik bir yatak, kırmızı döşeğin üzerinde katlanmış temiz çarşaf ve örtüler vardı. Odanın manastırları andıran sadeliğini sevmiştim. Vita yıpranmış çift kanatlı kapıyı açarak denize bakan ufak bir balkonu gösterdi. Bir tane ahşap şezlong, üzerinde de kırmızı bir minder vardı. Böyle bir manzarayla duvarlara tablo asmaya hiç gerek yoktu.

"Şu tarafta bir banyo var," diyerek kapalı bir kapıyı işaret etti.

"Tam aradığım şey," dedim. Halbuki şu ana kadar ne aradığıma dair hiçbir fikrim yoktu. "Teşekkürler."

Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı, sonra da haftalık ücreti söyledi. "Ya da eğer istersen aşağıda yardım edebilirsin. Sabahları, akşamları. Yoğun olduğumuz saatlerde."

Yani bir odam vardı ve şimdi eğer istersem bir de işim olacaktı. *Kendimi başka birine dönüştürmem ne kadar kolay,* diye düşündüm.

"Tamam." Gülümsedim, hatta küçük bir kahkaha attım. "Bunu yapabilirim. Birkaç gün düşünebilir miyim?"

"Tabii ki," dedi. "Önce birkaç günü kendine ayır. Buralara alış." Anahtarı verdi. "İhtiyaç duyduğun sürece senindir."

O giderken anahtarı avucumda tutup sıktım. İhtiyaç duyduğun sürece demişti. Bu, istediğin sürece demekten farklıydı, Vita'nın ikisi arasındaki farkı bildiğine dair içimde bir his vardı.

Balkona çıkarken iç geçirdim. Tanrım, bu yer. Kartpostaldan fırlamış gibiydi. Göz kamaştırıcı renkler, basit binalar, acelecilikten bir rahatlık hissi. Hırvatistan'da, daha önce adını hiç duymadığım bir şehirdeydim. Dün bu saatlerde beni tanıyan insanlarla evdeydim. Bugünse farklı bir ülkedeki yabancıydım. Omuzlarımdan bir yük kalkmıştı.

"Hırvatistan'dayım demekle ne halt kastediyorsun?" Annem bağırıyordu, sesindeki hafif gecikme aramızdaki mesafenin kanıtıydı. "Daha dün buradaydın."

"Biliyorum," dedim. Henüz otuz saniyedir telefondaydım ve konuşmamız "merhaba hayatım," demekten buralara bu kadar hızlı gelmişti. "Bu ani gelişen bir şeydi anne." Duraksadım, evden kaçtığım gerçeği dillendirmeden açıklamaya çalışıyordum.

"Fakat ablan daha yeni doğum yaptı," dedi. Binlerce mil öteden bile sesindeki o inanamayan tonu duyuyordum.

"Bunu biliyorum," dedim yumuşak başlı bir şekilde. "Oradaydım."

"Ama Lydia..." Söyleyecek sözü kalmadı. "Neden?"

Neden. Hiç durma anne, doğruca olayın merkezine gir.

"Bilmiyorum," dedim. "Benim sadece... Bir süreliğine uzaklaşmam gerekti."

Duraksadı. Sessizliğinden bozulduğunu duyabiliyordum. "Ne kadar süreliğine?"

Bilmiyordum, o yüzden ona duymak istediği şeyi söyledim. "Bir hafta falan. Belki iki. İşten iznim var."

"Sonra eve geri gelecek misin?"

"Başka ne yapacağım?"

"Gerçekten bilmiyorum Lydia," dedi.

Ses tonu pervasız davranışlarımdan bıktığını söylüyordu, buna öfkelendim çünkü ben asla aklına eseni yapan biri olmamıştım.

"Bu da ne demek oluyor?"

İç çektiğini duydum. "Hiçbir şey hayatım," dedi. "Senin için endişelendim, o kadar."

"Sadece tatile çıktım." Endişelerini yersiz ve gereksizmişçesine bir kenara ittim. Zihnimde onu görebiliyordum. Koridorunda durmuş kaşlarını çatarak kolyesiyle oynuyordu. "Sana manzaranın bir fotoğrafını atacağım. Kumsalda kitaplar okuyacağım. Güneşin altında uzanacağım. Çok yiyip çok içeceğim. Sadece birkaç hafta kafamı dinleyeceğim, o kadar."

Ona iş teklifiyle ilgili bir şey söylemedim.

Annemden sonra Elle'le konuşmaya hazır değildim, o yüzden onu aramak yerine annem onu telaş içinde aramadan önce paniğe kapılmasını engelleyecek bir mesaj attım. Sabahleyin atmama rağmen hâlâ cevap vermemişti ama aklında telefonuna bakmaktan daha öncelikli şeyler olduğunu tahmin ediyordum. Ayak parmakları saymak, tulum iliklemek, minicik yanakları öpmek.Ve benzerleri. Evle ve bebekle ilgili bütün düşünceleri aklımın gerisine tıkıştırdım ve kendimi şu ana, buraya geri getirdim.

Ona da iş teklifinden bahsetmedim.

Akşamleyin saat dokuzu biraz geçiyordu, balkonumda oturup akşamın çöküşünü izliyordum. Az önce Vita ve

Petar beni alt kattaki yemeklerine davet etmişlerdi. Nefis şekilde pişmiş tavuk ve pilavla karnımı doyurmuş, kadehimi yerel şarapla doldurup durmuş ve beni çalışanlarla tanıştırmışlardı. Aşağıdaki restoran terası hareketliydi, mum ışığıyla aydınlanan her masada aileler ve âşıklar vardı, güneşten yanmış omuzlar ve kahkahalar, terasın kenarında oturarak parmaklarını soğuyan kumlara sokan çocuklar, porselenlere çarpan çatal bıçakların sesi, bebek arabalarında uyuyan bebekler. Hiç şüphesiz bu akşam bütün Akdeniz'de tekrarlanan, âdeta filmlerden çıkma bir manzaraydı. Çam ağaçlarına dolanmış beyaz ışıklar, kumsaldan gelen tuz ve güneş kremi kokusu, kararan gökyüzünde yıldızlar çıkarken bir araya gelen insanlar. Belki güneş ışığından belki de tatil enerjisindendi ama hislerim burada şimdiden hafiflemişti, yüreğim de öyle.

Şezlonga uzandığımda telefonum kucağımdaydı, elimde de şarap kadehim vardı. Petar şişenin kalanını yanıma almam için ısrar etmişti. Frenk üzümünden baharatlı sert bir içkiydi, kafamı güzelce bulandırıyordu. Elle'den hâlâ cevap yoktu. Bir an önce kaçıp gitmek için acele ederken durup da onun hislerini düşünmemiştim ama bunu bana çok göreceğini bir an bile aklımdan geçirmemiştim. Uyanık olduğu her an bebekten başka bir şey düşünemiyor olmalıydı, nasıl anne olunacağını öğreniyordu ve ona o konuda sunabileceğim bir şeyim yoktu. Hatta aksine yokluğum muhtemelen onu rahatlatacaktı, gerçi öyle bir şeyi asla söylemezdi.

Biraz daha şarap yudumladım ve telefonum titredi. Nihayet Elle mesaj atmıştı.

Hırvatistan mı? NE HALT OLUYOR, Lyds, alt taraflarımı görünce havaalanına mı kaçtın? Zaten pestilim çıktı. Çok fazla kalma, seni özledim. X

Gülümsedim, sonra Charlotte'ın uyuyan meleksi fotoğrafı ekranımda belirince yutkunup ağlamamı bastırdım.

Onu son görüşümden daha temiz görünüyor, Tanrı'ya şükür! Tarif edemeyeceğim kadar güzel, ablacım, iyi iş çıkardın. Sana doğru öpücükler gönderiyorum. Xx

Kelimelerim denizleri aşıp eve ulaşırken gülümsedim. Tanrım, bebek muhteşemdi. Onunla vakit geçirme şansım olmayacaktı. Öte yandan bir süreliğine ortada olmamam iyi olmuştu, böylelikle herkese toplanıp Elle ve David'e ufacık kıyafetler ve hediyeler vererek bebeği tutmak için yaygara çıkarma fırsat veriyordum. David'in sülalesi kalabalıktı ve annem de kendini Elle'in kapısında kamp kurmaktan alıkoyamayacaktı.

Elle'in gidişimi kabullenmesiyle içim rahatladı, sakinleştim.

Telefonum ikinci defa titreyince görmezden geldim, sonra suçluluk hissederek baktım. İçime su serpildi. Başka bir katlanılmayacak kadar muhteşem bebek fotoğrafı değildi. İkinci duygumu tanımlamaya çalışmak daha zor olduğu için denemedim: Jonah LA'den beni arıyordu.

O kapatmadan önce açmak için elim ayağım dolaştı.

"Selam." Daha dik oturmak için doğrulurken saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Beni duyabiliyor musun?"

"Sana da selam," dedi. Sesinden gülümsediğini anlamak beni de gülümsetti.

"LA nasıl?" dedim. "Servet kazanıp Jennifer Lawrence ile evlendin mi?"

"Evet, yaptığım tam olarak bu oldu," diye güldü. "Sen nasılsın?"

Tereddüt ettim. "Aynen devam."

Ona Hırvatistan'da olduğumu neden söylemediğimi bilmiyordum. Muhtemelen başka bir "Orada ne halt ediyorsun?" muhabbetine katlanamayacağım içindi.

"LA'de saat kaç?"

"Öğle vakti," dedi. "Dünyanın en büyük makarna tabağını yiyorum ve aklıma sen geldin."

"Cansız ve solgun olduğu için mi?" dedim. Buradaki bronz tenli insanların arasında benim tenim resmen mavi görünüyordu.

Kahkaha attı. "Garsonun adı Lydia."

"Ah." LA hakkındaki sınırlı bilgim dolayısıyla Cameron Diaz tarzındaki patenli bir kraliçenin elindeki tepside Jonah'nın makarnasını taşıyarak masaların arasından dönerek geçişi gözümde canlandı.

"Ciddiyim, iyi gidiyor mu?"

Duraksadı. "Ne yalan söyleyeyim, gerçekten öyle gidiyor," dedi kahkaha atarak, inanamadığı belliydi. "Korkutucu şekilde öyle."

"Bu iyi bir şey ama, değil mi?"

"Hayır, evet, öyle." Sesi kararsızdı. "Her şey umut bile edemediğim bir hızla gelişti."

"En çok hangi film şirketini sevdiğine karar verdin mi?"

"Verdim," dedi. "Burada biraz daha kalıp senaryoyu geliştirmemi isteyen şirketi. Hatta belki Noel'e kadar kalabilirim."

Bunu son derece sıradan bir şekilde söyledi, sanki yılın yarısını dünyanın diğer ucunda geçirmeyi planlaması normalmiş gibi.

"Fakat ya iş ve diğer şeyler?"

"Sanırım sorun olmaz," dedi. "Müdürle konuştum ve bana seyahat izni ayarlayacak."

"Bu... Bu gerçekten harika," dedim. Sesimden uzak tutamadığım moral bozukluğunu onun duymadığını umdum.

"O yüzden ben düşündüm de, eğer işten izin alabilirsen bir iki haftalığına buraya gelebilir misin? Manzarayı görmek için? Hollywood Yıldızlar Geçidi'nde yürüyebiliriz, sen de Ryan Reynolds'ı falan takip edebilirsin."

Hazırlıksız yakalanmıştım, gerçekten şaşırdım ve arkadaşlığımızın aklına böyle bir fikir gelecek kadar geri dönmüş olmasıyla rahatladım.

"Ben Hırvatistan'dayım," dedim.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. "Hırvatistan mı?"

"Son dakika kararıydı."

"Kendi başına mı? Yoksa..."

Bana sormadığı soruyu duydum.

"Tek başıma, evet."

"Vay canına."

Alındım mı bilmiyordum. "Bu o kadar şoke edici mi?"

"Hayır, hayır, ondan değil," dedi. "Sadece beni şaşırttın."

"Elle'in bebeği oldu."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Dün sabah."

"Lyds, kaçırmışsın! Eve dönecek misin?"

Gözlerimi kapattım. "Kaçırmadım. Oradaydım, bebeği bizzat ben doğurttum."

Kahkaha attı, bana inanmadığını fark ettim.

"Ciddiyim Jonah, yeğenimin dünyaya gelmesine ben yardım ettim. Durumu iyi, sorduğun için sağ ol."

"Tanrım, tamam. Doğru, evet, üzgünüm, şaka yaptığını sandım," dedi. Doğru sözleri seçmek için çabalıyordu. "Yani dün Elle'in doğum yapmasına yardım ettin ve bugün anlık bir kararla Hırvatistan'da tatildesin?"

Kontrol etmek için, sanki yanlış söylediğim bir şeyi fark edebilirmişim gibi tüm bunları önüme serdi.

"Aynen öyle."

Daha fazlasını açıklamam için bekledi ama yapmadım.

"İyiymiş," dedi. "Benim için onları tebrik et."

"Ederim," dedim ve sonra yine sessizleşti.

"Burada akşam on olmak üzere," dedim balkondaki şezlonga yerleşerek. "O kadar çok yıldız var ki Jonah, parlaklığın ve güzelliğin bambaşka bir boyutu."

"Keşke görebilseydim," dedi kulağıma sessizce.

"Ben de bunu dilerdim," diye fısıldadım. Birden evden çok uzakta olduğumu hissettim.

"Evle aranı çok açma," dedi. "Oralarda tek başına çok fazla zaman geçirme."

"Geçirmeyeceğim," dedim. "Sen de makarna dağına geri dönmelisin."

"Doğru."

"Eğer Ryan Reynolds'a rastlarsan benden selam söyle."

"Söylerim." Arkadan birisinin onunla konuştuğunu ve onun da dikkati dağılmış bir şekilde hesabı istediğini duydum.

"Dinle, güne rahatça devam etmene izin vereceğim," dedim.

"Evet, muhtemelen gitmeliyim," dedi, bir saniye sonra ekledi, "Kendini yalnız hissedersen beni ara, tamam mı?"

"Teşekkürler. Aklımda tutacağım."

"Biraz uyu, yıldız gözlemcisi." Sesi öyle netti ki ay ışığıyla aydınlanan balkonda hemen yanımda oturuyor olabilirdi.

"İyi geceler Jonah Jones," dedim ve ikimiz de başka bir şey söyleyemeden konuşmayı sonlandırdım. Ona iş teklifinden bahsetmedim.

Uyanık

22 Temmuz, Pazartesi

New York, New York, öyle iyiydi ki ismi iki kere vermişlerdi. Kumsaldaki insanları izleyerek geçirdiğim sessiz sabahın ardından duşumu aldım, şimdi Freddie'yi görme ve balayımızda New York'ta olma düşüncesiyle öyle heyecanlıydım ki karnım gerginlikten kıpır kıpırdı. Ne yapacağımızı veya nerede kalacağımızı hiç bilmiyordum, her şey çok gizli tutulan bir sırdı. Freddie'nin seyahat rehberindeki şeylerden birkaçıyla ilgili tahmin yürütme riskine girebilirdim. Biraz takıntılı bir şekilde *Sex and the City* bağımlısı olduğumdan beri New York bir numaralı rüya şehrimdi ve eğer bir gün gidersek yapmaktan hoşlanacağım şeyler konusunda yıllar içinde milyonlarca ipucu vermiştim.

Tiffany'de kahvaltı. Central Park'ta faytonla gezi. Staten Island feribotu. Biliyorum, biliyorum, koca bir klişeden ibaretim ve orada yapılacak bir milyon tane başka güzel şey vardı ama elimde değildi. Tanrım, New York yahu! Bugün Freddie'yle orada olacaktım.

Kısa bir süre için evi, Elle'i, bebeği ve annemi düşündüm. Uzakta geçireceğim bu zamana ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlamalarını, bencillik ettiğimi düşünmemelerini umdum. Kafamı didikleyen endişeyi üzerimden attım, kendime beni sevdiklerini ve beni tanıdıklarını, her şeyin yolunda olduğunu hatırlattım.

Çam ağacından yapılma çift kişilik yatağımın ortasında, bir elimde su bardağı diğerinde de pembe hapla oturuyordum, epey korkuyordum çünkü her şeyin kusursuz olmasına öylesine ihtiyacım vardı ki. Hep New York'un hafif ve benzersiz kokuya sahip olduğunu hayal etmiştim. Yeni çekilmiş taze kahve, şekerli donutlar, gazete kâğıdı ve taksi egzozu, herkesin birbirini tanıdığı barlardan gelen ekmek ve bira kokusu. Tamam, *Cheers*'ın New York'ta geçmediğini biliyordum ama her köşe başında orası gibi yerler olmalıydı. Ya da belki de çökmüş kanepelerin, dergilerin ve muhteşem saçlı kadınların olduğu Central Perk gibi kafeler.

Ah New York, New York, bekle beni. Sonunda geliyorum.

Uykuda

22 Temmuz, Pazartesi

"Sanırım öldüm ve cennete düştüm."

Kafamı toplamaya çalışırken duyduğum ilk şey Freddie'nin endişe verici sözleriydi. Bir lokantada kabinde oturuyorduk, her yer çok gürültülü ve çok parlaktı. Freddie tam karşımda kafası kadar büyük bir burgeri bitiriyordu ve önümdeki tabakta yarısı yenmiş ızgara somon vardı. İkimiz de köpüklü milkshake almıştık ve menünün üstündeki logo nerede olduğumuzu anlamama yardım etti: Ellen's Stardust'taydık. Böyle bir yemek için çok erken diye düşünüp hemen saatimi kontrol ettim. Sanırım buna geç kahvaltı diyebilirdiniz.

Restoran seçimimiz konusunda şaşkınlığımı gizleyerek, "Bugün bir daha yemek yemek istemeyeceğiz," dedim. Bu yer benim istek listeme girmezdi ama adil olayım, balayı Freddie'nin de balayıydı, yani sorun değildi.

"Biraz yer ayır," diyerek sırıttı.

"Ne için?"

Kim bilir dercesine bir hareket yaptı. "Daha sonra göreceksin. Sürpriz."

Günümüzün ikimiz için de iyi şeyler barındırdığına memnun oldum ve gülümsedim. Huysuzluk ediyordum, burası gidilecek yerler listemde olmayabilirdi ama bu hoşuma gitmeyeceği anlamına gelmiyordu. Kafamdaki minnet

tuşuna bastım. Freddie rüyalarımı gerçeğe dönüştürmek için New York'ta otel ayarlamıştı, bütün detayların kusursuz olmasını bekleyemezdim. Ayrıca bunun nasıl eğlenceli olması gerektiğini görebiliyordum. Neon ışıklar, disko topları ve dizilerin müziklerini yaparak yemeklerimizi servis eden Broadway oyuncularının taklitçileri vardı. Her şeyiyle hazır basmakalıp Amerika. Sadece beni hazırlıksız yakalamıştı, o kadar.

Kirpiklerimin arasından Freddie'yi (kocamı!) birkaç saniyeliğine izledim, bariz bir şekilde gözlerimi dikip baktığımı belli etmemeye çalıştım. Böyle bir yer tam ona göreydi, hareketliliği ve yüksek enerjisi onunkine denkti. Platin alyansını görünce nefesim kesildi, hâlâ parlıyor olsa da takılmaktan derisinde iz bırakmaya başlıyordu. Kendi elime baktığımda yüzüğümü gördüm, nişan yüzüğümün altındaki ince, beyaz altından bir halkaydı.

Ah. Dudağımın içini ısırdım çünkü öyle güzeldi ki, bekleyemeyecek kadar heyecanlı olduğum için Freddie evlilik teklifi ettikten birkaç saat sonra seçtiğimiz üçtaşımı alırken hayal ettiğim gibi olmuştu.

"Ee Bayan Hunter," dedi. "Gitmeye hazır mısın?"

Bayan Hunter. Önce yüzükler, şimdi de isim. Aslında Freddie evlenme teklifi ettiğinde soyadım konusunda ne yapacağımdan emin değildim. Ben Lydia Bird'düm. Annem, Elle ve ben. Biz Bird ailesiydik, daima üçümüz olmuştuk. Son derece iyi bir soyadı olsa da kendimi Lydia Hunter olarak düşünemiyordum. Elle de David'le evlenirken aynı endişeleri yaşamıştı ve sonunda David'in soyadını kendininkinin ardına eklemişti. Benim öyle bir seçeneğim de yoktu. Lydia Bird-Hunter* beni *Açlık Oyunları*'ndan bir karaktermişim gibi gösteriyordu. Bu uyanık hayatım-

* (İng.) Kuş avcısı. (ç.n.)

dayken hiç düşünmediğimiz bir şeydi ama belli ki burada karar verilmişti. Artık bir Bird değildim.

Kelimeyi deneyerek, "Bayan Hunter," dedim yavaşça. Söylerken kendime engel olamadan gülümsedim, Freddie'nin eşi olmanın özlemini duyuyordum ve şimdi öyleydim.

Masanın üstünden elimi tutarken, "Kulağa güzel geliyor, değil mi?" dedi.

Parmaklarını sıktım. "Öyle," dedim. "Alışmam için biraz zaman gerekecek."

"Sen benim için daima Lydia Bird olacaksın," dedi. Tam olarak duymam gereken şeydi. Ben hâlâ aynı insandım, yeni soyadım hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bunun garip hissettirebileceğini anladığı için onu seviyordum.

Caddeye çıktığımızda Times Meydanı aynı anda bütün duyularıma yapılan bir saldırıydı. Her şey beklediğimden daha büyük, daha gürültülü ve daha parlaktı, Freddie'nin koluna yapıştım ve bunun bariz karşı konulmazlığına güldüm.

"Vay canına," derken gözlerimi hareketli dev reklam panoları ve Broadway şovlarının görüntülerinde gezdirdim. Birkaç adım geriye gidip insanların arasından çıktıktan sonra ağzım açık halde olduğum yerde kaldım.

Freddie bana baktı. "İyi misin?"

Bu dünyada burayı ilk defa görmediğimi hatırlayarak başımı salladım. "Her gördüğünde harika geliyor, değil mi? Çok canlı."

"Asla uyumayan şehir," diyerek güldü. "Hadi, taksi durdurma sırası sende."

"Öyle mi?"

Meşhur sarı taksilerden birini elimle durdurma konusunda istekte bulunduğumu sanıyordum ama şimdi burada olduğum için ne yapacağımı bilmiyordum. Kendimi şöyle

bir sarstım, ne kadar zor olabilirdi ki? Doğrusu, evde de çok fazla taksi çağırıyor değildim. Eğer gündelik hayatımda birisi taksi isterse merkezdeki tek durağı arardık ve Andrew Fletcher'ın annesi bize bir tane yollardı, sıklıkla da Andrew'un kendisi kullanıyor olurdu.

Freddie kaldırımın kenarına gelinceye kadar elimden tutup çekti. Trafik ve taksiler yanımızdan geçiyordu, telaşa kapılsam da kolumu yola doğru öylesine salladım. Kahkahalara boğuldu.

"Kahretsin Lyds, gerçekten istediğini göstererek yap," dedi.

Bir daha denedim ancak sanki görünmezdim.

"Gerçekten müsait durumda olanlara yapsan daha iyi olabilir," dedi. "Sadece tepesindeki ışığı yananlara, hatırlıyor musun?"

Birkaç saniye sarı taksileri inceledim ve bazılarında "görev dışı" ışığı yandığını, bazılarındaysa hiçbir şey yanmadığını fark ettim. Diğerlerinde de sayılar vardı, hedeflemem gereken onlardı. Tamam, bu iş bende, diye düşündüm. Bizden tarafa gelen sonraki boş ve müsait taksiyi gördüm ve ciddi olduğumu göstererek bütün kolumu uzattım. Taksi yavaşlayıp durunca başarımla heyecanlandım. Şoför bana baktığında nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikrimin olmadığını fark ettim.

"Nereye? diye sordum Freddie'ye dönerek. Bir yandan da şoförün basıp gideceği korkusuyla parmaklarımla açık pencereyi tutmuştum.

Freddie eğildi. "Four Seasons?"

Şoför başıyla onayladı ve Freddie benim için kapıyı açarken gülümsedi.

Bu yerde kalmayı nasıl karşıladığımızı hiç bilmiyordum. New York fantezilerim çoktur ama hiçbirinde Four Seasons

kadar muhteşem bir yerde kalmıyorduk. Mermerler, çiçekler, parıltı, katıksız ihtişam... her şey standartların ötesindeydi. Her detayı sonsuza kadar zihnime işlemek istedim. Freddie'yle birlikte parfüm kokan lobiden geçerken hissettiğim şeyleri hayatımın kalanında hatırlamak istedim. Bu geleneksel görkem günlük hayatımızdan öyle farklıydı ki Freddie bile rüya gördüğünü düşünüyor olmalıydı. Asansörle sekizinci kata çıkarken hayretimi sesli bir şekilde göstermemeyi başardım. Freddie odamızın kapısını açtı. Daha doğrusu süitimizin.

Banyoya doğru giderken, "Patlayacağım," dedi.

Gitmesine memnun oldum çünkü kendimi toplamak için birkaç dakika yalnız kalmam gerekiyordu. Eşyalarımız buradaydı, yani burası bizim odamız olmalıydı. Bazı şeyleri tanıdım, bazılarıysa benim için yeniydi. Sanırım dün gelmiş olmalıydık. Ne yaptık, ne yedik, böyle havalı bir otelde kalacak kadar şanslı olmamıza nasıl hayret ettik merak ettim. Komodinin üzerinde biraz bozukluk gördüm, yanında da dün gece Bar SixtyFive'ta içilen kokteyllerin faturası vardı. İç geçirdim, nasıl hissettirdiğini tecrübe etmemiş olsam da en azından bu hayatta Top of the Rock'ta bulunduğumu bilmek beni memnun etti. O hayattan buna atlamanın en zor yanlarından biri neyi kaçırdığımı ve önümde nelerin olduğunu çözmeye çalışmaktı.

Bu oda... Etrafıma bakındım, aklım başımdan gitti. Öyle lükstü ki, gerçekten bizi aşan bir yerdi. Büyük pencerenin önünde durarak televizyonda ve fotoğraflarda sayısız defa gördüğüm şehir manzarasına tepeden baktım, gördüğüm onca şey beni gerçeğine biraz olsun hazırlamamıştı bile. Burası resmen canlıydı, metalin ve camın nabzı vardı, Central Park yemyeşil bir vahaydı.

Freddie pencereye gelip arkamda durarak, "Birkaç saatlik boşluğumuz var," dedi. Sesindeki boğuk ton o saatleri

nasıl geçirmek istediğini ele veriyordu, kulağıma sürttüğü ağzı sıcaktı. Ona yaslandım, ben de aynı şeyi istiyordum. Kocamın dokunuşunu öğrenmek, onunla karısı olarak sevişmek istiyordum. Bu çok ama çok kıymetli bir armağandı.

"Hadi, söyle bana," diyerek dil döktüm. "Zaten geldik bile, eğer bilirsem daha fazla sabırsızlanırım."

Sıcak ve keyifli bir şekilde Freddie'nin kolunun altında yatıyordum, beyaz örtüler vücutlarımıza dolanmıştı. Spor salonunda harcadığım efor belli ki işe yarıyordu, burada kollarım da bacaklarım da daha biçimliydi. Kendime bakıp da değiştiğimi görmek biraz tuhaftı. Burası ile orası arasındaki farkı vurguluyordu, iki dünya arasında hemen göze çarpmayan ve bariz farklar vardı.

"Gerçekten bilmek ister misin?"

Sonraki birkaç günkü planlarını öğrenmek için Freddie'yi ikna etmeye çalışıyordum, böylece ne zaman geri geleceğimi bilecek, birlikte geçireceğimiz zamandan mümkün olduğu kadar keyif almayı başarabilecektim. Bana söyleyecekti, kendini zor tuttuğunu görebiliyordum.

"MoMA?" diye tahmin yürüttüm. Biraz zordu, gitmeyi çok istiyordum ama müzeler Freddie'ye pek uymuyordu.

Başını iki yana salladı. "Birkaç aylığına kapalı. Sanırım tadilatta."

Hayal kırıklığı içime oturdu ama şimdi düşününce öyle bir şeyler okuduğumu hatırlıyordum. Asıl önemli olan bakma zahmetine girmiş olmasıydı.

"Tiffany'de kahvaltı?" diye tahmin yürüttüm. Nefesimi tutuyordum çünkü The Blue Box Kafe'de rezervasyon yaptırabilmek çok az kişiye kısmet olurdu.

Birkaç saniye beni beklettikten sonra kahkaha atarak omzunu silkti. "Yarın sabah onda."

"Hadi canım!" dedim keyifle, ona bakmak için tek dirseğimle yaslanarak oturdum. Oraya gitmeyi her şeyden çok istiyordum ve mavi ile beyaz tabak takımlarına, Tiffany mavisi, deri koltuklarına bitiyordum.

Freddie övgü almaya devam etmek için, "Yarın akşam da *Wicked*'ı izleyeceğiz," dedi. "Görmek istediğin oydu, değil mi?"

Başımla onayladım, beni dinlediğine ve yeni bir şey seçmediğine öyle memnundum ki. Londra'da tiyatro izlemek için hafta sonu kaçamağı yapmaya hiç vakit bulamıyorduk, turneye çıkan büyük yapımların biletlerini bulabilmek de neredeyse imkânsızdı. Birkaç yıl önce *Wicked*'ın biletlerini almaya çalıştığım anda tükenmişti. Şimdi buna memnundum çünkü Broadway'de izleyecektim. Broadway'de! İçim içime sığmaz bir halde kahkaha atarak Freddie'nin kollarına kendimi bıraktım. "Sen dünyadaki en sevdiğim insansın," dedim. Müzikaller ona uygun değildi, bunu beni mutlu etmek için yaptığını biliyordum.

"En sevdiğin kocan," diye düzeltti.

"O da var," deyip yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. Pahalı otel şampuanı, neşe ve New York, New York kokuyordu.

Banyo da apayrı bir dünyaydı. Baktığım her yer tavandan yere kadar mermerdi. Bvlgari'nin içinde yıkandım ve ağır, beyaz bornozla sarmalanıp ayaklarımı terliklerime geçirdiğimde kendimi bir filmin içine adım atmışım gibi hissettim. Akşam üzeri çayı ve şampanya içmek için birazdan aşağı inecektik. Nasıl da muhteşemdi! Balayımızda dileyebileceğim her şey vardı. Freddie, karısı olarak geçirdiğim ilk günleri olabildiğince hatırda kalır yapmak için bütün şartları zorlamıştı.

Banyodan çıktığımda onu hâlâ yatakta bulmayı bekliyordum ama değildi. Bornozuyla terasta olduğunu görünce kapılara doğru yaklaştım ve telefonuyla konuştuğunu gördüm. Konuşmaları duyamadım ama hareketli beden diline ve volta atmasına bakılırsa işle ilgiliydi. Vince balayında olmamıza zerre saygı göstermezdi. Freddie'nin aramayı görmezden gelebileceğini biliyordum ama bunu yapmazdı ve Vince'in de bunu çok iyi bildiğinden emindim.

Ben ıslak saçlarımı tararken o da en sonunda içeri geldi, moralinin bozulmadığını umarak aynadan onunla göz göze geldim.

"Her şey yolunda mı?"

Tekli koltuğa oturdu ve ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Hayır."

Tarağı makyaj masasına koyduktan sonra taburede ona doğru döndüm. "Sorun ne?" Aslında işle ilgili konuşmak istemiyordum ama yeniden balayı ruhuna dönmek için konuşmanın baskısından kurtulması, her ne olduysa üstünden atması gerektiği belliydi.

"Bebeğim..."

Ses tonundaki bir şeyler yaklaşan sorunla ilgili beni alarma geçirdi. Genelde bana "bebeğim" demezdi, hoşuma gitmediğini biliyordu ama yorum yapmadım çünkü huzursuz olduğunu görüyordum, bir şeylerin yolunda olmadığını gösterir şekilde yanaklarını sıvazlıyordu. Zihnim dönmeye başladı. Şirket krize mi girmişti? İşini mi kaybetmişti?

"Sorun ne Freddie?"

Başını iki yana salladı, sonra gelip önümde dizlerinin üstüne çöktü. Beklenmedikti. İtaatkârcaydı.

"LA'e gitmem lazım Lyds. Sadece bir veya iki günlüğüne."

Sorunu tam olarak kafamda oturtamayarak ona kaşlarımı çattım. "Tamam," dedim yavaşça ve sonra fark ettim.

"Cuma günü JFK'den doğruca mı gideceksin? Eve yalnız mı dönmem gerekecek?"

Yutkunup bakışlarını kaçırdı. "Bu akşam."

Şoke oldum. "Bu akşam mı?"

"Sadece yarın için," diye araya girdi yalvarırcasına. "Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

Kanımın ısınmaya başladığını hissettim. "Dalga geçiyorsun, değil mi? Balayındayız Freddie. *Bizim* balayımız."

Başını hızlıca salladı, iki arada kaldığı belliydi. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hayır dedim Lyds ama bu müşterilerle dönüm noktasındayız. Yarın başka biriyle anlaşma durumları var, bir anda ortaya çıkıp müşterilere dünyaları teklif ettiler. Haftalardır onları hoş tutuyordum, hatta bekârlığa vedamı bile onlar yüzünden kısa kestim, hatırlıyor musun?"

Benden anlamamı istiyordu ama anlamıyordum.

"Tam olarak aynı şey sayılmazlar, değil mi?" dedim gözlerimi üzerinden ayırmadan. Bunun doğru olduğunu, bekârlığa veda partisini erken bitirmesi ile kendi balayından kaçıp gitmesinin aynı şey olduğunu gerçekten düşünüyor olamazdı. "Hayır de."

Gözlerini tavana dikti. "Bu Vince, Lyds. Hayır diyemem biliyorsun."

"Ne yapacak Freddie? Seni kovacak mı?"

Ofladı. "Bu sözleşme için gece gündüz çalıştım. Bu iş, benim. Birisinin gelip de son dakikada elimden almasına izin vermeyeceğim."

Sonra anladım. Vince'in Freddie'yi gitmeye zorlaması gerekmemişti.

"Peki ya biz?" derken sesim kısık çıktı.

Gözlerini yere indirdikten sonra bana baktı. "Telafi edeceğim, söz veriyorum."

Kafamda bir hesap yaptım. Buraya beş günlüğüne gelmiştik ve en az bir gününde, hatta yolculuğu da sayacak olursak iki gününde burada olmayacaktı. Balayımızın neredeyse yarısı Vince'in parmaklarını şıklatmasıyla gidivermişti. Bu olamazdı, buna izin vermeyecektim. Uzanıp elimi Freddie'nin çenesine koydum, gözlerim onunkilere kilitlendi.

"Ona hayır de Freddie. Ona balayımızın önemli olduğunu söyle."

Bana baktı ve gözlerimizle sessiz bir konuşma yaptık. Durumu onun gözleriyle görmemi istiyordu, ben de ona benimkilerle görmesini söylüyordum. Uzlaşma yoktu, ikisinin ortası yoktu. Birisi kaybetmek zorundaydı.

"Yapamam."

Ayağa kalkıp benden uzaklaştı ve aniden gelen sıcak öfkeyle içim kavruldu.

"Yapamam değil, yapmayacağım demek istiyorsun," dedim. Kollarını iki yanına açarak bana döndü.

"Etrafına bir bak Lydia. Şu odaya bak. Böyle bir yere gelmemiz için parayı kim ödedi sanıyorsun? Lanet Noel Baba mı?"

Jetonum düşerken kendimi aptal gibi hissettim. "Ah, şimdi anlıyorum. Bunu şirket ödedi, o yüzden şimdi onlara borçluyuz. Öyle mi? O zaman başından beri plan bu muydu?"

Çileden çıkarak öfkelendi. "Elbette hayır. Aylar öncesinden yer ayırtılmıştı, bunu biliyorsun. Fakat bazen bir şey çıkar, sadece kötü zamanlama, hepsi bu."

"Kötü zamanlama mı?" diye bağırdım. "Kötü zamanlama mı? Bu kötü zamanlama falan değil Freddie." Öyle kızgındım ki titriyordum. Onunla burada olmak için, bu kıymetli zamanı rahatsız edilmeden yaşamak için yeri göğü birbirine katmıştım. "Bu kötü zamanlamadan çok daha fazlası. Bu biziz, sen ve ben, hayatlarımızda bir defa çıkacağımız balayımız. Bu, lanet işinden daha önemli değil mi?"

Bana öylece baktı. "Neden böyle davranıyorsun? Bunun benim için ne kadar zor olduğunu görebiliyor olmalısın," dedi. Sanki burada mantıksız davranan kişi bendim. "Bunu yapmak zorunda kalmayı istediğimi mi sanıyorsun?"

"Eğer isteseydin hayır diyebileceğini düşünüyorum."

Sanki onu tokatlamışım gibi baktı.

"Son zamanlarda sana ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Bu da ne demek oluyor?"

Omzunu silkti. "Sadece sen... Bilmiyorum, farklısın. Hep kavgaya hazırsın."

Kahkaha attım çünkü bu şartlar altında herkesin tartışmaya hazır olacağından emindim. "Pekâlâ, düşündüğüm şeyi söylediğim için kusura bakma," diye homurdandım. "Peki sen LA'deyken benim ne halt yapmam gerekiyor? Tiffany'de kahvaltıya yalnız mı gideyim, *Wicked*'ı yanımdaki boş koltukla mı izleyeyim?"

Eliyle yüzünü sıvazladı. "Rezervasyonları yeniden düzenleyeceğim. Perşembe günü gideceğiz. Halledeceğim."

Yapamayacağını ikimiz de biliyorduk ki mesele o değildi.

"Eğer bunu yaparsan..." dedim ama ne söylemek üzere olduğumdan emin bile değildim.

Sessiz birkaç saniye boyunca bana baktı ve sonra arkasını dönüp gardıroptan bavulunu çıkardı. Tekli koltuğa gömülüp bavulun içine birkaç şey atışını izledim. Balayımızın böyle paçavra gibi bir kenara atılmasını görmek korkunçtu, harap ediciydi.

"Lütfen gitme." Ayağa kalkıp son bir defa daha denedim. "Bu çok önemli."

Bana baktı, yüzündeki ifadeyi biliyordum, fikrini değiştirmeyecekti.

"Bunu benim için kolaylaştırabilirdin," dedi. "Spaya gidebilirdin, küvette keyif çatabilirdin, ben dönene kadar birkaç günlüğüne şehrin keyfini çıkarabilirdin. Fakat bunların hiçbirini yapmayacaksın, değil mi?"

Gözlerimizi dikip birbirimize baktık. Dediklerinde ciddiydi, sonra fark ettim ki eskiden olduğum kadın muhtemelen önerdiği şeyleri yapabilecek gücü kendinde bulabilirdi. Suçluluk hissetmeden gitmesine izin verir, kötü bir olayda güzel bir yan bulur, plan değişikliğini istemeye istemeye olsa da kabul ederdi. Ancak ben artık o kadın değildim. Hayatın bana verebileceği en kötü şeyin üstesinden geliyordum, sahip olduğumu bile bilmediğim bir gücü bulmak zorunda kalmıştım ve bu beni değiştirmişti. Ben artık aynı insan değildim. Buradaki Lydia felaketi yaşamamıştı. Bu sadece biçimli kollar ve iyi baldırlarla ilgili değildi. Beynimin gerilme ve kalbimin sevme şekliyle ilgiliydi. Freddie haklıydı, farklıydım ve artık buraya gerçekten uymadığımı fark etmek beni çok üzdü.

Artık üstünü giyinmiş, bavulunu toplamıştı.

"Geri döndüğümde görüşürüz," dedi. "Benden nefret etmemeye çalış."

Ona baktım, kelimelere dökemeyeceğim kadar incinmiştim. Hiçbir şey söylemedim çünkü duymak isteyeceği teselli edici sözleri söyleyecek halde değildim.

Sanki bir şeyler söyleyecekmiş gibi başını salladı ama bir şey söylemedi. Bavulunu aldı ve gitti.

Uyanık

23 Temmuz, Salı

Her şey ters gitmişti. Hırvatistan'a Freddie'yle keyifli bir şekilde ve rahatsız edilmeden vakit geçirmek için gelmiştim. Central Park'ta piknik yapmak, Broadway'de gösteri izlemek, Tiffany'de satın almaya gücümüzün asla yetmeyeceği elmasları denemek için. Şehir rehberlerinden kurtulacak ve ara sokaklarda dolanarak kendi maceramıza atılacaktık, kahverengi kumtaşından binalara hayranlık duyacak, TripAdvisor'da yüksek puan almayan kafelerde leziz şeyler yiyecektik. Tüm bu muhteşem şeyleri yapacaktık ama Freddie'yle yeni hatıralar yaratmamın onunla ilgili eski, kıymetli anılarıma zarar verdiğini şimdi fark ediyordum.

Yaralayıcı tartışmamızı kafamdan binlerce kez geçirip her açıdan inceledim, orada olmayan bir şeyi arayıp durdum çünkü inatçı kalbim gerçeği kabul etmek istemiyordu. Eskiden olduğum kızın Freddie'nin gitmesine izin verecek gücü kendinde bulacağını, gitmesi gerektiğini anlayacağını kabul edemiyordu. *Benden nefret etmemeye çalış*, demişti. Yüzündeki ifadeyi hatırlamak midemi bulandırdı. Fakat şimdi olduğum kızın onun gitmesini kabul etmenin yanlış olduğunu bildiği gerçeğini üzerimden atamadım. Kahretsin, Freddie, Vince'e hayır demeliydi, bizi birinci sıraya koymalıydı. Fakat bunu yapmadı ve bunu kabullenemiyordum.

Sevdiğimiz insanları kaybettiğinizde şöyle bir şey oluyordu: Ölmeselerdi her şeyin nasıl devam edeceğini kendi

zihninizde kurgulamanız gerekiyordu. Onları çok sevdiğiniz için yarınlarınızın kusursuz olacağını hayal etme hakkınız oluyordu, her durumu kafanızda evirip çevirmeye izniniz vardı. Böylece daima doğru şeyleri söyleyip yaparlardı. Aşk hikâyeniz asla sona ermezdi çünkü beyniniz her fotoğrafa onları da eklerdi ve bütün özel günlerinizde hemen yanı başınızda olurlardı. Sizinle tartışmaz veya beklentilerinizi boşa çıkarmazlardı, verdikleri kararları sorgulamanız gerekmez ve asla ama asla balayınızın ortasında sizi bırakıp gitmezlerdi.

Korkunç bir karmaşanın içindeydim. Kaybolmuş bir çocuğun korku dolu, sarsıcı hıçkırıklarıyla ağladım. Annemin kollarının ve Elle'in her şeyin yoluna gireceğini söyleyen kucaklamasının rahatlığını özledim ama aramızda uzun mesafeler vardı. Bu kadar yolu Freddie'yle birlikte olmak için gelmiştim ama hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Uyanık

3 Ağustos, Cumartesi

"Yanına biraz daha su al." Vita arkasındaki cam buzdolabına dönüp birkaç şişe çıkardı ve tezgâhın üzerinden bana uzattı. "Al."

Cumartesi sabahının erken sayılabilecek saatleriydi, yediyi biraz geçiyordu ve Vita izin kullanmam için ısrar etmişti. Neredeyse iki haftadır buradaydım ve buraya geldiğim ilk günkü o korkunç seyahatten beri başka hap almamıştım.

Çoğu gün çalışıyordum ama bu, talepten ziyade kendi seçimimdendi. Başta sadece zihnimi boşaltmak için yapmış olsam da kısa süre sonra restoranın kırmızı önlüğünü belime bağladığımda ve not defteriyle kalemi elime aldığımda bunda özgürleştirici bir şey olduğunu fark ettim. Para ödeyip de gittiğim terapiden daha iyiydi. Çoğu sabah birkaç saatliğine kumsala giderek tenimin maviliğini üzerimden attım, öğle vakti gelince şortumu giyip biraz da dudak parlatıcısı sürerek Vita'nın yardımcısına dönüşüyordum. Akşamlarım genelde Skype üzerinden Jonah'yla konuşmakla geçiyordu. Ayaklarımı balkon demirine dayıyordum ve gözlerim yıldızlarda oluyordu. Basit, ruhu besleyen bir rutindi. Temiz ve arındırıcıydı, âdeta bir mucizevi bir şekilde tam da olmam gereken yere gelmiştim. İki hayatımdan da saklanacağım güvenli bir yere.

Sessiz günlerde Vita'yla birlikte sıcaktan kaçıp içeride oturuyor, hikâyelerimizi ve fotoğraflarımızı paylaşıyorduk. Sekiz yıl önce Petar'la evlendiği günkü fotoğrafını gördüm, Petar çok fazla konuşmayan ama iyi yürekli bir adamdı. Altı kardeş olduklarını, ondan fazla yeğeni olduğunu ve Petar'la ikisinin çocuk özlemi çektiklerini biliyordum. O da karşılığında Elle ve bebeğiyle ilgili haberleri almış, bizimkilerin fotoğraflarını görmüş ve belediye binasında organizasyonla ilgili işler yaptığımı öğrenmişti. Hayatımla ilgili henüz paylaşmadığım fil kadar büyük bir parça olduğunun da farkındaydı ve sormadığı şeyler için ona minnettardım. İşin aslı ona karşı bir kahramana duyulan hayranlık benzeri bir şey besliyordum. Onun dinginliğinin yarısına sahip olmak için neler vermezdim, beni arkadaşlığına bağımlı hale getiren sessiz bir güç ve keyif yayıyordu etrafına. Restoranı parmaklarını şıklatarak ve gülümsemesiyle yönetiyor gibiydi. Eğer aklına koyarsa ülkeyi bile aynı şekilde yönetebilirdi. Petar şanslıydı, bir süreliğine ben de öyle.

"Yolu hatırlıyor musun?"

Başımla onayladım. "Öyle sanıyorum."

Civardaki gezilecek yerlerden bazılarına gidecektim, yürümemek için de Vita'nın mobiletini alıyordum. Eğer buraya Freddie'yle birlikte gelmiş olsaydım mobilete binmezdim sanırım, Freddie en büyük motoru seçer ve benim için de ikinci bir kask isterdi. Yerel halktan biriymişim gibi kendi kafama göre seyahat etmemde özgürleştirici bir yan vardı. Buradaki insanlar zaten bana alışmışlardı, Vita'nın arkadaşlarından biri olarak anılmam sayesinde adımla selam veriyorlardı.

"Düz bir yol," dedi. "Geri dönerken acele etme."

Gözlerimi devirdim. Bugün cumartesiydi, yani buralar bir hayli yoğun olacaktı ve canım gerçekten izin kullanmak istemiyordu.

"Somurtma," diye gülümsedi. "Güzel yüzünü mahvediyor. Hazır buradayken turistik yerleri görmelisin."

"Annem gibi konuşuyorsun."

"Öyleyse annen çok bilge bir kadın." Masanın altına uzanıp mobiletin anahtarını aldı. "Etrafı keşfe çıkmak istersen yeterli yakıt var."

"Çabuk dönerim. Öğle yemeğinden önce."

"Dönme."

Göz göze geldik, sırt çantamı takarken kahkaha attım. Peşimden dışarı gelip mobiletin önündeki sepete bir kâğıt paket koydu. Ucundan bagetin çıktığını gördüm.

"Öğle yemeğin," dedi.

Bacağımı motorun üstünden geçirip kaskımın kayışını çenemin altından taktım.

"Sonra görüşürüz," dedim.

Vita kollarını göğsünde bağlayarak başını salladı. "Burada olacağım."

Dindar biri değildim ama Vita'nın önerisiyle şehrin eteklerinde yer alan Vepric Tapınağı'nın önüne park ettim. Saat bir hayli erken olduğu için etraf sakindi. Çekirgelerin sesi çok net duyuluyor ve huzur duygusu insanı sarıp sarmalıyordu. Tapınak ormanla kaplı bir tepenin eteklerine konuşlanmıştı. Hırvatistan canlı turkuaz ve orman yeşili tonlarından yapılmış gibiydi âdeta, özellikle de tapınağa giden geniş, taş basamakları çıkarken renkler hiç olmadığı kadar çarpıcıydı. Etrafta dolanan birkaç kişi daha vardı, onlar da benim gibi sessizce gözlem yapıyorlardı.

Tapınağın önündeki boş alanda ahşap banklar vardı. O sırada boşlardı, o yüzden ön tarafa oturup birkaç dakika soluklandım.

Mağaraya benzeyen doğal tapınağın içinde taştan bir sunak vardı ve duvarlarından birindeki girintinin içinde

özenle boyanmış Bakire Meryem heykeli bulunuyordu. Burası gerçekten olağan üstü derecede huzurluydu. Sessizliğin tadını çıkardım ve gözlerimi manzarada gezdirdim, bir süre sonra bir kadın gelip diğer sıraya oturdu. Başını eğdi, dua ederken siyah tespihini parmaklarının arasında kıvırdı. Kazadan sonra Tanrı'ya veya yüce bir amaca inanmış olmayı nasıl da dilediğim zamanlar olmuştu, burada olan her şeyin çok daha büyük bir amaca hizmet etmek için gerçekleştiğini hissetmek insana bir çeşit rahatlama veriyor olmalıydı. O türden inançlarım yoktu ama bu, böyle bir yerden teselli bulmayacağım anlamına gelmiyordu. İnsanlar bu tapınağın şifa verdiğine inanıyordu. Parçalarına ayrılmış kalpleri de onarabilir miydi?

Orada oturdum ve son on sekiz ayı gözden geçirdim. Freddie'nin ölümünden bu yana ne kadar ilerlediğimi ve hâlâ gitmem gereken ne kadar yolum olduğunu düşündüm. Şansım varsa onlarca yıl giderdim.

Biraz New York'u düşündüm: felaketti, olmaması gereken her şeydi. Ne zaman geri dönecek kadar güçlü hissederdim bilmiyordum, zihnimin kenarında cevaplanmayı bekleyen daha büyük sorular vardı.

Gözlerimi kapatıp yüzümü güneşe dönerken kendime hâlâ burada olduğumu, çapa attığımı hatırlattım. Spor ayakkabılarım bu kuru, tozlu zemindeyken etim ve kemiklerim bu basit, ahşap banktaydı. Yüreğim, göğüs kafesimde kime ait olduğunu bilmeyen serseri mayın olabilirdi ama yine de buradaydım. Yavaş, ölçülü nefesler aldım, çam iğnelerinin kokusuna ve kuşların cıvıltısına odaklandım. Ta ki huzur verici, her şeyi içine alan bir sığınakta olduğum hissi görünmez bir kalkan gibi etrafımı sarana kadar. Büyükanne ve büyükbabamın sofrasında bulduğum güvendi, annemin beni kucaklamasının güçlü etkisiydi. Elimi tutan Elle'di, bana mükemmel pastırmalı ve pancarlı sandviç yapan Freddie'ydi,

Yeni Yıl Arifesi'nde The Prince'te piyano çalan Jonah'ydı. Tüm o şeyler ve tüm o insanlardı, sanki etrafımdaki sıraları dolduruyorlardı. Vita'nın dinginliği ve Petar'ın nezaketiydi, işte yerimi dolduran Dawn ve Ryan'dı. Benden hiçbir beklentisi olmayan Kris ve Julia'nın ikinci el çiçekleriydi. Fakat hepsinden ötesi ve en önemlisi, bendim. Tam burada, şu anda, bu bankta oturan *benim* her versiyonumdu. Güneşten yanmış omuzlarım, tepemde topuz yaptığım fazlasıyla uzamış saçlarım, makyajsız yüzüm, kumsaldaki işportacıdan aldığım saçaklı örgü bilekliğim, tırnaklarımdaki yarısı dökülmüş yeşil ojelerimle hepsi bendim, bendim, bendim.

İçimde bir gelgitin kabardığını hissettim, kendimi tamamen bütünleşmiş, sevilen bir insan olarak, kendi yüreğimin sahibi olarak hissettim. Önce bir fısıltı, sonra bir kükremeydi.

Ben. Ben. Ben.

Eğer bu tapınak dışında bir yerde olsaydım ciğerlerim patlayıncaya kadar bağırırdım: *Ben Lydia Bird ve ben hâlâ buradayım.*

Mobileti Vita'nın yerine park ederken restoranın önündeki kaldırımı yıkayan Petar'a rastladım.

Paspasın sapına dayanıp, "Buldun mu?" diye sordu.

Motordan inip kaskı açtım. "Buldum. Epey harika bir yer, değil mi?"

"Çok severim," dedi. "Dua ettin mi?"

Özür dilercesine burnumu buruşturdum. "Pek benim olayım değil."

Sakince başını salladı. "Herkes farklıdır."

"Evet," dedim. "Gerçi bir şey hissettim... Nasıl dile getireceğimi bilmiyorum ama..."

"Yalnız değilmişsin gibi mi?" dedi.

Şöyle bir düşündüm. "Öyle gibi ama tam olarak değil," dedim. "Daha çok–" Parmak uçlarımla göğsüme dokundum. "daha çok kabullenme gibiydi. Eskiden olduğum kişinin hâlâ burada olduğunu ve yeni benliğimin de hemen onun yanında oturduğunu gördüm. Arkadaş olduk."

"Eski ve yeni sen," dedi yavaşça.

Anlamasını beklemiyordum çünkü ben de kendimi anladığımdan emin değildim.

"Sanırım... Sanırım herkese her şey olmak için çok fazla çabalıyordum," dedim. Karmaşık düşüncelerimi Petar için olduğu kadar kendim için de bir düzene koyuyordum. "Hayatın her zaman ileriye doğru gittiğini kabullenmek zor, öyle değil mi? Hep ileri gidiyor, asla geriye gitmiyor. Dışımdaki hayat değiştiğinde ben de değişmek zorunda kaldım ama dışarıda hiçbir şey değişmemiş olsaydı da er ya da geç bir şekilde değişirdim, değil mi? Çünkü insanlar değişir, kimse sonsuza kadar aynı kalmaz. Her şey çok kırılgan, değil mi? Kararlarımızı güne, havaya, ruh halimize, ayın evrelerine, kahvaltıda ne yediğimize göre veriyoruz... Verdiğim ya da vermediğim kararları sorgulayıp duramam; şuna karşı çok yumuşak, buna karşı çok sert olduğum için kendimi suçlayamam. Daireler çizip durduğumu şimdi görüyorum." Durdum ve nefes aldım. "Düz bir çizgi üzerinde yürümem lazım Petar."

Petar söylediklerim karşısında afallamış, bana bakıyordu. Ne kadarını anladığını bilmiyordum, hatta ben bile ne kadarını anladım bilmiyordum.

"Değiştiremediğin şeyleri kabullenmek her zaman kolay değildir." Mobiletin anahtarını ve kaskı elimden aldı. "İçeri girip biraz dinlen."

Ben dışarıdayken Vita odama girip bir vazoda kır çiçekleri bırakmış ve nevresimleri değiştirip yeni su şişeleri koyduğunu haber verdiği bir not yazmıştı. Temiz örtünün

üzerine uzanıp Petar'ın az önce söylediklerini düşündüm. Milyonlarca posterde ve buzdolabı magnetinde yazan klişe bir replikti ama kabullenme konsepti kendini kemiklerime işliyordu.

Bugün tapınakta otururken kendimi resmen iki kişi gibi hissetmiştim. Freddie ölmeden önce olduğum kız, yani eski ben ve kazadan sonra dönüştüğüm kadın, yani yeni ben. Muhtemelen kulağa deli saçması gibi geliyordu ama bu sabah o tapınakta sessizce bankta otururken iki benliğim âdeta birbirine yaklaşmıştı ve sonunda, en sonunda ikisi tek bir kişiye dönüşmüştü.

Uyanık

7 Ağustos, Çarşamba

On yedi gündür buradaydım. Talihliymişim gibi geliyordu çünkü bu süre çoğu tatil paketininkinden fazlaydı. İşteki iznimden de fazlaydı. Birkaç gün önce Phil'e e-posta atarak durumu açıklamaya çalıştım, daha doğrusu ücretsiz izne ayrılmak için yalvardım çünkü henüz eve geri dönmeye hazır değildim. Başıma buyruk davrandığımın farkındaydım, zaten bana karşı fazlasıyla cömert ve yumuşak başlı davranmıştı, anlayış beklemeye hakkım yoktu. Bir şeyler yapmaya çalışacağını yazdığında soyulan omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Annem biraz daha zorluydu. Çok fazla tartışmadık ama gittikçe artan tedirginliğini saklayamıyordu. Elle ise iki günde bir mesaj ve fotoğraf gönderir olmuştu.Yokluğumun onlar için zor olması bana acı veriyordu. Burada olmak akıl sağlığım açısından önemli olmasa gerçekten bu kadar uzak kalmazdım. Biraz daha burada kalıp sadece geçip giden kumsal garsonu Lydia olmam gerekiyordu.

Uyanık

14 Ağustos, Çarşamba

Fazlasıyla büyük yatakta yalnız başıma denizyıldızı gibi yayılarak uykuya dalmadan önce balkonumda oturmuş yıldızları izliyordum. Eve gittiğimde yapacağım değişiklikleri düşünüyordum. Saçımı kestirecektim, eğer param yeterse mutfağı yenilerdim. Hatta Savoy yatağımızı bile değiştirmeyi düşünüyordum. Ne kadar seviyor olsam da gözlerimi yummadan hemen önce Freddie'yi düşünmeden onda uyuyabileceğimden emin değildim ve uyumak için oldukça berbat bir yöntemdi. Emin değildim, sadece üzerine düşündüğüm bir şeydi.

Gece göğüne bakarak hayatımın düğüm olmuş, alacalı tutamlarını çözmeye çalışıyordum. Annemle epey gergin bir konuşma yapmıştık. Burada kalarak sorumsuz davrandığımı, işimden olacağımı veya sonsuza kadar burada kalmaya karar verebileceğimi düşünüyordu. Bu fikri kafamda evirip çevirerek eğlendim, bunu yapabilirdim. Çok sevdiğim evimi satıp buraya taşınabilir, çıplak ayakla gezdiğim kumsal hayatını yaşayabilirdim. Vita'nın bana yardım edeceğinden emindim.

Fakat Elle'e, dostlarıma ve anneme ne olurdu? Şu anda bana cazip geliyor olsa bile onlardan sürekli bu kadar uzakta olma düşüncesi katlanılmazdı. Onlar benim desteğim, parmak izimdi. Bir de bebek vardı. Charlotte. Onu

ne zaman düşünsem yüreğim cız ediyordu çünkü birkaç gün sonra bir aylık olacaktı ve doğduğu günden sonra onu kucağıma almamıştım. İş başka bir destekti, ülke falan yönetmediğimi biliyorum ama belediye binası benim yerimdi ve onu kaybetmek istemiyordum.

Tabii bir de Freddie vardı. Her şeyi daha kötü yapma korkusuyla New York'taki o korkunç günden beri evrenin arka kapısından geçmemiştim. Şu anda yaşadığım yerde kalmaya çalışarak bozuk bir pusulayla kalbimin haritasında gezmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

Elbette son olarak Jonah Jones vardı. Freddie hayattayken Jonah'nın hayatımda onun en iyi arkadaşı olarak bir rolü vardı, yıllar içinde sanki aynı zamanda benim de en iyi arkadaşım olamazmış gibi bir durum ortaya çıkmıştı. Aramızdaki o yeni dinamiğe alışmıştık, Freddie'nin ilgisi için yarışmak zorunda kaldığımızdan kendi arkadaşlığımızı rafa kaldırdık. Şimdi artık o aramızda olmadığı için sanki en başta birbirimize çekilmemizin sebebini, birbirimiz için ne anlama geldiğimizi hatırlıyorduk. O benim en eski arkadaşımdı. Telefonumdaki adı içimi ferahlatıyordu.

Uyanık

22 Eylül, Pazar

"Bence eve gitmelisin."

Vita'yla birlikte restoranın terasında kahve içiyorduk. Tenim artık onunkinden sadece birkaç ton açıktı. Günlerini floresanla aydınlatılan ofis hayatıyla geçirmek yerine güneşin altında geçiren birinin ten rengiydi. Yaz telaşı bitmişti ve buradaki hayat yavaşlıyordu.

"Biliyorum," dedim. Aynı şeyi düşünüyordum. Birkaç haftadır annemle iletişimimiz mesaj üzerinden oluyordu çünkü konuşurken çok kavga ediyorduk ve Elle'le de yazışarak sohbet etmek daha kolaydı. Aradığım birkaç seferde Charlotte ağladığı veya David'in iş gömleğinin üstüne kustuğu için alelacele kapatmak zorunda kalmıştı.

Vita, "Her zaman geri gelebilirsin. Biz bir yere gitmiyoruz," diyerek kahvesini yudumladı.

Onun sade yaşamına imrenerek, "Bu kadar emin hissettiğin için çok şanslısın," dedim.

Önlüğünün bağını parmaklarının etrafına doladı. "Şansını kendin yaratırsın Lydia."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, ona katıldığımı sanmıyordum. "Çünkü bazen hayat ayaklarımı yerden kesecekmiş gibi hissediyorum, tek yapabildiğim kayalara çarpmamaya çalışmak oluyor."

Genzinden alaylı bir ses çıkardı. "Kayalar seni öldürmez."

"Öldürebilir de," diye homurdandım.

"Yani kayalardan sakınmak için ömrünün kalanını burada saklanarak mı geçireceksin?" Omzunu silkti, kara gözleri meydan okumayla doluydu.

Denize doğru baktım. "Yaptığım şey bu mu?"

Vita yine omzunu silkti. "Öyle değil mi?"

Tamamen haklı olduğunu biliyordum. Altmış üç gündür buradaydım. Ailemi görmeden geçirdiğim altmış üç gün, Freddie'yi de yaklaşık o kadar zamandır görmüyordum.

"Eğer korkmasaydın ne yapardın Lydia?"

Sorusu her zamanki gibi beni tam can evimden vurdu. Düşünüp taşındım.

"Saçımı kestirirdim," dedim. Freddie uzun halini sevdiği için saçımı kestirmek büyük bir olaymış gibi geliyordu, sanki kestirince onun hislerini dikkate almayacakmışım gibi. Kaldı ki bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

"Şu anda benim kesmemi ister misin?" diye sordu. "Eskiden kardeşimin saçını hep ben keserdim."

Şaka mı yapıyordu emin değildim ama başımı iki yana salladım. "Henüz hazır değilim."

Vita sandalyesini geriye doğru itip ayağa kalktı, elini omzuma koydu. "Çok fazla bekleme."

Uyanık

24 Eylül, Salı

"Şu anda çok huysuz, kimseye gitmez," dedi Elle. "David'e bile."

Dün gece geç bir uçuşun ardından bu sabah doğruca buraya gelmiştim. Daha on dakikadır buradaydım ve Elle'in gitmemi istediği hissini üzerimden atamıyordum. Muhtemelen önceden aramalıydım, evi biraz dağınıktı ve üstünde de birkaç gündür giyiyor olması muhtemel, lekeli bir tişört vardı. Bu hiç Elle'e göre değildi, dağınıklıktan hiç hoşlanmadığını biliyordum.

"Yardım edebilir miyim?" Kendimi gerçekten işe yaramaz hissediyordum. Charlotte ağlamaktan domates gibi kızarmıştı ve küçük bir atın ciğer kapasitesine sahipti âdeta. "Ben, ne bileyim, bulaşıkları falan yıkayabilirim?"

Elle'in gözleri yaşlarla doldu. "Dağınıklık için elimden bir şey gelmiyor Lydia. İki saatlik yarım yamalak uykuyla başka bir insana bakmayı dene, ondan sonra bak bakalım temizlik yapasın geliyor mu?"

"Sana bir fincan çay yapayım mı?" İnce bir buz tabakasının üstüne yürüyordum, kalsam mı, yardım etsem mi, gitsem mi anlamaya çalışıyordum.

"David işten dönene kadar evde süt olmayacak," dedi ve sonra gözlerini kocaman açarak kahkaha attı. "Tabii bunları saymazsan." Memelerine doğru bir bakış attı, bebek

tek omzunda kıvranıyordu. "Çünkü bu mandıranın kapanmasına asla izin yok, gece gündüz demeden emre amade."

Bir iş verildiği için memnun olarak, "Hemen gidip alacağım," dedim. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Alayla güldü. "İyi bir gece uykusu? Kendime beş dakikadan fazla zaman ayırmak? Kardeşimin ona en çok ihtiyaç duyduğum anda defolup gitmemiş olması?"

"Elle, ben üzgünüm... Her şeyin böyle olduğunun farkında değildim..." Paniğe kapıldım. "Bana ne yapacağımı, nasıl yardım edeceğimi söyle..."

Elini sabırsızca sallayarak beni durdurdu.

"Freddie öldüğünde benim ne yapacağımı bildiğimi mi sanıyorsun? Başına gelen en kötü şeyde sana nasıl yardım edeceğimi bildiğimi mi sanıyorsun? Sana cevabı söyleyeyim, hayır. Hayır, hiçbir fikrim yoktu. Fakat tahmin et bakalım ne *yapmadım*? Lanet Hırvatistan'a giden bir uçağa binmedim!"

Beni yaraladı. Tartışmak istedim, hayatına birinin girmesiyle birini kaybetmenin kıyaslanamayacak bir şey olduğunu söylemek istedim ama yapmadım çünkü ablam kriz anındaydı.

"Banyo zamanı geldi," dedi. Sesi tersti, bebeği bir omzundan diğerine aldı. "Tekrar acıkmadan banyosunu yaptırsam iyi olacak, yoksa kıyameti koparır."

Sesinden duydum, gitmemi istiyordu. Zorlanarak yutkundum. "Onu yıkamana yardım edebilir miyim?"

Sanki kavga edesi bile kalmamış gibi iç geçirdi. "Bugün olmaz, tamam mı Lyd? Kendi başıma daha hızlı yaparım."

Başka bir seçeneğim kalmadığı için anahtarlarımı aldım. "Daha sonra seni arasam olur mu?"

Başıyla bebeği işaret etti. "Mesaj daha iyi olur, uyuyor olabilir."

Sanırım benimle konuşmak zorunda kalmayacağı için daha iyi olacağını da kastetmişti.

On dakika sonra annemin evine gittiğimde araç yolunda tanımadığım bir araba olduğunu gördüm. Fakat ona sürpriz yapma hevesiyle kimin olduğuna doğru düzgün kafa yormadım bile.

Doğruca içeri girip kapıda Converse'lerimi çıkararak mutfağa yöneldim. İçeri girdiğim anda da sutyenli ve kot pantolonlu annemin, üstsüz bilgisayar tamircisi Stef'le öpüştüğünü gördüm. Onları görür görmez havaya kalkan ellerim donakaldı ve onlar da beni gördükleri anda elektrik çarpmış gibi ayrılıverdiler.

"Lanet olsun Lydia!" diye bağırdı annem. Yüzü kıpkırmızı oldu, saçma bir şekilde kendini mutfak havlusuyla kapattı.

Stef mutfak masasının altına girip diğer taraftan ters dönmüş kazağı ve annemin bluzuyla çıktı. Annem elinden kapıp tek kelime etmeden üstüne geçirdi.

"Seninle tekrar karşılaştığıma sevindim Lydia canım," diye homurdandı Stef ve sonra yanımdan geçip koridordan tüydü. Onu suçlamıyordum; balataları sıyırmak üzereydi.

"Dokuz hafta," diye bağırdı. Hâlâ kızgındı. "Dokuz haftadır yoksun ve arayıp da eve döndüğünü haber vermeye zahmet etmeden buraya geliyorsun."

Gözlerimi ona diktim. Elle ve annemin kızgın olduğunu biliyordum ama eve dönüşüme bu kadar kötü tepki vereceklerini düşünmemiştim.

"Sürpriz yapmak istedim," dedim.

"Yaptığın kesin."

"Üzgünüm," diye mırıldandım.

İç geçirdi, ellerini saçlarında gezdirip düzeltmeye çalıştı. "Ne zaman döndün?"

"Dün gece," dedim. Dün akşam altı civarında eve geldiğimde evimi hiç olmadığı kadar soğuk bulduğumu veya Phil'in iş yerinde yerime birini almak zorunda kaldıklarını ve onu aramamı söyleyen resmi dilekçesini ya da uzaktayken içimde bir şeylerin değiştiğini ona söylemedim. "Bu kadar uzun kaldığım için üzgünüm."

Öfkesi ile eve döndüğüm için hissettiği rahatlama arasında gidip geldiğini görebiliyordum.

"O kadar uzun kalmamalıydın."

Perişan bir halde başımı salladım.

"Ablanı gördün mü?"

"Az önce."

"Bugün nasıldı?"

Sorusunda Elle'in durumunun gün gün değiştiği iması vardı. Düzenli, sakin, güvenilir Elle'in.

"Stresli görünüyordu. Bebek ağlıyordu, uzun süre kalmadım."

Annem ofladı. Benim uzun kalmamama mı, Elle'in stresli oluşuna mı, yoksa bebeğin ağlamasına mıydı bilmem.

"Sadece stresli değil. Zorlanıyor Lydia. Burada olsaydın bilirdin."

Ah. Demek bana oflamıştı, tabii ki. "Fark etmedim."

"Evet," dedi. "Orası belli."

Uzun süreli yokluğum bana gösterdikleri anlayışın kalanını almış ve üstüne sifonu çekmiş gibiydi.

"Sizi böldüğüm için kusura bakma... Anlarsın ya."

Gözlerini bluzuna dikti, düğmelerini yanlış iliklediğini biliyordu.

"Zavallı Stef," diyerek başını iki yana salladı.

"Üzgünüm."

"Özür dilemeyi keser misin? Bir faydası yok."

Ne yapacağımı veya diyeceğimi bilmeden çenemi kapadım.

En sonunda, "Yemek yedin mi?" dedi.

Başımı iki yana salladım. Bugün yapılacaklar listemde sonraki sırada alışveriş vardı, raflarım bomboştu. Buzdolabını açıp yarısı boş olan bir lazanya tabağı çıkardı ve elime tutuşturdu.

"Bunu yanında götür."

Yemeğime baktım, aptal gibi ağlamak üzereydim çünkü en değer verdiğim iki insan da bugün beni evinden kovmuştu. "Teşekkürler," dedim.

Başını salladı, sonra da pencereden dışarı baktı.

"Ben gideyim o zaman," dedim. "Yarın seni arayabilir miyim?"

Dudaklarını sımsıkı bastırarak başıyla onayladı.

"Seni görmek gerçekten güzeldi anne," dedim sessizce. "Seni özledim."

Arkamı dönüp çıktım ve öylece gitmeme izin verdi.

Gözlerim yaşlı ve reddedilmiş bir şekilde arabama bindim. Evime giden tanıdık yollardan geçerken en sonunda geri dönme zamanımın geldiğini biliyordum.

Uykuda

24 Eylül, Salı

Burada değildi. En sonunda dönecek cesareti bulsam da ev boştu. Evi daha fazla araştırınca buzdolabında Freddie'nin en sevdiği biradan olmadığını ve kirli sepetinde sadece benim kıyafetlerimin olduğunu fark ettim. Neredeydi? Sadece birkaç aydır evliydik. Paniklemeye başladım. New York'taki kavgamız bir şeylerin başlangıcı mı olmuştu? Mutluluğumuza gölge düşürerek yeni başlayan evliliğimizin sonunu mu getirmiştim? Kendime biraz meyve suyu doldurdum, cevapları aramak için telefonumu karıştırırken elim titriyordu.

Ekranımda iki mesaj vardı. Elle'dendi, balık ve patates kızartması yemek için onlara gitmek ister miydim? Annemdendi, hafta sonu Bath'ta izleyeceği bir oyun için fazladan bir bileti vardı. Bu dünyada da beni toparlamaya çalışıyorlardı. Parmağımı alyansımın üzerinde gezdirdim, hâlâ yüzük parmağımdaydı. Neredesin Freddie Hunter?

Adına basıp çalmasını bekledim, telesekretere denk gelmemeyi umuyordum. Saat akşam yediydi, her neredeyse çalışmadığını umdum.

Bağlanması normalden daha uzun sürdü, bağlandığındaysa klasik çalma sesi gelmedi. Bu beni afallattı ve sonra yüreğim ağzıma geldi çünkü cevap vermişti.

"Freddie?" dedim emin olamayarak. Her neredeyse orası çok gürültülüydü.

"Lyds?" dedi yarı bağırarak. "Bekle bir saniye, dışarı çıkacağım."

Arka plandan gelen sohbet, müzik, kahkaha ve yüksek sesleri duyabiliyordum. Sanırım bir bardaydı.

"Tanrım, bugün burası çok sıcak," dedi, sesi artık daha netti. "Gömleğim sırtıma yapışıyor."

"Neredesin?" dedim.

"Şu anda mı?" dedi. "Bir plaj barındayım. Vince anlaşmayı bağlama umuduyla şirket kartıyla hava atıyor."

"Sadece iş, oyun yok değil mi?" dedim. Hissetmediğim neşeyi sesime katmaya çabalıyordum.

Kahkaha attı. "Eğer Roma'daysan. Tabii benim durumumda Rio'daysan oluyor."

Rio mu? Freddie Brezilya'da mıydı? Kafamda uzaktan çanlar çaldı. Öyle bir şeylerden bahsetmiş olabilirdi ama orada bu kadar çok kalacağını bilmediğimden emindim.

"Seni özlüyorum," dedim çünkü gerçekti, özellikle de şimdi sesini yeniden duyduğum için.

"Ben de seni," dedi. "Artık çok fazla bir şey kalmadı. İki, en fazla üç hafta.

"Üç hafta daha mı?" dedim hüzünle. Eğer bunun olmasına izin verdiyse New York'ta söylediğim şeylerin hiçbir etkisi olmamıştı. Ya da ben izin verdiysem. Fakat buzdolabımızın haline ve annemle Elle'den gelen mesajlara bakılırsa birkaç haftadır burada değildi.

"Yine başlama," dedi rahatsız olarak. "Elimde olmadığını biliyorsun."

Burada çıkmaz bir sokağa girdiğimiz belliydi.

"Plajda olduğunu mu söyledin?"

"Hayır," dedi fazlasıyla sabırlı, pasif saldırgan bir tonla. "Vince'le birlikte PodGods için bir anlaşmayı tamamlamaya çalıştığımızı söyledim. Bu yerde her kahrolası şey plajın üstündeyse bu benim hatam değil Lydia, tamam mı?"

"Öyle olduğunu söylemedim," dedim berbat hissederek. Freddie'yle haftalardır konuşmamıştım, şimdi konuşuyordum ama hiçbir şey değişmemişti. Eğer birlikte olsaydık yanlış anlaşılmalarımızı konuşabilirdik ama telefondan konuşmak kolay değildi. İlişkimizin her zaman fiziksel yakınlığımıza bağımlı oluşunu şimdi fark ediyordum. Birbirimize dokunarak ve birbirimizin beden dilini okuyarak anlaşıyorduk. Şu anda bu lükse sahip değildik, elimizde kalansa moral bozucu ve kaygı yaratan cinstendi. Birinin Freddie'ye seslendiğini duyabiliyordum. Muhtemelen Vince'ti, içeri gelip bir *Caipirinha* almasını söylüyordu. Yanlış telaffuz etmiş olması beni şaşırtmadı, inatçı bir adamdı, öyle bir şeyi öğrenmek için zaman ayıracak biri değildi. Freddie'yi de alıp Brezilya'ya giderken Portekizce "lütfen" ve "teşekkürler" demeyi bile öğrenmediğine bahse girerdim.

"İçeri dönmem lazım," dedi.

"Duydum," dedim. Bu durumu düzeltmek için doğru kelimeleri bulmaya çalışırken kendimi karamsar hissediyordum.

"Seni sonra ararım," dedi ve sonra gitti. Kokteyline, plajdaki barına, bensiz yaşadığı hayatına geri döndü.

Uyanık

24 Eylül, Salı

Lambayla aydınlanan oturma odamda yalnız başıma oturdum, elimde uyumama yardım etmesi umuduyla sıcak çikolata vardı. Ne korkunç, boktan bir eve dönmüştü burası. Muhtemelen annem ve Elle Hırvatistan'da kalmış olmamı diliyordu ve Freddie de Rio'daki bir kumsalda kokteylini yudumluyordu.

Diğer dünyamın bana bu dünyadan bir kaçış imkânı vermesine ne kadar bel bağladığımı artık görebiliyordum. Yasın sert, merhametsiz cevherinden bir kaçış sağlıyordu. Ancak bu öğleden sonra... Bunu yapmamıştı. Beni yine bitkin ve ümitsiz bir hale getirmişti, New York'ta olduğumdan daha beterdim ve bu akşam olan bitenleri düşünmek beni kaçınılmaz bir gerçeğe daha da yaklaştırdı.

Burada şifa bulmayı orada yaşamakla takas etmiştim. Öbür tarafı ziyaret etmeyi yasın kederinden kaçmanın bir yolu olarak kullanmıştım, üstelik yasla ilgili okuduğum her şey bana ondan kaçmanın mümkün olmadığını söylediği halde. Belki de lanet doktorum haklıydı; yas sürecimi duygularımı hissederek geçirmeliydim. Bense onun yerine dünyalar arasında dolanıp durdum, uzun yoldan giderek farkında olmadan kendimi yavaşlattım.

New York'taki o geceden sonra Hırvatistan'dayken başka hap almamıştım ve sonuç olarak da geceleri daha rahat

uyumuştum. Gözlerimin altındaki halkalar kaybolmuştu ve kalbim göğüs kafesimde daha rahatça atıyordu çünkü çift mesai yapmıyordu. Günlerim daha basitti çünkü tek bir hayat yaşamak iki hayat yaşamak kadar stresli değildi.

Değiştiğim gerçeğini daha fazla görmezden gelemezdim, diğer dünyada Freddie'yi ziyaret eden ben, onun tanıdığı Lydia'ya gittikçe daha az benziyordum. Aslına bakılırsa bu versiyonumu daha çok seviyordum. Hâlâ dağılmış vaziyette olsa da cesurdu. Maceraperest ve güçlüydü. Yavaş yavaş ileri doğru gitmeye, tüm gitgellere rağmen ilerlemeye çalışıyordu ve ben bunca zamandır onu geri çekmeye uğraşıyordum.

Uyanık

28 Eylül, Cumartesi

"Kesinlikle emin misin?"

Aynadan kuaförümle göz göze geldim. "Evet."

Elinde makasıyla arkamda duruyordu ve saç kestiği için para alan bir kadına göre çok isteksiz görünüyordu.

"Son on yıldır saçını bir santimden fazla kesmedim," dedi dudağını ısırarak.

Bu doğruydu. Ufak katlar attırıyordum, arada sırada perçem kestiriyordum ama hepsi o kadardı.

Saç örgümün ağırlığını son bir kez elimde hissettim. "Yap şunu Laura."

Derin bir nefes aldı ve tekrar sormadı.

Sonrasında arabamda oturdum, saç örgümü koyduğum şeffaf fermuarlı poşet kucağımda duruyordu. Omuzlarımdan fiziksel bir ağırlıktan çok daha fazlası kalkmıştı. Birkaç yıl önce Dawn saçlarını bağışlamıştı, o yüzden dün gece baktığımda genç kızlar için peruk yapan bir yardım kuruluşu buldum. On beşimdeyken saçım gururum ve neşemdi, o hassas yaştayken savurup arkasına saklanacağın bir şeye ihtiyaç duyuyordun. Saçımın zorluk yaşayan bir başka kızın hayatına ufak da olsa bir ışık tutabileceğini düşünmek içimi ısıtıyordu. Artık benim ihtiyacım yoktu.

Koridorda çantamı bırakıp aynada kendimi her açıdan inceledim, parmaklarımı açıkta kalan ensemde gezdirdim,

yüzümün etrafına düşen kısa tutamlarla oynadım. Yas listesindeki klasik "saçlarını kısacık kestir" kutucuğuna işaret koyabilirdim artık. Saçlarımı kısacık kesmesini istediğimde Laura az kalsın kalp krizi geçirecekti. Yanlış tarif ettiğimi düşünerek bir yığın dergi alıp bana kısa saçların fotoğrafını göstermişti. Yanlış söylememiştim, ne istediğimi biliyordum. Şimdi kendime bakınca bunu yapacak kadar cesur olduğum için memnundum.

Cesur. Kelimeyi kafamda evirip çevirdim ve sonra sesli olarak söyledim. Yansımam düz bir şekilde bana bakıyor, doğru şeyi yaptığımı söylüyordu. Hayatımı tanımlamak için kullandığım kelimeler listesine "cesur"u da ekledim.

Burada saat öğleden sonra dörttü, Los Angeles'ta hesabıma göre sabah dokuzdu. Birkaç dakika önce Jonah'ya yeni saçımın fotoğrafını yollamıştım ve tam da cumartesi sabahını yatarak geçirdiğini düşündüğüm sırada telefonum gelen mesajla aydınlandı.

Seni hemen arıyorum.

Sırıttım ve kanepenin köşesine oturup bacaklarımı altıma topladım. Telefonum çaldı ve kahkaha atarak ekranda belirdi, hâlâ yataktaydı.

"Dur bakayım sana şöyle bir," dedi. Durup dururken utandığımı hissettim ve burnumu buruşturdum, başımı mahcubiyetle bir o tarafa bir diğer tarafa çevirirken kararını bekledim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kuaförüm dışında fikrini söyleyecek ilk kişi oydu.

"Sen... Sen Avustralyalılara benzemişsin," dedi. Sonra tekrar güldü, omzunu silkiyordu çünkü kendisi de bu dediğinin saçma olduğunu biliyordu.

"Avustralyalı mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım bronzluğun ve saçın birleşiminden. Bondi Kumsalı'nda falan cankurtaran olmalıymışsın."

"Bu garip bir şekilde çok özel bir tanımlama," diyerek gözlerimi devirdim. "*Sahil Güvenlik* rüyalarının ortasındayken seni rahatsız mı ettim?"

Elini kirli sakalında gezdirdi ve söylemeyecek kadar kibar olsa da cidden öyle yapmış olabileceğimi ima eden bir yüz ifadesi takındı.

"Eve ne zaman döndün?" diye sordu.

Artık Jonah'yla epey fazla konuşuyorduk, benim için genelde yatmadan hemen önce yaptığım bir rutin haline gelmişti. Hırvatistan'dayken beni eve bağlayan başlıca bağ oydu, uzaklaştığım için beni sertçe yargılamayan tek kişiydi. Muhtemelen kendisi de aşağı yukarı aynı şeyi yaptığı içindi.

"Birkaç gün önce," dedim. "Çok sıcak bir karşılama olmadığını söylemem yerinde olur. Fazla uzun süre buralarda değildim."

"Yumuşarlar," dedi. "Seni seviyorlar."

"Evet, biliyorum." Elbette haklıydı. Konuyu değiştirdim çünkü annem ile Elle'i düşünmek moralimi bozuyordu. "Sende ne var ne yok?"

Komodininin üzerinden bir bardak su almak için uzandıktan sonra tekrar yerine yattı, Los Angeles teni beyaz çarşaflarla tezat yaratıyordu. Onu uzun zamandır bu kadar iyi görmemiştim. Daha sağlıklı ve canlı görünüyordu, oralarda buğday çimi içe içe ışığını bulmuşa benziyordu. Bana günlerini, senaryosuyla ilgili gelişmeleri, birlikte zaman geçirdiği insanları anlatırken yerime yerleşip onu dinledim. Kara gözleri coşkuyla parıldıyordu. Bir gün eve geri döneceğini hayal edemiyordum, artık bambaşka çevrelerdeydi.

"Geri dönmek nasıl?" diye sordu.

İç geçirdim. "Aynı," dedim, sonra durdum. "Aslında aynı değil. Garip bir his. Sanki artık buraya ait değilim gibi."

Başını yavaşça salladı. "Epeydir uzaklardasın ama yeniden yolunu bulacaksın."

"Biliyorum."

"Yakında işe dönüyor musun?"

Başımla onayladım, yüreğime ağırlık çöktü. "Pazartesi günü. Ancak yeni birini işe aldılar. Phil gelmemi söyledi ama orada hâlâ benim için yerleri var mı bilmiyorum."

Gözlerinde endişe belirdi. "İyi olduğuna emin misin?"

"Olacağım," dedim. "Sadece şimdiden güneş ışığını özledim."

"Dışarıda büyük bir dünya var Lyds," dedi. "Bir yerlerde daima güneş ışığı var."

"Burada yok," dedim. Hâlâ havadan bahsedip bahsetmediğimizden emin değildim. "Eve dönme planın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Bir süre daha buradayım. Seyahat iznim Noel'de bitiyor, o zamana kadar burada olurum herhalde."

Yutkunmakta zorlandım, daha erken dönmesini ne kadar çok istediğimi ona söylemedim. "Tamam."

"Eğer Phil seni kovarsa buraya gel ve bir müddet benimle kal," diyerek gülümsedi, benimle kafa buluyordu. Bunun kulağa ne kadar cazip geldiğini söylemedim.

"Ya tabii, bunun annemle aramızı düzeltmeme çok yardımı olur zaten."

"O zaman olmaz," diyerek güldü. "Her neyse, zaten Phil seni kovmayacak. Aileden sayılır."

Gülümsedim. "Evet, her şey yolunda gidecek."

Gözleri ekranının üst kısmına doğru kaydı. "Gitsem iyi olacak," dedi. "Halledilmesi gereken işler var."

"Rüzgâr sörfü? Film prömiyeri?"

"İkisi de," dedi. "Sonra da Kate Winslet'la öğle yemeği."

"Güzel."

"Tabii öyle," dedi. "Sonra görüşürüz yıldız gözlemcisi."

Konuşmayı sonlandırdı, ekrandaki görüntüsü eli havadayken dondu. Yıldız gözlemcisi. Bazen ona balkonumdan Hırvatistan'ın gece göğünü gösterirdim ama lakabım artık bana uymuyordu. Mahallemizin gri göğünü ve sokak ışıklarını görmek isteyeceğini hayal edemiyordum.

Elimi yeni saçımda gezdirdim, hâlâ alışmaya çalışıyordum. Neredeyse erkek saçı kısalığındaydı, tüylü bir şapka gibiydi.

"Sanırım hoşuna gitmezdi Freddie," dedim. "Aslında, nefret edeceğini biliyorum."

Ancak *ben* nefret etmedim. Alışmam biraz zaman alacaktı ama bence zamanla çok sevecektim.

Uyanık

30 Eylül, Pazartesi

"Aman Tanrım!"

Ofise girdiğimde Ryan'ın masası bana en yakın masaydı, afallamış bir halde ayağa fırladı. "Geri döndün ve harika görünüyorsun!"

Masasının etrafından dolandı ve ellerini kısa saçlarımda gezdirirken bana baktı. "Ne yaptın? Çok sevdim elbette ama bu senin için biraz radikal bir karar, biliyorsun?"

Herkes etrafıma toplanmaya başladı, hepsi bana sanki saçımı değil de bir uzvumu kestirmişim gibi bakıyordu.

Julia, "Baş belası saçı," dedi.

"Gözlerini ortaya çıkarıyor," dedi Dawn. "Tanrım, şu ten rengine bir bak." Solgun kolunu benimkinin yanına koydu.

Gözlerim yuvarlak karnına kayınca kahkaha attı. "Evet. Kekten değil."

Onun adına mutlu olarak, "Çok sevindim," dedim.

Phil yanımda belirip omzumu sıktı. "Seni görmek ne güzel Lydia," dedi. "Bir bardak çay alsana, sonra da ofisimde konuşalım."

Herkes biraz rahatsız olmuşa benziyordu, dağılıp işlerine geri döndüler. Ancak o zaman masamda oturan yeni kızı fark ettim. Onu tanıyordum elbette ama yine de Louise'i görmek, adını doğru hatırladığıma inanıyordum, endişeden midemi bulandırdı. Epey becerikli görünüyordu, parmakları

klavyenin üzerinde uçarken başını kaldırıp bana baktı ve gülümsedi. Son derece iyi olduğundan emindim ve parmaklarını kanatacak kadar hızlı yazabildiği de belliydi ama tam da şu anda bir duman bulutu içinde yok olsa gerçekten hoşuma giderdi. Belki yok olur diye bir saniyeliğine onu izledim ama inatçı bir şekilde olduğu yerde kaldığı için Phil'in önerisini dinledim ve mutfağa yöneldim.

Pekâlâ, iyi haber şu ki hâlâ bir işim vardı. O kadar iyi olmayan haberse bunun giderken bıraktığım iş olmamasıydı. Phil bunu olabildiğince nazikçe dile getirmeye çalıştı. Kötü haber vermekten de hoşlanmadığı belliydi ama Super Lou (ona böyle demedi) burada kalacaktı ve herkesin dediğine göre gerçekten iyi bir iş çıkarıyordu. Dawn'ın sabah bulantıları başlayınca başka çaresi kalmadığını söyledi. Elbette kızmaya hakkım yoktu çünkü o kadar uzun süre uzak kalmak benim hatamdı. Kibarca alt kattaki kütüphaneye çekilmiştim. Delia en sonunda ıstampasını ve kaşesini rafa kaldırma zamanı geldiğini kabul etmişti ve o kanatta birine ihtiyaç vardı.

Bana bunu bir meydan okuma gibi, her şeyi elden geçirmek için bütünüyle odaklanma fırsatı gibi, bir proje gibi pazarladı. Minnettardım, gerçekten öyleydim. Belediye binasında olmaya devam edecektim ve üst kattakileri de görebilecektim, gerçi her gün birlikte çalışmak yerine yanlarından geçerken görecektim. Yalan söylemeyeceğim, yaramazlıkları yüzünden alt kata sürülen ailenin kara koyunu gibi hissediyordum ama gerçekte hâlâ bir işim olduğu için şanslı olduğumu biliyordum.

Aslında bir düşününce kütüphaneyi yeniden düzenlemek bana iyi gelebilirdi. Üstesinden gelmek için birkaç yarı zamanlı çalışan gerekiyordu ve sistemin de dijitalleştirilmesi lazımdı. Okuma etkinlikleri başlatabilirdim. Yazarlarla

buluşmalar ayarlayabilirdim. Hatta bir kitap kulübü bile kurabilirdim. Phil gerçekten de benim sorumluluk alabileceğim ve kendi imzamı taşıyan bir şeyler yaptığımı görmek istiyordu. Hatta merkezdeki havalı kırtasiyeye gidip kendime bir planlayıcı ve kalem almam için masraf kasasından yirmi pound verdi. Hareketini takdir ettim. Önerdiği şeyi yapmaya çalışacaktım: Gelecek için planlar yapacaktım.

"Elinle başını destekle," dedi Elle. Çıplak ve kızgın görünen Charlotte'ı, onu bekleyen kollarıma bıraktı. Elle'in banyosunda dizlerimizin üzerinde duruyorduk, bu defa banyosuna yardım etmeme izin vermişti. Bir çeşit zeytin dalıydı. Bebek küveti normal küvetin içine konuluyordu ve huzursuzlanan bebeği suyun içine soktuğumda mucizevî bir şekilde sakinleşti.

"Çok seviyor," dedi Elle. Yanımda başını kollarına dayayarak kızına baktı. "Geçen gün sırf ağlamayı kessin diye dört defa banyoya soktum."

"Desene denizkızı olacak," dedim.

"Böyle giderse daha çok buruş buruş olacak," dedi Elle.

Gülümsedim, avuç avuç ılık su alarak Charlotte'ın karnına döktü. Gerçekten de suyu seven bir bebekti, su âdeta sihirli bir etki yaratmıştı.

"Belki rahmin içindeymiş gibi hissettiriyordur," dedim.

Elle uzanıp Charlotte'ın ayağını gıdıkladı. "Belki de. Teşekkürler. Doğduğunda yanımda olduğun için. Yanımızda olduğun için."

Sözcükleri söylemek için harcadığı çabayı duydum, Charlotte'ın doğduğu günü hatırlayınca boğazım düğümlendi. Düğün günümdü.

"O günü dünyalara değişmezdim," dedim.

İşte o anda farkına vardım. Bunu bilmek ne kadar zor olsa da eğer düğün ile Charlotte'ın doğumuna yardım

etmek arasında bilinçli bir seçim yapmak zorunda kalmış olsaydım bu dünyada kalırdım. Bebeğin ufacık parmakları benimkini kavradı, burada beni tutan şeylerin oradakinden daha çok olduğunun bir hatırlatıcısıydı. Kaçınılmazla yüzleşme zamanıydı.

Başımdan felaket ötesi, her şeyi yok eden bir olay geçti. Olabilecek en kötü şey oldu. Hayatımın aşkını kaybettim ve sonra mucizevî bir şekilde onu yeniden buldum. Fakat bedeli ne oldu?

Başlangıçta baş döndürücüydü, bütün rüyalarım gerçekleşiyordu ve ne kadar güzel olursa olsun bunun hem burada olduğum kadın için hem de orada olduğum kadın için sürdürülemeyecek olduğunu şimdi anlıyordum. Orada olduğum kadın Freddie'yle birlikte uzun, harika bir hayatın keyfini sürecekti. Tanrı biliyor ya Freddie'yle yürütebildiğimiz, mutlu olduğumuz ve kendi ailemizi kurduğumuz, birlikte yaşlanacak kadar şanslı olduğumuz bir dünya olduğuna inanmaya ihtiyacım vardı.

Yasımın var olmadığı, olağanüstü bir acının beni geri dönülemez biçimde değiştirmediği bir yeri ziyaret etmek... Muhteşemdi. Gerçekten, öyleydi. Dünya üzerindeki hangi insan kaybettiği sevdiğini yeniden görme şansını teperdi? Sadece bir defa da değil, sık sık?

İnsan beyni yasla başa çıkabilirdi. Dipsiz karanlık yerlere düşsek bile tekrar ışığın geleceğini ve eğer cesaretle tek bir çizgi üzerinde ilerlersek bir gün geri dönüş yolunu bulacağımızı biliyordu. Fakat ben bunu yapmadım. Gözlerimi bağlayıp her yöne doğru sendeledim, iki adım ileri, üç adım geri gittim. Haplar benim desteğim, koltuk değneğim ve kaçışım oldu ama aynı zamanda gözlerimi kapatıp beni yanlış yönlendirdi. Var olan her versiyonum için artık göz bağımı çıkarmam gerekiyordu. Veda etmeliydim.

Uykuda

1 Ekim, Salı

Freddie'nin burada olmayacağını biliyordum elbette. Rio'dan dönmüş olması umuduyla birkaç hafta daha bekleyebilirdim ama ne zaman geleceği belli değildi ve artık verdiğim kararı hayata geçirmem gerekiyordu.

Başucu lambam açıktı, loş bir gece lambası görevi görüyordu ve saate bakılırsa sabah beşi biraz geçmişti. iPad'im olmasını umduğum yerdeydi, Freddie'nin yastığının üzerinde. Ben genellikle geceleri okuyan biriydim, uyku tutmayınca gecenin köründe de bir şeyler okurdum ki yalnızsam bunu sık sık yapardım. iPad'ime uzanıp şarjına baktım. Yüzde seksen yedi. İyiydi. Burada, güzel Savoy yatağımdaydım ve iPad'im hazırdı. FaceTime ile veda edeceğimi hiç düşünmemiştim, böyle olsun istemezdim ama elimdeki tek seçenek buydu. Bu akşamdan sonra buraya dönmek seçeneklerim arasında olmayacaktı.

iPad'i bırakıp yastıklara gömüldüm. Aramayı yapmadan önce kendime birkaç dakika ayırabilirdim. Isınmıştım ve rahatım yerindeydi, birkaç dakikalığına dinginliğin tadını çıkarıp nefes alıp verişimi yavaşlatmaya ve buradaki son anlarımı huzur içinde geçirmeye çalışacaktım çünkü bu anlarım çok kıymetliydi.

Kendimi hazır hissettiğimde yastıklara sırtımı yasladım ve iPad'e uzandım.

Açmayacaktı. Dünyanın diğer ucunda karanlık bir yerde çalıp duran telefonu düşününce sakinliğimin azalmaya başladığını hissettim. Açmayacaktı. Panik habercisi hisler boğazıma çöktü. Ekrandaki solgun yansımama bakarken kalbim çok hızlı çarpıyordu. Bana Freddie Hunter'ın müsait olmadığını söyleyecek uyarı mesajının belirmesine kendimi hazırladım. Elbette müsait değildi, Rio'da gece yarısıydı.

Hadi Freddie, diye fısıldadım. Lütfen son bir defa duy beni. Sana ihtiyaç duyduğum çok zaman oldu ama şu anda seninle konuşmaya her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

Sonra mucizevi bir şekilde yalvardığımı duymuş gibi açtı. Bağlanırken ekran hareketlendi ve işte oradaydı. Bense yaşadığım rahatlamanın etkisiyle ağlayabilirdim.

"Lyds? Bekle biraz." Uzanıp başucu lambasını yaktı. Işık onu mahrem bir parıltıyla sarmaladı, bir kış gecesinde bar penceresinden bakıp gördüğünüz türden bir davetkârlıktı.

Gözleri kızarmıştı, endişeliydi.

Gözyaşlarım yüzünden sesim çıkmadı, başımı salladım. "Sadece tekrar yüzünü görmek istedim."

Dün bütün günü ona söylenecek doğru şeyleri düşünmekle geçirmiştim ama şimdi onunla göz gözeyken tek yapmak istediğim gözlerimi onunla doldurmaktı. Yüzde seksen şarj asla yetmezdi.

Kendini yastığına bıraktı. "Burada gecenin biri bebeğim," dedi.

"Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm," diye fısıldadım. "Sadece seni çok özlüyorum Freddie. Tartışmaktan nefret ediyorum."

"Ben de öyle," dedi. "Özellikle de barışma seksi yapamadığımız zamanlarda."

Başımı iki yana sallarken kahkaha attım. "Asla değişmeyeceğine söz ver Freddie Hunter."

"Hey," derken sesi alçak ve tanıdıktı. "Benim için de ebediyet gibi geliyor burası, biliyorsun."

"Öyle mi?" dedim. Boğazımdaki hıçkırık ateş gibi yakıyordu çünkü mezar taşında Freddie'nin adının yazdığını gördüğüm güne kadar bunun gerçek anlamını asla anlamamıştım.

Sanki bu ayan beyan ortadaymış gibi, "Tabii ki öyle," dedi. "Bir daha bu kadar uzun süreliğine gitmeyeceğim Lyds, söz veriyorum. Beni çıldırtıyor."

Benim için milyon kat daha zor diye düşündüm ama dile getirmedim.

Onun yerine, "Ben de çok iyi uyuyamıyorum," dedim. "Yatak sensiz çok büyük."

"Hiç yatağa laf etme. Bu şey bildiğin tahtadan." Kolunu başının tepesine doğru kaldırıp ucuz çam ağacından yatak başına vurdu. "Hazır yapabiliyorken tadını çıkar Lyds. Denizyıldızı gibi yat."

Hazır yapabiliyorken tadını çıkar. Tavsiyesini sonrası için kafama yazdım.

"Deneyeceğim," dedim. "Her gün. Söz veriyorum."

"Bensiz yaşamaya çok fazla alışma ama tamam mı?" dedi bir saniye sonra.

Kelimeleri şekillendirmeye çalıştım, ağzımdan herhangi bir şey çıksın diye ama yapamadım çünkü Freddie Hunter'sız hayata alışmak, hayatımın kendisi olmuştu.

"Seni çok seviyorum," dedim.

Gülümsedi. "Seni Keira'dan daha çok seviyorum."

"Oo, direkt en tepeden başladın ha?"

"Yorgunum." Esnemesini bastırdı.

"Gitmene izin mi versem?" Yaşadığım müddetçe bundan daha zor bir şey söyleyeceğimi sanmıyordum.

Başıyla onayladı, gözlerine baktım. Beni bırakmaya hazır olduğunu biliyordum.

"Hoşça kal aşkım," dedim. Parmağımı elmacık kemiğinde, alt dudağının kıvrımında gezdirdim.

"Sabaha görüşürüz," diye mırıldandı.

Eskiden uyumadan önce birbirimize söylediğimiz son şey birbirimize verdiğimiz bir söz, bir sevgi sözü, "Gözlerini açtığında burada olacağım," türünden bir şey olurdu.

"Sabaha görüşürüz Freddie." Son kez söylerken sesim boğazımı yaktı. "Şimdi kapatmam lazım," dedim. "İyi uykular aşkım."

Hafifçe gülümsedi, uykuya dalmak üzere olduğu için ağladığımı görmedi. "Anlaşıldı, tamam," diye fısıldadı ve sonra son bir defa iç geçirdi.

Ah, Freddie Hunter. Gözümden akan yaşlara rağmen gülümsemeye çalıştım, bana bir ömür yetecek birkaç saniye daha ona baktıktan sonra kendimi telefonu kapatmaya zorladım. Bir saniyeliğine ekranda donup kaldı, çoktan uykuya dalmıştı ve sonra gitti. Bu kez sonsuza kadar.

Uyanık

1 Ekim, Salı

Veda etme fikri karşısında öyle dehşete düşüyordum ki sonrasında nasıl hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Tahmin yürütmem gerekseydi muhtemelen gözyaşlarına boğulacağımı, bitkin ve perişan olacağımı, kelimelerle anlatılamayacak kadar yalnız hissedeceğimi söylerdim. Bir noktaya kadar haklı da çıkardım. Fakat kendi gücümü hissedeceğimi, berrak banyo aynasından kendime bakıp gördüğüm kişiyle sessizce gurur duyacağımı hayal bile edemezdim. İliklerime kadar doğru olan şeyi yaptığımı hissedeceğimi düşünmezdim. Buradaki ben için, oradaki ben için ve beni seven insanlar için doğru olan buydu. Yansımama bakarak, "Nasıl bir yolculuğa çıktın öyle," diye fısıldadım, pembe hapların şişesinin kapağını açtım.

Aynada kendimle göz göze gelip gülümsedim çünkü bu Ryan'ın benimle kafa bulacağı tarzda bir yorumdu. Belki bir gün ona söylerdim. Tabii kendimi deli gibi göstermeden bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsem.

"Tamam," dedim kararlılıkla, elimde kapağı açık ilaç şişesi vardı. Bunu yapmak zorundaydım. Aynadaki kıza onun arkasında olduğumu göstermem lazımdı. Saat sabahın beş buçuğuydu. Şu anda bunu yapıp birkaç saat dinlenmek için yatağıma geri dönmem gerekiyordu.

Bir süre önce Vita bana korkmasaydım ne yapardım diye sormuştu. Buraya döndüğümden beri çok sıklıkla

düşündüğüm ve şimdi haplara bakarken kendime bir kez daha sorduğum bir soruydu. Şişede on bir hap vardı. Bu, on bir ziyaret daha demekti. Onları saklayabilirdim. Yapabilirdim. Onları idareli kullanabilirdim, kendime yılda bir ziyaret izni verebilirdim. Bunu kesinlikle yapabilirdim. Her yıl bir muhteşem günü Freddie'yle geçirebilirdim. Benim veya onun doğum gününde. Hatta iki yılda bir ilaç alabilirdim ya da daha uzun aralıklarla. Mesela beş yılda bir, o dünyaya sızıp nasıl olduğumuzu görebilirdim. Çocuklarımızı görürdüm. Ah Tanrım, hayal etsenize. Kahvaltılarını hazırlayıp ödevlerine yardım edebilirdim. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü çünkü bir defalığına olsun kollarımda çocuğumu salladığımı hayal etmek bile başlı başına içime şefkatle dolduran bir şeydi.

Fakat bunu yaparsam, yani bu hapları saklarsam bunun buradaki hayatım için anlamı ne olacaktı? Zorlukla yutkundum çünkü cevabı biliyordum. Buradaki hayatım hep ikinci planda, ebedi bir bekleme odası olarak kalacaktı ve bu ne benim için ne de hayatımdaki diğer insanlar için adil değildi. Bu hayat tek seçeneğim olmalıydı, daha da önemlisi en iyi seçeneğim olmalıydı. Eğer korkmasaydım yapacağım şeyi yapacaktım. Diğer beni kendi haline bırakacaktım, çocuklarına kahvaltı hazırlamanın ve Freddie'yle doğum günlerini geçirmenin verdiği neşeyi ona bırakacaktım. Dünyanın yorduğu versiyonunun arada sırada yaptığı ziyaretlerle bunu elinden almamalıydım.

Kutuyu lavabonun üzerinde tutarken elim titriyordu ama bu normaldi çünkü böyle bir şeyi yapmak kolay değildi. Musluğu açıp nefesimi tuttum, kalbim gümbür gümbürdü ve sonra hızlıca yaptım. Fikrimi değiştirip de tam yarısında çark etmemek acele ettim. Haplar akan suya karışıp birkaç saniye girdap etkisiyle döndü, gitmeden önce suyu pembeye boyadılar. Onları izlerken aynı anda bir sürü şey

hissettim: gurur, yürek sızısı, rahatlama, parçalara bölünme. Hepsi gittiğinde musluğu kapattım ve aynada kendimle göz göze geldim.

"Artık sadece sen ve ben varız," dedim.

Sabahlığımın kemerini daha sıkı bağladım ve içimi bir huzur duygusu kapladı.

12 Ekim, Cumartesi

"İyi ki doğdun June!"

Hepimiz kadehlerimizi June teyzemin şerefine kaldırdık.

Bob enişte klişe sözünü, "Altmış yıllık gençlik!" diyerek gururla ve yüksek sesle dile getirince eşinden "seni boğazlamadan önce otursan iyi edersin" gülümsemesi kazandı.

Kasabamızdaki et lokantamızda toplanmıştık, doğum günü kızının sandalyesinin arkasına parlak balonlar asılıydı. Annem yanımda, Elle de omzundaki bebeğiyle tam karşımdaydı, bu, Charlotte'ın ilk resmi aile toplantısıydı. Dönüşümden beri aramızın günden güne düzeliyor olmasıyla çok rahatlamıştım. Henüz Elle'le eskisi gibi değildik ama en azından bana günlük Charlotte videoları atmaya geri dönmüştü. Annem yeni saçımı görünce gözyaşlarına boğularak bana sarılmıştı. "Çok kırılgan görünüyorsun Lydia," demişti. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

İşin aslı, insanların benimle ilgili bir şeyler yapmalarını istemiyordum. Hayatlarımdan uzakta geçirdiğim zaman her ne kadar ailemle ilişkimi sarssa da benim açımdan dönüştürücü ve gerekliydi. Saç kesimim beni kırılgan gösterse de ben öyle değildim.

Kuzenim Lucy masanın karşısındaki yerinden bana göz ucuyla baktı. "Sırt çantanı alıp gezmek nasıl gidiyor Lydia?"

Sırt çantanı alıp gezmek. Off, ne söylememesi gerektiğini hep biliyordu.

"Hırvatistan çok güzel," dedim. "Sen de gitmelisin."

Şarap kadehini eline aldı. "O tür şeyler için yaşım biraz büyük."

"O daha ziyade tatil paketi almayı seven bir kadın." Elle Charlotte'ın başının üstünden bana baktı.

Lucy ona bir bakış attı. "Aslında Noel'de Maldivler'e gideceğim."

Annem June teyzeme gülümseyerek, "O zaman bu yıl Noel yemeğinde Bob'la birlikte bize gelmelisiniz June," dedi.

Elle yemeğini yiyebilsin diye David kızını aldı, tıkır tıkır çalışan bir ekip gibiydiler ve annemin niyetini saklamayan tavrına karşılık birbirlerine keyifle baktıkları gözümden kaçmadı. Lucy'nin ülke dışında olması garanti olmasaydı asla böyle bir teklifte bulunmazdı.

Bob eniştem bir düşündü. "Hindiyi ben keseceksem olur," dedi. "Gelenek sonuçta."

Önceki yıl David'in hindiyi mundar edişinin anısıyla dördümüz bakıştık.

Annem, "Sanırım bunu ayarlayabiliriz," dedi.

June teyzem öne doğru eğilip bana baktı. "Amerika'daki arkadaşın nasıl Lydia?"

Çatal bıçağımı bıraktım, iştahım kaçtı. "Epey iyi durumda." Bizimki gibi bir kasabada yaşıyorsanız dizinizi bile sıyırsanız herkes duyardı, o yüzden Jonah'nın Los Angeles'ta senaryo yazıyor olması kasaba çapında dedikodu için verimli bir kaynak olmuştu. Kuaförümden işte kilere kadar herkes onu soruyordu. "Bir süre daha orada kalacak, yani bu ümit verici bir şey," dedim.

"Tanrım, onun yerinde olsaydım buraya dönmezdim," dedi Lucy. "Miami mi, burası mı? Burası mı, Miami mi?" Konuşurken elleriyle terazi hareketi yaptı ve sonra gözlerini devirdi.

Beni gıcık etmesine izin vermeyerek, "Los Angeles'ta," dedim.

"Bir farkı yok ki," dedi. "Güneş, kum, Amerikalılar."

Huzurlu ve sakin bir şekilde terasta sabah kahvesini içen Vita'yı düşündüm. Lucy gibi birinin sinirini bozmasına izin vermezdi. Freddie öldüğünden beri Jonah'yla birlikte onun artık burada olmamasına içgüdüsel bir tepki olarak ufuklarımızı genişletmiştik, Tatil broşürlerinde asla bulamayacağınız yerler ve deneyimler aramıştık. Lucy o türden bir dönüşüm geçirmemişti, yaptığı hatayı görmezden geldim.

"Sen öyle diyorsan."

Etrafımda konuşmalar devam etti. Elle ve David, Charlotte'tan hâlâ haftalık olarak bahsediyorlardı, artık on iki haftalıktı ve bütün önemli büyüme ataklarını patronlar gibi geçiyordu.

"Annesine çekmiş," dedi Bob enişte m. "Sen her zaman düzenli olandın Elle."

Benim öyle olmadığımı ima etme niyetiyle söylediğini sanmıyordum ama ben bundan o sonucu çıkardım. Muhtemelen haklıydı da. Çocuklarımın benden ne alacağını merak ettim. *Cesaret*, diye fısıldadı Vita. Sadece haklı olmasını umdum.

Dış kapımı açtığımda bileklerime bir şey sürtündü: Turpin eve dönmüştü. Mutfak tezgâhına atlayarak onun için mama çıkarmamı izledi.

"Bu gecelik yatacak bir yere mi ihtiyacın var yaşlı dostum?"

Mama karşılığında kulağının kaşınmasına ses etmedi, ona seçim şansı sunmak için arka kapıyı açmış olmama rağmen tüymemeye karar verdi. Ben kitap okumak için çayımı alıp yatağıma giderken o da Freddie'nin koltuğunda uykuya daldı.

31 Ekim, Perşembe

"Al bakalım," dedim. Eserime hayranlıkla bakmak için geriye doğru kaykılıp bacaklarımı altıma aldım."Günün anlam ve önemine binaen korkunç görünüyor."

Freddie'nin mezarını cafcaflı turuncu ve mor çiçeklerle ve bir de ufak, hazır oyulmuş balkabağıyla dekore ettim. Mezarlıkta Cadılar Bayramı ile ilgili bir şey yapmanın tamamen kabul edilebilir olmadığını fark etsem de Freddie bugüne bayılırdı. Frankenstein'ın canavarı korku gecelerinde ikinci benliğiydi âdeta. Eğer şu anda beni görebilseydi kahkahalarla güleceğini biliyordum. Aslında etrafı sahte örümcek ağları ve hayalet resimleriyle süsleyip iyice abartmam için beni zorlardı. Hava durumu izin verdikçe hâlâ sık sık onu ziyaret ediyordum. Burası kendimi ona, onu da kendime yakın hissettiğim bir yerdi, özellikle de şu günlerde.

Çiçek saplarını temizleyip taşı silerken, "Kütüphane iyi gidiyor," dedim. "Mary ve Flo acayip komikler, ikisi birlikte bilgisayarı açmayı bile beceremiyor, o yüzden yeni sistemi nasıl çözeceklerini kimse bilmiyor."

İşteki günlerim artık farklı geçiyordu ama kötü anlamda değil. Üst kattaki iş arkadaşlarımın yerini bölgedeki huzurevinden iki hanımefendi almıştı. Mary pek iyi göremiyordu ve Flo'nun da tek kulağı hiç duymuyordu ama her şeye rağmen beni aralarına aldılar. Henüz bingo akşamlarına davet edilmemiş olsam da yakında davet edileceğimin sinyallerini alıyordum. Elle'le birlikte doksanlarımıza geldiğimizde olmayı umduğum tarzda kadınlardı, hikâyelerle ve

sorunlarla dolulardı, aslına bakarsanız yirmi bir yaşındaki çoğu gençten daha iyi sosyal hayatları vardı.

"Charlotte'ı görmelisin," dedim. "Her gün daha da büyüyor sanki. Kafasını kendi başına dik tutabiliyor, gözlerini de Elle'den almış." Kahkaha attım. "Tam bir hanımefendi. Bu sabah ben oradayken bezini doldurdu. David'in kızının altını değiştirirken resmen öğürdüğünü duydum."

Paltomun kollarını üşüyen parmaklarımın üzerine çektim. "Jonah hâlâ LA'de," dedim. "Sanırım senaryo üzerinde pazarlık yapıyorlar."

Hâlâ haftada birkaç defa konuşuyorduk, onun hayatındaki şeyler bende olanlardan daha heyecan vericiydi. Artık girdiği dünyadaki terminolojiye daha hâkimdi, konuşmalarında yazar odası konuşmaları ve sözleşme toplantıları gibi terimler kullanıyordu.

"Bana bazı prensip ayrılıklarıyla uğraştıklarını söyledi," dedim, ne anlama geldiğine dair bir fikrim varmış gibi. "Satır aralarından çıkardığım kadarıyla stüdyo daha geniş kitlelere ulaşmak adına bazı değişiklikler yapması için üsteliyor ve Jonah hikâyesinin basmakalıp bir şeye dönüşmemesi için savaş veriyor. Bana anlattığı her şeyi takip etmişim gibi davranmayacağım ama ana fikir bu."

Dün gece tüm bunlardan dolayı cesareti kırılmış bir halde beni aradı. Fakat LA'deki hayat ona yaşam enerjisi katmıştı ve yanaklarına renk gelmişti. O yüzden yoluna çıkan bu tümseği aşmanın bir yolunu bulabilmesini umdum.

"Hatta onun için okumayı bile önerdim," dedim. "Tabii bu konuda bildiğim bir şey yok."

Fakat Freddie'yi tanıyordum ve eğer bu hikâye dostlukları hakkındaysa belki de Jonah'nın görmediği bir şeyi görebilir veya en azından uzlaşmaları için yardım etmenin bir yolunu bulabilirdim.

Uzaktaki bir hareketlenme dikkatimi çekti. Bir cenaze konvoyu ana kapıdan giriyordu, yolda iki siyah limuzin vardı. Onlar geçerken atkıma doğru nefesimi verdim, bugün o arabada oturanlar için yüreğim sızladı. Önlerinde uzanan uzun yolu çok iyi biliyordum, tek yapabildiğim ayakta durup sabır ve metanet dilemekti.

Bu öğlen buranın soğuğu gerçekten insanın iliklerine işliyordu, rüzgârda ciddi ciddi kış soğuğu vardı. Paltomun önünü kapattım, sonra parmak uçlarımı öptüm ve Freddie'nin mezar taşına dokunduktan sonra işe dönmek üzere mezarlıktan ayrıldım.

Bu, asla Freddie Hunter'ın ölümünün üstesinden gelmekle ilgili değildi. Doktorumun dosyasında yazanların aksine işler o şekilde yürümüyordu. Yasınızı nasıl tutacağınızı söyleyen bir rehber yoktu. Sevdiğiniz birini kaybetmenin üstesinden ne altı ayda ne iki yılda ne de yirmi yılda gelemezsiniz ama onlardan sonraki hayatınızdaki her şeyin ikinci derecede önemli olduğu duygusuna kapılmadan yaşamanın bir yolunu bulmak zorundasınız. Bazı insanlar dağa çıkar, bazıları kendini uçaktan aşağı bırakır. Herkes geri dönüşte kendi yolunu bulmak zorundadır ve eğer şanslılarsa yanlarında ellerini tutacak sevenleri olacaktır.

4 Kasım, Pazartesi

"Huysuz bebekler için hiç kitap var mı?"

Kutudan çıkardığım kitapların üzerinden baktım ve önümde Elle'in durduğunu gördüm. Birkaç hafta önceki halinden çok daha iyi görünüyordu, soğuktan yanakları pembeleşmişti ve Charlotte daha uzun süre uyumaya başladığı için daha az yorgundu. Bebek arabasının içindeki sarmalanmış bebeğe bir göz attım, uyurken âdeta bir melek gibiydi.

"Onun aleyhine söylenmiş tek bir söz duymayacağım," dedim. Son zamanlarda onlarla elimden geldiği kadar çok zaman geçiriyordum, burada olmadığım haftaları telafi etmek için canla başla uğraşıyordum. Elle ile ilişkimizdeki pürüzü büyük ölçüde aşmıştık, bu durumun uzamasına izin vermeyecek kadar birbirimize ihtiyacımız vardı. Geçen beraber hafta birkaç kadeh şarap içip bir film izlemiştik ve bana ihtiyaç duyduğu zaman yanında olmadığım için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilmiştim.

"Annem doğum sonrası depresyonda olduğumu düşündü," dedi. "Fakat ben öyle olmadığımı biliyordum. Sadece beni bırakıp gittiğin için sana çok öfkeliydim ve kendimi aksine ikna edemeyeceğim kadar bittik vaziyetteydim."

Yokluğumun onu da annemi de ne kadar incitmiş olduğunu daha yeni yeni anlıyordum.

"Yarım saat kadar ona göz kulak olabilir misin acaba?" dedi Elle. "Önümüzdeki hafta David'in doğum günü ve bu bebek arabasını ittirmeden dükkânlarda dolaşabilmek için her şeyi yaparım."

"Şu anda mı?" diyerek gülümsedim çünkü günümü sıkıcılıktan kurtarıp olabilecek en güzel hale getirmişti. İlk defa benden Charlotte'a göz kulak olmamı istiyordu.

"Tabii çok meşgul değilsen?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Mükemmel zamanlama, öğle arasına çıkmak üzereydim."

Elle pişik kremiyle ve Charlotte'ın ağlamayı bırakmaması ihtimaline karşı biberonlarla ilgili bir sürü talimat verdi, dinlemeye çalıştım ama tek düşünebildiğim Elle'in bana tekrar güvenmesinden ne kadar memnun olduğum ve uyuyan bir bebeği uyandırmadan kucağa almanın mümkün olup olmadığıydı çünkü ona sarılmak için yanıp tutuşuyordum.

Sonra Charlotte'la yalnız kaldık. Kütüphanenin koridorunda onu arabasıyla yavaş yavaş gezdirdim, kurgu olmayan kitaplar bölümünden geçip çocuk köşesine doğru giderken onunla boş boş konuştum. Battaniyeyi çekip bebek arabasına göz attığımda Charlotte'ın kapkara kirpiklerle çevrelenmiş gözlerini kocaman açmış, bana baktığını gördüm.

"Selam," diyerek gülümsedim, onu bebek arabasından çıkardım. Hâlâ oyuncak bebek kadardı, kar tulumunun içindeyken bile narindi ve yeni tekli koltuklardan birine yerleşirken Elle'in gözlerine benzeyen ciddi gözlerini bana dikti.

"Beni tanıyorsun," diye hatırlattım. "Gördüğün ilk insanım."

Hatırladığını, beni güvenli bir liman olarak gördüğü için kollarımda rahatladığını düşünmek hoşuma gidiyordu.

Kütüphanenin bu kısmında rahatsız edeceğimiz kimse olmasa da, "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadım. "Sana kitap okuyayım mı?"

Etrafa göz gezdirince bu uygun şeymiş gibi geldi, o yüzden kendi çocukluğumdan çok iyi bildiğim bir kitabı seçtim.

"Bu bir tırtılla ilgili bir masal," dedim açık kitabı dizlerime koyarken. "Hatırladığım kadarıyla epey açgözlü bir şeydi."

Onu kolumun iç kısmına daha güvenli bir şekilde yerleştirdim. Pazar günü larvadan çıkan, pazartesi günü bir elma, salı günü iki armut ve çarşamba günü de üç erik yiyen tırtılın hikâyesini okurken dikkatle beni izliyordu. Yemin ederim anlıyordu. Çok fazla peynir, çikolatalı pasta ve salam yediği için midesinin bulandığını ama sonra pazar gününün geldiğini ve her şeye yeni baştan başladığını, artık ne aç ne de küçük olduğunu anlattım.

Hikâye bitmemiş olsa da kitabı kapatıp yerine koydum. Nasıl bittiğini herkes biliyordu.

"Sonrasında Charlotte, tırtıl kendini kozaya sarıp uykuya dalmış," dedim. "Uyurken de göreceği harika şeylerin, yaşayacağı büyülü hayatın ve gideceği uzak diyarların rüyalarını görmüş."

Avucunu okşadım, parmağımı yakaladı. Tıpkı yapraklarını kapatan bir çiçek gibiydi, aynı doğduğu gün yaptığı gibi. Parmakları artık daha uzundu, ilk günkü kadar saydam değildi ve tutuşu daha sıkıydı.

"Uykusunu yeterince aldığında da uyanmış ve yeni kanatlarını denemek için iyice esnetmiş, yeni maceralara atılmak için uçup gitmiş."

İşte tam da o anda bu küçük, değerli çocuk bana gülümsedi. Birkaç haftadır Elle'e ve anneme gülümsüyordu ama bana yüz vermemişti. Onu zor anında bırakıp gitmemin bedeliydi sanırım. Ben de ona gülümsedim, sonra kahkaha attım. Charlotte onu küçük bir kurbağa gibi gösteren geniş gülümsemesiyle ışık saçarak bana bakmaya devam etti.

"Sen gerçekten muhteşem bir şeysin, biliyorsun," dedim ona, boğazım gerildi. "Burada olduğun için teşekkürler."

Minnet doluydum. Dünyaya gelmesine yardım etmek için yanında olmasaydım, ilk nefesini ellerimdeyken almamış olsaydı üzerimde böyle bir etkisi olur muydu bilmiyordum. Fakat elime doğmuştu ve bunu yaparak o minik avuçlarını uyuyan dünyamın kenarına dayamış ve oraya gitmemi tehlikeli hale getirecek kadar uzağa itmişti.

Büyüdükçe renkleri öğrenmesi için ona yardım edecektim, onu sinemaya götürecektim ve yanlış oğlanlar konusunda uyaracaktım ama bu küçük kızın sadece burada olarak bana öğrettiği şeyden fazlasını ona öğretebileceğimi sanmıyordum.

"Benim küçük kelebeğim."

9 Kasım, Cumartesi

"Havai fişeklerden nefret ediyorum."

Ekrandaki Jonah kahkaha attı. "Hayır, etmiyorsun. Onları gidip görmeyi isteyen hep sendin."

Telefonumu mutfak masamın üstündeki vazoya dayamıştım, böylece işimi yaparken onunla sohbet de edebiliyordum. Burada cumartesi gecesiydi, onun içinse cumartesi öğleydi. Sıkıcı da olsa bir kadeh şarap eşliğinde kütüphanenin evrak işlerini hallediyordum. Ancak kendime fazla acımıyordum. Aslında işle ilgili düşüneceğim çok fazla şey olmasına memnundum, hayatımdaki boşlukları doldurmama yardım ediyordu. Haplarla lavaboya döküşümün üzerinden altı hafta geçmişti ve gerçekten iyi durumdaydım, en azından gündüzleri.

"Evet, tabii. Fikrimi değiştirdim," diye homurdandım. Bu akşam kasabadaki parkımızda bir gösteri vardı ve dışarıda savaş patlak vermiş gibiydi.

Jonah mutfak tezgâhına arkasını döndü ve masasının başına oturdu.

"Güzel görünüyor," dedim. Az önce yapmasını izlediğim yağsız sandviçine doğru başımı salladım.

"Kalın dilimli beyaz ekmek bulmak için üç dükkân gezmek zorunda kaldım," dedi. "Burada resmen yasadışı."

"Tipik bir İngilizsin, Jonah Jones." Gözlerimi devirerek kahkaha attım.

Yanına Heinz ketçabı gösterip sırıttı. Kalemimi bırakıp şarap kadehime uzandım.

"Yeni bir haber var mı? Bana iyi bir şeyler söyle."

Saçını geriye doğru itti, gözlerim kaşının üzerindeki yara izine kaydı. LA güneşinin altında rengi solmuştu. Yakın zamanda yaptığımız bir konuşmada, kazadan sonra banyosundaki aynayı yerinden söktüğünü çünkü her sabah durmadan kazayı hatırlamaya katlanamadığını anlatmıştı. Şimdi daha iyi olduğunu bilmek içimi rahatlatıyordu. Öğle yemeğini yerken LA'deki haftasına dair ufak tefek bilgiler vermesini dinledim.

"Ah, tahmin et ne oldu?" dedi aniden. "Arabayı bıraktım ve yerine bir motosiklet kiraladım, açık yolların verdiği heyecanı sevdim."

Gülümsedim, ona dikkatli olmasını söyleme arzumu bastırdım çünkü her zaman öyleydi. Diğer hayatımızdayken Freddie'ye bahsettiği Kıskaç Grimes'ın klasik motosikletini alıp almayacağını merak ettim.

"Klasik mi?" dedim gelişigüzel bir şekilde.

Kaşını çatıp başını iki yana salladı. "Yepyeni, niye sordun?"

"Hiç." Sorusunu geçiştirdim. "Sadece gözümde canlandırmaya çalışıyorum."

Bunu sürekli yapıyorduk, dünyanın bir ucunda değilmişiz de aynı odadaymışız gibi hissetmek için teknolojiyi kullanıyorduk. Beynim daldan dala atladı ve teknolojinin kıtalar arası değil de evrenler arası arama yapabileceği bir dönem gelecek mi diye düşünmeden edemedim. Kendime biraz tavsiye vermek hoşuma giderdi, sanırım bir parça akıl verecek kadar şey atlatmıştım.

Jonah, "Bitkin görünüyorsun," dedi.

Şarabımdan içmeden önce iç geçirdim. "Evet, biraz bitkinim."

"Hâlâ uyuyamıyor musun?"

Alnımı ovaladım. "Pek iyi uyuyamıyorum."

Uyku benim için bir soruna dönüşüyordu. O hapları lavaboya döktüğüm gün geceleri uyuma becerim de beraberinde gitmişti. Nedenini bilmiyordum ama yakın zamanda doktorla görüşmeyeceğimi biliyordum.

"Sana şarkı söylememi ister misin?" diyerek güldü. "Güzel ninni söylerim. Ya da death metal. Hangisini yatıştırıcı buluyorsan."

Telefonumu alıp kanepeye geçtim.

"Hadi öyleyse," dedim yerime yerleşerek. Battaniyeyi üstüme çekip başımın altına da bir yastık soktum ve Jonah'ya baktım. "Hazırım."

"Gerçekten sana şarkı söylememi mi istiyorsun?"

"Bana şaka yaptığını söyleme şimdi," dedim, halbuki öyle yaptığını biliyordum. "Şarkı söylediğini duymayalı çok uzun zaman oldu."

Gözlerini bana dikti, dünyanın diğer ucunda olsa bile beni çoğu insandan daha net şekilde görüyordu. Ben de onu aynı şekilde görüyordum, gözleri bana bugünlerde hâlâ şarkı söylemediğini ve şu anda benim için bunu yapıp yapamayacağına karar vermeye çalıştığını söylüyordu.

"Gözlerini kapat," dedi.

Telefonumu beni görebileceği bir yere koydum ve yastığıma gömüldüm, battaniyemi iyice çektiğimde uzun süredir olmadığım kadar rahattım.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Şaşırt beni," diye fısıldadım.

Sessizleşti ve bir müddet tek duyduğum şey nefes alıp verişi oldu, bu da yatıştırıcıydı. Sonra alçak ve duygulu bir sesle başladı, minnettar kemiklerim minderlere çöktü. Onu barda kapanış saatinden sonra Beatles'ın eski kayıtlarını söylerken defalarca duymuştum. The Prince'te genelde kalabalığı memnun etmek için söylerdi ama bu akşam sadece benim için "The Long and Winding Road" şarkısını söyledi.

18 Aralık, Çarşamba

"Başka kimse için bu sakalı takmazdım," dedi Phil. Kabarık beyaz sakalı ağzının üstüne çekti. "Yarısını yuttum herhalde."

"Kedi gibi kıl yumağı çıkarma da," dedi Ryan. Her santimiyle Noel Baba'nın yardımcısı elf rolündeydi.

Üst kattaki arkadaşlarım bu sabah kütüphanedeki Noel partim için ellerinden geleni yapmışlardı. Öyle çok abartılı, büyük bir şey yoktu, sadece aktivite ve oyunların olduğu açık bir gün olacaktı, ebeveynlerin okul öncesi köşemizi geliştirmek için yaptıklarımı görmesi için bir fırsattı. Okul öncesi kalabalığını çekmek için Noel Baba'nın cazibesini kullanıyordum ve beklediğimden çok daha etkiliydi. Kütüphane çocuklarla ilgilenmekten kan ter içinde kalmış babalarla doluydu ve üzerlerindeki kabanlarıyla epey bunalmış görünüyorlardı. Ellerinde de peçeteler, bez çantalar ve yarısı yenmiş yiyecekler vardı.

Dawn boyama masasından sorumluydu, karnındaki bebek Noel kazağını esnetiyordu ve Julia da minnetle bakan anne ve babalara içecek dağıtıyordu. İçeceklere votka koymadığını garanti edemiyordum. Elbette Noel kıyafeti giymemişti ama parlak kırmızı ruju Phil'in Noel Baba kıyafetiyle oldukça uyumluydu. Tabii bir de kütüphane hanımefendilerim Flo ve Mary vardı. Bir çift Noel süsü gibi giyinerek geldiler, bu gayet güzel bir şey olabilirdi ancak kütüphanedeki kitaplıkların arasındaki koridorlara sığamıyorlardı. Flo tarih bölümünde araya sıkışınca Ryan

gözlerinden yaş gelene kadar güldü ve onu oradan çıkarabilmek için arkasından iyice itmesi gerekti.

"Birisi Noel Baba'yı görmek istedi."

Arkamı döndüğümde Elle'i gördüm, yanında da kucağında Charlotte'la annem vardı. Bu çocukta büyülü bir şey vardı, sadece onu görmemle içimde bir ışık yanıveriyordu. Şükürler olsun ki hislerimiz karşılıklıydı, kötü şakalarıma kahkahalarla gülüyordu ve en sevdiği kişi olduğum şüphe götürmezdi. Şey, en azından benim için şüphe götürmezdi.

"Geldiniz," derken soğuk yanaklarını öptüm.

"Hiç kaçırır mıyız?" dedi annem her şeyi incelerken. "Tüm şu insanlara bak Lydia!"

"Umarım Noel Baba'nın yeterince hediyesi vardır," dedi Elle.

Noel Baba'nın yeterince hediyesi olduğundan emindim zira kasabadaki mağazaları bağışta bulunmaları için epey zorlamıştım ve parayı da *Aç Tırtıl* masal kitabını almak için kullanmıştım.

"Ben Noel Baba'nın sakalı yüzünden boğulmamasını umuyorum," dedim.

"Sanırım kendisinin en son endişesi o," diyerek güldü annem.

Köşedeki tahtta oturan Phil, Noel isteklerini iletmek isteyen iki yaşındakiler tarafından köşeye kıstırılmıştı. Ryan onları sıraya sokma ve kontrol altında tutma konusunda korkunç bir iş çıkarıyordu, daha yeşil taytlı, dizine gelmeyen çocukları sıraya sokamıyordu. Aslında çocuklar kendilerini Phil'e atabilmek için Ryan'ı tırmanma direği olarak kullanıp üstüne çıkıyorlardı. Phil kocaman olmuş gözlerle ve yardım et diyerek açtığı elleriyle bana baktı ama sadece gülüp başparmaklarımı havaya kaldırdım.

"Sanırım polis çağırmalıyız," dedi Julia. "Küçük insanlar kontrolden çıkıyor. Yeni halıda jöle var."

Ancak benim gördüğüm şey bu değildi. Kütüphanemin insanlarla dolu olduğunu, arkadaşlarımın ve ailemin beni desteklemek için toplandığını görüyordum. Yorgun düşmüş ebeveynlerin ellerindeki içecekleriyle kütüphane raflarına yaslanıp birbirleriyle tanıştıklarını, neşeyle ve beklentiyle dolu olan çocukların kıpır kıpır olduklarını görüyordum. Gördüğüm şey hayattı. Gürültülü, dağınık, karmaşık hayattı ve ben buna bayıldım.

31 Aralık, Salı

"Yarın görüşürüz," dedim. Elle telefonu kapatana kadar ona ve Charlotte'a deli gibi el salladım. Acayip hızlı büyüyordu, bütün boşluklarını müthiş bebek boğumlarıyla dolduruyordu. Yarın yeni yılın ilk gününü annemde hep birlikte öğle yemeği yiyerek geçirecektik. Stef de geliyordu. O günden sonra onunla birkaç defa daha görüşmüştüm, şükürler olsun ki giyinikti ve ondan gerçekten hoşlanıyordum. Fazla konuşkan olmasa da konuştuğunda söyledikleri etkiliydi, bana çekici gelen şey kara mizahıydı.

Ancak bu akşam sadece ben ve içkim vardı. Jonah hâlâ LA'deydi, birkaç gün önce konuştuğumuzda bu Yeni Yıl Arifesi'nde gelip de gece yarısı kapımı çalamayacağı konusunda şaka bile yapmayı bile başardık. Tanrım, üzerinden çok daha fazla zaman geçmiş gibi hissettiriyordu. Kendimi yılan gibi hissediyordum, âdeta bir katmanımı soyup çıkarmıştım ve diğer taraftan hem aynı hem de farklı olarak biri çıkıp bir parçamı arkamda bırakmıştım.

Diğer evrenin arka kapısından son geçişimin üzerinden üç ay geçmişti. O zamandan beri çok fazla düşünmüştüm, bir terapistle birkaç görüşme bile yaptım. Ona her şeyi anlattım ve hakkını vermeliyim ki masasının altına uzanıp da panik tuşuna basmadı.

Pembe hapların gerçekten dünyalar arasında gezmemi sağlayıp sağlamadığını, yanlışlıkla kendi dünyamızın ötesindeki bir dünyaya giden yolu aydınlatıp aydınlatmadığını asla öğrenemeyeceğim gerçeğini kabullendim.

Ayrıca bunun bir çeşit kendini koruma stratejisi olabileceğini, bilinçaltımın canlı rüyalarla düşüncelerimi yeniden düzenleyip gerçek hayatımın üzerine alternatif bir hayat koymuş olma ihtimalini de kabullendim. Öyle de olabilirdi, terapistim kesinlikle öyle olduğunu düşünüyordu. Fakat yaşadıklarımı düşününce, bu konuda hayatım üzerine bahse girmezdim.

Arka kapımdan dışarı çıkıp açık gece göğüne baktım. Eğer Jonah burada olsaydı gezegenleri ve uzaktaki takımyıldızları tek tek gösterirdi ama başımı kaldırıp gözlerimi karanlıkta yavaş yavaş gezdirmem de yeterdi. Gerçekten olağanüstüydü. Arada sırada, eğer gözlerimi kısarsam ve gerçekten uğraşırsam sanırım bir şey yakalıyordum, aralık duran bir kapının belli belirsiz görüntüsüydü. Kendimi orada hayal ediyordum, öyle yakındım ki uzaktan gelen sesleri duyabiliyordum. Tanıdık kahkahaları, bir çocuğun heyecanlı çığlığını. O gizemli kapıyı nazikçe kapatırken gülümsedim, sonra kilitledim ve anahtarı da yıldızların arasında süzülsün diye fırlatıp attım.

2020

2 Ocak, Perşembe

Hindi ve içkiyle dolu bir esrime halindeydim. Dün annemin evinde yaptığımız öğle yemeği partisi bütün gün sürmüştü, komşuların yarısı gelmişti ve buzla kaplanmış kaldırımda konga dansı yapılmış da olabilirdi. O kadar insan içinden bunu başlatan da Stef'ti, meğerse kendisi birkaç kadeh içkinin ardından tam bir parti hayvanına dönüşüyordu.

Şimdi yeniden evimdeydim ve kafam kazan gibiydi, buzdolabımda tuğla kadar bir hindi parçası vardı ve saygıdeğer Turpin efendi de eşlikçimdi.

"*Esaretin Bedeli* mi, James Bond mu?" diye sordum.

Freddie'nin koltuğundaki yerinden bana baktı.

"Bond için bir kez, *Esaretin Bedeli* için iki kez gözlerini kırp?" diye önerdim. O beni görmezden gelse de kendimi eğlendiriyordum.

"Zorlu bir seyircisin," dedim. "Geri dönüp Agnes'in ne yaptığına bakmak istemediğinden emin misin?"

Sanırım alaycı ses tonumu anladı ve bana kıçını döndü.

"İyi," diye homurdandım. "Kendim karar veririm."

Yürüyüşe çıkmak için enerji toplamaya çalışıyordum. Üzerimde parti sonrası uyuşukluğu vardı, yepyeni bir yıla girdiğimiz için en azından uyuşukluğu üzerimden atmayı ve günü değerlendirmeyi kendime borçlu olduğumu hissediyordum. İkna becerilerim beni ön kapıya kadar taşıdı, annemin hediye ettiği çizgili, ponponlu bir bere ile yün eldivenleri giydim. Elle'e de benzer ama farklı bir takım vermişti, annem bakmıyorken değiştirmiştik. Sol mu, sağ mı? Dükkânlar mı, park mı? Gerçekten niyetim de varış

noktam da yoktu, o yüzden köşeye doğru ilerledim ve tam ben dönerken birisi de diğer taraftan döndü.

Uzundu, kabanının ve atkısının içinde kaybolmuştu ama bu uzaklıktan bile onu tanıdım. Jonah Jones bana doğru baktı ve tüm bu çizgilerin altındaki kişinin ben olduğumu anladı. Bir an için yavaşladı ve sonra ortada buluşana kadar hızlandı.

"Burada ne yapıyorsun?" Uzanıp kollarını kavradım, inanamıyordum, onu sıklıkla ufacık ekranda gördükten sonra karşımda görünce ne yapacağımı bilemedim. "Sen Los Angeles'tasın!"

Kahkaha atarak lacivert, yün beresini çıkardı. Her zamanki gibi saç tıraşına ihtiyacı vardı ama Tanrı aşkına, içten gülümsemesi hassas gözlerim için bir şenlikti. Los Angeles'tayken ne kadar bronzlaştığını veya orada bulunmanın kendisine kıvılcımının ne kadarını geri verdiğini iPad ekranından yeterince anlamamışım. Aylar önce uçağa binip giden o adam değildi. Freddie'nin arkadaşı olarak hatırladığım Jonah da değildi. Daha büyümüş, daha olgun görünüyordu. Sanki yetişkin olması gereken bir yere geçmiş ve bunun kendisine daha iyi uyduğunu görmüştü.

"Orada olmadığım ortada," diyerek sırıttı. "Her santimetrekareye güneş ışığı vuruyor Lyds, insana kafayı yedirtiyor."

"Öyleyse doğru yere geldin." Ona bakmadan duramadım. "Seni gördüğüme öyle memnunum ki Jonah." Başımı iki yana salladım, hâlâ şoktaydım.

"Ben de öyle," dedi. "Buraya gel."

Beni kollarına çekti ve bu gerçekten baraj kapaklarının açılması gibiydi. Kibar bir kucaklama değildi. 'Sen benim için önemlisin, burada olduğuna inanamıyorum, dur sana bir bakayım, dünyamı aydınlattın,' diyen bir kucaklamaydı. Sağa sola sallandık ve kahkaha attık, en sonunda iliklerime kadar heyecanla dolarak geriye çekildim.

Uzanıp beremi çıkardı.

"Vay canına," dedi. "Tüy gibi. Bayıldım."

Saçımı ekranda defalarca görmüş olsa da ilk kez birebir görüyordu.

Mahcup olarak elimi saçımda gezdirdim. "Böyle havalarda uzun saçımı özlüyorum," dedim.

Beremi kulaklarımın üstüne çekti. "Daha iyi mi?"

Başımla onayladım. "Daha iyi."

"Bir yere mi gidiyordun?" diye sordu.

Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kırptım. "Pek sayılmaz. Sadece pas tutmuş bacaklarımın hâlâ çalıştığından emin oluyordum, bu tarz bir şey işte."

"O tarz bir yılbaşı mı geçirdin?"

"Dün annemde yediğimiz yemekte biraz ipin ucu kaçtı," diyerek güldüm. "Bugün başım ağrıyor."

Soğuk ellerini birbirine sürttü. "Seni görmeye geliyordum," dedi. "Eğer istersen daha sonra gelebilirim? Ya da yarın?"

"Hayır," diye atladım. "Tanrım, hayır. Gel hadi, içeri girelim, dışarısı zaten buz gibi. Ne akla hizmet çıktım, bilmem."

Evime doğru dönerken koluna girdim. "*Esaretin Bedeli* mi, Bond mu? Sen seçebilirsin."

Burnunu buruşturdu. "Hangi Bond?"

"Bilmem," dedim. "James?"

Jonah başını iki yana salladı, ben anahtarı kilide sokarken gülüyordu. "Mutlu yıllar Lyds."

Ona dönüp gülümsedim.

"Sana da mutlu yıllar Jonah."

Arka planda Roger Moore metal dişli bir adamla uğraşıyorken, biz de Jonah'yla kanepede oturup hindili sandviçlerimizi yerken bir yandan da birbirimizi gelişmelerden haberdar ettik.

Ona Flo ve Mary'yle ilgili aptalca iş hikâyelerimi anlattım ve telefonumdaki Charlotte'ın fotoğraflarını gösterdim, o da dün geceyi The Prince'te zerre değişmemiş Decker ve arkadaşlarıyla geçirdiğini anlattı. Bu gerçekten tuhaftı çünkü Jonah da ben de birkaç yıl önce olduğumuz insanlar değildik. Dinledim ve doğru yerlerde başımı salladım, gerçekten cevaplarını istediğim şeyleri ona sormak için cesaretimi topluyordum.

"*Aslan Kral?*" derken televizyon rehberine bakıyordu. "Yoksa ebelerle ilgili bir saçmalığı mı istersin?"

"Şey, merhaba?" dedim. "Bu odada geçtiğimiz yaz çıplak elleriyle bebek doğurtan kim?"

Jonah rehberi bıraktı. "Tanrım, bunu yaptığını unutmuştum," dedi. "Bir de çıplak ellerinle. Tam bir mucizesin Lyds." Kahkaha atarken birasını bana doğru eğerek kaldırdı.

"Bunu kabul edeceğim," dedim zarif bir şekilde.

"Güzel," dedi. "Doğru çünkü."

"Pekâlâ..." Daha dik oturdum, kanepede bağdaş kurarak ona döndüm. "Seni gerçekten eve getiren şey ne Jonah?"

Bira şişesinin etiketini kenarından tuttu. "Sadece kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı."

Tahmin yürüttüm. "Yine senaryo olayları mı?"

"Evet," diye iç geçirdi. Bazen kendi hikâyesine sadık kalmak ile stüdyonun bakış açısını kabul etmek arasında zorlandığını biliyordum ama son zamanlarda bu konudan hiç bahsetmemişti.

"Tüm pürüzleri giderdiğini sanıyordum?"

Boynunu kütletinceye kadar çevirdi, onu çok iyi tanıdığım için bunu yapmasından gergin olduğunu anlamıştım.

"Giderdik," dedi. "Gidermiştik. Daha doğrusu ben öyle sanıyordum."

Araya girmeden şarap kadehime uzandım.

"Fakat sonra Noel için ara verdik ve çok fazla Hallmark kanalı falan izlediler herhalde çünkü sonun değişmesi gerektiğine karar verdiler. Yine."

Ah. "Sen katılmıyor musun?"

Gözlerini tavana dikti, sanki sorunlarının cevabı oralarda bir yerde gizleniyordu. "Hayır."

"Peki, sen de eve geldin çünkü?.." Bitirmesi için ucunu açık bıraktım ama sessizce bana baktı.

"Saklanmak istedin?" diye önerdim.

Yumuşak bir sesle ofladı. "Öyle de diyebilirsin."

"Fakat geri döneceksin, değil mi?" dedim çünkü bu kadar ilerlemişken elindekini kaybetmesine katlanamazdım.

Birasını bitirdi. "Evet, geri döneceğim. Elbette döneceğim ama onlara ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum çünkü sonu önemli Lyds. Bütün farkı o yaratacak."

"Biliyorum," dedim. Halbuki pek bir şey bildiğim yoktu. "Haklı olma şansları var mı?"

"Daha umutlu. Söyledikleri şey bu. Daha umut verici olması gerekiyor."

Şarabımı kadehimde çevirdim. "İnsanların umuda ihtiyacı var Jonah," dedim yumuşak sesle. "Bunu herkesten iyi biliyoruz diye düşünüyorum."

Bakışlarını kaçırdı. "Ayrıca her hikâyenin mutlu sonu olmadığını da biliyoruz," dedi.

"Belki yoktur," dedim. "En azından gerçek hayatta yoktur ama ben film izlemeye depresyona girmek için gitmiyorum. Bana ilham olmalı ve hiçbir şey yolunda olmasa bile her şey yolundaymış gibi hissetmeliyim, sonunda iyi adamın her zaman kazanacağını düşünmeliyim. Yani düşünsene, metal dişli herif kazansaydı James Bond'u kim izlerdi?"

"Jaws," diye homurdandı Jonah.

"Aynen öyle." Jonah'yı işaret ettim. "O köpekbalığı başına geleni hak etti."

"Hayır. Jaws'ın aslında... Neyse önemli değil."

"Ben okusam yardımı olur muydu?"

Sessizce bana baktı. "Bilmiyorum."

Senaryosunda ne olduğunu bana söylemedi. Freddie'yle arkadaşlığıyla ilgili olduğunu biliyordum ama çok fazla detay paylaşma konusunda isteksizdi, onu zorlamadım çünkü ben de gerginmdim. Bir milyon farklı hatırayı harekete geçireceğini biliyordum ve son birkaç yılda yeniden kurmak için çok çabaladığımız arkadaşlığımızın zarar görmesini istemiyordum. Ancak şimdi onun endişeli haline baktığımda ona dünya üzerinde yardım edebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyordum. Stüdyo yöneticileri işlerini biliyor olabilirdi ama Freddie Hunter'ı tanımıyorlardı.

"Okumama izin ver," dedim kararlılıkla. "Gerçekten istiyorum."

Gözlerinde umut belirdi. "Okur musun?"

Öyle üzgün görünüyordu ki tekrar gülümsediğini görmek istedim. "Seninle bir anlaşma yapacağım," dedim. "Eğer sen ev saçmalığını benimle izlersen okurum."

Boş bira şişesine baktı. "Sanırım onun için bir biraya daha ihtiyacım olabilir."

"Yerini biliyorsun."

Elinde bir birayla ve şarap şişesiyle mutfaktan döndü, yerine oturmadan önce bardağımı doldurdu. Sadece basit, son derece doğal bir hareketti ancak karnımdan yumruk yemişim gibi oldu çünkü her şeyi kendi başıma yapmaya iyice alışmıştım. Kendi bardağımı dolduruyor, yalnız başıma yiyor, kendi kendime televizyon izliyordum.

"Eve gelmene gerçekten memnunum," dedim.

Şaşkın bir şekilde bana baktı. "Hâlâ ev gibi hissettirecek mi emin değildim," dedi. "Ama hissettiriyor."

Ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

3 Ocak, Cuma

Sabahın üçüydü. Uykuya dalmak için normalde yaptığım şeyleri yaptım ama ne yaparsam yapayım olmadı. Okumak gözlerimi acıtıyordu, şelale sesi çişimi getiriyordu ve koyun sayma olayı da tam bir saçmalıktı.

Jonah yatıya kalmıştı, her zaman yaptığı gibi aşağıdaki kanepede yatıyordu. O da uyanık mıydı, yoksa geceleri rahat mı uykuya dalıyordu? Yataktan çıktığımda ayaklarımın altındaki döşeme soğuktu, onu rahatsız etmemek için sessizdim. Bazen uyuyamadığımda bir fincan çay yapıyordum ama su ısıtıcısının sesi onu uyandırabilirdi, o yüzden bu akşam yapmadım. Onun yerine lavabonun başında bir bardak suyla durup esnedim ve sonra uyumaya uğraşmak için yukarı çıkmadan önce kafamı uzatıp Jonah'ya baktım. Uyuyordu, tek kolu yere doğru sarkıyordu ve koyu renk saçları karanlık odada kapkaraydı. Onda doğuştan gelen bir sakinlik vardı, hatta çocukluğumuzda ev hayatının sakinlikle uzaktan yakından alakası olmadığı zamanda bile. Uyku bunu yalnızca artırıyordu, şu anda inanılmaz dingindi, tişörtünü çıkarıp yere atmıştı. Bir şey beni daha ona daha yaklaştırdı, yerde yanına oturdum ve başımı da battaniyenin üstüne yasladım. Tanrım, çok yorgundum. Gözlerimi kapadım, nefes alıp verişinin sesi beni rahatlattı.

"Uyuyamadın mı?"

Jonah yatıştırıcı bir şekilde saçımı okşadı. Dalmış olmalıydım. Üşümüştüm ve yaslandığım kolum uyuşmuştu.

"Zorlanıyorum," diye itiraf ettim. Bu onun için yeni bir haber değildi, bir süredir uykusuzlukla savaştığımı biliyordu. Geriye çekilip battaniyeyi kaldırdı. "Yukarı gel, burada yer var."

Tereddüt etmedim. Benim için açtığı yere kıvrılıp sırtımı göğsüne yasladım. Kollarını bana doladı ve battaniyeyi omuzlarıma çekip dizlerini benimkilerin arkasına kıvırdı.

"Şimdi uyu," dedi ağzını kulağıma dayayarak. "Yanındayım."

Jonah Jones beni kollarına aldı ve o güzel sakinliğini benimle paylaştı. Kalbi sabit bir ritimle sırtıma çarpıyor, vücut ısısı kanıma ve kemiklerime yayılıyordu. Uykuya daldım.

6 Ocak, Pazartesi

"Biraz solgun görünüyorsun." Flo hırkasının cebini karıştırıp nane şekeri çıkardı. "İhtiyacın olan şey biraz şeker."

Başımı iki yana salladım. "Sağ ol Flo. Ben iyiyim, sadece yorgunum."

Jonah cumartesi günü LA'ye uçtu. Havaalanına giderken aradı ve beni alnıma kondurduğu bir öpücük, onu tekrar görünceye kadar yetecek bir kucaklama ve senaryosunun bir kopyasıyla bıraktı.

Acımasız ol, dedi. *Senin yargına herkesinkinden çok güveniyorum.*

Dünü senaryoyu okuyarak geçirdim, dün geceyi de yeniden okuyarak. Şu anda masamın çekmecesinde duruyordu. Arada alıp göz gezdiriyordum, satıra aralarını okumaya çalışıyordum. O kadar narin bir öyküydü ki hormonların etkisiyle yaşanan ergenlik dokunaklı kaygıları, en yakın arkadaşını kaybetmenin verdiği korku ve acı, sessiz sedasız onun sevgilisini sevmenin verdiği kafa karışıklığı ve yürek sızısı. Hepsi oradaydı, bizim hikâyemizdi. Jonah'nın kırılgan genç yüreği, Freddie'nin meydan okuyan halleri ve ben. İkisini birleştiren ve ayrı tutan bağdım. Gerçek hayatta sıklıkla olduğu üzere sonunda kimse kazanmıyordu. Karakterler büyüyor ve birbirlerini görmek çok fazla acı verdiği için uzaklaşıyorlardı. Açıktı ve melankolisi güzeldi ama bu hikâyenin hak ettiği tarzda bir son değildi.

"Eski deli günlerimize dönemeyeceğimizden emin misin Lydia?" diye homurdandı Flo. "Bu bilgisayardan hiç anlamıyorum."

Yeni iade edilen kitap yığınından başımı kaldırdım. "Deli günler?"

"Bilirsin," Flo eski kütüphanenin tarih damgası koyma hareketini yaptı. "Eski deli günler."

"Deli olan sizsiniz." Gülümseyecek gücü buldum çünkü Flo hak ediyordu. "Mary'yle ikiniz delisiniz."

"Bana soracak olursan en iyisi," dedi. "Hayatı daha ilginç yapıyor zaten."

Flo'ya baktım. "Adın Florence'ın kısaltılmış hali mi?"

"Florence Gardenia," dedikten sonra kahkaha attı. "Biraz uzun. Eskiden Norm'a onunla sırf soyadı Smith diye evlendiğimi söylerdim."

Flo'nun geçmişiyle ilgili çok şey bilmiyordum. Arada sırada asker kocası Norm'dan bahsederdi ve kocası ölmeden hemen önce ellinci evlilik yıldönümlerini kutladıklarını biliyordum. Oğulları vardı ama Flo'nun ailesini görmek istediği kadar çok göremediğine dair bir izlenim edinmiştim.

"Onunla nerede tanıştın?"

Yüzü yumuşadı. "Bir Pazar akşamı havalı üniformasıyla salınarak dans salonuna geldi. Bana sigarasından verdi, ben de ona kalbimi verdim."

"O kadar kolayca yani," dedim.

"Her zaman kolay olmadı." Yüzünü ellerine dayayarak düşündü. "İlk yıllarda hep çok uzaklardaydı." Duraksadı. "Bana epey terbiyesiz mektuplar yolladı, hatta onları hâlâ gardırobumdaki bir kutuda saklıyorum. Oğlanlar onları okumasın diye ölmeden önce mektupları yakmak zorunda kalabilirim."

Flo'nun etrafında olmanın en sevdiğim yanlarından biri buydu, hep kahkahanın peşindeydi.

"Sen ona hiç yolladın mı?"

Kaşlarını havaya kaldırdı. "Sence ben öyle mektuplar yazacak türden bir kıza mı benziyorum Lydia?"

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedim. Sadece kahkaha atıp bildiğimi gösteren bir işaret yaptı.

Kapılar açılınca başımızı kaldırıp oraya baktık, ilkokuldan gelen bir sınıf kütüphaneyi gürültü ve ıslak çizmelerin sesiyle doldurdu.

Eski okul çantamın içindekileri halıya döktüğümde Turpin pek mutlu oldu. Tavan arasına çıkmıştım ve aradığım şeyin burada bir yerde olduğundan emindim. Kurumuş bir dudak kremi, kapağında adını unuttuğum bir grubun olduğu bir magazin dergisi, cep telefonundan önce çekilmiş fotoğrafların olduğu bir zarf. Altta kalan şeylere ulaşmak için daha derine daldım ve o şeylerden birinin de Jüpiter boyutunda bir örümcek olduğunu gördüm. Tavan arasında dolandığım için zaten gerilmiştim, çığlık çığlığa bağırırken örümcekten kurtulmak için kolumu salladım. Çığlığım kediyi alarma geçirdi, Freddie'nin koltuğundan fırladı ve korkutucu bir sertlikle tam olarak örümceğin üzerine atladı. Onu ezdi mi, yoksa yedi mi emin değildim ama yakın zamanda örümceğin bana sorun çıkaracağını sanmıyordum.

Birkaç derin nefes aldım ve halının üstüne oturup önüme yaydığım gençliğime baktım. Üzeri karalamalarla kaplı kitapları inceledim, eski günlerin hatırasıyla kimini karıştırdım. Dikkatle yazılmış el yazım, i'lerin üstüne koyduğum tombul noktalar, cetvelle çizilmiş kırmızı çizgiler, öğretmenin yeşil kalemle yazdığı notlar. Kimyayı sevmeyen bir kız için, Jonah Jones'tan kopyaladığım ödev sayesinde notum epey iyiydi. Kitapları bir kenara bıraktım ve tavan bulmak için geldiğim şeyi aldım: üzerine rengârenk kuşlar çizilmiş, ufak, ahşap bir müzik kutusuydu.

Jonah'nın bana doğum günümde bunu vermesinin üzerinden yıllar geçmişti. O zamanlar bana bu kutuyu bir hayır kurumu mağazasının vitrininde gördüğünü ve kuşlardan

dolayı hoşuma gidebileceğini düşündüğünü söylemişti, bunu da heyecansız ve çok mühim olmayan bir şey gibi yapmıştı. Kabul etmiş ve aynı sabah Freddie'nin verdiği bilekliği koymak için kullanmıştım. Bileklik artık içinde değildi, yıllar içinde kaybetmiştim. Freddie'nin verdiği sarı plastik çiçekli yüzüğümü bulunca gülümsedim, birbirine dolanmış birkaç kolye ve bana değil de Elle'e ait olduğunu düşündüğüm bir çift küpe vardı. İçinde kayda değer hiçbir şey yoktu, hepsinin altında yalnızca ufak, pürüzsüz bir taş vardı. Onu alıp avucumda tuttum. Soluk griydi ve içinde beyazlar da vardı, fındıktan büyük sayılmazdı. Öyle özel bir yanı yoktu ama avucumda sımsıkı tutarken Jonah'nın taşı elime tutuşturduğu günü hatırladım. İlk sınavımız için okul koridorunda toplanıyorduk. Titreyen parmaklarımın arasına taşı kaydırırken, şans için, diye fısıldamıştı.

Sehpanın üzerindeki telefonuma bir göz attım. Cumartesi günü döndüğünden beri ondan haber almamıştım. Alacağımı da sanmıyordum. Beni senaryosuyla, alnıma kondurduğu öpücüğüyle ve benim tarafıma attığı topla bırakıp gitmişti. Flo'yla yaptığımız konuşmayı ve gardırobundaki ayakkabı kutusunda hâlâ sakladığı mektupları düşündüm.

Son zamanlarda Jonah Jones'a dair içimde ruhumu derinden etkileyen ve inkâr edilemeyen bir şeyler değişmişti. Hayatınızın farklı zamanlarında insanları farklı şekillerde sevebileceğinizin farkına varıyordum. O benim en eski dostumdu ama önceki gece onu bir erkek olarak görüp sığınmıştım. Sabahın erken saatlerinde ona sevdiğim biri olarak sığınmıştım, o da hiç sorgulamadan bana sığınacak bir liman ve koruma vermişti.

Gri taşı elimde evirip çevirirken yazdığı hikâyenin sonunu düşünüp durdum ve sonra ayağa kalkıp bir kâğıt kalem buldum. Sözcükler her zaman Jonah'nın alanıydı, benim değildi ama belki de bu akşam ikimiz için de doğru olan sözcükleri bulabilirdim.

Sevgili Jonah,

Senaryonu okudum ve söylemeliyim ki bayıldım. Elbette bayıldım. Daha ilk sayfadan ağladım ve dürüst olayım, diğer sayfalarda da ağladım çünkü her sayfanda Freddie orada. Sen sihirli sözcüklerinle onu ve bizi hayata getirdin.

İnsanların hikâyene âşık olmaları beni şaşırtmadı. Ben de âşık oldum. Seninle çok ama çok gurur duyuyorum. Fakat Jonah, şöyle bir mesele var, sanırım haklılar. Sonunu değiştirmelisin.

Her hikâyenin bir başlangıcı, ortası ve eğer şanslıysan bir de mutlu sonu vardır. Karakterlerin yaşadıkları onca şeyden sonra o kadarını hak ediyorlar. Seyircilerin de öyle. İnsanların sinemadan mısır kutuları boşalmış ama kalpleri umutla dolmuş bir halde ayrılmalarına izin vermelisin çünkü herkes için birden fazla mutlu son olması gerekmez mi?

Keşke bunu sana yüz yüze söyleyebilseydim ama şu anda daha fazla izin isteyecek olursam Phil'in beni kovacağını sanırım ikimiz de biliyoruz! Ayrıca... Bazı şeyleri sesli söylemek zordur, yani belki de böylesi daha iyi.

Sen ve ben... Durum karmaşık, değil mi? Fakat şöyle bir düşündüğünde, aslında değil de. İkimiz de Freddie'yi sevdik. Eğer hâlâ burada olsaydı ben onun karısı olurdum ve sen de onun en iyi dostu, bunun değişeceğini bir an için bile düşünmezdim. Hepimiz birlikte büyüdük, gerçi onun gerçekten büyüdüğünü hiç sanmıyorum.

Fakat o burada değil. Sadece sen ve ben varız. Onu sevdiğimiz için sonsuza kadar değiştik ve onu kaybettiğimiz için her şey sonsuza kadar değişti. Fakat paylaşacak bu kadar çok şeyimiz olduğu için şanslı değil miyiz? Ebedi bir bağımız var. Hayatımı onu tanımayan biriyle geçireceğimi hayal bile edemem.

Finali değiştir Jonah.
Sevgilerimle
Lydia x

29 Ocak, Çarşamba

Mektubu az kalsın postalamıyordum çünkü arkadaşlığımızın bundan sağ kurtulabileceğinden emin değildim. Posta ofisinde gergince sırada bekledim, önümdeki ufak çocuk uzanıp annesinin elini tuttu. Bana şans için avucuma bırakılan gri çakıl taşını hatırlattı ve mektubu göndermeme yetecek cesareti verdi.

Mektubu göndereli üç hafta olmuştu ve Jonah cevap vermemişti. Aklımda sayısız neden beliriyordu. Belki de mektubu kaybetmişlerdi ve Jonah LA'de senaryoyu okumaya zahmet bile etmediğimi ya da daha da kötüsü okuyup nefret ettiğimi düşünüyordu. Belki de mektubu almıştı ama bütün işaretleri yanlış anlamam yüzünden dehşete kapılmıştı ve beni kırmadan nasıl geri çevireceğini bilmiyordu. Vegas'a taşınıp bir şov kızıyla evlenmiş ve mektubum da paspasın üstünde açılmamış halde duruyor bile olabilirdi. Eğer sonuncusuysa birisinin zarfın üzerine "*geri gönderin*" yazarak bana nezaket göstermesini umdum.

Ryan naneli bisküvisini açarken, "Keşke annen beni bunlara hiç alıştırmamış olsaydı," dedi. Öğle yemeğini kütüphanedeki karşılama masasının arkasında gizlice yiyerek, yiyecek ve içecek yasağımı deliyordu. Umurumda değildi, arada sırada öğle arasını bizimle geçirmek için aşağıya geliyordu, benim için olduğu kadar Flo ve Mary'yle de zaman geçirmeye geldiğinden şüpheleniyordum. Onlar da masanın arkasında, Ryan'ın iki yanında oturarak öğle yemeklerini yiyorlardı.

"Kate'le işler nasıl gidiyor?" diye sordum. Bir süredir Kate'le hani şu hızlı randevu işini yöneten Uma Thurman'a benzeyen kızla çıkıyordu. Etkinlikten birkaç ay sonra markette birbirlerine rastlamışlardı, Ryan salatalıkların üstünden bakışlarının kesiştiğini söylüyordu ama bence espri yaparak gerçeği süslüyordu.

"Güzel." Kulakları pembeleşti. "O..." Düşünürken bisküvisini bıraktı. "Kuru temizlemecinin yanındaki şu dükkânı biliyor musun?"

Ana caddeyi aklıma getirmeye çalışırken alnım kırıştı. "Kasap mı?"

"En iyi domuz ondadır," dedi Mary.

Ryan gözlerini devirdi. "Diğer tarafındaki."

"Şu havalı kıyafetler satan yer mi?" dedim.

Ryan başıyla onayladı. "O tarzda şeylere düşkün."

Flo ellerini ovuşturdu. "Batman gibi giyinmeni falan mı istiyor?"

Ryan'ın rengi attı, hiçbir şey söylemese de korkunç boşboğazlığına hepimiz kahkahalarla güldük.

"Bunları çocuk bölümüne geri koyacağım." Bir kucak dolusu kitabı kollarıma aldım. "Ben yokken delilik yapmayın."

Kütüphanemi gün geçtikçe daha çok seviyordum. Çocuk bölümü benim sığınağımdı, binanın yan tarafındaydı, gürültüden uzaktı ve zarif cumbalı pencereleri caddeye bakıyordu. Kitapları raflara yerleştirip masaları düzelttim ve birkaç dakikalığına mola verip yağmurla ıslanan caddeyi izlemek için pencere koltuklarından birine oturdum. İnsanlar gelip geçiyordu. Arkamı dönüp de bakana kadar odada benimle birlikte birisinin daha olduğunu fark etmedim, Jonah Jones kabanıyla kapının pervazına yaslanmış beni izliyordu.

Onu burada görmenin verdiği şaşkınlıkla kıpırdamadan durdum, sessiz birkaç saniye boyunca odanın karşısından birbirimizi izledik. Kara gözleri sırf beni görmek için okyanusu aşıp geldiğini ve şimdi buraya gelince ne yapacağını bilmediğini söylüyordu. Ona yardım edemezdim çünkü ben de bilmiyordum.

İlk hareket eden o oldu.

"Sonunu değiştirdim."

"Değiştirdin mi?"

Bana doğru yürüdü, dokunacak kadar yakındı. "Sen haklıydın. Herkes için birden fazla mutlu son vardır."

Zorlanarak yutkundum. "Stüdyo onayladı mı?"

"Bayıldılar," dedi yumuşak bir sesle, bana bakarken kirpiklerinden yağmur damlaları düşüyordu.

"Peki sen?" Ellerimin üstüne oturdum çünkü ona dokunmak istiyordum. "Sen sevdin mi?"

Gözleri yine benimkilere odaklandı.

"Peri masalı gibi hissettirebileceğinden endişeliydim," dedi. "Çok klişe olmasından. Ama öyle değil. Adam kıza kendini bildi bileli onu sevdiğini söylüyor. Onun cuma geceleri ve Noel sabahları olmasını istediğini, yazdığı her aşk şarkısının onunla ilgili olduğunu söylüyor. Kıza, her gece uykuya dalması için elini tutan kişi olmak istediğini söylüyor. Adam kendi mutlu sonunun kızla birlikte olmasını istediğini söylüyor."

Pencere koltuğundan kalkıp ona doğru yürüdüm.

"Sonra kız ona herkes için birden fazla mutlu son olduğunu söylediğinde, adam kızı öpüyor."

"Vay canına," diye fısıldadım. "Gişe rekorları kıracak gibi. Bayıldım."

Ona uzandığımda beni kabanının içine aldı, kalbinin göğsüme çarparak attığını hissetmeme yetecek kadar yakındık. Muhtemelen stüdyo finaldeki öpüşme sahnesini şakır

şakır yağan yağmurun altında ve arka plana da romantik bir müzik koyarak yapacaktı ama Jonah'nın başını eğerken gözlerinde beliren saygı dolu ifadeyi, dudaklarıma dokunan dudaklarının titreyişini veya ilk öpüşmenin güzel kıpırtısının yanından bile geçemeyecekti. Bu asla gerçekleşmeyen o buruk ergenlik öpüşmesi değildi. Zaman içinde olgunlaşmış ve elektrik gibi çarpıcıydı, yumuşak ancak aceleciydi. Yüzünü ellerimin arasına alıp ona yaslandım, adımı fısıldadı ve başını bana bakabileceği kadar kaldırdı. Nefes nefese, hayret içinde birbirimize baktık ve kirpiklerindeki damlaların yağmur damlası olmadığını o an anladım. Ağlıyordu.

Teşekkür

Bir editör, bir dâhi ve dostum olan Katy Loftus'a ve Viking'deki harika ekibe hiç bitmeyen desteğiniz için kocaman teşekkürler. Penguin'deki herkese, özellikle de Lydia'yı dünyanın dört bir yanıyla paylaşan yurt dışı hakları ekibine teşekkür ederim.

Amerika'daki Ballantine'dan Hilary Teeman'a ve muhteşem ekibine içtenlikle minnettarım. Sizinle tanıştığım için öyle şanslıyım ki, tavsiyelerinizin ve desteğinizin anlamı benim için çok büyük.

Denizaşırı yayıncılarıma çok teşekkür ediyorum, sizlerle çalışmaktan onur duyuyorum.

Jemima Forrester'a ve David Higham'da çalışan herkese yardımlarınızdan ötürü teşekkür ediyorum.

Adının kitapta olmasına cömert bir şekilde izin veren Kathrin Magyar'a hem çok sevgilerimi hem de teşekkürlerimi iletiyorum. Umarım karakterini onaylarsın!

Hem internetten hem de yüz yüze olarak benimle hikâyelerini paylaşan herkese çok özel ve sevgi dolu bir teşekkür göndermek istiyorum. Yas, hakkında konuşulması zor bir konu. Bana ölçülmesi mümkün olmayan şekilde bilgi ve ilham vererek yüreğime dokundunuz.

Ayrıca Lydia'nın hikâyesini okuyan herkese çok ama çok müteşekkirim. Zamanınızı Bird ailesiyle geçirmeyi seçtiğiniz için, sosyal medyada benimle sohbet ettiğiniz ve haberlerin yayılmasına yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Olağanüstü fotoğraflarınız ve blog paylaşımlarınız aklımı başımdan aldı.

Son ama bir o kadar önemli olarak; geçmişteki ve bugünkü ailem, bu kitap özellikle hepinizden ilham alınarak yazıldı sizi sevgi dolu çılgınlar! Şuradan bir söz, buradan bir bakış, oradan bir kahkaha veya bir hatıra – şahanesiniz ve hepinizi çok seviyorum.